

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Robin4
Unbroken Universe Series
#0.5 - Promises Honored

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Verilen Sözler Tutuldu

Tarafından: Robin4

Sonuçlarının ne olabileceğini çok iyi bilerek bu seçimi yapmıştır, ancak onuncu günü beklemek sizi illa ki cezaya hazırlamaz. 1981'de Sir ins Black, Potter'ın Gizli Çekpel'inin anti-becaiiie'sini kendi kendine yazmaya karar verdi. Kırılmamış Sözler'in devamı, AU

Stntus: tamamlandı

Yayınlanma tarihi: 2009-02-24

Güncellendi: 2014-01 -11

Kelimeler: 98430

Bölümler: 25

Rated: Kurgu T - Dil: İngilizce - Tür: Adventure/Angst - Karakterler: Sirius B., Rcmus L., Jamcs P., Voldemort - Reviews: 530 - Fav: 875 - Takip ediyor: 550

Orijinal kaynak: <https://www.fanfiction.net/s/4851348/1/Promises-Honored>

[ricI Iub.net](#)'in yardımıyla dışa aktarıldı

Verilen Sözler Tutuldu

Tarafından: Robin4

Sonuçlarının ne olabileceğini çok iyi bilerek bu seçimi yaptı, ancak ölümü beklemek sizi cehenneme hazırlamaz. 1981'de Sirius Black kendisine yönelik tehlikeleri görmezden geldi ve Potterlar'ın Sır Bekçisi oldu. Kırılmamış Sözler'in ön bölümü, AU

Durum: tamamlandı

Yayınlanma tarihi: 2009-

02-24

Güncellendi: 2014-01-11

Kelimeler: 98430

Bölümler: 25

Puanlanmış: Kurgu T - Dil: İngilizce - Tür: Macera/Angst - Karakterler: Sirius B., Remus L., James P., Voldemort - Yorumlar: 530 - Favs: 875 - Takip ediyor: 550

Orijinal kaynak: <https://www.fanfiction.net/s/4881348/1/Promises-Honored>

[FicHub.net](https://www.ficHub.net) yardımıyla aktarılmıştır

Verilen Sözlür Tutuldu

[Giriş](#)

[Önsöz: Sözlür Epilog Bir Seçim](#)

[Bir Zamanlar Kayıp Bir](#)

[Dünya OlanBaşlangıç](#)

[Keşfedilen Vaat Ediyor](#)

[Sadakat ve Acı](#)

[Kendim Yapacağım](#)

[Üçüncü Çember](#)

[Aile Asla Uzaklaşmaz Hatırlanan](#)

[Sözlür](#)

[Gelecek Şeylerin Şekli Büyük](#)

[Oyun](#)

[Hogwarts'ın İlk Savaşı Artık](#)

[Saklanmıyor](#)

[Çaresiz Zamanlar](#)

[Çaresiz Tedbirler Daha](#)

[da Düşmek](#)

[Umut ve Sahte Umut](#)

[Kırılmamış Dostluklar](#)

[OlmakDaha Büyük Bir](#)

[İyilik İçin Sürekli Tetikte](#)

[Kalp ve İrade](#)

[Seçimleri Yapıldı](#)

[Bir Araç Sadece Bir Araçtır](#)

Sonsöz: Verilen Sözler Tutulmadı

Önsöz: Sözler Epilog

Verilen Sözler Tutuldu

Önsöz: Vaatlerin Sonsözü

Her başlangıcın bir sonu vardır, ancak bazen ikisi tersine döner ya da birleşir, bazı insanlar bu olguyu tam bir döngü olarak adlandırır. *O* bu kavrama saçmalık derdi, Ancak. Hayatı boyunca pek çok şeyle anıldı: dost, düşman; asi, kahraman; öğrenci ve öğretmen. Asla tahmin edilebilir biri olmamıştı ama sürekli olarak Tutarsız. Öyle değilmiş gibi davranmaya çalıştığında bile güvenilirirdi. Tamamen çelişkili bir çelişki - arkadaşları bile bunu zorlanıyordu. Bir kez, sadece bir kez, Bir düşmanın belki de onu en iyi tanıyan kişi olduğundan bahsetmişti.

Bir tepenin üzerinde yalnız başına duran bir anıt vardı. yıldızlı bir gökyüzüne karşı. Yılın bu zamanında, eğer Doğru açıyla bakıldığında Köpek Yıldızı'nın siyah mermer anıtın üzerinde parladığı ve yeterince ortam vardı kelimeleri aydınlatmak için büyüye neredeyse hiç ihtiyaç yoktu.

Sirius Black

1960-1981

Sonuna kadar sadık.

Gitti ama asla unutulmadı.

Sessiz ve ciddi olmasına rağmen bu tam bir cenaze töreni sayılmazdı. Cenaze töreni daha sonra, Sirius'un isteyebileceği vahşi ve kaygısız bir şekilde yapılacaktı. Onu tüm pürüzleri ve çelişkileriyle kutlayacaklardı, Tanıdıkları, *inandıkları* adamı onurlandırmak için. İsteksiz bir kahramandı ama kimse kurtaramazken onları kurtarmıştı.

Tarihin elbette pek bir anlamı yoktu. Çoğu insan sadece yüz yirmi bir yıl önce bu günde, Ekim ayının yirmi dördünde neler olduğunu anlayamazdı. Bazıları hatırlıyordu ama onların sayısı giderek .

Yaşlı bir adam kürsüye çıktı ve geçerken karısının elini sıktı. Büyücülük standartlarına göre yaşlı sayılmazdı, yüz yirmi yıldan biraz fazlaydı. Ama herkesi şaşırtacak kadar erken yaşlanmıştı ve bugünlerde "seçkin" bir gümüştü.

Sirius Black'in cesedi başka bir yerdeydi - orada bulunan binlerce cadı ve büyücünün her biri bunu bir süredir biliyordu. Burası bir mezar değildi; sadece verilen sözlerin ve asla tutulmayan vaatlerin hatırlandığı bir yerdi. Bundan daha fazlası olması gerekmiyordu ve zaten olamazdı da... sessiz büyücüler ne derse desin izleyicilerin isteyebileceği bir şeydi.

Az bilinen bir Büyücülük yasasına göre, cesedi bulunabilen her Seherbaz Sihir Bakanlığı'nın kasalarına gömülmek zorundaydı. Ölü çağırma geçtiğimiz bin yıl içinde moda olmaktan çıkmıştı ama kimse bir sonraki Karanlık Lord'un kazıp kullanması için cesetlerin ortalıkta durmasını istemiyordu. Elbette, aktif görevdeyken ölen tüm Seherbazların cesetlerinin yarısından fazlası hiçbir zaman bulunamamıştı. Bu günler daha sessizdi ama orada bulunan hiç kimse savaşı unutmamıştı.

"1981," dedi gümüş saçlı, yeşil gözlü Harry Potter, "her şeyi değiştiren bir yıldır. Ve gerçek anlamda, 1981'de Sirius Black hepimizi kurtardı."

Ye Olde Yazarın Notu: Kısa bir başlangıç, ama yine de bir başlangıç ve bu sadece bir başlangıç olduğu için benimle kalın. Ama eğer bu hikayede yeniyseniz, ! Bu, "Boyun Eğmez Evren"deki birçok bölümden biri olmasına rağmen, bu aslında (kronolojik olarak) serinin ilk hikayesi. Ancak UU'da yeni değilseniz veya diğer hikayeleri sıra dışı okumaktan çekinmiyorsanız, *Bozulmamış Sözler*, *Hatırlanan Sözler* ve *Savunulan Sözler*'e göz atmaktan çekinmeyin burada FFN'de. Ve her zaman olduğu gibi (tipik bir yazar olduğum için), lütfen ne düşündüğünüzü bana bildirin!

Tek Seçenek

Birinci Bölüm: Verilen Sözler

20 Ekim 1981

Profesörleri şimdi onları zor tanırdı. Kaygısız, vahşi ve kontrolden çıkmış James Potter ve Sirius Black, Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nda arkalarında şakalar ve felaketler bırakarak ve sadece şanslı öğrenciler sayesinde başarılı olarak yollarına devam etmişlerdi.

Üstün bir zekâyâ sahiptiler. O günlerde her zaman gülümsüyorlardı - başka bir kaçamak planlarken derin bir konsantrasyon içinde olmadıkları sürece ve hiçbir şey onları rahatsız etmiyor gibiydi.

Bugünlerde öyle değil.

İkisi de yirmi bir yaşından çok daha yaşlı görünmüyordu ama ikisi de yorgun görünüyordu. Sirius daha az yorgun görünüyordu ama arkadaşlarının yanında bile neredeyse ölümcül derecede neşeli bir dış görünüş sergiliyordu.

James bunu yapmanın bir savunma mekanizması olduğundan şüpheleniyordu. beş yıl önce kaçtığı sefil evde büyümekten kaynaklanıyordu. Aynı aile hala

James, Sirius'u Seherbazlar içinde ailenin casusu olması için zorladığını biliyordu.

Onlara birden fazla kez ihanet etmeyi düşünmüştü ama her seferinde Soylu ve En Kadim Siyah Hanesi'nin zaman ayırmaya değmeyeceği sonucuna varmıştı - ayrıca James'e onlara ihanet etmek için ailesiyle konuşması gerektiğini söylemişti ve zaten evlatlıktan reddedilmiş olmaktan çok memnundu.

Seherbazları arasında yükselen bir yıldız olduğunu, en iyi arkadaşı ve ortağının çok üstünde yer aldığını ve

Bunu *hak etmişti*. James, Sirius'un seherbaz arkadaşlarının zor kazanılmış güvenini kaybetme riskini almayacağını anlamıştı. Kara Yuva'daki beyaz koyunlar yeterince zor zamanlar geçirdi. ve geri dönmeye hiç niyeti yoktu.

"Ne düşünüyorsun?" Sirius birasının yanında sordu. Çift Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın toplantısından ayrılmış ve biraz yalnız kalmak için Muggle barına gitmişti. James'in Gizlilik Büyüsü'nü sessizce kullanması konuşmalarının yakındaki müşteriler tarafından duyulmamasını sağlamıştı ama ikisi de konuşmadan önce Partridge's Pub'ı baştan sona taramıştı. Şimdiye kadar mekândaki tek büyücü onlardı ve öyle de kalmaya niyetliydiler.

"Yeni bir anneye söylenecek en kötü şey bu," diye cevap verdi James sonunda, sesini düz tutmaya zorlayarak. "Lily zaten yeterince uyumuyor ve bu ona sadece kabuslar."

"Bu *bana* kâbuslar gördürüyor dostum ve ben sadece Harry'nin vaftiz babasıyım." Sirius elini yeni kestirdiği siyah saçlarında gezdirdi. "Frank bile sarsılmış görünüyordu, oysa kaya gibi sağlamdır."

"Hakkında çılgın bir kehanet olduğunda Voldemort ve senin *çocuğun*, Padfoot. Dumbledore da pek gergin bir tip sayılmaz ve bize saklanmamızı söyleyen de oydu." James kaşlarını çatı. "adıma konuşacak olursam... O piçin gözüne tükürüp ona en kötüsünü yapmasını söylemeyi tercih ederdim ama bunu Lily'ye yapamam. Eğer Voldemort beni yakalarsa, onu ben ve Harry arasında seçim yapmaya zorlayacaktı ve..."

Bir ürperti ile sözlerini bitirdi.

"İşte bu yüzden yapmalısın James," diye bitirdi Sirius onun yerine. "Karını ve çocuğunu koruduğun için kimse sana korkak demiyor."

"Benim dışımda demek istiyorsun," diye iç geçirdi. "Sen her zaman kalın kafalıydın."

"Teşekkürler, dostum."

Sirius kısa bir süre sıırttı. "Her zaman."

Her nasılsa, bu hafif yanıt ve Sirius'un rahat gülümsemesinin altında yatan bilgi James'in dengesini bozmuştu. O zamandan beri bu konuşmayı zihninde prova ediyordu.

Dumbledore onu, kendisinin, Lily'nin ve Harry'nin saklanmak zorunda kalacağı konusunda uyarmıştı ama *her* nasılsa Sirius'un *her şeyi* kabullenmesi kelimeleri söylemeyi zorlaştırıyordu.

Tarikat'ın İç Çemberi, Potterlar ve Longbottomlar Trelawney'nin kehanetini ilk kez bir saat kadar önce duymuşlardı ve normal davranmak neredeyse imkânsızdı.

Sadece bunu düşünmek bile James'in omurgasında bir ürperti yarattı; kelimeler zihninde yankılanmaya devam etti.

James konuşamayınca Sirius, "Yani," dedi. "Dumbledore Fidelius Büyüsü'nü önerdi. Voldemort bile Sır Bekçisi için bariz seçimin ben olduğumu biliyor, peki ne zaman başlayalım mı?"

"Padfoot..."

"Ciddiyim, Prongs." Gülümsemedi bile, fazla kullanılmış kelime oyununa atlamadı. "Bunu yapmalısın ve ne kadar erken olursa o kadar iyi. Moody zaten biliyor ve Seherbaz Bölümü'nde bizi koruyacaktır."

"Senden bunu yapmanı isteyemem," dedi James sonunda boğazındaki yumrunun içinden çıkmayı başararak.

"İyi ki yapmak zorunda değilsin o zaman."

İki saat sonra, Godric's Hollow'daki evde Lily ve (neyse ki) uyuyan Harry'yle birlikte oturuyorlardı; Harry, Potter'ların arasındaki kanepede bir bebek taşıyıcısına sokulmuştu.

"Bir fikrim var," dedi Sirius yavaşça, James'in ifadesini dikkatle izleyerek. Lily, Sirius'un teklifini duyduğunda şaşırmamıştı, sadece minnettar olmuştu ama şimdi zümrüt gözleri Sirius'a odaklanmıştı ve hürmete benzer bir şeyle doluydu. Birbirlerini yıllardır tanıyorlardı, o ve Lily, hatta James'birbirlerine aşık olduktan sonra da arkadaş olmuşlardı ama Lily ona hiç bakmamıştı.

Ne önermek üzere olduğunu bilmek Sirius'u suçlu hissettirdi .

"Duman kokusu almıyorum," diye cevap verdi James hafifçe, havayı koklama gösterisi yaparak. "İyi bir tane olmamalı."

Sirius orantısız olduğunu bildiği halde yarım bir gülümsemeyle yetindi. O Bunu düşününce kendimi çok *kötü* hissettim ama...

Seherbazlar'da öğrendiğim bir şey varsa, o da iyi davranmanın insanları öldürttüğüdür.

Eğer herkesten şüphelenmezsen, kendini sonsuza dek Avalon'da kilitli bir kasada bulacaksın. Derin bir nefes aldı ve cesaretini kaybetmeden suya daldı.

"Sır Saklayıcınız olmak için en iyi kişi ben olmayabilirim. İstekliyim - istekliden de öte, bu yüzden bir şeylerden kaçtığımı düşünme - ama daha önce de söylediğim gibi, ben aşikârım. Her Ölüm Yiyen bizim ortak olduğumuzu bilir James ve ben senin en eski arkadaşınım. Eğer ailen hala hayatta olsaydı, başka birini düşünebilirlerdi ama..."

Üçü de David ve Diana Potter'ın vahşice öldürülmesini hatırlayınca sözlerini yarıda kesti ve sonra devam etmek için kendini zorladı.

"Her neyse, demek istediğim şu ki, Voldemort seni bulmak isterse nereye bakacağını bilir. Ve ona annemin korkunç hikayesinden başka bir şey anlatmayı planlamıyorum. escargo enflambe tarifi"-Sirius kısa bir süre sııttı-"yine de kime sorması gerektiğini bilirdi."

Lily sessizce, "Saklanmaya gidebilirsin," diye önerdi.
"Dumbledore dedi ki-"

"Biliyorum," diye sözünü kesti Sirius. "Onu duydum. Ama bence biraz yaratıcı yanlış yönlendirme burada işe yarayabilir."

James'in gözleri farkına vararak genişledi. "Remus'u kastediyorsun."

"Keşke yapsaydım." *İşte şimdi suçluluk duyman gereken kısım geldi, Padfoot'cuğum.* "Ama Voldemort'un Karanlık Yaratıklar'ı topladığını, sözler verdiğini biliyoruz-"

"*Remus'un* bize ihanet edeceğini düşünemezsin!" Lily öfkeyle onun sözünü kesti.

Sirius, Moody'nin en sevdiği aforizmalardan biriyle, "Hiç şüphelenmediğin piç, sonunda seni yakalayandır," diye karşılık verdi. Sonra içini çekti. "Lily, onun yapacağını *sanmıyorum*. Ama o bir kurt adam ve ayda bir kez kendini kontrol edemiyor. Ya o zaman ona ulaşmanın bir yolunu bulurlarsa?"

Sirius tartışmayı bitirmedi, Lily'nin isteksizce başını sallaması onu bundan kurtardığı için mutluydu. Remus'a kendi hayatını, hatta James'in ya da Lily'ninkini bile seve seve emanet edebilirdi ama Harry daha *bebekt*i. Karşılık veremedi. Hatta neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Başka seçeneği yoktu, bu yüzden çok dikkatli olamazlardı.

"Peter'ı düşünüyordum," diye bitirdi sessizce. "Peter mı?" James ve Lily hep bir yankılandılar.

"Evet, öyle. düşün: Eğer Sır bensem ve herkes benim yaptığımı düşünüyorsa, ben saklanırım ve kötü adamlar peşime düşer. Bu arada Kilkuyruk sıvışır, kimsenin bulamayacağı, giremeyeceği küçük bir deliğe girer... ve iki güvenlik katmanınız olur. Dumbledore bile onun ben olmadığımı anlayamaz."

"Dumbledore'a söylemeyecek misin?" Lily kaşlarını çatarak yavaşça sordu. "Bu konuda pek... rahat değilim."

Ama Sirius'un gözleri James'in üzerindeydi.

En iyi arkadaşı uzun bir süre sonra, "Bunu Peter'a yapabileceğimden emin değilim," dedi. O sadece biz olduğumuz için Tarikat'ta ve savaşın kenarlarında kalmaya çalışıyor. Buraya kadar geldi ama..."

"Ama onu Voldemort'un ellerinde hayal edebiliyor musun?" Lily fısıldadı.

Sirius bunu yapmamaya çalışıyordu.

Gecenin sonunda, Potterlar seçeneklerini değerlendirirken kararını sadece birkaç gün erteleyebilmişlerdi. James ve Lily'nin evindeki veda yemeği

Zaten 24 Ekim için planlanmıştı.

Dumbledore karşı çıkmıştı ama Çapulcular bunu yapmak zorundaydı. O zamana kadar karar vereceklerdi ve Sır Bekçisi olmayı planlayan kişi diğerleri gittiğinde kalacaktı.

Peter'a henüz sorulmamıştı. Ve Remus asla Biliyorum. Lily'nin sözleri Sirius'un zihninde yankılanmaya devam ediyordu ve arkadaşını Voldemort'un ellerinde hayal ederek kâbus üstüne kâbus görüyordu. İşkence görme düşüncesi Sirius'u kendisi için o kadar rahatsız etmiyordu (en azından öyle olduğunu düşünmemeye çalışıyordu), ama Peter için...

Kelimelerin ağızından izin vermek istemedi.

Yemekten önceki öğleden sonra Moody'ye, "Potter'ların Sır Saklayıcısı olmamayı düşünüyorum," dedi.

"Ne tür bir kuş beyinli aptalsın sen, evlat? *Sürekli tetikte ol!* Sırlarını her önüne gelene söyleme.

Ölüm Yiyen duysun," homurdandı efsanevi Seherbaz, asasını çıkardı ve yarım düzine farklı kalkan büyüsüyle birlikte bir Gizlilik Büyüsü mırıldandı. Teorik olarak güvenli olan Moody'nin ofisinde yalnızdılar ama ikisi de daha iyi biliyordu.

Sirius çaresizce omuz silkti. Bu konuda bu kadar... *açık* olmak istememişti ama tavsiyeye ihtiyacı vardı. Hem de çok. Açıklama çabası zayıftı. "Yanlış yönlendirme mi?"

"Kendinden bu kadar emin konuşma," diye eski Akıl Hocası.

"Ben-"

"Bilmek istemiyorum," diye kesti Moody. "Güvenme *Kim olursa olsun*, Sirius. Bununla olmaz."

"Eğer bir hain isen, Alastor, işimiz bitti," diye karşılık verdi genç adam. "Hepimiz, Bakanlık, Seherbazlar ve Özellikle de Tarikat'a. Sana güvenemeyeceksem, kime güvenebilirim?"

"Dumbledore," diye cevap verdi hemen.

"Aklında yeterince şey var."

Moody omuz silkti. "Yeterince doğru." Canlı olan tek gözü Sirius'a odaklandı; diğeri ise birkaç kez ileri geri gidip geldi aynı şeyi yapmadan önce. "Deli-Göz "ün uzun süredir değiştiriyordu ve hala zaman zaman ona sorun çıkarıyordu. Ama o tamamen iş adamıydı.

Sirius'un çılgınca dönen gözlerinin dikkatini dağıttığına dikkat ederek. "Şimdi, bunu bilerek ve duyulmasını isteyerek ağzından kaçırdığını varsayarsak, bariz cevap bunu senin yaptığınızdır. Her neyse. Jimmy-boy'un Sır Bekçisi ol ve herkesin korktuğunu düşünmesini sağla."

"Ama-" Sirius itiraz etmeye çalıştı.

"Ama bu bariz bir cevap ve bariz olan bir şey işe yaramaz. Aptal Ölüm Yiyenler bile bunu biliyor ve senin de ne yapacağı belli olmayan bir şöhretin var. kendin," diye mantık yürüttü diğer Seherbaz. "O zaman cevap, bunu yapmamanızdır. Ve kimsenin yapmayacağı birini bulursun. bekliyoruz."

Tüm bu ikili ve üçlü düşünceler Sirius'un başını döndürüyordu.

"Elbette, işkenceye karşı koyacak cesarete sahip birini bulmanız gerekiyor," diye devam etti Moody soğukkanlılıkla. "Çünkü Voldemort her kimse onu yakalayacak, evlat. Bu konuda hiç kuşkun olmasın."

Sirius titremesine engel olamadı. Diğerinin sesindeki mesafeli kabullenışten rahatsız olmuş olabilirdi ama o Alastor'un savaşta pek çok arkadaşını kaybettiğini ve her bir anının, her bir "olabilirdi "nin peşini bırakmadığını biliyordu. Mavi gözlerdeki -gerçek gözlerdeki- eski acının izlerini görebiliyordu ve Alastor'un bunu yapmamayı umduğunu anlayabiliyordu.

Bu her seherbazın paylaştığı umutsuz bir umuttu: *Arkadaşım değil. Bu sefer olmaz.* Sirius bu duyguyu çok iyi biliyordu.

Eğer patronuna ne yapması gerektiğini sorsaydı, Moody ona başka birini bulmasını ve Voldemort'la savaşmaya devam etmesini söylerdi. Sirius onun çırağıydı, kendi kuşağının en başarılı Seherbazıydı. Başka biri saklanabilirdi; Sirius'un

işi savaşmaktı. Seherbaz Bölümü'nün başı olarak Moody tam da bunu söylemek zorundaydı.

Eğer *arkadaşına*, öğretmenine sorsaydı, cevap aynı olurdu. Başka bir şey için fazla yakınlaşmışlardı ve Moody'nin bile bir kırılma noktası vardı. Moody bile ancak bu kadarına .

Sirius sormak istemişti. Başka bir hayatta olsa . Ama bir şey onu durdurdu.

"Bunu yapacağım," dedi Sirius Black sessizce.

Ve bir seçim her şeyi değiştirdi.

24 Ekim 1981

Peter'a hiç söylenmedi. Yemek yenildikten ve vedalaşıldıktan sonra Sirius, en iyi arkadaşını ve onu koruyacak olan Fidelius Büyüsü'nü uygulamak için geride kaldı.

Aile. Herkes Potter'ların nerede olduğunu biliyordu elbette ama o eski ve karmaşık ailenin güzelliği bu değildi.

Sihir. Voldemort evlerinin penceresinden bakıp Potter'ları göremiyordu; kendisine *söylenmeden* hiçbir şey yapamazdı.

Ve biraz zamanları vardı. Haberin Karanlık Lord'a ulaşması için birkaç gün geçmesi gerekecekti; resmi olarak Potterlar Fransa'da tatildehydiler ve biraz fazla açık bir şekilde "kaçıyorlardı".

Böylece, Sirius diğer ayakkabı düşene kadar çalışmaya devam etti, James, Lily ve Harry'ye alabildiği her anı satın aldı.

Moody buna *yanlış yönlendirme* diyordu. Sirius bunun Gerekliydi. Neye mal olursa olsun arkadaşını kurtarmak için elinden geleni yapmalıydı. James de aynısını yapardı, Sirius biliyordu,

Tıpkı Remus ya da Peter'ın yapacağı gibi. Söz vermişlerdi, *tutacakları* sözler.

Bir seçimin ne kadar önemli olabileceğini anlayana kadar on yıldan fazla bir süre geçecekti.

Moody onları ertesi gün, Sirius elinden geldiğince normal hayatına devam ederken, yüzünde umursamaz bir sırıtışla ve dünyayı umursamadan işe gelirken tanıştırdı.

Gawain Robards bir çaylaktı, Gideon Prewett'le olan akıl hocalığının üzerinden henüz iki gün geçmişti. Açık konuşmak gerekirse.

biraz daha zamana ihtiyacı vardı, ama Prewett ve kardeşi tuzağa düşürölüp öldürölümüştü ve sonra çocuğu alacak kimse yoktu. Sirius'un gerçek bir Akıl Hocası olmasına daha yıllar vardı (ve insanların onun çok sorumsuz olduğunu düşünmelerini engellemeye çalışıyordu). ama şimdilik Robards'ı devraldı.

Şu anda işlerin gidişatına bakılırsa ilişkileri pek uzun sürmeyecekti. Ama Sirius, Robards'ın ona attığı motosikletli geyik bakışına rağmen elinden geleni yapacaktı.

"Robards, Sirius Black'le tanış. Onun yeni ortağı olacaksın." Moody her zamankinden daha da huysuz görünerek birinden diğerine eliyle işaret etti. "Sirius, bu pembe yanaklı tüylü çocuk Gawain Robards. Ona sen bakacaksın."

"Harika," diye yanıtladı Sirius, gülmemek için kendini zor tutarak Çocuğun yüzünde şok olmuş bir ifade vardı. Neşeyle elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Evet, *Sirius* Black?" Robards ciyakladı, eli Sirius'un elinin içinde gevşedi. "Sirius Black mi?"

"Tek ve biricik. Cidden Sirius." Bazen

kesinlikle karşı koyamıyordu.

"Bunu bir daha yaparsan, evlat, seni gelecek yıla hex'lerim!"
Moody havlayınca Sirius'un sırtışı büyüdü.

"Yaşlı adama aldırmayın," dedi yeni ortağına. "O sadece ailesinin ona böyle şık bir isim vermesini diliyor."

Mümkünse Robards'ın gözleri daha da büyüdü. Ancak Sirius, eski akıl hocasının iyi gözlerinin parıldadığını bilerek Moody'ye sırtlamakla yetindi. Sanılanın aksine, Moody'nin gerçekten de bir espri anlayışı vardı - çoğu insan sadece göremedi. Ancak Sirius huysuz Seherbaz'ı iyi tanıyordu ve Robards'la dalga geçmesinin yarısı Moody'ye yönelikti. Ne de olsa o Moody'yle dalga geçemiyorsa, kim geçebilirdi ki?

Moody'nin karanlık yanıtı, "Düşmek için at , evlat," oldu.

"Genellikle öyleyimdir. Benimle yaşadığın sorunlardan biri de bu değil mi?" Sirius karşı çıktı ve Robards'a içten bir gülümseme gönderdi. "Neden sen ve ben gidip tanışmıyoruz, evlat, Alastor başka birine eziyet etmeye giderken?"

"Elbette," diye ciyaklamayı başardı Robards ve Moody arkalarından kahkahalar atarken Sirius onu götürdü.

Robards'ın kahramana tapan tavrı sonraki brifing sırasında biraz düzeldi ama Sirius genç Seherbazla uzun süre birlikte olacağını gerçekten düşünseydi çıldırırdı. Son birkaç yıldır Seherbaz olarak oldukça tanınmıştı ama daha önce hiç
Böyle bir şey -genç nesil gerçekten

Onu böyle mi? Onlardan çok daha yaşlı sayılmazdı. Kimsenin ona bu kadar hayran olmasını beklemiyordu, ve Robards'ın bariz merakı onu ürpertti.

Yine de Robards'a haksızlık olsa da, çocuğun varlığı gerçekten de oyunun sadece bir parçasıydı. Sirius özel bir şey yapmamış gibi davranırsa, açıkta , belki de Voldemort ondan şüphelenmezdi. Çömlekçilerin Sır Bekçisi.

26 Ekim 1981

Sonra diğer ayakkabı planlanandan önce düştü.

Suçlu ayakkabı parçası elbette sevgili kuzen Trixie, Bellatrix Lestrange'di. Kendine yeterince güveniyordu. Sirius'un peşinden Sızdıran Kazan'a tek başına geldi, bunu başaracağını ve efendisinin sonsuz minnettarlığını kazanacağını düşünecek kadar saftı. Neredeyse gitmiyordu.

Sirius'un Ejderha Nefesi (elma şarabı ve ateş viskisinden oluşan çok sert bir karışım) tam ağzına gelmişti ki, kırmızı bir ışık huzmesi tam ortasına isabet etti ve bardakla içkiyi etrafa saçtı Her yerde. Bellatrix biraz daha iyi nişan alsaydı Ama Seherbazlar bile aynı anda hem Işınlanıp hem de birini büyülemekte zorlanırdı. Ölüm Yiyenler iğrençti, ama onlar da aynı derecede resmi eğitim.

"Yere yat!" Sirius ortağına bağırdı ve genç Seherbaz tereddüt edince onu aşağı çekti.

" *Obfirmum!*" Bellatrix çığlık atarken Sirius bir arabanın arkasına atladı. Robards'ı da beraberinde sürükleyerek masayı devirdi. Başını kaldırıp etrafına hızlıca bir göz attı ve ona doğru bir küfür savurdu.

" *Stupefy!*"

Zayıf bir başlangıçtı ve Bellatrix büyüü kolayca savuşturdu ama en azından Sirius'un olduğunu görebileceği kadar uzun süre dikkati dağılmıştı.

" *Crucio!*" diye bağırdı ama masa büyüü kırılmadan aldı; neyse ki Sızdıran Kazan'daki mobilyalar uzun zamandır hemen her şeye karşı güçlendirilmişti (düellolar, kavgalar ve yanlış yerleştirilmiş arasında, Büyücülük barı *her şeyi görmüş*tü) ve büyü basitçe sekip gitti.

Neredeyse tüm müşteriler saklanmış ya da Görünmez olmuşlardı Bellatrix içeri girdiği an; Seherbazlar ve bir Ölüm Yiyen arasına girecek kadar cesur çok az insan vardı, özellikle de o Ölüm Yiyen acımasızlığıyla ün salmıştı. Elbette Sirius the Leaky Cauldron'u *güvenli* bir sığınak olduğu için seçmemişti; aslında, oraya tam tersi bir nedenle gelmişti. Eğer bir şey ona Voldemort'un ölüm listesinde olduğunu söyleyecekse, ortaya çıkmanın işe yarayacağını düşündü. Belki pervasızcaydı ama bilmesi gerekiyordu.

Çok az insan Leaky Cauldron'a sosyalleşmek için geliyordu. kimse bardaki komşusunun bir Ölüm Yiyen mi, sempatizan mı yoksa düpedüz deli mi olduğunu anlayamıyordu. Bugünlerde kimse arkadaş edinmeye, hatta sıradan tanıdıklar edinmeye bile cesaret edemiyordu; Büyücülük toplumu İnsanlar evde kalıp saklandıkça ve bir şeylerin -herhangi bir şeyin- işleri daha iyi hale getirmesini umdukça yıkıldılar. Ortaya çıkmak Karanlık Lord'la açık alanda savaşmak sizi hedef haline getirirdi çok az insan bundan kurtulacak cesarete ya da beceriye sahipti.

Ancak Sirius Black'te her ikisinden de bolca vardı.

" *Extundo!*" diye bağırdı ve lanetin Bella'nın göğsüne tam isabet etmesini izlemek için tam zamanında başını kaldırdı. Tökezledi ve küfretti, geri dönen büyüsü seherbazların arkasına sığındığı masadan çok uzağa uçtu ve sıralanmış bardaklara çarptı Barın arkasında.

Çarpışma. Barmen Tom acı içinde inledi ama Sirius'un onun için endişelenecek zamanı yoktu.

"Anti-Apparasyon koğuşları, hemen!" diye emretti Robards'a.

"Ne?"

Çocuğun sesi titriyordu ve ona doğru hızlı bir bakış attı Sirius'a bir hayalete ait olabilecek kadar beyaz bir yüz gösterdi.

"Anti-"

" *Debellum!*" Bellatrix onun sözünü kesti, sesi yüksek ve öfkeliydi.

" *Everbero!*" Sirius kuzeninin karşı hamlesini izleme zahmetine girmeden karşılık verdi. Robards'la yüzleşmek için geri döndü. "Görünmezlik koğuşları, hemen kaldırın onları!"

"Oh! Doğru-"

Cümlelerin geri kalanını dinlemedi.

"*Roteventilo!*"

Şans yanındaydı; Sirius'un bir sonraki denemesi de isabet etti, Bellatrix'in bir sonraki Sersemletici'sinin saçakları parmaklarını karıncalandırırken bile elini zamanında yoldan çekememişti. Ama o geriye doğru uçuyor, bu sırada iki kez dönüyor ve açıkça canı yanıyor.

Bu sefer onu yakaladık. Sirius düşünmeye başladı. Ama henüz çömeldiği yerden kalkamayacak kadar akıllıydı; yaralı bile olsa Trixie tehlikeliydi-

Ve o gitmişti.

Robards, "Koğuşlar yukarı," diye yarım yamalak bitirdi.

"Kahretsin," diye iç geçirdi Sirius, kelimeye çok fazla duygu yüklemeye zahmet etmedi. Bu küçük kızın, onu gerçekten Zaten Bellatrix'in pususu önemli soruları çoktan cevaplamıştı.

"Bunun için üzgünüm Sirius," dedi Robards mahcup bir ifadeyle. "Onu yakaladığını sanmıştım."

"Ben de öyle." Sanki önemli değilmiş gibi omuz silkmeyi başardı ama Sirius önemli olduğunu biliyordu. Fidelius Büyüsü'nün yapılmasının üzerinden sadece üç gün geçmişti ama oyun bitmişti.

"Deli-Göz" Moody'nin ortaya çıkması Robards'ın sıçramasına neden oldu. Sirius alaycı *bir* ifadeyle, *görünüşe bakılırsa şu Anti-Aparasyon koğuşları üzerinde çalışması gerekiyor,* diye düşündü. *Figg'in bunu yapmasına imkân yok. Avalon'dan bu şekilde mezun olmasına izin veremezdi!* Moody ürkmüş çocukla hiç vakit kaybetmedi; doğruca Sirius'a döndü.

"Cıvata deliğin var mı evlat?" diye sordu yaşlı Seherbaz, vurgulamak için tahta bacağını yere vuruyordu. Bu hareketleri hâlâ orada bulunan tüm cadı ve büyücülerin dikkatini çekmişti elbette ama Moody soru sormuyordu kendi sağlığı için cevapları zaten biliyordu. İzleyicileri etkilemek için soruyordu.

Burada geçen her kelime Voldemort'a geri donecekti ve ikisi de bunu biliyordu. Belki de haber çoktan Karanlık Lord'a ulaşmıştı, hatta belki de genç Robards aracılığıyla. Seherbazlar kendi saflarında en az bir casus olduğunu biliyorlardı ve hainin kim olabileceği konusunda kimsenin bir fikri yoktu. Ancak soru artık yüksek sesle dile getirilmişti ve herkes biliyordu ki Moody o kadar dikkatsiz değildi. *Biraz yanlış yönlendirme.*

"Evet," diye başını salladı Sirius, kalabalığa dalgın dalgın bakarak. "Ben-"

" *Sürekli tetikte ol, Siyah!*" diye bağırarak sözünü kesti. "Bilmek istemiyorum. Git buradan."

Elbette Alastor bilmek istemiyordu, Sirius'un hayat olduğu için zaten *biliyordu*. Bu konuda düşünmüşlerdi. Sirius'u korumak için ikinci bir Fidelius Büyüsü yaptı ama bu çok aptalcaydı. Bir kez büyü yapmak yeterince zordu ve Moody ortadan kaybolmayı göze alamazdı. Sirius'un da Moody'nin ölmesi durumunda büyünün süresinin dolmasını beklemeye gücü yetmezdi. Görev sırasında.

Her şey mümkün, dedi Sirius kendine milyarancı kez. *Bundan bile kurtulabilirim.*

Moody'ye son bir kez umursamazca gülümsedi ve sonra Sirius gitti.

Kafa ateşin içinde belirdeğinde Harry çoktan ağlamaya başlamıştı. Ancak James, Lily'nin sesi Harry'nin odasına ulaşana kadar çağrıyı fark edemeyecek kadar dikkati dağılmıştı.

"James! Buraya gel, var!"

Godric's'teki evlerinin güvenli sınırları içinde bile Hollow, daha fazlasını söylemeye cesaret ve eğer bu zamanın bir işareti değilse, James başka hiçbir şeyin biliyordu. Büyücü dünyasının bildiği en gelişmiş büyülerden bazılarıyla korunan ve saklanan Lily, Sirius'un adını yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu.

Ve tabii ki Sirius'tu. Fidelius Büyüsü yürürlüğe girdiğinde Ateş Çağrısı yapabilecek tek kişi Sır Bekçisiydi; diğer herkes sadece boş bir ev görecekti, Potterlar onlarla konuşmaya çalışmış olsalar bile. Yine de herhangi bir Ateş Çağrısı *güvenli değildi*; Sihir Bakanlığı hâlâ çağrıları izleyebiliyordu (muhtemelen Voldemort da izleyebilirdi), bu da Sirius'un pek sık aramazdı, aslında ilk kez buna cesaret ediyordu.

"Her şey yolunda mı?" James aceleyle odaya girerek hemen sordu.

"Evet. Şimdi gidiyorum. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

James arka plandaki Seherbaz Bölümü'nün ofisini tanıdı -*bu Moody'nin ofisi!* -Ve neredeyse yüksek sesle gülecekti. Moody'nin ofis yangını (Sihir Bakanlığı ve Seherbaz Yönetmeliği'ne tamamen aykırı olarak kurulmuştu) aslında izlenemezdi. İz sürücüler çağrının Seherbaz Genel Merkezi'nden geldiğini söyleyebiliyorlardı ama nereye gittiğini bilmiyorlardı.

Sonra Sirius'un sözleri kafasına dank etti ve James'in gülümsemesi kayboldu.

Boğazındaki ani kuru yumruyu yuttu derin bir nefes almaya zorladı. Konuşmak zordu. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Her şey için."

Sirius sırttı ve James bunu her zaman arkadaşının son görüntüsü olarak kabul edecekti.

"Diğer uçta görüşürüz, Prongs."

Hemen Moody'nin ofisinden ayrıldı ve Kendi dairesinden bavullarını topladı, cübbesinin cebine kolayca girebilecek şekilde küçülttü (Seherbazlar bir süre önce güvenlik önlemi olarak herkesin içinde üniforma giymeyi bırakmışlardı ama Sirius kuralları çiğnemeyi her zaman sevmişti). Bir sonraki kişiyi tam olarak arayamazdı, bunu riske atamazdı ama veda etmek zorundaydı. *Bir şekilde.*

Elbette biliyordu, James'in Sır Saklayıcısı olduğunu ona hiç söylememişti ama bunu fark etmemiş gibi davranması aptalcaydı. Sirius'u bundan çok daha iyi tanıdığı için aptallıktan da beterdi ve zaten kimseye söylemezdi. sordular. Ve yaparlardı. Sirius ona bir mektup gönderdi, Bu birkaç satır üzerinde harcayacak zamanından daha uzun süre acı çekiyordu.

Julia,

Seni özleyeceğim. Daha fazlasını söyleyemediğim için üzgünüm.

Afrika'da ya da bu sefer her neredeysen oradaki çukurlara düşme. Her şey bittiğinde görüşürüz.

Sirius

Moody, Julia Malfoy'la olan ilişkisini intihara meyilli olarak nitelendirdi. Dumbledore'un kararı ise sağlıksızdı. Peter ilişkiyi "bir dargın bir barışık" olarak tanımlarken, Remus da Julia'nın Sirius için "tehlikeli derecede iyi" olduğunu savunuyordu. Ne olursa olsun, Sirius iz bırakmadan ortadan kaybolamazdı. Onsuz olmazdı.

Ona *bir şey* söylüyordum.

Belki de üst düzey bir Ölüm Yiyen'in kız kardeşiyle ilişki, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti ama Sirius ona güveniyordu. Dairesinden son kez ayrılmadan birkaç dakika önce baykuşu yoluna gönderdi, derin bir nefes aldı ve asasını kaldırdı.

On altı saat, bir tren yolculuğu, üç kros süpürge uçuşu ve iki düzine Apparation'dan sonra, Sirius bavullarını yıllar önce bir görev için hazırladığı Muggle kimliği altında kiraladığı yıkık dökük daireye taşıdı ve asla kullanmıştı. Süpürgesi kendi başına başka bir yöne doğru uçtu; yol boyunca durduğu yerleri de hesaba katarsak, bir kırk-Manş Denizi'ne dalıp otomatik olarak binden fazla parçaya ayrılmadan önce üç saat geçecekti. Uçuş rotasını Sirius dışında kimse bilmiyordu, hatta Moody onun birkaç gün daha dairesine yerleşmesini beklemiyordu.

Yanlış yönlendirme.

Herkes Sirius'un James'ten olabildiğince uzaklaşmasını ve Sihir Bakanlığı'yla arasına mesafe koymasını bekliyordu. Kaçmak saklanmanın mantıklı bir parçasıydı. Mesafe zaman demekti ve Sirius uzaklaşarak Potterlar'a, belki de Voldemort'un oğullarının öldürülecek kadar önemli olmadığına karar vermesine yetecek kadar zaman kazandırabilirdi.

Ancak Sirius'un çelişkili olmasının bir nedeni vardı. O Göz önünde saklanmaya , bu yüzden Muggle Londra'sının eteklerinde, kimsenin oraya bakma zahmetine girmeyeceği kadar normal ve yakın bir yerde bulunan sıradan bir apartman seçmişti. Elbette, o aynı zamanda bir Alastor Moody'nin Kötümser ve Paranoyak Seherbazlar Meslek Okulu'nun öğrencisiydi, bu yüzden bubi tuzakları kurmaya da inanıyordu... çok sayıda bubi tuzağı.

Ölüm Yiyenler yeterince uğraşırlarsa onu eninde sonunda bulacaklardı ve Sirius hazır olacaktı.

Ye Olde Yazarın Notu: İşte başlıyoruz! Yine, eğer UU'nun geri kalanına göz atmadıysanız, şu adrese göz atmadan çekinmeyin

Bozulmamış Sözler ve devam hikayeleri, burada profilimde mevcut. Ayrıca http://.com/group/Unbroken_Universe/ adresindeki Unbroken Universe Yahoo Grubuna da göz atın (remove <http://> ile adres arasındaki boşluk) ve Unbroken Universe Café Press mağazası http://www.unbroken_u.com/. Her zaman olduğu gibi, okuduğunuz için çok teşekkür ederim ve lütfen yorum yapın!

Bir Zamanlar Kayıp Bir Dünya

İkinci Bölüm: Bir Zamanlar Kaybolmuş Bir Dünya

31 Ekim 1981

Normal bir hayat *yaşamak* için çok uğraşıyorlardı... ve neredeyse başarıyorlardı. Fidelius Büyüsü'nün yapılmasının üzerinden sadece bir hafta geçmişti ve Lily, James henüz hareketsizlikten çıldırmadıysa, oldukça iyi durumda olduğunu düşündü. Ancak sessizlik onu da rahatsız ediyordu. oturup saklanmaya değil, bir şeyler *yapmaya* alışkındır.

"Bazen şeker toplamaya gelenleri özlüyorum," dedi dalgın dalgın, küçük çocuk kıkırdarken Harry'yi kalçasında zıplatarak dikkatini dağıttı.

"Tricker-whaters?" James bir ağız dolusu Naneli Kurbağa'nın etrafında cevap verdi ve Lily'nin kıs kıs gülmesine neden oldu.

"Her ne kadar bir büyücü olsan da uygun bir fikre sahipsin," diye sırtıttı.

"Sen neden ?"

Lily cevap vermeden önce Harry'yi yukarı doğru savurdu ve oğlunun sevinç çığlıklarını dinledi. Gençken böyle tehlikeli bir şey yapmayı hayal bile edemezdi, ama cadı olmanın avantajları vardı. "Muggle çocukları Cadılar Bayramı'nda ev ev dolaşp şeker mi şaka mı yaparlar," diye açıkladı.

"Kostüm giyiyorlar ve komşularından şeker topluyorlar."

"Ne tür kostümler?" James merakla sordu.

"Oh, cadılar, büyücüler, hayaletler, vampirler ve benzerleri gibi." Kıkırdadı. "Bilirsin işte. Korkunç şeyler. Var olmayan şeyler."

James kahkahalarla uludu. "Yani, başka bir deyişle, onlar Bir günlüğüne bizmişiz gibi mi davranalım?" Lily başıyla onayladı. "Bu geleneği sevebilirim!"

"Eminim yapabilirsin. Bir Muggle inşaat işçisi gibi giyinmenin çok eğlenceli olduğunu düşünürsün."

"Bir ne?"

"Boş ." Kocasısı omuz silkip hâlâ zıplayan beş Çikolatalı Kurbağayı ağzına tıkmaya çalışırken gülümseyerek ayağa kalktı. "Sen şişmanlarken, bu munchkin'i yatağa yatırmanın zamanı geldiğine inanıyorum."

"Hey! Ben şişman değilim!"

Harry daha yüksek sesle kıkırdarken Lily kaşlarını ona doğru kaldırdı. O kadar mutlu bir çocuktuk ki... kazalarının, saklanmaya başlamadan birkaç gün önce olduğu gibi, en iyi cüppelerini mahvetmenin yollarını bulması dışında. "Henüz . Devam et Böyle yersen öyle olacaksın."

Kocasısı gururla doğrulup, "Bu sözüne içerledim," diye cevap verdi. "Seherbazların *şişmanlamadığını* bilmenizi isterim."

Acımasızca, Lily duygularını bastırdı.

Seherbazları düşündükçe aklına otomatik olarak Sirius geliyordu ve James'in en yakın arkadaşının böyle bir şey yaptığı gerçeğini aklına getirmekte hâlâ zorlanıyordu...

Onları güvende tutmak için hiç tereddüt etmeden kendini feda etti.

O henüz ölmedi, Lily! diye kendi kendine bağırды, sonra da

James'in hatırı için neşeli bir cevap verdi.

"HA!"

Kıkırdayan ve guruldayan Harry'yi kollarında tutarak merdivenlerden yukarı çıktı. Uykuya dalması biraz zaman alsa da onu her zaman gülümsetebiliyordu -Harry bu konuda babasına *çok* benziyordu, özellikle de heyecanlandığında- ama Lily buna pek aldırımıyordu. Hiç böyle bir şey beklemiyordu.

Annelik böyle bir şeydi ama yine de hayattan ne bekleyeceğini kim bilebilirdi ki? Tek bildiği

Şanslıydı; bir ailesi, bir evi vardı ve güvendedi. *Güvende.* dünyada güvenliğe ulaşmak neredeyse imkânsızdı ve Lily bunun bedelini göremeyecek kadar kör değildi.

Harry'nin odasının kapısını açtığında, mutlu olmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen düşünceleri yeniden Sirius'a döndü.

Hogwarts'taki ilk altı yılı boyunca Lily

Hem James Potter'dan hem de Sirius Black'ten nefret ediyordu ama Sirius'tan daha çok nefret ediyordu. Nedenini tanımlamak zordu - onu aşk notlarıyla, bayat şiirlerle rahatsız eden o değildi, ve sonsuz bağlılığının itirafları (*sadece bir şans* için iki haftada *bir* yapılan davetlerden bahsetmiyorum bile) - ama kibri onu rahatsız etmişti. Elbette Sirius, çok yakın akraba olduğu Slytherin'ler gibi sırf Muggle doğumlu olduğu için ona tepeden bakmıyordu.

Sadece *kibirliydi*. Yakışıklı, yetenekli ve kaygısız biriydi.

Safkan büyücülüğün bir ve o piç kurusu en yüksek notları almak için çalışmak zorunda bile kalmamıştı.

Belki de sebebi buydu. Ya da, belki, sadece belki, onu gerçekten hiç tanıımıyordu. Ancak şimdi, kendisini onu tanımak için zaman ayırmış olmayı dilerken buldu.

James'in arkadaşını daha iyi *tanıyordu*, çünkü onu tanırken onu gerçekten tanıımıyordu. Ve Sirius Harry'yi güvende tutmak için her şeyini feda etmişti.

Bu iş bittiğinde, diye söz verdi Lily kendi kendine, ona doğru dürüst teşekkür edeceğim ve onu tanıyacağım. Üçünü de. Yabancı olmayı bırakıp ait olmayı öğrenmemin zamanı geldi.

KİLİT! DÜDÜK!

Sirius sıçrayarak asasına davrandı ve elindeki Abbot Ale fincanını oturma odasına doğru uçurdu. Hemen kanepeden sekip uzaktaki duvara çarptı ve orada paramparça oldu ve zaten lekeli olan sıvanın üzerine sıçradı. Küfretti, halının ters dönmüş köşesine takıldı ve sonunda sehpanın üzerinden asasını almayı başardı. *Ne seherbazmışsın , Sirius Black! Ne oldu da sürekli tetikte olmak ve Moody'nin en sevdiği sözler? KİLİT!*

DÜDÜK! DÜDÜK!

Tekrar küfretti ve henüz açmadığı (ama ne yazık ki normal, büyük boyutuna ulaşmasına izin verdiği) yarısı boş bir çantadan kaçtı. Ölüm Yiyenler kapı çalmazdı, değil mi?

İnce ve yıpranmış kapıdan sesler duyabiliyordu ama Köhne inşaatçıları bir gözetleme deliği koymayacak kadar cimri davranmışlardı. Lanet şeyi açmadığı sürece diğer tarafta kimin olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu ve Remus'un ne söyleyeceğini duymak için arkadaşlarından herhangi birinin yakınında olması gerekmiyordu. Her zamanki gibi, daha mantıklı Çapulcu Sirius'a neden her zaman bela aramak için 'a gitmek zorunda olduğunu sorardı.

Çünkü hoşuma gidiyor, bu yüzden. Ve gizli bir Sır Bekçisi olmak sıkıcı.

En azından gizli bubi tuzakları henüz patlamamıştı, bu da diğer tarafta kimsenin bir şey kullanmadığı anlamına geliyordu.

uzaktan bile olsa saldırgan büyüye benziyordu. Ya da Kara büyü. Ya da Sirius'un tehdit edici olarak düşünmeyi başardığı herhangi bir şey.

Yumuşak bir kelime tuzakları geçici olarak devre dışı bıraktı; Sirius'tan gelecek herhangi bir büyü onları yeniden etkinleştirecekti ama şimdilik kapının kilidini açmak onları harekete geçirmeyecekti.

Harekete geçmek için gerilen Sirius kapıyı bir aralık açtı, beş gün önce geldiğinde taktırdığı zinciri çıkarmamaya dikkat etti. Birinin kapıyı açması için akla gelebilecek çok az yol vardı. Bir grup Ölüm Yiyen (ya da herhangi bir büyücü) tüm korumalarını tetiklemeden bu kadar yaklaşabilirdi ama daha garip şeyler de olmuştu. Ya da bir gün önce fırını kullanmak isteyen zavallı kadın gibi Muggle komşularından biri olabilir. Sirius o gün fırını *nasıl* kullanacağını bilmediğini açıklamaktan sıkılmıştı. Sadece yoldan çekildi ve ilgiyle izledi. Daha az romantik bir bağlılığı olsaydı, ona çıkma teklif ama bu, dikkat çekmemeye pek uymuyordu.

Elbette kapıyı açmak da öyle, ama bunu zaten yapmıştı.

" mi şaka mı!"

Neredeyse tekrar küfredecekti ama tam zamanında dilini ısırıldı. Altı Muggle çocuk ona büyük ve umutlu bakışlarla baktı.

Gerçi maskeler ve yüz boyaları arasında gözlerini ayırt etmekte zorlanıyordu. Sirius iki cadı, bir vampir, çok tuhaf görünümlü bir palyaço ve şu ya da bu nedenle beyaz çarşaflara bürünmüş iki çocuk saydığını *düşündü* ama bunu söylemek zordu. Eğer bunlar

iki kızın cadı olması gerekiyordu, yüzleri neden yeşildi?

"Şeker mi şaka mı?" diye sordu çarşafı çocuklardan biri tekrar ve Sirius gözlerini kırıştırdı.

"Numara mı, ne?" diye sordu, kafası karışmıştı.

Kızlardan biri (palyaço) öfkeyle ayağını yere vurdu. "Hiç şekeriniz yok mu bayım?"

"Sara!" diye tısladı annesi arka plandan, yüzü kızarmıştı. utançtan kıpkırmızı kesildi. Sirius ancak o zaman çocukların elindeki kovalarını fark etti- *Bunların balkabağı gibi mi?* diye merak etti. Geç de olsa, her çocuğun etkileyici bir şekerleme zulası hazırladığını fark etti.

"Oh! Şeker. Doğru," dedi Sirius hızla. Hızlı düşünerek asasını keyifle yediği şekerleme doğrulttu. "Accio candy!"

Parlak mavi kâse sağ eline kolayca yerleşti ama kâseyle birlikte hokkabazlık yaparak kullanmak hiç de kolay değildi. Çocuklar ona garip garip bakıyorlardı.

"Özür dilerim," diye özür diledi Sirius beceriksizce. Kalbi sadece Kulaklarında bir dakika önceki tam orkestra yerine şimdi küçük bir senfoni gürlüyordu. "Başka birini bekliyordum."

Asasını saklayarak kâseyi şimdi gülümseyen çocuklara uzattı. *Bu garip bir Muggle geleneği olmalı,* diye düşündü kendi kendine ve sonra büyücülerin neden benzer *geleneği* olmadığını merak etti. Her fırsatta bedava şeker iyi bir şeydi, sonuçta-

"Bu ne?" sordu diğer kızlardan biri, kasenin içinde dikkatsizce bıraktığı Çikolatalı Kurbağa kartını göstererek.

"Ahh-özür dilerim. Yanlışlıkla düşürmüş olmalıyım." İki annenin kendisini tuhaf bir şekilde izlediğinin farkında olan Sirius, kartı vampir kızın elinden kaptı.

"İyi akşamlar."

Çocuklar koro halinde "Cadılar Bayramınız kutlu olsun!" dediler.

Sirius kendini tuhaf hissederek onların gidişini izledi. "Mutlu Cadılar Bayramı."

Saat dokuz yaklaşırken, bir dizi kol kendilerini arkadan onun etrafında. Lily arkasına yaslandı ve gülümsedi.

"Sonunda uyudun mu?" James onun kulağına fısıldadı.

"Evet, sakın onu uyandırayım deme," diye tısladı. Harry'yi yatağına yatırmak bir saatten fazla sürmüştü. Onu sallamayı, ona şarkı söylemeyi (ki söylüyordu da, itiraf etmeliyim ki, bu konuda pek iyi değildi) ve ona hikayeler anlatıyordu, ama Harry aniden uyuyana kadar uyumak istememişti.

Jack ve Fasulye Sırığı'nın tam ortasında uyuyakaldı.

"Ben mi?" diye masumca itiraz etti. "Ben asla böyle bir şey

yapmam!" "Elbette yapmazsın. Baş belası."

James kıs kıs güldü ve sonra onun kulağını öptü. "Baş belası olsam da akıllı bir baş belasıyım," diye fısıldadı. "Ve Godric Gryffindor'un hayata dönmesinin bu tarafında, senin yerine kendime sahip olmak varken onu hiçbir yolu yok."

Lily kendine rağmen gülümsedi. Onun şakacı tarafı koca herkesin gördüğü bir şeydi, ama daha derinde

James Potter'ın çok az kişinin varlığından haberdar olduğu bir yönü vardı.

"Biliyor musun," dedi sessizce, "sık sık ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum."

"Hmm?" "Neden?" sormak için boynunu öpmeyi bıraktı.

"Sen varsın. Ve Harry." İçinde tanıdık, neredeyse fısıltı gibi bir korku yükseldi ama Lily onu bir kenara itti. "Ve güvendeyiz."

"Güvenli." Onun başını salladığını ve biraz gerildiğini hissetti. "Sirius'a teşekkürler."

Lily onun kollarında yarı dönerek başını onun kollarına yasladı. James'in omzuna sarıldı ve ona sıkıca sarıldı. Bazı zamanlar sadece kucaklanmaya, dünyadan saklanmaya ihtiyaç duyuyordu. "James'e nasıl teşekkür edeceğimizi bilmiyorum. onu."

"Biz değiliz." Lily şaşkınlıkla başını kaldırdı ve kocasına ters ters baktı ama James sadece orantısız bir şekilde gülümsedi. "Bize izin vermez, biliyorsun."

"Deneyebiliriz."

"Elbette yapabiliriz," diye kolayca kabul etti. "Ben de ona uygun bir şekilde kötü bir şey yapacağım."

"James!"

"Hey, ben bir Çapulcuyum, unuttun mu?" diye gülümsedi ve onu hafifçe öptü. "Doğuştan şakacı. Tıpkı küçük Harry gibi olmak için büyümek."

"Oh, öyle mi?" diye meydan okudu ve son anda sesini alçaltması gerektiğini kendine hatırlattı.

"Ben baba, Sirius da vaftiz babası olarak mı?" James kıs kıs güldü. "Onun başka bir şey olma ihtimali yok. Ama kızları alabilirsin."

"Ah, teşekkürler." Gözlerini devirdi ve sonra merakla ona baktı. "Hangi kızlar?"

"Neden, daha sonra sahip olacaklarımız tabii ki."

"Öyle mi?" Lily cevap verdi. "Peki bu 'daha sonra' ne zaman ?" Yavaşça gülümsedi. "Şimdi başlamak ister misin?"

KİLİT! DÜDÜK! DÜDÜK! DÜDÜK!

Sirius koltuğundan kalkmadan önce kapıya bakmak için durakladı ve giderken şeker kasesini kaptı. Bu kez halıdaki deliğe takılmamayı başardı - *bunu gerçekten düzeltmeliyim*- ama bu onu homurdanmaktan alıkoymadı. Sirius çocukları sevmediğinden ya da bu tuhaf Muggle geleneğini eğlenceli bulmadığından değil, ama yüz ikinci "şeker mi şaka mı" grubundan sonra bundan biraz sıkılmaya başlamıştı.

Ayrıca, Lily'nin ona aldırıldığı televizyonda izlemekte olduğu komik filmi de bölmüşlerdi. Muggle'ların vampirler hakkındaki düşünceleri basitçe... *yanlıştı*. Onları tanımlamanın başka bir yolu yoktu ve hiç kimse Bu kadar çok yanlış anlamayı tek bir pakete sığdırmak istememişti - televizyon setinden kan donduran bir çılgılık daha yükseldi.

"Oops." Dalgın bir şekilde esasını omzunun üzerinden doğrulttu ve televizyona iyi yerleştirilmiş bir Susturma Büyüsü yaptı.

Tam kapiya ulařtıęında, Sirius'un aklına řu geldi televizyonun "uzaktan kumandasını" kullanabilirdi. Bu tuhaf aletin nasıl çalıřtıęını gerçekten biliyordu ama bunu yapmayı nadiren hatırlıyordu. Ne de olsa asasıyla kanal deęiřtirmeyi öğrendikten sonra kumanda ne iře yarayacaktı ki? *Yapmamam gereken řey, diye dūřündū Sirius gūlerek. Satıcı beni kendi "en ūst modelini" almaya ikna etti. Asam kumandaya ne gerek var?*

Hala gūlūmseyerek kapiyı açtı, bunu yaparken řeker kasesini uzattı ve asasını saklamaya dikkat etti Kapının arkasında.

"mi şaka mı, salak."

Alastor Moody'nin asası tam alnına doęrultulmuřtu ve tek gzlū Seherbaz ona . Aslında Sirius'un Bunun kostūmlū bir Muggle çocuęu *olmadıęını* anlamak için uzun bir sūre geçti ama evinden bu řekilde çıkan her ocuk arkadaşlarına mūr boyu kābus yařatmaya mahkūmdur. Moody gūlmeye bařladı. "Sen de-"

Sirius şeker kasesini onun suratına fırlattı. Söyleyecek başka bir şey bulamamıştı ve dikkatini dağıtmak işe yaramıştı. Tek tek paketlenmiş bir limon damlası Moody'nin ağzına doğru ilerledi ve Sirius'a asasını kapiya yaklaştırması için zaman kazandırdı.

İki Seherbaz birkaç saniye boyunca birbirlerine öylece baktılar, asaları neredeyse karşı tarafın burnunu dūrtecek kadar yakın duruyordu. Sonra Moody tekrar sırttı.

"Sanırım sana söylemek ūzere olduęum kadar aptal *deęilsin*," diye huysuzca itiraf etti.

Sirius sırttı. "Yıllardır sana söylediğim řeyi sonunda anladığını bilmek gūzel."

O kadar aptal *olduğu* gerçeği dışında. Moody izlemiyor olsaydı, Sirius kendini tekmeleyebilirdi - kelimenin tam anlamıyla .

Kendine aşırı güveni vardı.

paranoyak olmak ve *hayatta* kalmak gerekiyordu, bu ölmek için çok hızlı bir yoldu. Ya da daha kötüsü.

"O kadar hızlı değil, evlat. Diğer tarafta kimin olduğunu öğrenmeden kapıyı açmaman gerektiğini sana daha iyi öğrettiğimi sanıyordum."

"Bugün Cadılar Bayramı, Alastor. Bütün gece şeker dağıttım."

"Yani?" diye sordu eski Akıl Hocası. "Asla-"

"Gardımı düşürdüm, biliyorum," diye cevap verdi Sirius kıkırdayarak. "Sürekli tetikte olmak da öyle. İçeri gelmek ister misin?"

"İşte bu yüzden buradayım," diye cevap verdi diğeri sertçe.

Sirius homurdandı ve kenara çekildi. "Bana katıl o zaman."

Moody kapıdan içeri girdiğinde, gözleri değersiz dairede temkinli bir şekilde gezinirken, Sirius asasını sallayarak şekerini kâseye, kâseyi de başladığı masaya geri gönderdi. Sonra da kapıyı kapatıp kilitledi, tüm korumalarını hızlıca kontrol etti ve onları sağlam buldu - tam zamanında.

"Ben bir Ölüm Yiyen olsaydım ne yapardın?" sordu öğretmeni.

"Şekerini boğazından aşağı itti." "Ciddiyim,"

diye homurdandı Moody.

Sirius sırıttı. "Ben de öyle."

"Cehennem gibi . Kibirli küçük yavru."

"Aslında, korumalarımı geçemezlerdi, bu yüzden endişelenecek pek bir şeyim yok," diye cevap verdi omuz silkerek.

"Onları atlattım, değil mi?" diye karşılık verdi yaşlı Seherbaz.

"Tabii ki yaptın. Koğuşlar seni içeri almak için *ayarlandı*, huysuz."

Moody gözlerini devirdi (hem gerçek hem de hâlâ rahatsız edici bir şekilde gerçek olmayan; Sirius henüz sahte olana alışmamıştı) ama tartışmaya zahmet etmedi. Ne de olsa bunu bilen tek kişi oydu.

Sirius'un nerede saklandığını James ve Lily bile . Sirius kimseye söylememe eğilimindeydi ama Dumbledore'un bilgeliği her zamanki gibi galip gelmişti. Yaşlı adam ısrar etmişti En kötü ihtimalle *birinin* Sirius'un nerede olduğunu bilmesini istemişti ve ayrıca bireyin Sirius'un en iyi arkadaşları arasında olmaması konusunda ısrar etmişti. Bir hafta kadar sonra, Sirius hem Peter'a hem de Remus'a göstermeyi planlıyordu ama şimdilik okul müdürünü eğlendirecekti. Yakacak zamanı yokmuş gibi davranmıyordu.

"Peki, sen neden , Alastor?" Sirius bir süre sonra sordu. Diğer adamın gözlerinin etrafta dolaştığını görebiliyordu ve *Moody*'nin ona dairesinin berbat olduğunu söylemesine gerçekten ihtiyacı yoktu - Alastor'un dairesinde birçok kez bulunmuştu ve burası bir felaket alanından başka bir şey değildi. Her zaman Sirius böylesine titiz ve düzenli bir Seherbazın evde nasıl bu kadar pasaklı olabildiğine hayret ediyordu ama Alastor kesinlikle . Akıl Hocasının eviyle kıyaslandığında Sirius'un ki tertemiz görünüyordu.

"Arkadaşa ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diye cevap verdi Alastor. "Kostüm giymiş düzinelerce Muggle çocuk tarafından ziyaret edileceğinizi tahmin etmemiştim."

Sirius kıkırdadı. "Anladığım kadarıyla Muggle 'şeker mi şaka mı' deneyimini yaşamışsın?"

"Daha önce Cadılar Bayramı'nda gizli görevde bulundum, evet," diye homurdanarak cevap verdi. Sonra Moody gülümsedi, bu onun için nadir görülen bir şeydi. "İlk kez kapımı çaldığında ödüm koptu. Annesine dizini tersine çeviren bir yumruk attım-"

". "

"Oh, ben yaptım." Alastor kıkırdayarak başını salladı. "grubun tamamını Obliviate etmek zorunda kaldım *ve sonra da* Kendimi karım kılığına girmiş Arabella'ya tanıttım ve o da bana bağırdı. Komşulardan biri Muggle Polisi'ni arayana kadar saatlerce böyle devam etti. *Onları* boşver. "

Sirius güldü. "Bu ne zaman oldu?"

"Oh, on, on beş yıl önce. Muhtemelen sen daha doğmamıştın bile."

"On iki yaşından büyüğüm,

Alastor." "Beni kandırabilirdin,

evlat."

Ve Büyücülük dünyasında hayat devam etti. Aileler bir arada kaldılar ve sessiz bir şekilde kutlama yaptılar - On Dört Aile'nin ünlü Cadılar Bayramı Galaları bu yıl yoktu, çünkü onlar bile savaş yıllarıydı ve kimse en yakın arkadaş çevresi dışında kimseye güvenmeye cesaret edemiyordu. Bir zamanlar güzel bir gün olan şenlik ve eğlence artık çok özel bir meseleydi, asla sahip olamadığınız takdirde değer verdiklerinize sarılmak için bir gündü. tekrar yapma şansı. Elbette Karanlıklar Lordu'nun avladığı kişiler için neredeyse *her* gece böyleydi ama

Cadılar Bayramı bir şekilde özel görünüyordu. Sanki bir şeylerin olması bekleniyordu ama hiç olmamıştı. Böylece hayat devam etti.

Arthur ve Molly Weasley de uyuyan bir çocuğa bakıyordu ama onlarınki daha küçüktü. Ginevra Molly Weasley henüz üç ay yirmi günlüktü ve ağabeyleri hâlâ onun oyuncak olmadığını öğrenmeye çalışıyorlardı.

oynadılar. Ancak saat onda tüm oğlanlar uyumuştı ve bu da iki "yeni" ebeveyn küçük kızlarına bakıp gülümsemek kalmıştı.

Hiçbir şey söylenmesine gerek yoktu. Bunca yıldan sonra, onlara ihtiyaçları yoktu-Arthur ve Molly sadece daha uzun yıllar olmasını umuyorlardı.

"Anne?" Yarı açık kapıdan içeri süzülen sessiz bir ses, anne ve babanın dönmesine neden oldu.

"Ne oldu canım?" Molly sordu.

Beş yaşındaki Percy ona ciddiyetle, "George yine yatağını ıslattı," diye haber verdi. "Fred ağlıyor."

Molly iç çekti. "Hemen ."

Mükemmel an mahvoldu ama hayat devam etti.

Diğerlerinin aksine, Lachlan ve Liz Pritchard o akşam dışarı çıkmayı göze almışlar ve bir caddede yürümüşlerdi. Glasgow'da el ele. Birlikte sakin bir akşam yemeği yedikten sonra Lachlan'ın bazı eski arkadaşlarıyla Liz'in özellikle aydınlatıcı ve olağanüstü eğlenceli bulduğu *Muggle* Cadılar Bayramı partisi. Bir cadının çocuğu ve bir Squib olan Liz, daha önce hiç Muggle kostüm partisine gitmemişti,

Ama de çok eğlenmişti. Şimdi, onlar Lachlan'ın yapmaktan çok keyif aldığı "cadı ve büyücü" kostümlerini giyerek sokağa dökülen partililerin arasına karıştı. Yeşil boya Liz'in yüzünü kaşındırıyordu ama bu eğlenceye değirdi.

Ve bir kereliğine de olsa, yarın işe döneceklerini, kendilerini Konuşulamayanlar'ın gizemine ve karanlığına gömeceklerini unutmak güzeldi. *Ama bu gece değil.* Birkaç saat daha sadece kocaydılar. Gerçek dünya önemli değildi.

"Bunu yapmamalıyız, Charlie!" Lindsay Hopper, arazide sürünerek ilerlerken ısrarla fısıldadı.

"Macera uygun nerede?"

"Gryffindor Kulesi'nde bırakmış olmalıyım, hepimizin olduğu yerde. olması *gerekiyordu!*" diye karşılık verdi.

Gruplarındaki tek yedinci sınıf öğrencisi olan Jason Montague, "Bırak artık Lindsay," diye kıkırdadı. "Profesör McGonagall bize bu gece alıştırmaya yapmamız için izin vermedi değil ya."

"Evet, ziyafetten *önce,*" diye karşılık verdi Lindsay. "Dört saat sonra değil!"

"Ah, Cadılar Bayramı geç saatlere kadar dışarıda olmak için *değilse,* hangi gün?" David Davidson sırtarak cevap verdi.

"Sen delisin," diye gözlerini devirdi Lindsay ama Gryffindor Quidditch takımı karanlığın içinde ilerlerken sustu.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi Jason sırtarak. "Sadece Filch o patlayan balkabaklarının ofisine nasıl girdiğini sorduğunda iyi bir mazeretim olsun istiyorum."

"!" David dönüp baktı.

Takımın kaptanı sırtarak, "Evet, ," diye cevap verdi. "I yapacağımızı , değil mi?"

"Ayrıca, *tartıştığınız* falan da yok," diye belirtti Charlie. "Sadece Lindsay'le ders çalışmanız gerektiğini söylediniz. Geri kalanımız gidip... balkabaklarını teslim ettik."

"Çürüyen balkabakları," diye kıs kıs güldü Jason sahaya çıktıklarında.

"Keşke yüzündeki ifadeyi görebilseydik," dedi Bess Flatts hüzünle, sonra omuz silkti. "Ama sonuçlarını görmektense şüpheden uzak olmak daha iyidir," diye bitirdi mantıklı altıncı yıl bekçisi.

"Kesinlikle," diye onayladı Jason. "Şimdi, önümüzdeki Cumartesi Slytherin'i yeneceksek işe koyulsak iyi olur."

Ve hayat devam etti. 31 Ekim 1 Kasım'a dönerken, Büyücülük dünyası aynı düzende devam etti. aynı savaş. İnsanlar bulabildikleri yerde huzur buldular, ise bunun için savaştılar. Bazıları bu dehşetten saklandı. Diğerleri ise onları köşeye sıkıştırmaya, peşlerine düşmeye ve onları uygun. Yine de dünya dönmeye devam etti, çünkü 1981 Cadılar Bayramı tıpkı önceki her yılın Cadılar Bayramı gibiydi ve gelecek yıllardan farklı olmayacaktı. Sonunda, sadece başka bir gündü.

Yazarın **Notu** : Biliyorum, güncellemeyeli uzun zaman oldu - fanfiction'a devasa bir ara verdim ve tabii ki bu hikaye acı çekti. Bununla birlikte, bu hikayenin 9. bölümünü tamamladım ve hala devam ediyorum. şaşırtıcı bir hızla ilerliyor! Diğer haberlerde, bazı

Bu bölümün bazı kısımları birkaç yıl önce yayınladığım "Unbroken Eve" adlı kısa hikayeden tanıdık gelebilir, ancak bu bölüm hikayenin asıl konusuna uyacak şekilde güncellendi ve genişletildi. *Çapulcuların dünyasının yıkıldığı Bölüm 3: "Keşfedilen Vaatler" için bizi izlemeye devam edin ve lütfen yorum yapın!*

Keşfedilen Vaatler

Üçüncü Bölüm: Keşfedilen Vaatler

5 Kasım 1981

Köhne Piper Malikânesi'nden çıkıp köşeyi dönerek hızla Remus'un dairesine gitmek ve kısa bir not bırakmak için olabildiğince beklemişti.

Kağıt parçasının üzerinde sadece bir adres vardı, bir isim ya da bir Muggle "telefon numarası" bile yoktu, ama Remus el yazısını nerede olsa tanırdı. Çapulcular okulda birbirlerinin yazılarını o kadar çok kopyalamışlardı ki Moony, Sirius'un kendi el yazısı dediği çirkin karalamayı fark edememişti ve bunun ne anlama geldiğini bilirdi.

Moody Sirius'a nerede saklandığını Remus ve Peter'a bile söylememesi gerektiğini söyleyecekti ama Sirius *sıkılmıştı*. Peter bir iş için ülke dışındaydı.

Uluslararası Büyülü İşbirliği Departmanı (o kısa süre önce kıdemsiz bir diplomat olarak işe alınmıştı ve hâlâ şansına inanamıyordu), ama Remus kaçınılmaz olarak etrafındaydı... ve Sirius yalnızdı. Bu zorunlu izolasyona daha fazla dayanamadı ve aklına gelen tek şeyi yaptı.

Elbette, dairesine geri dönmek zor kısmıydı; tüm binayı sessizce ışınlanmaya karşı korumaya almıştı, bu yüzden Sirius'un Muggle yolundan yürümesi gerekiyordu, bu da biraz can sıkıcıydı. Yine de bu ona biraz uyarı verecekti.

Ölüm Yiyenler'in onu bulma ihtimaline karşı, uzun yoldan gitmek zahmete değirdi - çoğu zaman. Bu sefer fark edilmemişti ve Ölüm Yiyenler'den kimsenin onu bulamayacağı kadar kılık değiştirmişti.

Büyücülük Dünyası'nın onu tanıması gerekirdi.
fark etti, ama her yolculuk bir riskti ve Sirius bunu biliyordu.

Özellikle de Alice, Frank ve Neville'e yapılan başarısız saldırıdan sonra. Gerçi Kuzen Trixie ve Lestrangle çocukları Azkaban'da olduğu için ağlayacak değilim. Daha iyi insanların başına gelemezdi.

Hatalı olabilecek kadar pervasız olan Sirius Black hâlâ bir Seherbaz'dı ve Potterlar'ın Sır Bekçisi olarak geçirdiği zamanı umutsuzca atlatmak istiyordu. Sırf ölmeyi *beklediği* için istediği anlamına . O bile o kadar iyi bir yalancı değildi. Voldemort'un Harry'ye olan takıntısından kurtulacağına kendini inandırabilirdi, ama kurtulacakmış gibi yapmak ve bu amaç için çalışmak zamanı geçiriyordu.

Binanın ön kapısından içeri giren Sirius, Remus'un nerede olduğunu merak ederek kısa bir süre durakladı. James ve Lily saklanırken ve Peter ülke dışındayken Moony'nin bir Perşembe sabahı ortalıkta dolaşması hiç *hoş* değildi. Bu mümkün müydü-

Kes , dedi kendine sertçe. Alastor'un paranoya seviyesine ulaşıyorsun ve bu çok aptalca. Eğer arkadaşlarına güvenemiyorsan, kime güvenebilirsin ki?

Sirius kendini sertçe zihnini bu konudan uzaklaştırdı. Remus bir saat sonra geldiğinde, kanepeye uzanmış ve ihanet ya da aldatma hakkında düşünmemeye karar vermişti.

10 Kasım 1981

"Bana nerede olduğunu gerçekten söylememeliydin," dedi Remus. daha sonra Roma'daki Kolezyum'un tepesinde gezinirken ona anlattı. Büyücüler buraya hâlâ Flavian Amfitiyatrosu diyordu,

Tıpkı Romalıların yaptığı gibi, ama Sirius her zaman "Kolezyum "kulağa daha hoş geldiğini düşünmüştür. "Ve sen *gerçekten* Roma'da benimle dolaşmamalısın!"

"Oh, hadi ama, Moony. Başka nerede birinin adı *Remus* eğlenmek için mi gitti?" Sirius kıkırdadı.

"Remer adında bir yer. Ya da Reme. Ya da bunun gibi zekice bir şey," diye yanıtladı arkadaşı kuru bir sesle. "Roma adını *Romulus*'tan alıyor, biliyorsun. Remus'un değil."

"Yine de simetri güzel."

"Simetri tamamen senin kafanda!" Ama Moony güldü, ki bugünlerde bunu başarmak her zamankinden daha zordu, bu yüzden Sirius çabasına değdiğini hissetti.

"Şey, orada fazla bir şey yok, bu yüzden onu *bir şey*," diye cevap verdi hınzır bir sırıtışla.

"Belli ki. Çünkü yarım gram akıllı olan herkes hâlâ saklanıyor olurdu."

Sirius sıırttı. "Beni ne zamandır tanıyorsun?" Remus bu anlamsız karşısında gözlerini devirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece cevap ver."

Arkadaşı iç geçirdi ve iki kişiyle görüşmek için gözlerini kaçırdı. Bin yıllık merdiven. "On yıl, artı birkaç ay."

"Peki bunca zaman içinde benim çeyrek gram bile akıl sağlığım olduğunu gördün mü?" Sirius yarı ciddi bir sordu.

Moony düşünceli bir tavırla, "Muhtemelen bir kez," diye cevap verdi. "Beş dakika kadar. Seherbazları kandırdığın sıralarda bir yerlerde."

seni içeri almak için. Ya da belki de ikinci sınıftaki o Biçim Değiştirme sınavı sırasındaydı-"

"Yani-" "Oh, evet!"

Hikâye o kadar komik olmasa da birlikte kahkahalara boğuldular. O zamanki şakaları komikti (Çapulcuların *tüm* şakaları ya komikti ya da büyük başarısızlıklardı elbette), ama geriye dönüp Daha sonraki yıllarda hiçbir şey pembe-yeşil ve tuhaf parlayan kahverenginin bu tonunu içermemiş olsa bile, kesinlikle bundan daha iyilerini yaptı. Ama Sirius ve Remus'un gerginliklerini bir şekilde atmaları ve Sirius'un dışarı çıkması gerekiyordu.

Remus uzun bir sonra, "Bu çılgınlık, biliyorsun," dedi, aniden üzgün ve yalnız görünüyordu.

"Evet, ama dışarı çıkmak güzel. O çirkin sarı duvar kağıdına bakarak bir dakika daha geçirseydim, tamamen delirirdim."

Güneş batıyordu ve Sirius'un çok sayıdaki seyyar koğuşt programına uygun olarak kontrol ediyordu. Zihninde onları teker teker işaretledi, etrafta cadı ya da büyücü olmadığından emin oldu - ama sonuncusundaki hafif aksaklığı tam olarak fark etmedi - sadece küçük *bir* tik işareti - Remus kesti.

Bu sapmayı fark etse bile, büyük olasılıkla önemsemeyecekti. Sirius çok eğleniyordu ve yalnızlığı iyi beceremiyordu.

"Bunu tekrar yapamazsın, Padfoot. Ya görülürsen?"

"Ya öyleyse?" Sirius karşı çıktı. "Onun bir şey yapmasına imkân yok. Nerede bilmiyorum, sadece burada Roma'da olduğumu biliyorum. Ya da Reme, eğer öyle dememi istersen." Sırıttı.

"Hiç komik değil."

"Elbette öyle. , Moony. Biraz yaşamak zorundayım, yoksa ne için savaşıyoruz?"

"James, Lily ve Harry," diye cevap verdi hemen, yumuşak ve kırık bir sesle.

Ben ve koca ağzım. Peter bilinmeyen yerlere ve ülkelere gitti, James ve Lily bir Fidelius Büyüsü ile mühürlendi ve ben . Onu perişan ediyordu. Sirius doğası gereği genellikle herhangi bir şey için kendini çok suçlu hisseden biri değildi ama Remus'un yalnızlığı onu üzen birkaç şeyden biriydi.

incinebileceğini biliyordu. Arkadaşının durumu nedeniyle bir işini daha kaybettiğini biliyordu ve Remus'un sadece İki yakasını bir araya getirmek için mücadele ediyordu; hâlâ yardımını istemeyen bir dünyada fark yaratmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Yarın akşam gelmemi ister misin, dostum?"

Remus başını salladı. "Hayır, bu çok riskli. Yapamazsın Geceyi saklanarak geçirirsen de benimle, sakın başlama- bana bir şey olmaz. Sadece kendimi kilitleyeceğim Dumbledore da sabah beni kontrol edecek. Bunu hallettik."

"Emin misin?" diye sormayı başardı boğazındaki yumrunun etrafında. Savaşta bile, Çapulcular farklı yollara sapmış olsalar bile - Sirius Seherbaz, James Quidditch oyuncusu (sonra Seherbaz) ve Peter sürekli *bir işten diğerine* geçiyor ve artık sürekli seyahat ediyordu - *birileri* dönüşümleri sırasında Moony'nin yanında olmayı her zaman başarmıştı. Üç çocuk bir araya gelmeyi başardığından beri

Animagi olurlar, en azından bir tanesi *hep* oradaydı. Hiçbir dolunayı kaçırmadılar.

11 Kasım 1981'e kadar. Bu ilk olacaktı. Remus'un

gölümsemeyi nasıl başardığını sadece Tanrı biliyordu.

"Evet."

12 Kasım 1981

Dolunayı takip eden sabahın erken saatlerinde, on dört Ölüm Yiyen'den oluşan bir ekip, bir Muggle satıcısının arkasına saklanarak bubi tuzaklarını aştı. Sirius bir adım yavaş davrandı - zavallı Muggle'ı öldürmek istemiyordu- ama Muggle'ı sersemlettikten sonra

Kafası karışmış satıcı (mevcut seçeneklerin en iyisiydi, ve çok fazla seçeneği yoktu, ancak bunu yapmak boşa gitti değerli zaman), kıyamet .

Daha hızlı hareket et! Hız hayatta kalmaktır! Moody'nin ona hırlayan neredeyse duyabiliyordu ve Sirius, üçüncü bir lanet göğüs kafesine çarpıp kemiklerini kırıp nefesini yakarken bile düello çömelisine döndü.

" *Everbero! Extundo! Vexameum!*" Sirius makaraya , Asasını odanın içinde çılgınca savuruyor ve tek atışta vurabildiği kadarını vurmaya çalışıyordu.

Ama çok fazla Ölüm Yiyen vardı ve Sirius bile bu tür olasılıkların üstesinden gelebilecek kadar kirli dövüşemezdi - özellikle de rakipleri bunlar kadar yetenekliyken. Maskelerinin altındaki yüzleri göremiyordu ama sesleri ve büyü seçimlerini tanıyordu-

" *Debellum!*" Bu Lucius Malfoy olmalıydı. Sesi daha az kibirli biri için fazla hoştu.

" *Oblitescio!*" Sirius, Malfoy'un onu bayıltma girişiminden zar zor kurtulmayı başararak karşılık verdi. Kaburgaları yanıyordu ve nefes nefese kalmak sadece daha fazla acıtıyordu.

"Alarte Ascendare!" Yaxley'nin sesi bugünlerde biraz delice geliyordu ve aklını kaçırıyor olmalıydı çünkü sadece bir aptal bu büyüü savaşıta kullanırdı.

" *Sectumsempra!*" Bu Alecko Carrow'du. Ve ona da vurmuştu. Başı dönmeye başlamıştı. ayrıntılara takılmıştı ve zihni doğru konsantre olamıyordu, ama Sirius belli belirsiz tüm gövdesi .

Derin nefes al. "*Rumperis, Reducto, Everbero!*" Sirius sonunda her zamanki düello çömelışine geçmeyi başardı. İlk iki büyü iskaladı; üçüncüsü Yaxley'i vurmayı başardı.

"*Incendio!*"

O kadar şanslı değildi. Belki de hedefi . Yine de kapının yanındaki duvarda güzel bir delik açtı.

" *Venderum!*" O kuzen Narcissa mıydı? Kesinlikle Kültürlü sesine benziyordu, ki bu üzücüydü, çünkü her zaman bu kadar kötü değildi. Bazı açılardan, çocukluklarında Droma'dan daha iyi biriydi.

" *Extorqueom!*" diye bağırdı biri.

Oh, bu acıttı. O kadar sert vurdu ki Sirius Sesi tanıdı, yeterince odaklanamadı. Ve bu, içindeki mantıksız kıkırdama dürtüsüne karşı koymasını daha da zorlaştırdı.

"*Sersemlet!*" diye bağırdı kahkaha atma isteğini bastırmanın bir yolu olarak. *On dört tanesi benim için mi? Voldemort'un bir Siyah'ın iyiye gitmesinden rahatsız olduğunu biliyordum ama Bir seherbaz için bu biraz fazla değil mi?*

Onlara sayıca üstün olup olmadıklarını sormak istedi.
Onlara bu şekilde vurmak eğlenceliydi ("*Crucio!*" diye bağırdı Carrow- sesi, acı içinde çığlık attığında güldü. Çığlık atmakla meşgul olduğu için onun yerine gülmesi iyi oldu) ama Sirius'un odaklanacak gücü yoktu. Belki de Ölüm Yiyenler'den bir ya da ikisi onu adil bir maçta yenebilecek kadar iyiydi (ya da kime ait olduğuna bağlı olarak beş ya da altısı.
Çocukluk anılarını hatırlatmayan sesler. Dört ya da beş tanesi o kadar da kötü olmazdı, hatta -Sirius en azından bir şansımız .

Ancak mevcut olasılıklar ona Voldemort'un *bildiğini* söylüyordu. Black ailesinin kötü şöhretli ak koyununa duyulan basit bir kızgınlığın *bu* tür bir karşılamaya yol açmasına imkân yoktu.

" *Rumperis!*"

Bir şey kırıldı; bacağı olduğunu düşündü. Acaba Cruciatus Laneti'nden kurtulmayı başardı mı? Hayır, henüz değil. Sirius bir çabayla acıyı bir kenara itti ve yılların amansız eğitiminin yükselmesine izin verdi.

" *Econtra Cruci!*" Sirius başardı.

Ve sonra hareket ediyor, yuvarlanıyor, sol bacağı kanepeye çarptığında acı içinde inlememeye çalışıyordu. Vücudunu bükerek

acımasızca, bir kalkan olarak kullanmayı umarak rahatsız edici mobilya parçasının arkasına dalmaya çalıştı-

" *Reducto!*" Malfoy bağırdı.

Patlama Laneti kanepayı paramparça etti, binlerce küçük parça tavandan sekerek Sirius'un kafasına yağdı.

" *Brevisalvum Mali*," diye *soluk* soluğa bağırdı, Bellatrix'in bir lanetinden daha kurtuldu ve yarım düzine diğerini yakalamak için aceleyle bir kalkan attı. Sabah kendisinden nefret edecekti çünkü

Hızlı iyileştirme kullanarak, ama sabaha kadar yaşamak zorundaydı-

" *Carnificius!*" diye bağırdı başka bir ses. Bu Cameron Dunston mıydı? Sirius onun Ölüm Yiyen'e dönüştüğünü bilmiyordu.

Büyü isabet etti ve tüm vücudundaki havayı alıp götürdü, Sirius çılgılık *atmak* istiyordu. Kaybetmişti ve bunu biliyordu, ama yarım düzine büyüü daha ateşlemeyi başardı.

Bacakları çökerken hızlı bir şekilde arka arkaya.

Dünya karanlığa gömülmeden önceki son düşüncesi kendisi için değildi. İronik bir şekilde James ya da Harry için bile değildi, ne kadar kahramanca uygun olursa olsun.

Lütfen Remus geç kalsın. Lütfen takıntılı derecede düzenli, nevrotik derecede dakik, "Profesör Moony" hayatında bir kez olsun programın gerisinde kalsın!

Büyük . Remus Lupin öğle yemeği için Sirius'la buluşacaktı ve *her zaman* vaktinde gelirdi. Hiçbir umut gerçekleri değiştirebilir.

Sirius'un kafası belirgin bir *çatırtıyla* yere çarptı.

Godric's Hollow'daki evden ayrılmak James'in almak zorunda olduğunu hissettiği bir riskti -Remus'un mektubu Potter'lara sadece birkaç saat önce ulaşmıştı ve James'in Dumbledore'u görmesi gerekiyordu. Bu yüzden, Hogsmeade'e gitti ve 'a Hog's Head geçidinden gizlice girdi, İhtiyaç Odası'na girdi ve sonra Müdürün Ofisi'ne çıktı. Eski Görünmezlik Pelerini'ni biraz adli olarak kullanması

görünmeden; James'in yetenekleri gerisini halletti. Sınıfa gitmek için acele eden birkaç öğrencinin yanından geçmesine rağmen (görünüşe göre geç kalma konusunda Çapulcuların hiç olmadığı kadar), kimse onu fark etmedi.

Neyse ki şifre aylardır değiştirilmemişti; bu da James'e Dumbledore'un güncel olaylardan ne kadar rahatsız olduğunu gösteriyordu. *Ve eğer bu seni endişelendirmiyorsa, evlat, hiçbir şey endişelendirmemeli.*

Bu düşünce, Deli-Göz'ü aramak istemesine neden oldu, Seherbazların başı ve Sirius'un eski akıl hocası... ve sonra Sirius'u düşünmek yapay olarak iyi olan ruh halini yok etti. James kendini o ana odaklanmaya zorlamıştı ama Dumbledore'un ofisine adım atmak pek çok anıyı geri getirdi.

Kendine gel, Prongs, ya da hemen kendini tımarhaneye kapat. Çünkü Dumbledore'un ofisinde kendini kaybedersen, buna katılmana asla izin vermez.

"Geleceğini düşünmüştüm James," dedi Dumbledore sessizce.

"Bir şey var mı?"

Sesini aynı seviyede tutmak imkansızdı; James neredeyse kelimeyi hıçkırarak söyledi. Bunun üzerine müdür yaşlı ve yorgun görünen başını üzüntüyle salladı. "Alastor, Remus bana haber verir vermez oraya gitti - ve hayır James, onun ekibine katılamazsın. Alastor birkaç ipucu buldu ve Seherbazlar şu anda bile Sirius'u arıyorlar-"

"Ama Sirius-"

"Yapamazsın," dedi Dumbledore daha kibarca. "Kendini ifşa edersen, Sirius'un yaptığı her şeyi bir hiç haline getirirsin."

Dumbledore'un sözleri mantıklıydı. Hatta *doğruyd*. Ama Sirius James'in en iyi arkadaşı, *kardeşiydi* ve şu anda bile Voldemort'un elinde olabilirdi - James riskleri entelektüel olarak biliyordu, ama şimdi tehlike gerçektir. Ve Sirius'un zamanı tükeniyor olmalıydı.

Duygular taştı.

"Öylece oturup onu terk edemem!" James öfkeyle tersledi.

"Ama yapman gereken tam olarak bu." Yavaşça, Dumbledore masasına geldi ve ellerini James'in omuzlarına koydu; Seherbaz ancak o zaman gözyaşlarını hissetti kendi yüzünden aşağı akıyordu. "Bu iş üzerinde çalışan iyi insanlar var James. Yakalanırsan Sirius'a hizmet etmiş olmazsın."

O zaman Lily ve Harry nerede olacak? Müdür sormadı ama James yine de soruyu duydu. Uzun bir süre Sesini bulana kadar bir an geçti ve o zaman bile arkadaşının adını söyleyemediğini fark etti. Denedi ama , endişesini fısıldayamadı bile. Zihnine görüntü üstüne görüntü hücum etti; James, Sirius'un neler yaşadığını sadece hayal edebiliyordu.

"Siz... casuslarınız mı var? Sonunda mırıldanmayı başardı.

". Henüz hiçbir şey bilmiyorlar ama öğrendiklerinde bana söyleyecekler," diye yanıtladı yaşlı büyücü.

"Ve bir kurtarma...?" James sordu.

"Göreceğiz James. Ama kesinlikle deneyeceğiz."

Dumbledore'un ona verebileceği en iyi cevap buydu ama o zaman bile içgüdüleri ikisine de bunun asla yeterli olmayacağını söylüyordu.

İlk Gün: 15 Kasım 1981

Işık içeri girdi. Son yetmiş iki saattir karanlıktaydı ve zamanı sadece bir saatin düzenliliğine göre hesaplıyordu.

Saat, onu içinde tutan boyalı duvarların ötesinde bir yerde çalışıyordu. Ama bu önemli olan ilk gün olacaktı. İçgüdülerini ona bunu söylemişti. *İlk gün. Birinci gün.*

Her nasılsa, daha uygun bir yerde tutulmayı bekliyordu. Daha karanlık bir yerde. Daha nemli. Daha soğuk. Daha az... normal. Halı kaplı bir zeminde, içeride bir sandalyede oturmak değil. Elleri Sirius'a bir ev olduğunu söylüyordu. Sırtını duvara dayamıştı ve sağa kayarsa dokulu ve eski boya katlarına dokunabilirdi. Pelüş halıyı hissetmek için çıplak ayak parmaklarını esnetmek kolaydı ama bunu yapmak sadece durumu daha da gerçeküstü gösteriyordu. Klasik taş duvarları ve soğuk zemini olan bir hücre bekliyordu. Ama bunu değil.

Her neredeyse, Voldemort'un her zamanki tutsaklarını tuttuğu zindanlar değildi. Riddle Evi de değildi. Orayı Avalon'da öğrenmişti. *Uzun zaman önce.*

Alastor'u ziyaret etmiş olsa bile, şimdi bir ömür gibi görünüyordu. Saklanmaya gitmeden sadece birkaç gün önce. Bu yerde zaman yavaş ilerliyordu. Bu iyiye işaret değil.

Ya da belki de sadece çok susuz kalmıştı. O kadar susamıştı ki boğazının çatlayıp kanamasından korkuyordu. İçmek zorunda kaldığı son şey bir şişe Geldiklerinde içtiği vasat Muggle portakal suyu -Sirius' başı döndüğü için hatırlayamıyordu ama tadı pek iyi değildi. Bir başka kötüye işaret. Seherbazlar insan vücudunun kaçınılmaz sınırlarını ayrıntılı olarak incelemişlerdi ve Sirius boyundan büyük işlere .

Yine de biri onu iyileştirmişti. Onu almamışlardı. Ona su ve yiyecek verecek zamanları yoktu.

kırık kaburgalarını ve kırık sol bacağına yamamak için iyi bir iş. Neden bununla uğraşsın ki? Hiç mantıklı değildi. Mahkûma yara bandı yapmayı ve sonra da onu beslemeyi unutmadın.

Işık.

Beklenmedik parlaklık gözlerini kırıştırmasına neden oldu. Planlarının onu aç bırakarak boyun eğdirmek olup olmadığını merak başlamıştı (ki bu işe yaramayacaktı ama muhtemelen olacaktı). Eğer öyleyse, bu yönde oldukça iyi ilerliyorlardı.

Onlar değil. Kapıda duran *onlar* değildi. Voldemort'tu.

Yazarın Notu : 4. Bölüm için bizi izlemeye devam edin: "*The Başlangıç*," Sirius'un gerçekten boyundan büyük işlere kalkıştığını anladığı bölüm. Her zaman olduğu gibi, geribildirim biz aç yazarlar için besindir, bu yüzden lütfen ne düşündüğünüzü bana bildirin!

Başlangıç

Dördüncü Bölüm: Başlangıç

İlk Gün: 15 Kasım 1981

Kalbi göğsünde ters dönerek acı verici bir şekilde daraldı. Karanlıklar Lordu'nu hiç şahsen *görmemişti* ama herhangi bir Çocuk, kırmızı gözleri görmese bile kapı aralığında çerçevelenmiş ince silueti tanıyabilirdi. Onun görüntüsü, çocukların kolektif hafızasına kazınmıştı.

Büyücülük Dünyası. Kimse unutmadı.

İkisinden biri konuşmadan önce belki iki dakika geçti ve Sirius onun konuşmayacağından emindi.

"Sirius Black," dedi tiz ses düşünceli bir şekilde. "On Dörtler'in ilk ailesinin oğlu ve varisi.

Seçkin Hogwarts mezunu ve ünlü Seherbaz, sadık takipçilerimden gelen birçok teklife rağmen."

Kırmızı gözler ona odaklandı ve Sirius irkilme dürtüsüyle savaştı.

"Düşmanımdan başka bir şey olman için sana bir şans vereceğim.

Daha iyi bir şey olmak için" Karanlıklar Lordu

Son kelimeyi söylerken hafifçe tısladı ve kararlılığına rağmen

Sirius irkildi. "Eğer bana istediğim bilgiyi verirsen,

Seni Ölüm Yiyenlerimin saflarına onurlu ve güvenilir bir yoldaş olarak kabul edeceğim."

Ağzı aniden kuruyan Sirius yutkundu. Sesi hırıltılı çıktı.

"Arkadaşlarıma ihanet etmemi istiyorsun."

Voldemort, "Potterlar'ın yerini öğrenmek istiyorum," diye karşılık verdi. "Bunu çocukça bir şekilde ne tür bir ihanet olarak sınıflandırdığın beni ilgilendirmez. endişe."

"Yani ki, bana bir yer teklif edeceksiniz. Ancak arkadaşlarımın bana güvenemeyeceğini kanıtlarsam güvenebilirim," diye karşılık verdi Sirius, kalbinin boğazına doğru çarptığını hissederek. "Ve böyle bir sadakati çocukça buluyorsun. Takipçilerinizden de bunu talep ettiğinizi duyduğuma göre komik."

Sırıtmaya çalıştı ve işe de yaradı sayılır.

Bir kez daha düşününce, belki de sadece yüzünü buruşturmuştu, çünkü bir Seherbaz olarak başına gelecekleri biliyordu.

Voldemort hayal kırıklığına uğratmadı. "*Crucio!*"

Acı vücudunu sardı ve Sirius çığlık attı. Daha önce de işkence lanetine maruz kalmıştı, hem görevlerde hem de ama bu çok daha kötüydü. Her an uzayıp gidiyor ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu; her sinir ucu Vücudu yanıyordu ve kafası patlayacakmış gibi hissediyordu. Her şey *acıyordu*.

Voldemort onu lanetten kurtarana kadar kaç dakika geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Nazik teklifim şimdi geri çekildi. Cevap ver ve benim evime girmene *izin* verilecek. takipçilerinin saflarında yer alacaksınız, ancak hiçbir ayrıcalıklı muamele görmeyeceksiniz."

"Hayır."

Sirius o sözcük ağzından çıkana kadar konuştuğunun farkında değildi.

" *Crucio.*"

Bu sefer bağırmadı ama lanet daha güçlü görünüyordu. Acının ortasında bir yerde, Sirius boğazındaki kanın tadını almaya başladı.
ya da Cruciatus Laneti bir yerini yırtmıştı. İkisi de mümkündü.

Görüşünün kenarlarına siyahlık çöktü ve dünya dönmeye başladı; Voldemort hızla Sirius'un yüzünün önünde havada dönen gri, kırmızı ve siyah bir bulanıklığa dönüştü. Sonunda, lanet durdu ama Voldemort'un görüntüsü dans etmeye devam etti ve Çapulcuların en iyi şakalarından birinin anılarını akla getirdi - pembe bir tütü içinde, saçlarında mor ve altın kurdelelerle dans eden uğursuz Lucius Malfoy
Voldemort siyahlar ve griler giymişti ama dönen görüntü tam da doğru şekilde sallanıyordu-

Kendini tutamayan Sirius gülmeye başladı.

İkinci Gün: 17 Kasım 1981

Julia Malfoy, ağabeyi evlenir evlenmez Malfoy Malikânesi'nden taşınmıştı; anne ve babası Hogwarts eğitiminin ortasında öldüğünden bu yana çok zor bir alışma süreci geçirmişti. Malfoy Malikanesi bir kez "ev" olmaktan çıkmıştı.

Onlar öldü ve o şimdi Londra'nın eteklerinde, yıllar boyunca birçok eski ailenin çocuklarını barındıran yarı büyülü bir toplulukta lüks bir dairede yaşıyordu. Dairesinin sahibi bir asırdan uzun bir süredir Malfoy ailesiydi ve Malfoy ailesinin ilk "yedek" çocuğu da o değildi.
varis malikaneyi devraldıktan sonra orada yaşamak için.

Günahkâr derecede lüks bir ortam olsun ya da olmasın, orada fazla zaman geçirdiğinden değil. Julia daha çok sokaklarda dolaşmayı tercih ederdi.

ve büyölü efsaneleri ve arkeolojik buluntuları keşfetmek. Onunki ya fantastik zenginlikler ya da müze sponsorları gerektiren bir yaşam tarzıydı, ancak ilk bulgularından sonra Julia her ikisine de sahip oldu. Zaten her şeyi bulabilen bir cadı olarak tanınan Julia'nın programı ilgisini ve evinden uzakta olmasını sağlıyordu, sadece tercih ettiği şey.

Ama bunun gibi bir mesaj onu her zaman geri getirirdi.

Seni hemen görmeliyim.

- R. J. Lupin

İmza karalanmıştı ama okuyabiliyordu ve kalbi hemen boğazına düğümlendi. Yanlış bir şeyler vardı.

Elleri titremek istedi. Julia ani sinirlilik nöbetlerine yatkın değildi ve sorun çıkarmayı aklından bile geçirmiyordu ama-

Dudağını ısırarak, hızla atan kalbini yavaşlamaya zorladı. *Eminim bir şey yoktur. Kesinlikle hiçbir şey. Sirius'tan bir mesaj almıştır, eminim.* Ama her ihtimale karşı hemen bir cevap gönderdi.

Remus Lupin üç dakikadan kısa bir süre sonra kapısını çaldı ve bu da başlı başına, umutsuzca uzak durmak istediği türden bir belaya işaret ediyordu. Sirius'un en iyi üç arkadaşını tanımasına rağmen, Çapulcular olarak adlandırılanlardan hiçbiri tam olarak onun arkadaş olarak büyüdüğü ya da Hogwarts'ta birlikte vakit geçirdiği tipler değildi. Malfoylar

Baştan aşağı Slytherin'di ve Julia da bir istisna değildi. Mirasıyla *gurur* duyuyordu ve her zaman duyacaktı. Julia'nın

Muggle dostu ve eksantrik Potterlar hiçbir zaman Lupin ya da Pettigrew kanı fark edilecek kadar iyi değildi. Doğruyu söylemek gerekirse, muhtemelen

Black'in varisi olmasaydı Sirius'a asla ikinci kez bakmazdı - en azından Hogwarts günlerinde.

Bugünlerde biraz daha açık fikirliydi ama sevgilisinin arkadaşlarıyla tek başına sosyalleşecek kadar değil. James, Peter ve Remus'a saygı duyuyor ve hatta onlardan hoşlanıyordu (yine de şaşırtıcı bir duyguydu) ama Julia hiçbir zaman onların arkadaşlığını istememişti ve istemeyecekti.

Elinde asasıyla kapıyı açtığında -kendisi olmasa da bir Ölüm Yiyen'in kız kardeşiymi ve Bakanlık'taki salak Crouch tarafından en az dört kez soruşturulmuştu- Remus'u yalnız görünce biraz şaşırdı.

Peter yok mu? Bu bir değişiklik. Genellikle çiftler halinde seyahat ederler, en azından-

Remus'un gergin yüz ifadesi Julia'nın aklındaki eğlenceyi yok etti. Kapıyı açtığında yüz hatları solgun ve solgundu, bu yüzden Julia onu içeri almak için hemen kenara çekildi.

Yarı kanlı kurt adam olmasına rağmen (daha sonra bir Lucius'un bir yıl önce küçük kız kardeşini giderek daha iyi olan Kara varis ve tehlikeli arkadaşlarından korkutmaya çalışırken ona attığı sır), Julia Remus Lupin'e güvenmekten kendini alamamıştı. Okulda bile her zaman tatlı bir çocuk olmuştu. Ne olursa olsun ondan *hoşlanıyordu*.

"Merhaba Julia," dedi boğuk bir sesle kapı kapanırken.

Gözleri kan dönmüştü ve altındaki gölgeler derisini karartıyordu; belli ki Remus günlerdir uyumamıştı. Julia'nın sesini bulabilmesi için uzun bir an geçti.

"Ne oldu?" diye sordu sonunda boğazındaki yumrunun etrafında.

söyleme! Çığlık atmak istedi. Eğer ona söylemezse, o zaman bilmiyordu ve hiçbir şey olmamıştı.

Ancak Remus bu sözsüz yakarışı duymamıştı. Fısıldamadan önce gözlerini kapattı: "Sirius gitti."

Dünya dönmeyi bıraktı.

"Gitti mi?" diye tekrarlayan bir ses duydu.

Sirius gitmişti. Remus'un cevabının uzaktan geldiğini duydu; Julia kelimeleri zorlukla kaydetti. Sirius *gitmişti*. Ölmemiş. Remus öyle derdi. Gitti. Yakalandı. *Alındı*. Onun saklandığını biliyordu ama o *Sirius'tu*. Kendine nasıl bakacağını biliyordu. Bir kez bile her şeyin en iyi şekilde sonuçlanmayabileceğini hayal etmemişti.

Ağlamak istiyordu ama kendine bu vermeyecekti. Bu yolu o seçmişti ve şimdi yürümek zorundaydı. O bir *Malfoy*'du ve Remus gittikten sonra ağlayacaktı.

Hiç beklenmedik bir anda boğazından bir hıçkırık yükseldi. Onu aşağı itti.

Daha sonra.

"Karanlıklar , değil mi?"

Remus onun Lord Voldemort için seçtiği isimden hoşlanmadıysa da bunu gösteremeyecek kadar perişan haldeydi.

"Evet," diye kırık bir sesle cevap verdi. "Sana söylediğini sanmıyorum... ama Sirius James'in Sır Bekçisiydi. Saklanmaya başladılar, neden saklandıkları önemli değil. Ama Sirius-Sirius-"

Derin bir nefes çekti, neredeyse hıçkırarak ağlayacaktı. Julia yutkundu.

"Neden içeri gelip ?" diye sordu sessizce.

Sirius gitti.

Kelimeler aklından geçmeye devam ediyordu.

Sirius gitti.

"Hayır, teşekkürler, yani... zaman yok. Peter uzakta olduğu ve James de gelemediği için onu aramaya yardım ediyorum. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm. O da bilmeni isterdi."

Mekanik bir şekilde başını salladı. "Başka bir şey biliyor musun?"

"Pek sayılmaz. Dairesi darmadağındı. Bir çatışma oldu. Öldüğünü sanmıyoruz ama... nasıl bilirsiniz."

Julia gözlerini kapadı, hayal gücünün çılgınca çalışmasına izin vermemeye çalışıyordu.

"Evet, biliyorum."

Üçüncü Gün: 18 Kasım 1981

Hidrasyon değiştirme büyüsü Sirius'un nefesini kesecek kadar sert vurdu. Bu büyü Seherbazlar için yeterince standart bir büyüydü ve hemen tanıdı, ama şimdi ve burada bu büyüyle tokatlanmayı beklemiyordu.

Kötüye işaret. Demek ki bana işkence etmekle meşgul oldukları için beni besleyemiyor ya da su veremiyorlar. Sirius derin bir nefes çekti, şu an için aklı başında olmaktan memnundu. Ne kadar uzun sürerse sürsün

Pencere olmadığı için ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Günün hangi saati olduğu ya da ne kadar zaman geçtiği

çok az akli başında anı olmuştu. Bunların çoğunda, Ölüm Yiyenler'in kendisine teslim olana ya da ölene kadar işkence edip etmeyeceklerini merak etmeye başlamıştı. önce geldi.

Bu beklentileri bir kenara bıraksan iyi olur, Padfoot, dedi kendi kendine, hâlâ ne kadar analitik olduğuna şaşırarak. Eğitim ona şimdiye kadar korkudan aklını kaçırmış ve saçmalıyor olması gerektiğini söylüyordu.

Bu korkmadığı anlamına gelmiyordu elbette. Sadece gevezelik etmiyordu.

Odaklan, Sirius. Sana küfretmeyi bıraktılar, bu da bir şeyler döndüğü anlamına geliyor.

Çaba sarf ederek gözlerini açmaya zorladı ve görüşündeki kanı temizlemek için gözlerini kırptırdı. Ne kadar zaman geçmişti? O kanın gözlerine, yüzüne nasıl bulaştığını hatırlayamıyordu. Ama o da baktım, kuru, tuzlu ve keskin. *Odaklan.* Hâlâ aynı metal sandalyeye zincirlenmişti ve kolları . Oda bir Muggle tilt-a-whirl gibi dönüyordu. O gezintileri hep sevmişti.

Bir kez bile bu pozisyonda olacağını düşünmemişti. Gerçekten düşünmemişti. Cesurca konuşmuş ve tüm doğru kelimeleri söylemişti. Onları da kastetmişti. Ama Sirius asla Yutkunmak istedi ama bunu yaparsa Ölüm Yiyenler'in yararlanacağı bir korku gösterisi olacağını biliyordu. Moody'nin her zaman söylediği şey neydi? kendi zayıflıklarınıza ihanet etmekle ilgili?

Seherbazlar bu gibi anlarla ilgili birkaç ders vermişti. Sirius öğretmenlerinin yapmasını söylediği hiçbir şeyi hatırlayamıyordu... ve şu anda tek bir kelimesinin bile işe yaramayacağını hissediyordu. Birisi

İşkenceyi hiç yaşamamış birinin size bununla nasıl yüzleşeceğinizi söylemesi anlamsız bir tavsiyeydi. Saf saçmalık.

"Sirius'un zincirler içinde olabildiğince zıplamasına neden olan soğuk ses ona, "Düşmanlarımdan çok azının var olduğunu hayal bile edemeyeceği Casa Serpente'de misafir olduğunu söylemiş miydim?" dedi.

"Onur duydum," diye mırıldandı Sirius, alaycı bir şekilde gülümsemeye çalışarak ve geleceğini bildiği lanet için kendini hazırlayarak.

Buraya ne zaman geldi? Daha önce burada değildi! Malfoy'la ya da diğerleriyle başa çıkabilirdi; onlar sadece Ölüm Yiyenlerdi ve onlardan korkmuyordu. Onlarla yıllardır savaşıyordu. Ama Voldemort başka bir meseleydi.

Cruciatus Laneti de çok daha fazla acı veriyordu.

"Öyle olmalısın," dedi Karanlık Lord yumuşak bir sesle.

Sirius söyleyecek iğrenç bir şey bulmaya çalıştı ama başaramadı. Sadece uzun boylu büyücüyü sessizce izleyebildi ve baş dönmesinin bu kadar çabuk geçmesine şaşırdı.

"Son derece iyi dayandın," diye devam etti Voldemort bir süre sonra. "Çoğu erkek şimdiye kadar yalvarıyor olurdu."

Cevap bir şey. Sirius gülümsedi. "İnsanların benden istediklerini yapma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım."

"Ailenin çok üzüldüğünü biliyorum." Kalp atışı.

" *Crucio.*"

Acı patladı. Bu ona da öğretilmişti ve işkence lanetinden kurtulmak teorik bir şey değildi.

Ders. Sirius savaşta bile darbe almıştı -daha ziyade sık sık, çünkü akrabaları her zaman onu hedef alma ihtiyacı hissediyor gibiydi- ama bu şekilde değil. Hiçbir şey onu kaslarını kasılmaya ve boğazını kanlı bir çığlık iten saf güce hazırlayamazdı. Bununla birlikte, Voldemort sadece bir an sonra, tam da beyaz görüşünü ele geçirmeye başlamışken lanet okudu.

"Böyle asil bir ailenin biraz daha sadık bir evladı olsaydın, şimdi burada olmamıza gerek kalmazdı," diye açıkladı diğeri Yumuşakça.

Sirius'un tek cevabı kan öksürmek oldu. Bu ilk kez olmuyordu ama şimdi boğazı .

"Ahriman dilini mi kontrol ediyor?"

Her nasılsa, sıkça kullanılan bu cümle, çocukları korkutmak için hala kullanılandan daha tehlikeli hale gelen bir Karanlık Lord tarafından söylendiğinde o kadar da eğlenceli değildi. bin yıl sonra. Daha da tuhafı, ipeksi kelimeler Voldemort'un ağzından çıkan sesler gerçeküstü değildi, sadece korkutucuydu ve Sirius kendine rağmen ürperdi.

"Hayır," dedi sonunda, ağzı dehşetten kupkuru olmuştu.

"Güzel." Solgun yüzünde bir glmsemi belirdi. Voldemort bu kadar yakından, Bakanlığın muhtemelen görünmesini istediğinden daha genç görünüyordu. Sağlam. Aşılmaz. Yenilmez.

Sirius korkusunu bastırmaya çalışarak tekrar yutkundu.

"Bu benden sessizlikten fazlasını alacağın anlamına gelmiyor." Olabildiğince ukalaca gülümsedi. "Voldemort."

Bu ismi kullanmaya daha önce hiç cesaret edememişti ve şimdi kendini acıya hazırlıyordu. Bil-diği kadarıyla *kimse* buna cesaret edemiyordu. Değil

Yüzünü.

Kırmızı gözleri parladı ama asa yerde kaldı.

"Hepsi öyle der. İlk başta," diye şaşırtıcı derecede sakin bir cevap verdi.

"Ciddiyim," diye karşılık verdi Sirius sıkıca.

"Hepsi de öyle."

Gözlerini nasıl kırmızı yapmıştı ki? Onlara ters ters bakmak zordu ama Sirius başardı. Zar zor.

"Arkadaşlarıma ihanet etmeyeceğim."

Onu esir alan kişi güldü.

"Yapmayacak mısın?" "Hayır!"

Hiçbir zaman. Azıcık bile. Bir kere bile. Ne James, ne Remus, ne de Peter. değil. Önce o ölecekti.

Ama Voldemort onun sesindeki tutkuya sadece gülümsedi. Tarafsızca düşünen Sirius, bu tür açıklamaları daha önce de duyduğunu tahmin etti. *Ben farklı olacağım, dedi. kendi kendine yemin etti. Pes etmeyeceğim ve kırılmayacağım. Ve bu kırmızı gözlü piçi benim peşimden gittiği için perişan edeceğim. en iyi arkadaşım, onu ölesiye kızdırısam bile.*

"Yani Potterlar'ın Sır Saklayıcısı olduğunuzu inkâr etmiyorsunuz, öyle mi?" Gülümsemesi muzafferdi.

"Zaten gerçeği biliyorken yalan söylemenin bir anlamı yok," diye karşılık verdi Sirius.

Voldemort kıkırdadı ve soğuk kahkahası Sirius'un omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "O zaman sahte kabadayılık yapmanın pek anlamı yok,

var mı?"

"Kırılmayacağım." Muhtemelen bunu yüksek sesle söylememeliydi ama Sirius düşüncelerini içinde tutma konusunda hiç iyi değildi. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

"Oh, yapacağım. Ve bu meydan okumayı dört gözle bekliyorum, Sirius Black."

"Korkarım faydası yok James," dedi Albus Dumbledore sessizce. "Hiçbir işaret yok."

"Peki ya casuslarınız?" diye fısıldadı. O sormuştu Aynı şeyi dört gün önce de sordum ve neredeyse aynı cevabı aldım.

"Tek bildikleri Voldemort'a götürüldüğü," diye yanıtladı Müdür, omzuna nazik bir el koyarak. James titrediğini biliyordu ama umurunda değildi. Sirius gitmişti... Sirius beş gündür kayıptı.

"Başka ne söylemiyorsun?" diye sordu, kendi sesinin suçlayıcı tonundan yarı nefret ediyordu ama yalan söylenmesini de istemiyordu. için. Korunmak istemiyordu. Gerçeği bilmek istiyordu.

Dumbledore iç çekti. "İşkence gördüğünü biliyorlar. Henüz ölüp ölmediğini bilmiyorlar."

Henüz. James hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. Ama işe yaramadı. *Sirius...* Dumbledorea güvence için, umut için gelmişti ama sadece umutsuzluk bulmuştu. Dumbledore bile Sirius'un öleceğini düşünüyordu. *Albus Dumbledore* bile, tek büyücü Voldemort'un korktuğu, hiç şansı olmadığını düşündüğü! Adalet bunun neresindeydi? Neden bir arkadaşını ölüme göndermişti? Birdenbire, "Bir şeyler yapmalıyız!" diye bağırdı.

"Ne gibi, James?" Dumbledore'un nazik sesi ona sordu. "Senin koruman gereken bir ailen ve soyun var. Remus ve Peter da hedef haline geldiler ve Bakanlık da Kayıp bir Seherbaz'ı aramak için bilinen tehditlere karşı koymaya çalışarak aşırı yıprandık. Artık savaşacak pek bir şey kalmadı." Diğer eli James'in omzuna uzandı. "Gerçekten, gerçekten üzgünüm dostum, ama Yapabileceğimiz bir şey yok.

"Tek yapabileceğimiz bunun sona ermesini ummak."

Yazarın Notu : 5. Bölüm için bizi izlemeye devam edin: "*Sadakat ve Acı,*" *Moody'nin küfrettiği, Remus'un biraz aksiyon gördüğü (savaş türünde) ve Snape'in Voldemort'tan çaldığı.* Son bir not - bu benim, eleştiriler için yalvarıyorum. Lütfen bir dakikanızı ayırın ve daha hızlı güncellemem için beni teşvik edin!

Sadakat ve Acı

Beşinci Bölüm: Sadakat ve Acı

Beşinci Gün: 20 Kasım 1981

Eller onu kaldırdı ve Sirius haykırdı. O... o ... hatırlayamıyordu ama gittiği yerden çok daha rahattı. Ani *çekiş* göğsündeki havayı dışarı çıkardı ve Sirius itiraz edebilecekken, o uzaklaşıyordu.

Thud.

Yere sertçe çarptı ve nefes nefese kaldı. Yandan Görünme asla eğlenceli değildi, özellikle de bir yere gitmeyi beklemediğinizde. Kendine gelene kadar uzun dakikalar geçti. Nefes alış verişini düzene sokmaya zorladı ve sonra kahkahaların farkına vardı.

Gözlerini hızla kırıştırarak dünyayı netleştirdi. Gümüş ve yeşil bir halının üzerinde yüzüstü yatıyordu. Sirius inleyerek başını santim santim sola çevirmeye zorladı. Boynu protesto edercesine gıcırdadı.

Bunlar ayaktı. Çok, çok sayıda ayak ve bağlı oldukları bacaklar Ölüm Yiyen cübbesi giyen bedenlere bağlıydı.

Sirius baş dönmesiyle gözlerini kaldırıp kuzeni Narcissa Malfoy'un gözleriyle buluştu.

Boku yedim.

Hoşuna gidiyormuş gibi davranmaktan yorulmuştu. Her şeyden çok yorulmuştu.

Yine de Snape arkadaşlarının gülüşen halkasına katılmak için adım attı ve Lucius Malfoy ona yer açmak için kenara çekildiğinde zarif bir yarım selam verdi. Lucius'un sağındaki Nott, Snape'e bir bakış fırlattı ama Snape bu aptalı görmezden geldi.

"Bu kadar yeter, bayanlar ve baylar," dedi Lucius, Madley'nin Cruciatus Laneti'ni iptal ederek. "Severus'a oynaması için bir şans verelim."

Narcissa Malfoy kahkahalara öncülük etti ama Snape kibarca gülümsedi.

"Teşekkür ederim Lucius," diye cevap verdi sesinde doğru miktarda minnettarlıkla.

Arkadaşı için gülümsedi, hazır ve nazır görünerek Herkes onun rahat bir Ölüm Yiyen olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa, Severus Snape şaşırtıcı bir hızla ayağa kalkmıştı; sadece Hogwarts'tan mezun olalı üç buçuk yıl olmuştu ve şimdiden Karanlık Lord'un biriydi. Büyükleri onun bu konumuna içerlemiş olabilirdi -ki çoğu içerlemişti- ama Lordlarının ona gösterdiği teveccühe itiraz edemeyecek kadar ihtiyatlıydılar. Lucius Malfoy'la arkadaş olmasının da ona bir zararı yoktu, gerçi diğerleri Lucius'un Severus'a şans vermek için *oyunlarını* yarıda açıkça içerlemişlerdi.

Ölüm Yiyenler'in etrafını sardığı bağlı adama bakmaktan artık kaçınamazdı ama Seherbaz'ın neden orada olduğunu umursamıyormuş gibi davranmaya çalışabilirdi.

Sakin kırıyım deme, Black.

Yüzü ifadesiz, asasını kaldırdı. Lanet yumuşak ve tatmin edici bir fısıltı olarak çıktı:

" *Crucio.*"

Ayaklarının dibinde, Black ılık atıp kıvranıyordu ama hemen sustu. Birkaç dakika sonra acı içinde solumaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkin olduğu belliydi; Severus omuzlarının ve sağ bacağının açısından birkaç kemikten fazlasının kırıldığını görebiliyordu. Seherbazın giysileri -şu giysiler cüppe değildi, o zaman ne giyyordu? Snape şifacı olmasa da, yaraların biraz daha ciddi olduğunu söyleyebilirdi.

Black bayılmadan hemen önce asasını bir kenara fırlattı ve diğerini nefes nefese ve titreyerek bıraktı. Severus sakince Lucius'un yüzüne döndü.

"Görünüşü göre akşamki eğlencenin çoğunu kaçırmışım," dedi hafifçe.

Lucius güldü. "Hogwarts'ta senin özel bir tanıdığındı, değil mi?"

"zel tam olarak seeceeğim kelime değil, Lucius," diye cevap verdi kuru bir sesle.

"En azından onun acı çektiğini görmekten mutlu olmalısın," diye omuz silkti diğeri.

"O öldüğünde mutlu olacağım," diye tersledi Severus.

"Şimdi, şimdi, Severus. Ondan nefret ettiğini biliyorum ama o Karanlık Lord'un tutsağı," dedi Narcissa Malfoy gülümseyerek, Snape ile kocasının arasına girip hafifçe koluna yaslandı. Gerisini söylemesine gerek yoktu; her lm Yiyen *bunun* ne anlama geldiğini biliyordu.

Ama Severus artık eski kinlere pek aldırış etmiyordu.

Black'in orada ve şimdi kan kaybından öldüğünü görmekten mutluyum.

" *Restituosanguim.*" Genç Crouch asasını Black'e doğru salladı ve kan değiştirme büyüsünü kolaylıkla yaptı. Yani bu umut için çok fazla.

Siyah öksürdü ve farkındalığa yaklaşıyor gibiydi.

Acele et ve öl, seni piç kurusu, diye düşündü Severus soğukkanlı bir maskenin arkasından. *Sen ölürsen, Lily güvende kalır.*

"Ve onun ölümünü hızlandırmak için hiçbir şey yapmayacağım," dedi Narcissa'ya soğuk bir ses tonuyla. "Tabii Lordumuz bunu gerektirmedikçe." Sonra gülümsedi ama bu ifade sadece bir an sürdü.

"Vay, vay..." Black tekrar öksürdü ama mavi gözleri Severus'a odaklanmıştı. "Bu Snivellus, efendisinin yeni oyuncağıyla oynamak için dışarı çıktı."

" *Crucio!*"

Sözcük kendini durduramadan ağzından çıktı ve Black'in vücudu yerden yükselerek büyük bir gürültüyle yere düştü. mide bulandırıcı bir çığırtdı. Narcissa geri sıçradı, çünkü aklı başında hiçbir cadı bir büyücüyle bu kadar yakın temasta olmak istemezdi.

Affedilemez; bunu yapmak rahatsızlıktan da öte bir şeydi,

Özellikle de bu kadar çok duygu laneti beslerken.

Severus'un zihninin hâlâ soğukkanlı olan köşesi bunun *aptalca* olduğunu ve durması gerektiğini söylüyordu ama şimdi öfkeliydi ve Black her zaman bir aptal olmuştu.

"Severus," diye tısladı Lucius, ama lanetini tuttu.

Bunu hak eden biri varsa o da Black'ti.

" *Severus!*"

Çaba sarf ederek asasını kenara çekti ve kendine gelmek için başını salladı.

"Aptal," diye tısladı Black'e doğru, Seherbaz'ın çoktan soluk soluğa kendine geldiğini fark etti.

Neden sadece ölmüyorsun?

"Senin için de aynı şeyi söyleyebiliriz," dedi arkadaşı yumuşak bir sesle. "Efendimiz yaklaşıyor."

Lord Voldemort'un önünü açmak için geri çekilip eğilerek başını sallarken Lucius'a karşı minnettarlık duyduğunu hissetti. *En azından bir Seherbaz beni bu kadar kızdırabiliyorken kimse sadakatim konusunda endişelenmeyecek. Küçük nimetler.* Narcissa'ya bir özür borçluydu.

Kırmızı gözleri bir an için onu yaktı ve Severus kendi bakışlarını dikkatle yerde tuttu. Uzun saniyeler geçtikten sonra yüksek bir ses :

"Devam edin."

Nott'un solundan Crouch öne çıktı, her zamanki gibi efendisini memnun etmeye hevesliydi. Aynı zamanda uzman bir işkenceciydi, Severus biliyordu -bu tür beceriler Lestrage'ların etrafında çok fazla zaman geçirmekten geliyordu- ve da kötüsü, zeki ve yaratıcı zihnini büyü yönlendirecek kadar yetenekliydi. Elbette, Crouch karmaşık ve zor bir lanetle başladı:

" *Sanufracta,*" diye fısıldadı.

Severus yüzünü buruşturma dürtüsüyle savaştı; o bile 'Ruh Parçalayıcı'yı sadece bir kez kullanmıştı. Her ne kadar lanet tam olarak

Yapmak için tasarlandığı şeyi yapıyor, kurbanı boş ve umutsuz, sarsılmış ve sürekli acı içinde bırakıyordu, ne kadar dikkatli olunursa olunsun etkileri büyüü yapan kişiye geri dönüyordu. Kara Büyü genellikle ; büyülerde ustalaşmak birçok durumda sonuçları hafifletebilse de, Ruh Parçalayıcı bu büyülerden biri değildi. Çömel, Ancak, Black kıvranırken ve laneti bir kenara itmek için çabalarken sırtarak bu tatsızlıkları bir onur nişanı gibi taşıyor gibiydi.

Sonunda başardı - ki bu bile başlı başına etkileyiciydi; Severus, Black'in derslerini bu kadar iyi öğrendiğini fark etmemişti - ama Yaxley ona Cruciatus Laneti'ni yapmadan önce.

İki lanetin birleşimi çok kötüydü ama Severus yerde acı çeken adama pek aldırmadı. Black onu ama Lily ilgilendiriyordu. Severus'un içinde bir öfke yükseldi. Çocukluk arkadaşı için duyduğu endişe arttıkça boğazı düğümlendi. Black yakında ölmezse kırılacaktı -ikisinden de kaçış yoktu ama Severus içtenlikle ikincisinin birincisinden önce gelmesini umuyordu- yoksa Lily tehlikede olacaktı. Tekrar.

Onu güvende tutmak için ne kadar fedakârlık yaptığını asla bilemeyecekti ve Severus da böyle olmasını tercih ediyordu. Kendi aptallığı yüzünden arkadaşlıklarına yeterince zarar vermişti - sonunda onu doğruca James Potter'ın kollarına sürüklemişti, doğrudan tehlikenin içine. Belli bir bakış açısına göre, Voldemort'un onun ölmesini istiyordu... ve onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. *Acele et ve öl, Siyah*, diye düşündü tekrar ve bu düşünce ilk kez kendi nefretinden tamamen bağımsızdı.

Lucius ve diğerleri gülüyordu.

Black ığlık atmaya çalışıyordu.

Ölüm Yiyenler şu anda gayri resmi bir yarışma yapıyorlardı, kimin daha yaratıcı ve sapkın olabileceğini görmek için işkence yöntemleri. Herkes Lordlarının sessiz bakışlarını üzerlerinde hissediyordu ve Severus bile geldiğinde ona katıldı. Ne de olsa Black ölmüş sayılırdı, ne önemi vardı ki?

Adım. *Güm.* Adım. *Güm.* Adım-

THUMP.

Alastor Moody sesli bir şekilde hırlayarak cilalı ahşap masanın önünde durdu ve gözlerini aşağıya dikerek Sihirli Kolluk Kuvvetleri Dairesi'nin tertemiz bakımlı başkanı - Alastor'un Seherbaz bölümünün şefi olduğu düşünülürse Woody'nin kendi patronu.

Crouch Senior başını kaldırmadan, "Bana bir dakika izin verin lütfen," dedi.

Alastor'un az önce adamın asistanının yanında zorbalıkla geçtiğini boş verin; Crouch işine dalmıştı ve Moody tahta bacağını ne kadar yüksek sesle vurursa vursun, muhtemelen az önce kimin geldiğini bilmiyordu.

"Hayır," diye hırladı.

En azından sesi sonunda Bakan'ın kafasını kaldırmasını sağladı.

"Ah. Bay Moody. Azkaban'la ilgili bazı kayıtları gözden geçiriyorum -sanırım bana gönderdiğiniz kayıtlar- eğer asistanımla görüşürseniz, size buluşabileceğimiz daha uygun bir zaman . Tabii bunun Salı günkü haftalık toplantımızı bekleyemeyeceğini varsayarsak?"

"Hayır. Olamaz." Kendini biraz daha az kontrol edebilseydi, Alastor o anda adama büyü yapardı ama bunun için bile başı derde girebilirdi.

"Peki, o zaman, yardımcımı görürseniz-"

"Hayır, yapmayacağım. Bu iş yeterince uzadı Sayın Bakan."

Crouch içini çekti ve ona baktı. "Bu sefer ne oldu?"

"Siyah. Ve Voldemort. İçimizden birini o canavarın ellerine bırakıyoruz ve bunun için hiçbir şey yapmıyoruz. Onu kurtarın," diye bağırdı Moody, sesini zar zor da olsa aynı seviyede tutmayı başarak.

"Eski öğrenciniz için duyduğunuz endişe beni çok etkiledi, Bay Moody, ama size hatırlatmak isterim ki Siyah Yakalandığı sırada Bakanlık onaylı faaliyetlerde bulunuyor muydu?" diye soruldu.

"Saçmalık!"

Kükreme Crouch'un sıçramasına neden oldu; Alastor bu hareket yüzünden bıyığının yamulduğuna yemin edebilirdi. "Özür dilerim!"

Her zaman kibar olan Barty Crouch, şimdi bile ayağa kalktı ve asli astına ters ters baktı.

"Saçmalık dedim," diye tekrarladı Alastor daha sakin bir şekilde. "Senin de benim de çok iyi bildiğimiz gibi o yapılması gerekeni yapıyordu.

Riddle Evi'nde olduğuna dair raporlar aldık ve bu gece saldırırsak, onu geri almak için karanlıkta dua etme şansımız olabilir. Eğer yapamazsak-"

"Eğer *başarısız olursan*," diye sözünü kesti Crouch, "daha fazla seherbazın ölmesine neden olacaksın ve ben bir intihar görevine izin veremem,

Çünkü bu da öyle ."

"Ve eğer denemezsek, Voldemort'tan farkımız kalmaz," diye hırladı Moody.

"Bunu genç Seherbazların duyabileceği bir yerde söylemeyi aklından bile geçirme," diye tersledi patronu.

"Beni duyarlarsa, haklı olduğumu anırlar!" Moody kükredi. Bu kadarı ona yeterdi. Bu kadar politika ve bu kadar korku yeterdi; Crouch korkak değildi ve kesinlikle soğuktu-
Bu iş için yeterince kanlıydı ama politikaya uygun hareket etme takıntısı çok ileri gitmişti. "Kendini koruyamadıktan sonra savaşmanın bir anlamı yok!"

"Tamam. İşe yarayacak bir plan yap ve ben de onaylayayım. Ama ondan önce değil." Crouch tekrar oturdu ve masasındaki kâğıtları yeniden düzenlemeye başladı. "Şimdi defol git ya da yeni bir iş için görüşmeye başla, Moody." "O

zaman kov beni."

GÜM! Tahta bacağını vurgulamak için yere vurdu.

"Yapmayacağımı sanmayın. Yıllardır bunun için yanıp tutuşuyorum," diye karşılık verdi Crouch.

"Peki. Eğer yapmak istediğin buysa, ne kadar dayanacağını görmek için sabırsızlanıyorum-"

"Alastor!" diye ikinci bir ses araya girdi ve koluna giren eller onu geri çekti. Elinde asasıyla döndüğünde Arabella Figg'in hırıltılı bir sesle doğru geldiğini gördü. "Birinin gözünü çıkarmadan önce o şeyi yerine koy!" diye bağırdı kendi yardımcısı ona.

Söylemek üzere olduğu lanet dudaklarında can verdi. "Bella Zaten onu bir sonraki yıla kadar hex'leyecekti; Bella Figg'in gözüne girmişti ve bu her zaman felakete çıkarırdı. Crouch'a başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama o konuşmadan Crouch ona ters ters baktı.

"Bu planla geri döneceğiz Sayın *Bakan*" dedi. departman müdürü. "Ve bu arada kimseyi kovmayı aklından bile geçirme. Seherbazların tepkisi... hoş."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Crouch aynı sıkılmış ses tonuyla sordu.

Arabella, "ihtiyacım olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdi ve sonra dışarı çıktı.

Adım, *güm*.

Altıncı Gün: 21 Kasım 1981

Remus *bunun* aptalca olduğunu biliyordu, aptal olduğunu biliyordu ama Peter (yine) ülke dışındaydı ve çok yalnızdı. Ne de olsa sadece dondurmaydı ve kendisi için üzölmeyi bırakmak istiyordu. Son işinden (işini kaybetmeden önce) kalan biraz parası vardı ve Remus ilk kez kendini ödüllendirecekti.

Beş dakika kadar işe yaradı.

Sonra dünya altından çekildi ve Florean Fortescue'da yemek yerken izlediğı çocuklar Çığlık atıp koşarken Remus parke taşlarının olduğu yerde sırt üstü yatıyordu ve hassas kulakları çınılıyordu.

Toz onu boğmakla tehdit ediyordu ama görüşü şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde açıldı.

Toz bulutu içinde hareket eden gölgeler. *Kim* olduklarını ya da ne olduklarını göremiyordu ama Remus bu şekilde hareket eden herhangi birinin Güven kötü bir adamdı. Tüm diğer müşteriler hala çılglık atmak ve kaçmakla meşguldü (ya da onun gibi zemin) senkronize bir şekilde, asalar dışarıda ve hazır bir şekilde hareket etmek.

İçgüdüsel olarak hareket eden Remus çılgınca sağa yuvarlandı ve oturduğu masayı devirdi. Masa bacaklarının üzerine düştü, Şaşkınlıkla irkildi ve keskin kenarın dizlerinin arkasına daha fazla önlemek için kendini bir top haline getirdi. *Düşünmedim-*Remus gözlerinin büyüdüğünü hissetti. Masanın diğer yarısı yüzünü sadece birkaç santimle ıskalayarak yere düştü.

Masa onun hayatını kurtardı.

" *Reducto!*" diye bağırdı bir ses ve hemen yanındaki masa patladı.

Remus ağzı açık bir şekilde, parçalanmış tahtaların havaya fırlayıp ağır çekimde yere doğru süzülüşünü izledi. Masanın parçaları gerçekten , bu da onun Akademik eğilimli zihni ona, büyücünün bu lanete son derece aşırı miktarda güç akıttığını söyledi.

O *halde Ölüm Yiyenler*, diye sakın sakın düşünmeyi başardı. Sadece Ölüm Yiyenler gösteriş yapardı.

" *Crucio!*" diye bağırdı aynı ses ve çok uzak olmayan bir yerden biri çılgılık attı.

Kesinlikle Ölüm Yiyenler. İç sesi Sirius'unkine çok benziyordu ve Remus'un kalbi acıyla sıkıştı. *Şimdi kımıld, Moony! Hareketsiz kalırsan ölürsün!*

" *Avada Kedavra!*" Bu Severus Snape'in sesi miydi? Çığlık.

Çarpışma.

Zaman .

Remus çömeldi ve masasının arkasından başını kaldırdı; maskeli Ölüm Yiyenler gülüyorlardı ve kaçan patronları işaret ediyorlardı, bu da onların ve *Kara İşaret* çoktan gökyüzüne yükselmişti. Bu, hedeflerini çoktan vurduklarını düşündükleri anlamına geliyordu, çünkü görev tamamlanmadan önce İşaret *asla* yükselmezdi. Ama Remus gözlerini Karanlık İşaret'ten ayırdı ve kendini düşmanını incelemeye zorladı.

Bir şeyler yapmalıyım.

Hâlâ kaçmaya çalışan masum insanlar vardı ve birçoğu kaçarken arkalarından küfrediliyordu. Bir başka grup ise, hareket etmezlerse fark edilmeyeceklerini umarak dondurma salonuna sığınmaya çalıştı.

Düşün, Moony, ! Hızlı bir şeyler yap yoksa hızlı ölürsün.

Elbette dışarı çıkabilirdi. Ama bu düşünce Remus'un aklına hiç gelmedi ve hemen bir kenara atıldı.

Bir büyücüye karşı dört Ölüm Yiyen. Kötü ihtimal.

O zaman biraz eşitleme zamanı.

" Sersemlet," diye fısıldadı Remus. Bazı insanlar daha büyük hacmin bir büyüde daha büyük güce eşit olduğunu düşünüyordu ama o daha iyi biliyordu. Snape'in yanındaki adam Remus'a en yakın olanıydı, ve kırmızı güç fışkırdığında aceleyle yere düştü. göğsünden vurdu.

Snape insanlık dışı bir hızla döndü. "*Crucio!*"

Hareket edecek zaman yoktu.

Remus çığlık atarak masanın arkasına yığıldı. Vardı Snape onu tanıdı mı? O lanetin verdiği acı, eski kinlerini unutmadığını gösteriyor gibiydi.

Remus geç de olsa masanın kendisini yine kurtardığını, Ölüm Yiyenlerin vücudunu görmesini engellediğini fark etti ve laneti kesmek. Ama eğer harekete geçmezse bu uzun sürmeyecekti-

Remus sağa dönerek eski masasının sığınağını terk etti ve Ölüm Yiyenler'in yok ettiklerinin kalıntıları üzerinde yuvarlandı. Asasını havaya kaldırmış ve lanetler savurarak hızla düşmana doğru başladı.

" *Incendio!*" Snape'in yanındaki sütun alevler içinde patladı ve eski sınıf arkadaşı ancak Hızır gibi yetişebildi alevler tarafından sarılmadan önce bir kenara çekildi.

" *Reducto!*" Bu büyü üçüncü Ölüm Yiyen'in tam yüzüne isabet etti; acı içinde çığlık attığında Remus bunun Walden Macnair'in sesiyle olabileceğini düşündü.

" *Stupef-*"

" *Everbero!*" Snape'in sesi onun sözünü kesti, şimdi solunda bir yerden geliyordu. Lanet vurdu ve Remus ayaklarının yerden kesildiğini hissederek haykırdı-

Sonra sırtı Fortescue'nun sırtına çarptı ve yıldızları gördü.

Nefes nefese kalmış, toz ve *kanı - kanı mı?* -Remus sadece bir ya da iki saniye sonra kendine geldi.

Neyse ki Snape'in laneti onu yeterince uzağa uçurmuştu da alışmak için birkaç dakikası vardı.

Ayakta duran Ölüm Yiyenler ona doğru kasıtlı adımlarla ilerliyordu.

Snape önde gidiyordu ve Remus diğerini tanıyamıyordu, ancak hareket ederse yeterince yakındılar
Çabuk.

" *Demergos!*" diye bağırdı, ayağa kalkmaya bile zahmet etmedi. Binaya yaslanmak çok daha rahattı- *Gözlerimdeki o şey de ne?*

Yapışkan bir şey görüşünü engellemeye çalışıyordu ama Remus onun büyüünün Snape'in tam önünde yere çarptığını gördü ve aniden iki Ölüm Yiyen Sadece bir Bataklik Büyüsü'nün neden olabileceği bir hızla toprağa gömüldü.

Crack. Pop.

Çatlak.

Snape önce dışarı çıktı, sonra baygın Ölüm Yiyen'in yanında yeniden belirdi ve onu sürükleyerek

İkinci Görünüş. İkinci Ölüm Yiyen ve Macnair neredeyse aynı hızla ortadan kayboldu ve Remus'u

yarı oturur pozisyondaydı ve baş dönmesiyle yerde büyüyen deliğe bakıyordu.

" *Finite Incantatem*," dedi Dumbledore'un sesi bayılmadan hemen önce.

Snape'le birlikte Riddle Evi'nden uzaklaşan uzun yolda yürürken Crouch, "Bu senin hatan," diye tersledi.

Diğer Ölüm Yiyen bir kaşını kaldırdı. "Peki bu nasıl oluyor?"

" Kurt adamın daha iyi olduğunu bilmeliydin. Düşündüğümüzden daha iyi refleksleri var. Onunla aynı okula gittin."

" *Ben* onun özel arkadaş çevresine pek dahil değildim," diye sinirli bir şekilde karşılık verdi Severus. Genç yavru kesinlikle Yeni mezun olmasına rağmen Voldemort'un gözdelelerinden Crouch Junior henüz on dokuz yaşındaydı ama Snape bile onun parlak bir büyücü olduğunu inkâr edemezdi. Belki de Karanlık Lord'un en yetenekli takipçisiydi, Lucius Malfoy ve Severus Snape, bu da şikâyetlerinin dinleneceği anlamına geliyordu.

Crouch ters ters baktı. "Yine de bilmen gerekirdi. Eğer sen düşünseydik, Karanlık Lord'un ödülüne sahip olurduk ve o da bizi ödüllendirirdi."

Severus homurdandı. "Bizi cezalandırmak yerine tabii ki."

"Ben *başarısızlığa* alışık değilim," diye tükürdü diğeri.

"Ben de değilim." Gözlerini devirmek için içindeki dürtüyle savaştırmak zorunda kaldı. O yaşta bu kadar çok duruşu var mıydı?

İçtenlikle öyle olmamasını umuyordu. Ancak Severus, dilini Crouchtan daha iyi idare emindi, Çünkü çocuk bir sonraki sorusuyla yaşını çok net gösterdi:

"Hem neden Lupin'i istiyor ki?" diye sordu genç Ölüm Yiyen merakla. "Eğer kurt adam Lupin'i Ona hizmet edin, bizim tarafımızda onun türünden bir sürü insan var. Bir tane daha nedir ki?"

"Hogwarts'ta Potter ve Black ile arkadaştı." Ve Pettigrew ile, ama ne zamandan beri Ondan bahsetmek

mi? "Ne olmuş yani?"

Severus bu kez iç çekti. Yine de hayal kırıklığı içinde gözlerini devirmemeyi başardı.

"Efendimiz Potter'ı istiyor. Ayrıca Black'i de kırmak istiyor. Lupin'i ele geçirmek bu iki hedefe de yardımcı olacaktır. Muhtemelen ikisine de," diye açıkladı Severus.

"Siyah henüz kırılmadı mı?" Crouch kuşkuyla sordu.

"Öyle olsaydı, Potter ölmüş olurdu," diye kesin bir dille cevap verdi. *Lily de öyle.*

"Altı gün oldu. *Kimse* altı gün dayanamaz."

"Biliyorum."

İnatçı biri. vermeliyim.

Yazarın **Notu** : İlham perim geçen hafta işbirliği yapmayı reddettiğinde gecikme için özür dilerim - bu hikaye daha fazla

Gün geçtikçe daha da karmaşıklaştı.
çelişen konular. birlikte, sadece bugün on sayfa yazdım, bu
yüzden Snape'in hırsızlığının *gerçekten* gerçekleştiği,
Seherbazların savaşa girdiği ve Voldemort'un sinirlendiği *Altıncı
Bölüm: "Kendim Yapacağım"* için bizi izlemeye devam edin. Her
zamanki gibi,
lütfen ne düşündüğünüzü bana bildirin!

Kendim Yapacağım

Altıncı Bölüm: "Bunu Kendim Yapacağım"

Yedinci Gün: 22 Kasım 1981

Remus şafaktan kısa bir süre önce uyandı ve Dumbledore başucunda uyukluyordu. Gözlerini kırıştırıp etrafına bakınırken Hogwarts'ta olduğunu şaşkınlıkla fark etti - herhangi bir yerde uyansaydı, St. Mungo'da olmasını beklerdi. *Ya da Riddle Evi'nde, ama düşünmeyelim Bu olasılık hakkında, Moony.*

Bu düşünceyle birlikte suçluluk duygusu kabardı.

Sirius'u orada tekrar görürdüm. Hâlâ hayatta olduğunu söylüyorlar... bu da orada olduğu anlamına geliyor. Remus sertçe yutkundu.

"Ah! Günaydın," dedi eski müdürü neşeyle ve Remus'un suçlulukla sıçramasına neden oldu.

"Özür dilerim. Seni istememiştim," dedi usulca.

"Hiç sorun değil, sevgili oğlum. Sadece gözlerimi dinlendiriyordum."

O mavi gözlerdeki pırıltı Remus'un kemiklerindeki gerginliği hafifletti ve kendine rağmen kıkırdadı, sonra kahkahayı boğazında yakaladı. Göğsü hâlâ acıyordu ama hem beklediği kadar çok. "Beni

Hogwarts'a sen getirdin."

Dumbledore gülümseyerek, "Öyle yaptım," diye cevap verdi.

Remus gözlerini kırptırdı. "Neden?"

Yaşlı büyücü ciddiyetle, "Çünkü istediğim kadar erken gelseydin daha az hırpalanabilirdin," diye cevap verdi.

"Sen...?"

"Elbette Remus. Diagon Yolu'nda kahverengi saçlı, üzgün görünümlü bir büyücünün saldırıya uğradığını duyar duymaz sen olduğunu tahmin ettim. Bu yüzden elimden geldiğince çabuk geldim."

"Ah. Teşekkür ederim." Savaşın bu kadar uzun sürdüğünü düşünmemişti; eğer bir yere ulaşabildiyse, Dumbledore gerçekten de çabuk duymuş olmalıydı.

Hogwarts'tan Hogsmeade gibi uzak bir yere gitmek ve yine de Remus'a zamanında ulaşmak. "Sen... onları kovaladın mı?"

"Oh, hayır." Dumbledore'un gözlerindeki pırıltı geri gelmişti. "Bunu kendi başına başardın, Remus. Yardıma pek ihtiyacın yoktu. Tek yaptığım seni buraya geri getirmek ve deliğini tıkamaktı. Bataklık Büyüsü yaratıldı. Seherbazlar benden hemen sonra geldiler. Sanırım Alastor Moody çok etkilendi."

Remus, Bataklık Büyüsü'nün Diagon Yolu'nu kasıp kavurduğu düşüncesiyle mahcup bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim. Madam Pomfrey'e de benim için teşekkür et. Şu anda olduğumdan çok daha fazla acı çekiyor olmalıydım."

"Artık Poppy, Remus," diye araya girdi başhemşire; Remus onun kenarda durduğunu fark etmemişti ama işte . "Artık öğrenci değilsin, biliyorsun ve hoş geldin."

Bir kez daha gülümsemeyi başardı. "Teşekkürler o zaman... Poppy."

O da gülümseyerek elini okşadı ama Remus tekrar Dumbledore'a baktı.

"Beni hedef , değil mi?"

Müdür derin bir nefes aldı. "Evet. Sanırım öyleydiler."

Planı tamamladıklarında -ve Crouch'un isteksiz onayını kazandıklarında- artık çok geçti ve Alastor bunu biliyordu.

O zaman bile, Riddle Evi'nin dışındaki görkemli çatışma onu daha iyi hissettirmeliydi - başka bir gün olsa bir Ölüm Yiyen yakalamış ve ikisini öldürmüşlerdi, bu iyi bir olurdu. Hatta harika bir vurgun; Seherbazların haftalardır yaptığından daha iyiydi ve medya bunun için ona bayılacaktı.

Elbette bu baskından sonra Riddle Evi'ni ele geçirmeyi asla başaramayacaklardı ve Moody de denemeye zahmet etmeyecekti.

Seherbazları anlamsız bir savaşta harcamaktan başka bir şey yapmamıştı; açıkçası, bu kadar çok yer şaşırmıştı. Ama 'Bella Figg ve Ernie Jordan

Ölüm Yiyenleri gafil avlayan zekice bir plandı bu ve Seherbazlar en ufak bir avantaj elde ettiklerinde Moody sertçe bastırmıştı.

Baskının ilk birkaç dakikası şaşırtıcı derecede az kayıpla sonuçlanmıştı -her ne kadar Alice Longbottom sayım için düşmüş olsa da, Ernie onu çoktan oradan Apparate'le çıkarmıştı ve onlar sadece ağır yaralı var.

Başka bir gün olsa burayı havaya uçurmaya çalışırdı ama inanılmaz derecede kolay girdikleri halde evin tamamını ele geçirememişti. Ölüm Yiyenler güney ucuna akın ediyordu ve Seherbazlar zindanlara girmeyi başarmış olsalar da

ve temiz olduklarından emin bile (Moody kendini kontrol etmişti), yakında sayıca üstün olacaktı.

Çok kolaydı. Bir savaş için çok kolay.

Alastor yüksek sesle hırlayarak Virginia Wilson'ın sıçramasına neden oldu.

Hepsinin canı cehenneme. Geleceğimizi bildiklerinden neredeyse eminim. Bu bir tuzak ve ihanete uğradık.

Diğer iki Seherbaz'ın cesedini bulmuşlardı ama Sirius'tan iz yoktu. İşin iyi tarafı, Jenkins'in öldüğünü zaten biliyorlardı - iki gün önce kaçırılmıştı. Ama Meadows o sabah işe gelmemiştir ve Moody, gönderdiği çiftin Sirius'un cesedini bulduğunu varsaydı.

onu arayanlar da artık , çünkü görev başlamadan önce tekrar kontrol etti. Ama Sirius'a dair hiçbir kanıt yoktu. Alastor oturma odasındaki halının üzerindeki taze kan lekesini saymak istemediği sürece hiçbir kanıt yoktu.

"Benimle oynuyor," diye homurdandı, bir sebepten ya da başka bir nedenden dolayı gelmek için ısrar eden 'Bella'ya.

Muhtemelen

Çünkü onun yıkıcı bir şey yapacağını düşünüyordu.

Belli ki o da aynı sonuca varmıştı. "Hepsinin canı cehenneme . Haklısın."

Çaylak olduğu yıldan beri kendini hiç bu kadar başarısız hissetmemişti.

Alastor diğerlerine, "Hadi gidelim," diye çıkıştı. Hâlâ yirmi iki seherbazdan oluşan bir grubu vardı, kesinlikle hesaba katılması gereken bir güçtü, ama eğer bu düşündüğü şey haline gelmezse hakkında.

"Burada durabiliriz," diye önerdi genç Frank Longbottom.

"Yeterince savunulabilir bir yer."

"Ha!" Alastor havladı. "Ve ne için? Beklediğimizden daha iyisini yaptık evlat, o yüzden kötü bir şey olmadan gidelim. Birileri bizi burada istiyor ve onlara boyun eğecek değiliz."

Sağında bir yerde, Francine Hoyt bir bubi tuzağını bağırdı.

"Sürekli tetikte olun!" Moody böğürdü. Bu onu daha iyi hissettirmede ama arkasındaki biri güldü. Biraz.

"Adamı duydunuz," diye emretti Bella. "Gitme zamanı, ."

İnsanlar savunma amaçlı bir Apparation düzeni oluşturarak etrafta dolaşmaya başladı.

"Karanlıklar Lordu kapımıza dayanmadan *önce!*"
Moody, hıncını çıkarabileceği bir hedef bulduğu için sevinerek böğürdü.

Seherbazları onu bu sözlerden ya da ardından gelen küfürlerden alınmayacak kadar iyi tanıyorlardı; sadece ayaklarını kaldırdılar ve bir amaçla *hareket ettiler*.

Bir dakikadan az bir süre sonra gitmişlerdi.

Bundan otuz saniye sonra Voldemort geldi.

Dudaklarında Cruciatus Laneti ile içeri girmişti ve bu *asla* iyi bir şey değildi.

Yirmi dakika sonra Sirius üç (yoksa dört müydü?) kez uyandırıldıktan sonra kendine gelmeye çalışıyordu, Hava almak için çırpınıyor ve doğruyu görmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Bugün delireceği gün müydü? O

Daha önce de olmuştu. Büyü onu kaldırdı ve haykırdı, duyuları ve bedeni çok fazla acıdan kırılma noktasına kadar gerildi.

Sırtını sandalyeye sertçe çarptı ve zincirler hemen uzuvlarının etrafına dolanarak acı verici bir şekilde sıkılaştı. Sirius bir çığlık daha attı, kendini ne kadar zayıf ve bitkin hissettiği için bu çaba daha kolaydı.

" *Crucio!*" Voldemort tekrar tısladı ve tüm sinir uçları acıyla patlarken Sirius'un vücudu büküldü. Neyse ki Karanlık Lord laneti sadece bir an tuttu ve Sirius'un görüşü nihayet netleştiğinde, solgun yüz gülümsüyordu.

Geldiğinde öfkeliydi, ama şimdi mutlu. Ne güzel, diye düşündü baş dönmesiyle. Sonra sırf espri anlayışının Voldemort'un dikkatini dağıttığını bildiği için bir gülümseme takındı. Aslında hiçbir şeyi komik bulmuyordu ama Voldemort kendisine gülünmesinden nefret ederdi, özellikle de ruh hali değişkenlik gösterdiğinde.

"Eğlenceli bir şey mi var, Kara?" diye tersledi Karanlık Lord. Öfke ondan dalga dalga yayılıyordu. İçeride Ölüm Yiyenler var mıydı? kaçış yollarını arıyor olacaktı.

Gül ya da ağla, Sirius.

Sırf yapabildiği için boğuk bir kıkırdama çıkardı. "Eteklerinde bir şey mi geziniyor?" Sirius hırıldadı.

" *Carnificius,*" sırf çeşitlilik olsun diye bir sonraki lanetti. Sirius Voldemort kadim işkence lanetini kaldırmadan önce, ağzından kan damlarken ve dünya düz bir dönüş yaparken birkaç dakika boyunca kıvrandı.

Ama sonra Karanlık Lord asasını indirdi ve tekrar gülümsedi.

"Aslında Sirius, üzgün olan sen olmalısın," dedi Voldemort usulca, onun yanına doğru yürürken. "Bugün seni kurtarmaya çalıştılar. Seherbazlar'daki arkadaşların."

Sirius'un ilk kez söyleyecek bir şeyi yoktu.

Onlar ne? Bunu beklemiyordu. Kendini yakalatırsa kurtarılamayacağını biliyordu. Bu sadece gerçeklerdi. Seherbazların onu kurtaracağını hiç düşünmemişti.

Onu Voldemort'tan kurtarmaya çalışın, çünkü Seherbazlar kendi seherbazlarını kurtarmayı *asla* başaramadılar. *Karanlık Lord'un kurtarmayı pratik kılmak için çok hızlı öldürdüğünü hep biliyorduk.*

Kurtarma olmayacağını herkes biliyor. Zaten o da yedi gün yaşamayı beklemiyordu.

Yedi saat benim beklediğimden daha fazla.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" alay etti Karanlık Lord.

"Sana değil," diye homurdandı, kendini daha fazla acıya hazırlıyordu.

Ama Voldemort sadece gülümsedi. "Sinir bozucu, değil mi? Kırılacağını biliyor olmalılar, yoksa Potter'ın Sır Saklayıcısı'nı elimden almak için bu kadar çırpınmazlardı."

Sirius kendisine rağmen ürperdi.

"Belki de onlar sadece benim arkadaşlarımdır," diye

karşılık verdi. Alçak bir kıkırdama.

"Arkadaşlık deneyimlerle sürmez, Sirius," dedi Voldemort yumuşak sesle, uzun parmaklarını uzatıp saçlarını Sirius'un gözlerinden uzaklaştırdı.

İçgüdüsel olarak irkildi, vücudu zaten çok fazla acıya neden olan ellerden uzaklaşmak için çaresizdi. Bu

Voldemort onun adını ilk kez bu şekilde kullanıyordu ve bu dehşet vericiydi. Titremesine engel olamadı. Ama sonra kelimeler dank etti ve öfke ona güç verdi.

Bana ne yaparsan yap, arkadaşlarımı unutmayacağım. Canavar.

"halde hiç kimseyi gerçekten önemsememiş olmalısın," diye karşılık verdi Sirius. "Pek de şaşırtıcı değil."

Asa hiçbir uyarıda bulunmadan boynunun alt kısmına saplandı.
"Rumperis."

Sirius köprücük kemiğinin kırılmasıyla haykırdı. Göğüs kafesinden aşağıya, omuzlarına doğru çatlaklar ve acıdan oluşan bir örümcek ağı. Görüşü bulanıklaştı ve çılgılık atacak gücü bulamıyordu.

"Anlamamı beklemiyorum," diye hırıldadı lanet işini tamamladıktan sonra.

"Oh, ama ben biliyorum. Ve sen ve ben, dünya kadar zamanımız var." Asa uzaklaştı. "Sen onları unutmadan çok önce onlar seni unutacak ve sonra sen kırılacaksın."

Sirius kaşlarını çattı, meydan okumasını acıyla savaşmak için yakıt olarak kullandı. Yine de gözyaşlarını geri akıtmak zordu. Nefes almak ıstırap vericiydi. "Kırılmayacağım."

Voldemort sadece gülümsedi. "Hepsi öyle diyor,

Sirius." "Henüz , değil mi?"

"Crucio."

İlk Ay Sona Eriyor: 15 Aralık 1981

"Ne biliyorsun Severus?" Dumbledore sordu. Yasak Orman'da duruyorlardı ve dünyanın geri kalanıyla aralarında yedi kat duvar vardı,
Çünkü o karanlık günlerde Hogwarts bile her zaman güvende değildi.

"Karanlık Lord- *Voldemort*," diye düzeltti Snape.
"Azkaban'ı ele geçirme planlarına devam ediyor. Bunun biraz zaman alacağını düşünüyorum, belki aylar bile sürebilir, ama o hapisaneyi almaya kararlı. Ne de olsa en sevdiği hayvanlardan bazıları orada ve onları dünyaya salmak istiyor."

"Anlıyorum," diye cevap verdi yaşlı büyücü, hâlâ sakın görünüyordu.

Severus yutkundu. "Ben... başka ne bilmek istediğinden pek emin değilim, Albus."

Bu ismi kullanmaktan hâlâ rahatsızdı. Bir *casus* olmaktan hâlâ rahatsızlık duyuyordu. Bunların hepsi onun için yeniydi, Çoğunlukla ve kendisiyle ne yapacağını bilemiyordu.

En iyi arkadaşımı kurtardım, o asla bilmeyecek olsa bile, dedi kendi kendine kararlı bir şekilde. Black bunu yapmak için ölmüş olsa bile, onu kurtardım.

"Peki Sirius Black hakkında bir şey duydun mu?"
Dumbledore sessizce sordu ve Severus'un irkilmesine neden oldu. İşte orada
Dumbledore'un zihnini okuma yeteneğinden,
Voldemort'unkinden çok daha fazla korktuğu zamanlar olmuştu.

"Hayır," dedi yavaşça. "Hiçbir şey duymadım... ki bu başlı başına garip. Ama o Karanlık Lord'un özel projesiydi. neredeyse yakalandığından beri, ve bu normal değil. Lucius bir şeyler biliyor ama sorduğumda reddedildim. Bir düşmanın kaderine duyduğum basit merak beni ancak bir yere kadar götürebilir."

"Anlıyorum."

Severus derin bir nefes aldı, zihni hızla çalışıyordu. Ama yapılacak bir seçim yoktu. Lily'yi seçmişti, *Dumbledore*'u ve Tarikat'ı seçmişti ve artık geri dönüşü yoktu. Pişmanlık yoktu.

"Buldum... Bunu buldum. Bu orijinal değil, kopyalamak zorunda kaldım. Bir şey olmayabilir ama..."

Ve kâğıdı *Dumbledore*'a uzattı; kopyanın *Voldemort*'un kendi el yazısını yansıtmaya şaşırmış bile görünmüyordu.

12 Kasım 1981 tarihliydi.

Onu yakaladım. O aptal benden saklanabileceğini sandı. O Onu Muggle'ların o fare deliğinde zavallı bir kazazede gibi saklanırken bulduğumda mücadele edebileceğini düşünmüştüm. Siyah artık benim. Casa Serpente'deki yerini hak etti ve bu onurlu bir yer.

Özel misafirim.

Artık güç dolu. Meydan okuma dolu. Onu ziyaret ettiğimde bana gülecek kadar ileri gitti. O da en büyük zorluklarla karşılaştım.

Onu kırmak için sabırsızlanıyorum. Eğlenceli olacak. Sıradan bir adamın basit acısı, çılgılığı, şaklaması, kırılması olmayacak. Bu sanat gerektirecek. Tek üzüntüm Bella'mın ve Rodolphus'unun kaçırılmış olması. Onunla ne mükemmel işler yapabilirlerdi. Yetenekleri için ne büyük bir meydan okuma .

Onun gibi birine layık olanlar sadece onlardı. Bu düzgün bir şekilde yapılmalı.

Kendim yapacağım.

Bu sözlerin Dumbledore'u bile ürpertebileceğini bilmek pek de rahatlatıcı değildi.

Yazarın Notu: Buradan sonra işlerin iyiye gideceğini düşünüyorsanız... muhtemelen bu bölümü pek okumamışsınızdır. :D Açıkçası, hayat daha iyi olmadan önce çok daha kötüye gidecek, bu yüzden bu güzel notta, Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın kaçınılmaz olanla yüzleştiği, Dumbledore'un arkadaşlığın doğası üzerine düşündüğü ve ardından Sihir Bakanı ile karşı karşıya geldiği *Yedinci Bölüm: Üçüncü Çember* için buralarda kalın. Her zaman olduğu gibi, yorumlar kurabiyedir ve yazarlar tatlıları sever.

Üçüncü Çember

Verilen Sözler Tutuldu

Kırılmamış Evrenden Bir Hikaye

Yedinci Bölüm: Üçüncü Çember

47. Gün: 1 Ocak 1982

Dumbledore bunu daha önce yapması gerektiğini düşünüyordu ama Fawkes'in bu kadar inatçı olduğunu hiç bilmiyordu. Haftalardır Anka Kuşu'ndan Üçüncü Çember'i oluşturmamasını istiyordu ama yalvarışları kararlılıkla görmezden gelinmişti. Fawkes çok az üye bunun farkında olsa da, uzun zamandır Tarikat'ın mecazi anlamda olduğu kadar gerçek anlamda da belkemiğini oluşturunuyordu.

ve onun onayı olmadan İç Çemberlerin Üçüncüsü oluşturulamazdı. Ve reform yapmak *zorundaydılar*, hem de yakında. Bunu biliyordu, imgelemler bir yana.

Yürüyen dört adam

Albus başını salladı. *Şimdi olmaz.*

Şu anda imgelemlerin dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Fawkes sonunda kabul ettiğinde değil... gerçi anlaşma umduğu gibi değildi. Anka kuşu ona Çember'in oluşacağına dair güvence vermişti ama Dumbledore yine de Bunu da sadece yedi kişiyle yapıyor.

"Ne düşünüyorsun Minerva?" diye sordu sonunda, davetiyeler aralarındaki masanın üzerinde duruyordu.

Müdire yardımcısı omuz silkti. "Sanırım mevcut seçenekler arasında en iyisi bu."

"Ama sen benden daha fazla sevmiyorsun."

"Nasıl yapabilirim, Albus?" McGonagall bir an düşündükten sonra sordu. "Severus'un bildirdiklerine bakılırsa, İç Çember'i yeniden düzenlemekten başka *seçeneğimiz* yok, ama Fawkes'ın isteksizlik... beni huzursuz ediyor."

"Ve ben."

"Seherbazların...?"

"Hayır." İsteksizce başını salladı. "Bu sabah Alastor'la konuştum ve hiçbir şey öğrenmemiş. Bakanlık casuslarının hiçbirisi Tarikat'ın fazlasını bilmiyor."

"Anlıyorum." Dudaklarını mutsuzca birbirine bastırdı ve Albus onun ne hissettiğini çok iyi anladı. Her ne kadar ikisi de doğru olduğunu bildikleri gerçeklere itiraz edemeseler de -ki Minerva McGonagall, Severus Snape'in casusluk statüsü de dahil olmak üzere Tarikat'ın tüm iç işleyişini bilen, kendisi dışında yaşayan tek kişiydi- ikisi de kendilerini sevdim.

Uzun bir sessizlik anı geçti. Albus önündeki masanın üzerinde duran harfleri tekrar inceledi, sadece bir şey arıyordu. İsimler tanıdıktı - çok tanıdık, her Her biri sadece on bir ay önce kurulan İkinci Çember'in üyesiydi. Herkes aynıydı, sadece...

Minerva sonunda, "O zaman Sirius'un öldüğünü varsaymalıyız," dedi.

Kız ondan çok daha cesurdu; Albus bu sözleri söylemeye cesaret edemedi.

"Evet," diye fısıldadı.

Karanlık bir koridorda karanlık bir köşe; kâbuslar ve cehennem diğer tarafta uzanıyordu ve yine de tereddüt etmedi-

Tanıdığı bir sestir bu, sert ve haşındır, gerçi daha önce sadece bir kez böyle bir ses duymuştu: "Seçim yapıldı. Karanlık Lord'un felaketi onunla yüzleşecek..."

- Bir adım attı, bildiği ama bilmediği bir köşeyi döndü-

"Albus!"

Ancak kadın kolunu ikinci kez salladığında kendini hayallerden kurtarabildi. Sakinleşmek için mücadele ederken gözlerini Minerva'nın endişeli yüzüne odaklamaya zorladı.

"Özür dilerim, Minerva. Ne diyordun sen?"

İçini çekti. "Bir şey yok. Sadece... şey, bu utanç verici."

Müdür mektuplara bakarak, "Öyle," diye onayladı. *Elindeki konuyla ilgili Albus.* "Oldukça düzensiz bir durum ama bugün İç Çember'i bir araya getirmemize gerek olduğunu sanmıyorum."

"Hayır mı? Geçmişte hep öyle yapardık."

Derin bir nefes alan Dumbledore başını salladı. "Hepimiz... sonuçta prosedürün farkındayız ve bu James ve Lily'yi, özellikle de Harry'yi güvende tutacak. Bunu yapacağız. olduğumuz gibi devam edeceğiz."

Minerva başını salladı, gözleri mektuplara kaydı. Açık olsalardı, Dumbledore ne bilecekti.

Açıklamalar Çember'in kendisinden daha eskiydi; hatta Dumbledore onların nereden geldiğini bilmiyordu, sadece onları görmüş ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı'na ait olduklarını hemen anlamıştı.

Bilgelik rehberdir, aklın sesidir -Albus'un eski koltuğu ve her zaman Tarikat'ın liderine ait olacağı gibi hala ona aittir.

Zaman dünyayı değiştirir, karar vericidir -

Eskiden Minerva'nın koltuğuydu, ama artık Albus'un da koltuğu. Fawkes'in yeni bir üyeyi onaylamak yerine ona ikinci bir koltuk vermesi korkutucuydu ama oyunun bu noktasında yapılacak bir şey yoktu.

Keşif, araştırmacıdır, yaratıcıdır -Lily Potter, yine. Eğer başka bir yerde olsaydı Albus şok olurdu.

Bilgi sağ eldir, veliahttır - Remus Lupin de eski koltuğuna geri döndü, ancak Albus genç adamın nedenini bilmediğinden hâlâ oldukça emindi. *Yine de kimse kurtaramazken o bizi kendimizden kurtaracak.*

Güç dünya yıkıcıdır, seçim yapıcıdır -Bu yeniydi gerçi; Fawkes değişiklikte ısrar etmişti ve Albus bile nedenini bilmiyordu ama James Potter, Alastor Moody'nin koltuğu kazanmıştı. Belki de bu James için daha önce olmayan ama şimdi olan bir geleceğe işaret ediyordu? Albus emin değildi.

Günah kırılma noktasıdır, zayıflamış halkadır -

Alastor burada James'in eski koltuğuna taşınmıştı ve Albus efsanevi Seherbaz'a uyacak bir koltuk düşünemiyordu *daha az iyi... tabii Voldemort sonunda- Bunu şimdi düşünme Albus. Ölümleri düşünmek*

Zihin. O bir kahin değildi, gerçek anlamda değil. Ama Albus'un öngörülerinin gerçekleşmek gibi rahatsız edici bir alışkanlığı vardı.

Gerçek, dehşetle yüzleşendir, tarafsız gözlemcidir-

Minerva, Arabella Figg'in eski koltuğunu devralmış ve Arabella'yı

Gizlilik gizli yetenektir, mütevazı müttefiktir- ve bu koltuk Dumbledore'**un** iki koltuğa sahip olmasının sebebiydi, çünkü Sirius Black bir zamanlar Gizlilik koltuğunun sahibiydi... ve Dumbledore çok geç olana kadar bu pozisyonun ne kadar uygun olduğunu asla fark etmemişti.

"Gidelim mi?" Minerva sessizce sordu ve başını sallamayı başararak beş zarfı Fawkes'a vermesine izin verdi. Ne de olsa diğer üçünü postalamak için bir neden yoktu.

Konuşmanın ardından uzun bir süre boş masaüstüne baktı. Anka kuşu sadece *düşünerek* gitti. Yıllardır savaşın iyiye gitmeden önce kötüye gideceğini biliyordu ama Karanlığın içinde her zaman ışık olduğunu unutmasına izin verdi. Bazen, bir buçuk asırlık tarihi yaşadktan sonra bile, özverili cesaret eylemleri onu şaşırtabiliyordu.

Dördüncü kattaki gizli geçitte duvara oyulmuş bir şiir vardı ve şimdi erkek olan dört çocuk, müdürlerinin bu şiir hakkında hiçbir şey bilmediğini düşünüyordu. Ne zaman ki Minerva gitti, Albus ayaklarının onu oraya götürmesine izin verdi, kaydı aynanın arkasına geçti ve ilk kez kelimelere baktı.

Kırılacağını düşünmüştüm, kendi kendine itiraf etti . James'e çok açık olduğu için ona güvenmemesini söyledim, ama kastettiğim şey onun

Voldemort'u seçmenin avantajları ve

ailesinin geri kalanı. Bunu başaramazsam, kendimden başka Tom'dan ayaklarının dibinde parçalanmaya direnecek kadar korkmayan birini düşünemiyorum.

Yanılmışım.

*Albus derin bir nefes aldı. Huzur içinde yat, Sirius. Sen benim bile senin için düşündüğümden daha iyisini hak ediyorsun. Herkesin içindeki en iyiyi. Birini bu kadar tamamen, bu kadar feci bir şekilde hafife almasının üzerinden onlarca yıl geçmişti... ama sonra, dürüstçe
Bu kadar saf bir dostluğa inanmak.*

Keşke bu seni ve beni temsil edebilseydi, eski dostum. Büyücülük Dünyası'nın unuttuğu bir hapishaneye doğru düşündü. Ne de olsa bu savaş sonuncusu üzerinde durulamayacak kadar korkunçtu ve Albus genellikle olmasını tercih ederdi.

Ama gözleri yine şiire takıldı ve şimdi sadece ders verdiği dört öğrenciyi düşünmüyordu.

Gerçek dostluklar asla gerçekten

ölmez Ve aile kanla tanımlanmaz

Kopmayan bağlarla güçlenir Denemeler ve acılarla

sertleşir ve sınanır

Bizler kardeşiz ve bu nedenle birbirimize sonuna kadar

sadık kalacağız

Ve bu an ile o an arasında ne olursa olsun

Böyle dostlarım olduğu için her zaman minnettar olacağım.

Şiirin altındaki isimlerde toz birikmişti;
Dumbledore bir asırlık pişmanlığını yutkunarak eğildi ve dikkatli bir
elle mektupları temizledi. *Umarım onlar bizim gibi asla kırılmazlar.*

MOONY SOLUCAN KUYRUĞU PADFOOT ÇATALLARI

"Mutlu yıllar, Sirius."

Sesi duyunca gerildi ve Sirius gözlerini zorla açmak zorunda kaldı. Birinci Ocak, bu cehennem çukurunda kırk yedi gün geçirdiği anlamına geliyordu ve bu da orada öleceği anlamına geliyordu.

tutsak edenler tarih verme konusunda pek yardımcı olmamışlardı -yıllardır ilk kez Casa Serpente'de ne kadar kaldığını biliyordu- ama Sirius bundan sonra yalnız olduğunu çok iyi biliyordu.

Bir kez denediler, dedi kendi kendine kararlılıkla. Bu beklemeye hakkın olandan daha fazlası, bu yüzden neşelen, Padfoot.

Dayan.

Bu işin yakın zamanda bitmeyeceğini açıkça ifade etti.

İlk ayın sonlarına doğru, Sirius

Karanlık Lord'un onu öldürmeyeceğini anladı. En azından henüz değil. Belki inatçılığı diğerinin başa çıkabileceğinden fazlaydı, belki de Karanlıklar Lordu onu öldürmeye kararlıydı.

James, Lily ve Harry'yi bulmak. Her iki da, Sirius'un aklına

Bu onun hayatıydı ve kaçmanın bir yolunu bulamazsa

(son yarım düzine girişiminin ardından ne kadar dikkatli bir şekilde korunduğu göz önüne alındığında pek olası değil) ya da biri onu kurtardı (iyimser tarafı her şeyin mümkün olduğunu söylese de daha da az olası), yaşamaktan başka seçeneği yoktu.

Kırılmadan yaşa ya da kırılarak öl. Kelimeler kaldı

ama Sirius bu durumdan kurtulmanın tek yolunun

Acı ölmek demekti ve Voldemort'un onun ölmesine izin vermesinin tek yolu önce onun kırılmasıydı. *Böyle bir şey olmayacak.*

Gül ya da ağla, Padfoot.

Yine de Karanlık Lord'un sesini her duyduğunda irkilmemek için mücadele etmek zorundaydı, çünkü o ses, o dokunuş - bir el saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyordu - acı veriyordu. O tuttu Kendine korkmanın insani bir şey olduğunu söylemeye çalışıyordu ama Sirius çaresiz hissetmekten nefret ediyordu.

"Yanında şampanya alabilir miyim?" diye hafifçe sormak için kendini zorladı. Neredeyse bir parti hediyesi isteyecekti, ama Voldemort'un *bunun* için ne bulacağını bilmek istemiyordu.

Karanlık Lord kıkırdadı. "Belki gelecek yıl."

Bir ürperti Sirius'un tüm vücudunu sarstı. *Gelecek yıl mı? Gerçekten gelecek yıl da burada olmamı mı bekliyor?* Sertçe yutkundu ve kuru bir tonda olduğunu umduğu bir sesle konuştu: "Oh, teşekkürler."

"Kırk yedi gün. Birkaç saat içinde kırk sekiz olacak," diye yanıtladı diğeri kolayca. "Arkadaşların seni ölüme terk etti."

"Biliyorum," diye fısıldadı, sözcüklerin daha güçlü çıkmasını diliyordu.

"Çok geç değil, Sirius. Teklifimi kabul et. Bana sadakatini göster. Acı sona erecek ve söz veriyorum ki seçim yapmaya değecek. Bana sadık olanları her zaman ödüllendiririm. saygı duyuyorum."

"Onlara da mı hep işkence ediyorsun?"

" *Crucio*. " Sirius ılık atacak gücü ararken, Voldemort laneti birkaç dakika boyunca tuttu. Sonunda gücü buldu ve acı kesildi. "Kaba olmana gerek yok."

"Sen yle diyorsun," diye hırıldadı.

Asa tekrar havaya kalktı ve kendini durduramadan ırkıldı. "Seni yine lanetleyeyim mi, yoksa düzgün davranacak mısın?"

"Seni durdurabileceğimden değil." Sirius ters ters baktı.

"Ah, ama yapabilirsin. Gerekli olan tek şey görgü, Siyah."

Uzun zamandan beri Karanlık'ın Siyah olduğunu fark etmişti. Lord kızgındı ve Sirius onu bir şeye ikna etmeye çalışıyordu. *Ya da bir şey yapmaya* . Ama bugünlerde daha sık 'Sirius' diyordu. Bu düşünce pek hoşuna gitmese de, ilişkilerine garip bir rahatlık gelmeye başlamıştı. Çok az lm Yiyen Sirius'la ilişki kuruyordu ve onları gördüğünde de genellikle onunla konuşmalarına değil, ona *zarar vermelerine* izin veriliyordu. Voldemort, birlikte olduğu tek kişiydi.

yakalandığından beri anlamlı bir sohbet gerçekleştirmişti.

Muggle'lar bu sendroma ne diyor? Stockdale Sendromu mu? En azından buna benzer bir şey. Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu ve Seherbazlara bazen mahkmların, kendilerine acımaya başladıklarının öğretildiğini hatırladı. ve hatta bazen kendilerini tutsak edenlerle özdeşleşmeye başlıyorlardı. O zamanlar bunun hastalıklı da olsa mantıklı olduğunu düşünmüştü, ancak şimdi farklı bir bakış açısına sahipti görüş. *Bu işte iyi.* Ama Sirius daha iyi olmaya kararlıydı.

Voldemort'a sııttı.

Davanıza sempati duyma şansım yok. En iyi arkadaşlarımı öldürmek istediğinde değil.

"Nefesini tutma," dedi yüksek sesle. "kurallarında pek iyi değilimdir. Anneme sorun yeter."

Kırmızı gözlerinde gördüğü şey eğlence miydi?

100. Gün: 23 Şubat 1982

"İşler daha da kötüye gidiyor Millicent," dedi sessizce eski... arkadaş değilse de, tanıdığına. Birbirlerini yıllardır tanıyorlardı ve Sihir Bakanı Dumbledore'un Zümrüdüanka Yoldaşlığı'na katılmasa da birlikte iyi çalışıyorlardı.

Kadın irkildi; adam böyle kelimeler seçmemeliydi. Bu kadar açık sözlü. "Benden ne yapmamı istiyorsun Albus? Hogwarts'ın güvenli ortamında her şeyin daha basit görüldüğünü biliyorum, Ama halkım elinden geleni yapıyor."

"Biliyorum." İçini çekti, ona daha fazla sorun çıkardığı için kendinden nefret ediyordu - her ne kadar bunu yapmakta tereddüt etmemiş olsa da. İnsanlara rehberlik etmeyi doğrudan harekete geçmeye tercih etse de, bu rolden hoşlanmadığı zamanlar da oluyordu.

Bunun için çok yaşıyım, dedi kendi kendine bir kez daha.

"Ve burada olmam gerektiğini düşünmeseydim burada olmazdım," diye devam etti. "Karanlığı geride tutmak için elinizden geleni yaptığınızı biliyorum."

Homurdandı. "Pek başarılı olamadım. Özellikle de Zümrüdüanka Yoldaşlığınız için en iyi ajanlarımdan bazılarını kaçırdığınız için."

Her nasılsa, tüm konuşmaları aynı noktaya geliyordu.

Albus hafifçe, "Bu iki şekilde de geçerli elbette," diye cevap verdi.

"Oldukça... deneyimli bir adayınız olduğuna inanıyorum.

Şu anda Seherbaz eğitiminde misin?"

"Aniden kahraman olabileceğini düşünen ajanına dönüşmüş sıradan bir hırsızdan bahsettiğinizi varsayıyorum." Bagnold karşılık verdi.

"Oh, sizi temin ederim ki Dung Fletcher'ın olmak isteyeceği son şey bir kahramandır."

"*Olacağı* son şey de bir Seherbaz, Albus. Adamla tanıştın mı?" diye kaşlarını çatı. "Serbest bırakılmış bir ev elfinden biraz daha güvenilir."

"Bu durumda onun sadakati konusunda hiçbir endişeniz olmasın, çünkü benim tecrübelerime göre, özgür ev elfleri bir cadı ya da büyücünün sahip olabileceği en sadık ve güvenilir dostlar arasındadır."

"Yine başlamayalım. Bir dahaki sefere bana iyi kurtadamlar ve vampirler olduğunu ve onların bizim tarafımızda olduğunu ."

Dumbledore kıkırdadı. "En azından bir tane var."

"Evcil hayvanın Lupin demek istiyorsun."

"O benim evcil hayvanım değil, Millicent." Albus sesine hafif bir gerginliğin karışmasına izin verdi. "O iyi bir adam ve güçlü bir büyücü. Ölüm Yiyen *değil*. Bir Karanlık tarafından ısırılmış Bir çocuk olarak yaratılmış olmak insanı kötü yapmaz."

"Pekala, . İyi. O sizden biri ve ben de adamlarımın onu rahatsız etmesini engelleyeceğim. Mutlu musun?"

Değildi ama konumuz bu da değildi. Ziyaret sebebinden oldukça uzaklaşmışlardı, bu yüzden Dumbledore sadece başını sallamakla yetindi.

" *Nerede?" diye sordu yüksek bir ses.*

Kahkaha -çok tanıdık bir kahkaha- tek cevaptı.

Sihir Bakanı sinirli bir şekilde, "Sana mutlu olup olmadığını sordum, Albus," diye tekrarladı. "Bakanlık Lupin'i rahat bırakacak."

"Ah, evet. Teşekkür ." Kendini zihinsel olarak silkeleyerek görüntüleri bir kenara itmeye çalıştı. *Bir hapisane hücresi, unutulmuş bir adam* - daha önce gördüğü ve harekete geçmesi gereken görüntüler - *Kes şunu, Albus! Yeter!* Millicent onu tuhaf bir şekilde izliyordu; yüz ifadesi sıkıntısının bir kısmını ele veriyor olmalıydı. "Yine de özür dilemeliyim. Buraya seninle büyüğü varlıkların hakları konusunda tartışmaya gelmedim."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevap verdi ihtiyatla. "Ne için geldin Albus? Programımda sana yer açmaktan her zaman mutluluk duyduğumu biliyorsun, ama bir savaşı mücadele etmeye çalışıyorum. Bir saatten az bir süre içinde St. Mungo'da olmam gerekiyor - Grindelwald'ın saldırısının *hiçbir* koşulda tekrarlanamayacağına dair güvence istiyorlar... ki sen ben de bunun neredeyse imkânsız olduğunu biliyoruz."

Onu yetiştirmek zorunda kalacaktı, değil mi?

"Grindelwald'dan bahsetmişken," dedi hafifçe, "Nurmengard'ın güvenliğini düşündün mü?"

"Avrupa hapisaneleri beni ilgilendirmiyor."

"Eğer Britanya'nın Karanlık Lordu onlara girerse girerler," diye karşı çıktı.

Bagnold'un gözleri korkuyla irileşti. "Grindelwald'ı çalışacağını , değil mi? Birlikte çalışacaklarını?"

"Oh, hayır. Voldemort gücünü paylaşacak bir tip değildir." Albus gülümsemek için kendini zorladı.

Korkulan ismi rahatça kullanması Sihir Bakanı'nın irkilmesine neden oldu; geniş kahverengi gözler, sanki Dumbledore delirmiş gibi solgun bir yüzden ona bakıyordu. Bagnold'un devam edebilmesi için uzun bir süre geçti ve konuşmadan önce birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı.

"Ama Grindelwald onunla *çalışır* mıydı?" diye üsteledi. "Onu herkesten daha iyi tanıyorsun" - irkildi - "onu nasıl yendiğini görüyorsun."

"Ah. Bu." Dumbledore'un kalp atışları yavaşlayarak donuk bir dönüştü. "Hayır, Grindelwald'ın yapacağına inanmıyorum. Lord Voldemort'la aynı şeylerle ilgilenmiyordu. Kulağa ne kadar inanılmaz gelse de, Gellert'in Grindelwald her türlü dostluk ya da ortaklık teklifine gülerdi. O... farklıydı."

Onun sesindeki tereddütü duymamış gibiydi.

"O zaman neden endişeleniyorsun?" Bagnold şaşkınlıkla sordu.

"Voldemort'un onu hedef almasından endişe ediyorum. Grindelwald'ı öldürmek onun gücünü şimdiye kadar yaptıklarının ötesinde pekiştirecektir." Şu sözleri söyledi Ama Dumbledore konuşurken bile bu sözlerin kulak ardı edildiğini biliyordu.

Sihir Bakanı küstahça, "Bir Kara Büyücü'nün diğerini öldürmesi fikri beni hiç de rahatsız etmiyor, Albus," diye cevap verdi.

"Daha fazla korkmuş cadı ve büyücüyü kendi tarafına çekse bile mi? Grindelwald'ın ölümü güç dengesini tehlikeli bir şekilde, hatta belki de kalıcı olarak değiştirecektir," diye .

"Eğer , oradadırlar. Bu noktaya kadar, Ölüm Yiyen olacak herkes çoktan oldu," dedi
İnatla.

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım. Korku güçlüdür Motive edici, Millicent. İnsanlara normalde yapmayacakları şeyleri yaptırır; doğru olanı unutturur ve kolay olana yöneltir."

"Bence bu çoktan oldu, Albus. Savaşta dibe vurduk ve bunu sen de biliyorsun. İşlerin *daha da kötüye* gitmesi için hiçbir yol yok," diye devam etti Bakan.

" *Avada Kedavra,*" diye mırıldandı tanıdık bir ses.

*Millicent arnavut kaldırımlı bir sokakta solgun ve hareketsiz
yatıyor- Kahkahalar.*

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diye tekrarladı üzüntüyle, hayalleri gözlerini bulandırmaya çalışıyordu.

"Ben olsam yapardım," diye karşılık verdi, çenesi gerilmişti. "Bunu kamuoyu söyleyemem ama buradan yukarıdan başka gidecek bir yer yok. Ama buna ikna olmasam bile, Nurmengard beni ilgilendirmiyor. Grindelwald uzun zamandır orada güvende. neredeyse elli yıl, ve orada kalacak. Ölü ya da diri."

Daha fazla tartışmak ona bir şey kazandırmadı; Dumbledore yirmi dakika sonra Bakanlık'tan ayrıldığında, Millicent Voldemort'un Grindelwald'ı öldürmesi halinde Büyücölük Dünyası'na bir hizmette bulunmuş olacaktı. Elbette Grindelwald'ın hâlâ yaşadığını hatırlayan çok az kişi vardı ve Dumbledore'un Voldemort'un Ölümün *fark edilmesini* sağlamanın hiçbir etkisi olmadı. İşlerin olabildiğince kötüye gittiğine kesinlikle inanıyordu. Hiçbir şey savaşı daha da kötüleştiremezdi.

Dumbledore onun haklı olduğunu düşünmeyi diledi.

Flash.

Dumbledore'un hayaller dışında hiç görmediğı bir hücreye kapatılmış yaşı bir adam.

Uzun beyaz bir el ona bir asa doğrulttu.

"Öldür beni o zaman. Voldemort, ölümü memnuniyetle karşılıyorum! Ama benim ölümüm sana aradığın şeyi getirmeyecek... Anlamadığın o kadar çok şey var ki..."

Harry iri yeşil gözleriyle James'e baktı. O ise Neredeyse iki yaşında. Doğum gününe sadece birkaç ay kaldı. ve hızla büyüyordu. Elbette, babasının açıklamak istediğı şeyleri henüz anlamıyordu, örneğın James'in neden bir köşeye çekilip günü yas tutarak geçirmekten başka bir şey istemediğini - sahaya çıkıp Ölüm Yiyenleri küçük parçalara ayırmadığını sürece.

İşte mutlu bir düşünce.

Küçük bir el yanağına vurarak James'in dikkatini küçük oğluna vermesini sağladı.

"Üzgünüm ufaklık," dedi usulca. "Başka bir yerdeydim."

Lily onun yanına oturdu. "Keşke Puddlemere United'da kalsaydın dediğim zamanlar oluyor," dedi Lily onun ruh halini hissederek. "O zamanlar her şey çok daha basitti."

"Evet." Hiç düşünmeden esasını çıkarıp ucunu parlattı; Harry kıkırdayarak hemen yeni oyuncağa uzandı. "Yaptığım seçimler yüzünden burada kalıp saklanmak zorunda kaldığımız için üzgünüm."

"Kastettiğim bu değildi," diye cevap verdi hemen. "Tarikat'taki tek kişi sen değilsin, biliyorsun. Ben de bu seçimi yaptım. Karşı koymaya karar verdik ve açıkçası seninle evlenmemiş olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Tarikat'a senden önce katıldım."

Bu düşünce onu biraz gülümsetti. Bir yıldan uzun bir süredir evli olmalarına rağmen Lily her zaman ateşli biriydi. Ona çocukluk arkadaşına karşı savaşmaya karar vermenin hayatında verdiği en zor karar olduğunu anlatmadan önce.

"O benim karım," dedi James usulca. "Savaşçı."

Lily gözlerini devirdi. "Hayır, bu *senin* işin, adrenalin bağımlısı. Önce Quidditch, sonra Yoldaşlık ve Seherbazlar. Harry'yi tutmak için hâlâ ellerinin olması bir mucize."

"Gerçek bu değil mi?" Ama Seherbazları düşünmek ona Sirius'u düşündürdü ve James bu dürtüyle savaşmak zorunda kaldı depresyona geri dönmek. *Üzülmek durumu daha iyi yapmaz, Prongs*, dedi kendi kendine. O, Peter ve Remus sabahın erken saatlerinde bir yangın çağrısını paylaşmışlardı ve Birlikte yas tutmuşlardı. Hayatına devam etmesi gerekmez miydi? Şimdi mi? Yüz gün olmuştu ve Sirius'un öldüğünü *biliyorlardı*.

Dumbledore bile böyle ve eğer umudunu yitirmişse, bu doğru olmalıydı.

Lily başını onun omzuna koydu.

"Demek istediğim o zamanlar daha mutluydun. Daha az... güdümlü. Tarikat'tayken bile, sezonun son birkaç ayında *mutluydun* . O kadar... sorumlu değildin sanırım."

Onun hüzünlü ses tonuna gülmek zorunda kaldı. "Sorumluluk sahibi beni sevdiğini sanıyordum."

"*Fazla* sorumluluk diye bir şey var, biliyorsun," diye kuru bir şekilde cevap verdi .

"Bir Zaman Döndürücü getirip kendine bunu söyleyebilir misin, ah, Beşinci Yıl civarında?" James cevap verdi. "Bilirsin işte, Sana kur yapmaya çalıştığım ve senin beni sorumsuz, olgunlaşmamış ve eksantrik bulduğun zamanları hatırlıyor musun?"

"Üçte ikisi yine de seninle çıkmayacağım anlamına gelirdi."

"Oh, teşekkürler! Yüksek standartlarınızı karşıladığımı bilmekten memnunum."

Lily kıkırdadı. "bir çocuk olmuşsun. Benim açımdan çok fazla çalışma olmadan değil, ama fena değilsin. Sanırım seni tutacağım."

"Çok minnettarım."

Harry ona hafifçe vurmak için tekrar uzanmasaydı daha fazlasını söyleyebilirdi. James hâlâ gülümseyerek oğluna baktı ve sonra karısının güzel yüzüne göz attı.

"Savaşmaya karar verdiğim için memnunum," dedi yumuşak bir sesle.
"Hatta
olan her şey. Siz ikiniz... uğruna savaşmaya değersiniz."

Lily ona gülümsedi. "Teşekkürler."

Harry sadece mutlulukla kıkırdadı.

Yazarın **Notu**: Bölümler arasındaki uzun gecikme için özür dilerim;
babamın ölümünden beri onun mirasıyla uğraşıyorum ve yazmak
aklımda değildi. birlikte, umarım PH7'yi beğenmişsinizdir ve Peter'ın
başının belaya girdiği 8. Bölüm: "Aile Asla Uzaklaşmaz" için bizi
izlemeye devam edin,
Remus bir iş teklifi alır ve Lucius Malfoy
aile... sorunları. Okuduğunuz için teşekkürler ve her zaman
olduğu gibi, ne düşündüğünüzü duymak isterim!

Aile Asla Uzaklaşmaz

Sekizinci Bölüm: Aile Asla Uzaklaşmaz

178. Gün: 12 Mayıs 1982

Anma töreni her şey siyasi bir açıklamaydı.

Sirius'un fedakârlığını *kullanma* fikri Remus'u çileden çıkarmıştı ama Bakan Bagnold töreni yine de düzenlemeye kararlıydı ve Büyücülük Dünyası'nın hükümetin sağlayabileceği tüm güç ve onur örneklerine ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Sihir Bakanı uzun uzun "böylesine cesur ve özverili bir Seherbaz'ı onurlandırmaktan" söz etse de, politikacının gergin gülümsemesi ve Sirius'un ailesine -siyasi eğilimlerinin farkında değilmiş gibi görüldüğü- başsağlığı dileyen çok uygun ifadesi Remus'un dışlerini .

Yeterince açıklayıcı bir şekilde, gelmeyi seçen tek yakın akrabalar Narcissa Malfoy ve Sirius'un annesiydi. Narcissa, muhtemelen her şeyden çok kına yakmak için oradaydı, özellikle adresinde, en zor anlarda bile sakın sakın gülümsedi. Kendinden utanıyormuş gibi görünme zahmetine bile katlanmıyordu. Onun maskaralıklarını izleyen Remus, Sirius'un annesinin yeğeniyle birlikte sırıtmadığını, hatta mutlu bir şekilde gülmediğini görünce biraz şaşırdı; ne de olsa o Kendisinin de bir Ölüm Yiyen olmasına ramak kalmıştı ve Sirius'un onun değerli inançlarına karşı savaşırken ölmesinden memnun olmalıydı.

Kendine gel, Remus. Acımasız olmak Sirius'u geri getirmeyecek.

James umutsuzca törene katılmak istemişti ve onu evde kalmaya ikna etmek için Remus, Peter ve Dumbledore'un tüm ikna güçlerini bir araya getirmesi gerekmişti.

Remus, muhteşem siyah ve gümüş cüppeleriyle orada oturan Kara cadılara bakınca sevindi. Her ikisi de kendilerine doğru bakanlara melek gibi ama muzaffer bir edayla gülümsese de, hayal kırıklıklarını neredeyse tadabiliyordu.

Ne de olsa James Potter orada yokken onu sevgili lordlarına teslim edemezlerdi. Gerçi Sirius'un annesi muhtemelen böyle bir şey için ellerini kirletmezdi.

James gibi sapkın, safkan ya da değil.

James'e sahip olamazsın ve Sirius'u da yenemedin, diye düşündü Remus onlara doğru, kötü bir gülümsemeyi bastırarak.

Dumbledore'un casusları onun öldüğünü söylüyor ve bu da senin kazanmadığın anlamına geliyor.

Fidelius Büyüsü'nü ve onun hâlâ arkadaşlarını ve çocuklarını nasıl koruduğunu düşünerek ürperdi. Dumbledore'un törenden sadece birkaç hafta önce söylediklerini, Peter ve Remus'u sonunda yumuşamaya ve anma töreninin yapılmasına izin vermeye ikna eden sözleri düşündü.

Hogwarts'ın müdürü, *Sirius'un pes etmeden önce kendini öldürmenin bir yolunu bulmasını beklemezdim,* demişti.

Bu kesinlikle Sirius'un annesinin neden hala Remus'a öfkeyle bakıyordu. Bu kadar hayal kırıklığı sadece James'in yokluğundan kaynaklanıyor olamazdı.

Remus onun gözleriyle karşılaştığında gülümsedi, artık öfkesini tutmaya çalışmıyordu: *Arkadaşım kazandı ve sen kaybettin.* Sirius'un ölümünü temsil eden asla kapanmayacaktı ama Sirius kazanmıştı.

Her zaman bunun başka bir şekilde olmasını dileyecek olsa bile.

"... Ve başkaları yaşayabilsin diye öldü. Bundan daha büyük bir çağrı olamaz," diye sözlerini tamamladı Bagnold.

Sirius'un Sır Bekçisi rolüne bir kez bile atıfta bulunmamıştı ve Remus yüzünü buruşturdu. Teknik olarak bu hâlâ bir sırdı ama...

"Çok yazık, değil mi?" Ciddi ses onu irkiltti ve Remus'un sağında Peter da sıçradı.

Sertçe yutkundu ve Remus'un Zümrüdüanka Yoldaşlığı'ndaki çalışmalarından biraz tanıdığı ama anma töreninde görmeyi beklemediği Deli-Göz Moody'ye döndü.

Sirius'un söylediklerine bakılırsa, eski akıl hocası cenazelere katılmanın zaman kaybı olduğunu düşünüyordu.

Remus yumuşak bir sesle, "Bundan daha

fazlası," diye cevap verdi. Moody homurdandı.

"Konuşabilir miyiz, Lupin?"

Başını sallamadan önce Peter'a doğru baktı; küçük adam içi parçalanmış görünüyordu ama kendini toparlıyordu. "Elbette."

Moody kalabalığın arasından sıyrıldı ve Remus kına yakan bazı kişilere sırtını dönmekte tereddüt etse de onu takip etti. Bellatrix Lestrange bile Deli-Göz'ü sırtından vurmaya çalışacak kadar aptal olamazdı ve o Azkaban'daydı ve bunu deneyemezdi. Kız kardeşi çok daha akıllıydı, Maalesef.

Göz ucuyla, Siyahlar'ın seherbaza kaşlarını çatarak baktıklarını ve sonra da oradan uzaklaştıklarını gördü. Açıkça görülüyordu ki

Savaşın en ünlü karanlık büyücü avcısıyla hiçbir ilgisi yoktu ve Remus'un bir parçası onları suçlayamazdı. Moody ile aynı taraftaydı ve Seherbaz onu hâlâ tedirgin ediyordu.

Sirius ondan hoşlanıyordu, diye hatırlattı kendine. Sirius arkasından ona Yaşlı Yumuşak diyor ve gözünün gittiği yerler hakkında şakalar yapıyordu.

Acı, mutlu anıları silip süpürene kadar bu düşünceye neredeyse gülümsüyordu.

"Black zaman zaman senden bahsediyordu," diye homurdandı yaşlı adam ve Remus'u şimdiki zamana geri döndürdü.

Remus gözlerini kırptırdı. "Öyle mi yaptı?"

"Ona çok şey öğrettiğini söyledi. Ve özellikle dolunay gecelerinde sopanın kısa ucunu senin aldığını."

"I-"

"Bu konuda sana yardımcı olamam," diye sözünü kesti Moody. "Ama öfkeyle kaynadığını ve intikam istediğini görüyorum ve bu konuda sana yardımcı *olabilirim*."

Moody'nin iyi gözlerindeki yoğunluk Remus'un omurgasında bir ürperti yarattı. Derin bir nefes almak için kendini zorladı. titreyerek sormadan önce: "Neden sen?"

Öfkesini, kurdunu kontrol altında tutmak için çok uğraştı. Ve kederinin diğer tüm duygularını bastırdığını düşündü - öfkesini *değil*. Öfkesi acının içinde boğulmuştu, değil mi?

"Senin ne olduğunu çok az insan biliyor, Lupin. Ve bana kalırsa, bunun zerre kadar önemi yok. Dumbledore sana güveniyor.

sana ve Sirius'a güvendi-" Moody kısa bir süre gözlerini kaçırdı. Devam ettiğinde sesi hırçındı:

"Ne olursa olsun. Sen çok iyi bir büyücüsün ve Seherbazlar Senin gibi *erkeklere* ihtiyacımız var. Dünyayı ve savaşı biraz görmüş olacak kadar yaşlı ve Karanlığı yıkmak için motive Lord kışının üstüne dönsün."

Remus baktı. Yutkundu. Gaped. "Bana bir şey mi teklif ediyorsun? *iş mi?*"

"Seherbaz olarak, evet. Karşılık beklemeden. Anladığım kadarıyla şu anda iş ve Ölüm Yiyenler geldiğinde Diagon Yolu'nda çok iyi iş çıkardın."

"*Kurt adam* olduğum için işsizim," dedi , yaşadığı şok ona her zamanki ihtiyatlılığını unutturmuştu. Remus karanlık bir yaratık olduğu için kaç iş *kaybetmişti*? İşe girdikten sadece birkaç ay sonra Hogwarts'tan ayrılıyordu ve arkadaşlarının yardımlarıyla yaşamaktan bıkmıştı.

Seherbaz açıkça, "İnsanlar aptaldır," diye cevap verdi. "Yani ayda bir gece iyi değilsin. Haftanın yedi gecesi berbat olan bir sürü öğrencim var ve sen onlardan çok daha parlaksın."

"Bakanlık buna asla izin vermez."

"Bakanlık kendilerine söyleneni yapacaktır," diye homurdandı Moody. "Bunu bana ve Dumbledore'a bırak evlat. Sör *Black* arasında Ölü ve Potter'la iletişim kurulamıyor, Seherbazların alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacı var. Ne diyorsunuz?"

Remus sadece bakabildi.

"Sen öldün, biliyorsun," dedi yumuşak ses. "Resmi olarak."

Sirius'un gözleri yavaşça açıldı; dünya acıdan bir bulanıklık içindeydi. *Poenatoxicum*'un etkisinin en son ne zaman geçtiğinden emin , sadece nefes almanın her şeyden daha çok acı verdiğini biliyordu.

Çok yorgundu.

"Sevgili dostlarınız Potterlar gelmeyi reddetse de, anma töreninin çok zevkli geçtiği söylendi. Açılış konuşmacınız Sihir Bakanı'nın kendisinden başkası değildi. İsmi Seherbazlar'ın ölenler listesine bile eklendi. Onur duymalısınız."

"Hayret bir şey," diye cevap verdi Sirius, geveleyerek. "Ol' Bag-o-mold benim cenazemde konuştu."

Başka ne söyleyebilirdi ki? Her zaman olduğu gibi mizaha sığınmaya çalıştı, ancak geleceği kesin olan acıya kendini hazırlayacak kadar akıllıydı.

Voldemort güldü.

Sirius öksürdü ve hemen pişman oldu. Hücresinin zemininde gevşek bir şekilde yatıyordu; bağlı olmasaydı bile hareket edemezdi ve öyleydi. Voldemort o kadar aptal değildi, hele de Sirius ilk seferinde Nott'un boynunu neredeyse kırmışken kaçmaya çalışmış ve Barty Crouch'un asasını bir değil iki kez elinden almıştı. Diğer sekiz ya da dokuz denemesinde o kadar ileri gidememişti ama denemeye devam etmişti, Ölüm Yiyenler onun bunu yapacağını unutmuş gibiydi. Ancak Sirius'un son denemesinden sonra kurallar değişmişti; artık ne kadar zayıf olsun, her zaman bağlıydı.

Dikenli tel ve et rahat bir kombinasyon oluşturmuyordu. Sirius, dikenli teller yüzünden

Karanlıklar Lordu izin verseydi uzun zaman önce enfeksiyon kapardı.

"Ve şimdi sen ölüsün. Arkadaşların bile senden vazgeçti."

Bu şekilde düşünmemiştir. Şu gerçeğe odaklanmıştır - kendini odaklanmaya zorluyordu

Millicent Bagnold cenazesinde konuşmuş olsa da ondan (ve Moody') nefret ederdi. *Acaba Alastor şimdi benim hakkımda ne düşünürdü...* Ve sonra Voldemort'un sözleri kafama dank etti.

Gerçekten de öldüğünü düşünüyorlardı. Bu da son altı ayda neden sadece bir kurtarma girişiminde bulunulduğunu açıklıyordu (genç Barty birkaç gün önce yardımsever bir şekilde ona ne kadar zaman geçtiğini söylemişti). Bu da neden şu anda en uzun süredir Voldemort'un elinde tuttuğunu duyduğu son tutsak ve neden... Düşünce dalıp gitti.

Acı nefes almayı zorlaştırıyordu ve ilk kez fiziksel değildi.

Onları bir daha asla göremeyeceğim, değil mi? Ne James, ne Remus, ne Peter, hatta ne de Lily ve Harry. Hepsi öldüğümü düşünüyor.

"Güzel," diye fısıldadı, kırmızı gözleri genişledi.

"İyi mi?" Voldemort şaşırması bir sesle tekrarladı. Bu bir ilkti.

"Güzel." Kelime bu sefer daha güçlüydü.

"Arkadaşlarınız sizi terk ettiği için mutlu değilsiniz, Sirius," dedi Karanlık Lord sessizce. Düşünceli bir şekilde. "Sen sadece onların güvende olmalarına seviniyorsun."

"Aynı şey," diye karşılık verdi Sirius hırıltılı bir sesle. sabah, üçüncü kez nefes nefese kalmıştı. *Poenatoxicum*, ama bunun en uzununu olduğunu düşünüyordu. "Öldüğümü sanıyorlar, devam edecekler. Güvende olacaklar."

Voldemort bir kaşını kaldırarak asasını kaldırdı. "Sen kırılana kadar."

"Yapmayacağım." Sirius az sonra gelecek lanete karşı kendini hazırladı.

"Herkes öyle." Karanlık Lord yumuşak, neredeyse acıyan bir gülümsedi. "Bu sadece bir zaman ve yöntem meselesi."

Anma törenine gitmek Peter'ı asi hissettirdi. Öfkeli. Birkaç saat sonra Malfoy Malikânesi'ne çağırılması bile öfkesini dindirmeye yetmedi, çünkü ilk kez Lucius Malfoy'un yüzüne bakmayı ve korkudan kaçmamayı başarmıştı.

Malfoy bunu fark etmemiş gibiydi; her zamanki alaycı tavrını takınmıştı.

"Potter'ın yerini bulmayı başardın mı, Pettigrew?"

"Hayır." *Bilseydim de söylemezdim, seni aristokrat sümük yumağı.*

"Şimdiye kadar yeni bir Sır Bekçisi aradığına eminim. Belki de sen gönüllü olmalısın, tabii çok korkmuyorsan?" Malfoy çekiştirdi.

Sertçe yutkundu. Peter casusluk rolünün onu genellikle Karanlık Lord'dan uzak tuttuğu için şanslıydı ama bu onu çağırıldığında rapor vermek zorunda kalmaktan kurtarmıyordu.

Malfoy çoğu zaman onun denetleyicisiydi.

Bellatrix Lestrange'in uygunsuz anlarda talimat vermek için uğradığı günler (şu anki statüsü

mahkûm bu ikilemi çözmüştü, neyse ki). Ancak Malfoy'dan korkmayı öğrenmişti; yaşlı adamın baldızından daha akli başında olması daha az tehlikeli olduğu anlamına gelmiyordu.

Peter kısık bir sesle, "Eğer Sirius öldüyse, yeni bir Sır Bekçisi'ne ihtiyaçları olmayacak," diye cevap verdi. "Yıllarca olmaz."

Ben de hayır derdim. Hayır derdim çünkü onlara bir kez ihanet ettim ve bunu bir daha yapmayacağım. Ama bu doğruysa, neden titriyordu?

Yalnız ve acı içinde ölmekte olan Sirius'un görüntüsünü neden aklından çıkaramıyordu?

Peter o anda yıkılmak ve Malfoy'a Karanlıklar Lordu'nun onu serbest bırakması için yalvarmak istedi.

Bir casus olarak *önemsiz* bir rol - onu her geçen gün daha da derine sürükleyen bir rol - ama bunun onu öldürteceğini biliyordu. Ve Sirius gibi ölmekten çok korkuyordu.

Arkadaşlarını tekrar kederli bırakmaktan çok korkuyordu.

Benim ölmem Remus'u öldürür, diye düşündü Peter sarsılarak. *Özellikle de şimdi.* Tekrar yutkundu -iki kez- ve diğer büyücü kıkırdarken Malfoy'a odaklandı.

"Hayır, artık yapmayacaklar, değil mi? Sevgili arkadaşının ölümü hakkında ne hissediyorsun? Ne de olsa, Efendimiz *Ölüm Yiyen*'i kızdıranlardan nefret etmelisin."

"Güvende olacaklarını söylemiştin!" Peter onları durduramadan kelimeler kükredi. "Sana yardım edersem *güvende* olacaklarını söylemiştin! "

" *Crucio!*"

Malfoy laneti uzun süre tutamadı, ama Peter hala Bittikten birkaç saniye sonra çığlık atmaya başladı. Acıya karşı hiçbir zaman yüksek bir toleransı olmamıştı.

"Neydi o, Pettigrew?"

Artık gerçekten susması gerekiyordu ama Peter kendini durduramıyordu. Tek umudu, öfke ve kederle karışık gözyaşlarının sadece fiziksel acıdan kaynaklandığının sanılmasıydı.

"Ona hizmet edersem arkadaşlarımın güvende olacağını söylemiştin!" Peter ayağa kalkmaya çalışarak tersledi. "Bana onların kurtulacağına *söz vermiştin* -özellikle James'in, ve özellikle Sirius! Bana yalan

söyledin!" "*Crucio.*"

Bu sefer bayılmış olmalı, çünkü görüşü temizlenmişti ve Malfoy başında duruyordu. Kendine engel olamayan Peter titremeye başladı.

"Şimdi beni dinle, seni değersiz küçük Gryffindor. Karanlıklar Lordu istediği kişileri alır, bunu ona katılmayı *seçmeden* önce çok iyi biliyordun. Bunu yapmak için kendini nasıl kandırdığın umurumda değil. *Karanlık Lord'a hizmet ediyorsun*. Tabii eğer önünde diz çöküp arkadaşının ölümünü protesto etmek ister misin?" "Hayır," diye fısıldadı Peter.

Uzuvları hâlâ kasılıyordu ve kendini öldürtmek Sirius'u geri getirmeyecekti.

En azından James güvende. Lily ve Harry güvende ve nerede olduklarını öğrenmeyeceğim, böylece bana bilmediğim bir şeyi söyletemezler.

Remus da güvende. Dumbledore onu güvende tutacaktır.

"Şimdi kalk, Pettigrew. Yapılacak işler var." Peter zorlukla yutkundu ve itaat etti.

Törende arka tarafta oturmuş, Sihir Bakanı'nın konuşmasını kayıtsızca . Duyacak kadar yakındı ama görecekt ne vardı ki? Ceset yoktu ve kimse *ne zaman* öldüğünü bilmiyordu. Sadece öldüğünü biliyordu.

Narcissa birden fazla kez ona doğru baktı ama Julia baldızını görmezden geldi. Narcissa kına yakıyordu elbette -Sirius'un iğrenç annesiyle birlikte bir Seherbaz'ın cenazesine katılan biri başka ne yapabilirdi ki- ve Julia bunun bir parçası olmak istemiyordu. En azından Lucius gelmeyecek kadar akıllıydı. Eğer Sirius'un ölümünden birazcık bile zevk aldığını gösterseydi, Julia onu bir sonraki yüzyıla lanetleyecekti.

Bu, hakkında konuştukları bir şey değildi. Kardeşler arasında konuşulmayan bu kural sadece bir kez, Sirius'un kaybolmasından sadece bir hafta sonra çiğnenmişti.

" *Söyle bana, Lucius. Lütfen.* "

" *Bak ne diyeceğim, kardeşim?" Adamın dikkati dağılmıştı, biliyordu. Voldemort yeni bir şeyler planlıyordu ve zaman geçtikçe Lucius'un daha fazla sorumluluk almasına izin veriyordu. Kardeşi, Karanlık Lord'un en büyük yardımcısı olma yolunda ilerliyordu. en güvenilir hizmetkârıydı ve bu Lucius için önemliydi.*

" *Yaşıyorsa söyle. Öldüyse söyle. Sadece neler olduğunu söyle. Bana bir şey söyle.* "

" *Kim hakkında?"*

" *Lucius!" Elini önündeki antika masaya vurarak kardeşinin sıçramasına neden oldu. "Sirius'tan bahsettiğimi biliyorsun."*

Sonunda gözleri onunkilerle buluştu. "Bilmek istediğini sanmıyorum Julia," dedi yavaşça.

" Ne diyorsun sen? Yine de söyle."

" Hayır."

" Lanet olsun sana Lucius, ben çocuk değilim!"

" Ne kadar az bilersen, seni o kadar çok koruyabilirim. Karanlık Lord senin onun sevgilisi olduğunu biliyor Julia. Bu işe karışarak kendini tehlikeye atma."

" Ben onun sevgilisiyim!"

" Sen öyleydin," diye tekrarladı kardeşi. "Bundan kurtulamayacak, Julia. Onu öldü bil ve yoluna devam et."

Altı ay sonra, onun sözlerini dinlediği için hâlâ kendinden nefret ediyordu ama başka ne yapabilirdi ki? Dumbledore'a gitmiş olsa bile, Sirius'un arkadaşlarına kendi yalvarışlarını eklemek onu kurtaramazdı.

Ve şimdi o ölmüştü ve onun aşağıdan başka gidecek yeri yoktu.

Remus, Moody'ye cevabını vermek için üç gün bekledi, hem çaresizce evet demek istiyor hem de hayır demekten korkuyordu. Peter'ın birden fazla kez belirttiği gibi, bu duygular onun için kararı kolaylaştırmalıydı ama o Sirius ya da James gibi değildi. Remus inandığı şeyler uğruna savaşmaktan çekinmezdi ama bir *Seherbaz* olarak? Bu düşünce aklını başından aldı, özellikle de durumunun halk tarafından öğrenilmesi halinde Bakanlığın içine düşeceği karmaşayı düşündüğünde. Moody şüphesiz söylediği her sözde ciddiydi - ve Deli-Göz Moody olduğu için, bir şeyle ilgileneneğini söylediğinde, çoğu insan otomatik olarak Sorun çözülmüştü ama Remus'un endişeleri onu rahat bırakmayacaktı.

Sonunda, Dumbledore meseleyi tamamen atlattı.

Moody Remus'u yanına getirdiğinde Müdür, "Daha iyi bir fikrim var," dedi, kurt adamın daha fazla güvenceye ihtiyacı olduğunu açıkça anlamıştı.

"Ne?" diye Seherbaz. "Albus-"

Dumbledore onun sözünü nazikçe keserek, "Pozisyonumu yeniden gözden geçirdim, Alastor," dedi. "Remus'un mükemmel bir Seherbaz olacağına hâlâ inanıyor olsam da, kendi kuşkuları beni bir alternatif sunmaya yöneltiyor."

Remus neşelendiğini hissetti; o küçük çocuk hâlâ Dumbledore'a herkesten çok güvenmek istiyordu. Müdür, diğerlerinin Remus'a normal bir insan çocuğu gibi davranmasını *talep eden*, durumunu görmezden gelen ve hatta Hogwarts'a gitmesine izin veren ilk büyücü olmuştu. Onun Minnettarlık asla azalmazdı ama neden manipüle ediliyormuş gibi hissediyordu?

"Hangi alternatif?" diye sordu sessizce, Moody'nin mutsuz bakışını görmezden gelerek.

"Senin gibi eşsiz yeteneklere sahip birine ihtiyacım var, Remus," dedi yaşlı büyücü nazikçe.

"Yani bir kurt adama ihtiyacın var." İç çekti. "Bu konuda hassas olmanıza gerek yok Müdür Bey. Ben ne olduğumu biliyorum."

"Ben de öyle Remus. Sen sadık, zeki ve Çocukluğunda meydana gelen bir kaza yüzünden dezavantajlı duruma düşen sıra dışı bir *adam*," dedi Dumbledore. ciddiyle cevap verdi. "Ama evet. Fazla abartmak istemem ama bir kurt adama ihtiyacım var."

Remus alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ve sahip olduğun tek kişi benim. Vur bana onunla, her ne ise."

On yıl önce, hatta beş yıl önce bile bu sözleri bu kadar rahat söyleyemezdi. Ama arkadaşları

Onu *değiştirmişlerdi* ve onlara sahip olduğu sürece Remus durumuyla barışık olacaktı. *Onlara sahip olduğum sürece* -boğazı acıyla daraldı ve

Sirius'u düşünmekten kaçındık. *Hiçbir şeyin bizi ayırabileceğini düşünmemiştik. Birlikte olduğumuz sürece yenilmezdik. Ama şimdi* -kederi bir kenara iterek, çabayla sözünü kesti. Sirius'un kaybı hâlâ canını yakıyordu ama yalnız değildi. James ve Peter bunu acı verici bir şekilde açıkça ortaya koymuşlardı.

ve Sirius'un yakalanmasından bu yana her dolunayda onunla birlikte kalmak için zaman ayıran Peter'dı. *Ve bu andan sonra ne olursa olsun, böyle dostlara sahip olduğum için her zaman minnettar olacağım.* Anılar artık o kadar kötü yakmıyor, hatta acı asla tamamen azalmayacaktı. Dumbledore onun

sorusunu açıkça yanıtladı:

"Benim için kurtadamlarla bağlantı kuracak birine ihtiyacım var. I Voldemort'un yanında savaşa girmeyi düşündüklerini anlıyorum ve bunu engellemek istiyorum."

Midesi bulandı; Remus kekeleyemeden önce uzun bir an geçti:

"Yani-"

"Hayır, Greyback değil," diye yanıtladı Dumbledore nazikçe. "Şu anda kurtadamların iki ana 'topluluğu' var gibi görünüyor: ana topluluk ve Greyback'in önderlik ettiği ayrılıkçı grup. Onun fanatikleri insanlara yönelik saldırılarını durduracak gibi görünmüyor ve muhtemelen Voldemort'la güçlerini birleştirecekler. Ben daha çok diğerleriyle ilgileniyorum."

"Yabancılar  guvenmezler, Müdür Bey," diye cevap verdi Remus sessizce, aklı bir karış havada.

"Sen yabancı değilsin Remus. Pek sayılmazsın. Ve lütfen bana Albus de; bugünlerde  ğrenci değilsin."

İkinci kısmı neredeyse hiç duymamıştı. Remus yıllar boyunca kendi 'türüyle' çok az temas kurmuştu; tanıştığı birkaç kişi de onun 'türünden' olduğu gerçeğinden iğrenmiş görünüyordu. Büyücülük toplumunda normal bir büyücü olarak yaşamaya kararlıydı - ya da bir kurt adamın ayın çoğu günü olabileceği kadar normal. Ona izin verilmesine çok şaşırmışlardı. Hogwarts'a gidiyor ve biraz da düşmanca.

"Onlara göre öyleyim," diye cevap verdi suratsızca. "Ben onlar gibi değilim Albus. Eğer benim acımasız olduğumu düşünüyorsan, onlardan çok daha kötüsünü görürsün."

"Bunun farkındayım. Ancak, karşılığında bazı şeyler teklif etmeye hazırım... ya da belki de teşvik etmek için. Yakın zamanda Sihir Bakanı ile kurtadamlar da dahil olmak üzere pek çok varlığın haklarının artırılması konusunda konuştum ve çok yakında bu konularda önemli yasalar çıkarılmasını bekliyorum."

"Saçmalık," diye kibarca araya girdi Moody. "Bagnold normal olduğunu düşünmediği herkesten ve her şeyden nefret eder. Bunu yapmayacaktır."

Remus iki büyücünün arasında havada cızırdayan bakışları kaçırmadı; Moody'nin ses tonu ilk başta rahat olsa da, Dumbledore ona mutsuzca bakmak için döndüğünde bu sona erdi. Bir an için müdürün odasının kendiliğinden alevler içinde kalıp kalmayacağını merak etti, çünkü ikisi de bir santim bile vermeye hazır görünmüyordu. Dumbledore'un sesi cevap verirken biraz daha soğuklaştı: "Yasa geçecek, Alastor."

"O hayattayken olmaz," diye karşılık verdi Seherbaz. "Senin için iyi haber, Voldemort'un er ya da geç onu hedef alacak olması ve Millicent'in biraz daha inatçı olması.

güçlü olduğundan daha fazla. Ama senden de en az benden nefret ettiği kadar nefret etmeye başladı Albus, bu yüzden bu karmaşayı yarattığında seni kurtarmak için hiçbir şey yapmayacaktır.

"Çünkü yedi cehennem ateşinde bile senin neyin peşinde olduğunu bilmesine imkan yok, değil mi?"

Hogwarts'ın müdürü iç çekti. "Bu Tarikat için bir görev, evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdandı Moody, Remus'la yüzleşmek için geri döndü. "Şimdi beni dinle evlat. Tarikat' karşı değilim, senin de bildiğin gibi ben de üyesiyim ama bu işe kalkışırsan Bakanlık nezdinde hiç iyi bir şey yapmış olmazsın. Crouch seni en az üç kez soruşturmamızı istedi, bu yüzden tertemiz olduğunu biliyorum, ama Bagnold'u kızdırırsan bu böyle devam etmeyecek. ölene kadar kin tutar ve sonra onları duvara asar, böylece hayranlıkla izliyorum."

Remus zaman kazanmaya çalışarak, "Ben... Bakan hakkında bunu bilmiyordum," diye yavaşça cevap verdi.

"Tabii ki . O eski bir küf torbası ama *bizim* küf torbamız. Seherbazlar ona aşık değil ama biz işimizi yapıyoruz," dedi Moody açık yüreklilikle. "Ki bu da benim neden bizimle çalışmanız gerektiği konusunda."

"Peki insanlar benim ne olduğumu öğrendiğinde Seherbazlara ne olacak?" Soru fısıltıyla çıkmıştı ama *bu* Remus'un en büyük endişesi, en derin korkusuydu.

"Boş ver evlat. Savaşı kaybetmekle meşgul olduğumuz için olduğumuzdan daha kötü görünemeyiz. Gerekli olan şey kararlı bir eylem ve sen bunu yapabilirsin. Bu yüzden sana ihtiyacımız var."

Dumbledore'un kıkırdaması Remus'un cevap vermesine fırsat vermeden önünü kesti. "Limon damlası mı?"

Hem kurtadam hem de seherbaz başöğretmene bakmak için iki büklüm oldular. "Şimdi olmaz Albus!" Moody tersledi.

Ama Dumbledore devam edince Remus hafifçe gülümsemek zorunda kaldı.

"Umarım Alastor ve benim senin için savaşmamız gururunu okşamıştır, Remus," dedi gülümseyerek. "Elbette ikimiz de görevlerimizin en önemlisi olduğunu düşünüyoruz, hatta ikimiz de aynı amaç için savaşıyoruz. Son kararı verebilecek tek kişi sensin ve hangisini verirsen ver, eminim ki doğru kararı vermiş olacaksın."

Baskı yok, Moony. Hem de hiç. Kafasının içindeki ses James'inkine çok benziyordu ve buna rağmen gülümsedi durumun ciddiyeti. Sadece savaş çabalarına nasıl katkıda bulunacağınızı seçin - açıktan ya da perde arkasından savaşarak.

İşin tuhafı, bu düşünce karar vermemi kolaylaştırdı. James değildi, Sirius da değildi. O olamazdı
İkisini de değiştirebilirdi ve Moody de ondan bunu yapmasını istiyor gibiydi. Bu ikisi her zaman aktif Çapulcular, öncüler, insanların fark ettikleri kişiler olmuştu. Peter , Remus ise planlayıcı olmuştu. *Sirius bana ilkokulda ne demişti? Yıl mı?*

Sirius diğerlerinin Remus'u olduğu gibi sevdiklerini söylemişti, o kadar. Daha karmaşık bir şey yok. *Kimsen o ol. Gerisi sadece ayrıntı.*

"Özür dilerim," dedi Moody'ye. "Teklifin için minnettarım - senin anlayabileceğinden çok daha fazla, inan bana - ama yapmam gerekenin bu olduğunu düşünüyorum. Tarikat'la yani. Elimizdeki tek kurt adam benim ve asla bir savaşçı olmadım. Olmadım. gerçekten, her neyse."

"Bence kendini hafife alıyorsun, Lupin," dedi Moody hemen cevap verdi, ama Remus onun yüzünden Dumbledore'un kazandığını anladığını görebiliyordu.

"Muhtemelen hayır. Kendimi oldukça iyi tanıyorum ve savaşmaktan *korkmuyorum*... ama insanlara yardım etmeyi, insanları... daha iyi yapmayı tercih ederim," diye dürüstçe cevap verdi Remus. "Belki de bunu yaparak başka birine yardım edebilirim - uzun zaman önce bana yardım edildiği gibi onlara yardım edebilirim."

Dumbledore'un gözleri onunkilerle buluştu ve yaşlı adam hafifçe gülümsedi. Remus bu görevin gerektirdiği her şeyi tam olarak bilmiyordu, Ama elinden geleni yapacaktı; Dumbledore'a daha azını yapamayacak kadar çok şey borçluydu.

Son üç gündür pek uyumamıştı ve bunun nedeni cenaze töreni değildi. Julia Sirius'un ölümünü aylar önce kabullenmişti; ölmesini istediğinden değil, beklenen bir iki haftadan daha fazla yaşasaydı kardeşinin bunu ona söyleyeceğini bildiğinden. Kardeşleri arasında birkaç yıl olmasına rağmen hep yakın olmuşlardı. Onlar *Malfoy*'du ve bu da birbirlerine güvendikleri anlamına geliyordu. Aile hiçbir zaman, hiçbir koşulda uzaklaşmazdı. Onun kendisine söyleyeceğini biliyordu.

Bu bilgi Julia'yı şu anda bulunduğu yere, atalarının evinin fuayesinde oturup sabahın erken saatlerinde Lucius'un dönmesini beklediği yere getirmişti.

Narcissa *evdeydi* ama bunun tek nedeni Draco'nun annesine ihtiyaç duyacak kadar genç olmasıydı; Julia, Karanlıklar Lordu'nun, oğluna birkaç saatten fazla bakacak başka kimseye güvenmediği için toplantılara katılmayan bir Ölüm Yiyen hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu ama Narcissa hayatta ve iyi olduğu için Karanlıklar Lordu'nun bu tür konularda pratik olduğunu varsayıyordu.

Lucius'u herhangi bir zamanda bekleyecek kadar aptal değildi. Gece yarısından önce, ama sabahın üçü işleri zorlamaya başlamıştı.

Demek yatma saatini kaçırdın. Büyülü eserler aramak için mezarları kazarken çok daha kötülerini yaptınız, öyleyse bu sıkıntı neden?

Ama hissettiği şey kızgınlık değil, sinirdi. Bunu yapmak istediğinden emin miydi? Lucius henüz eve gelmediğine göre, fikrini değiştirmek için hâlâ zamanı vardı.

Ve ne yapacağım? Ailemi terk mi edeyim?

Julia iyi bir nedeni olmadan bunu yapacak kadar asi biri değildi ve artık bir nedeni de kalmamıştı.

Bu düşünce aklından geçtiği anda Lucius kapıdan içeri girdi ve maskesini çıkarıp cüppesinin içine soktu. Soğukkanlılıkla durdu.

"Burada ne yapıyorsun Julia?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Ağabeyimi ziyaret edemez miyim?" diye hafifçe sormaya çalıştı.

Elbette onun içini görmüştü. Lucius onu çok uzun zamandır tanıyordu. "Neredeyse sabahın dördünde olmaz. Berbat görünüyorsun."

"Evet. Sanırım bir içkiye ihtiyacım var."

"İçki dolabı en az iki yüzyıldır aynı yerde duruyor kardeşim," diye cevap verdi kardeşi hemen, kanepeye çöktü. "Sen bana ne söyleyeceğine karar verirken ikimize de birer tane doldur."

Julia iç çekti ve itaat etti, sonra şişeyi getirdi. Kanepede ona katılırken yanında ateş viskisi vardı. "Şerefe," dedi usulca.

"Gerçekten şerefe."

İkisi de Ateş Viskisi'ni yudumlarken bir an sessizlik oldu; başka koşullar altında Julia içkiyi (ardından gelecek beş ya da altı içkiyle birlikte) geri çok isterdi ama bu gece hislerine tam anlamıyla hâkim olmak istiyordu.

"Son zamanlarda aile hakkında çok düşünüyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Lucius onunla yüzleşmek için döndü, gözleri irileşmişti.

"Bununla nereye varmak biliyorum, Julia-"

"O zaman dur. Bırak da bitireyim."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama kendini tuttu. Birkaç saniye sonra Lucius başını salladı ve Julia devam etti:

"Sen, Cissy ve Draco benim aile olarak sahip olduğum tek şeysiniz. Ve ben her zaman ne yaptığınızı biliyordum. dünya henüz anlamadı. Sizin gibi ben de her zaman kanın bir *anlamı* olması gerektiğine inandım. seninkinden biraz daha az... güçlü. Ama bu çok önemli değil.

"Siz benim ailemsiniz ve ben ölene kadar Malfoy olacağım. Ailelerimizin bize öğrettiği ilk şey, *ailenin asla gitmeyeceğidir*, yani sen bu işin içindeysen, ben de öyleyim."

"Seni Karanlık Lord'dan koruyamayabilirim, Julia. Ona hizmet etmek... güvenli değil," diye cevap verdi Lucius sessizce.

"Korunma istemiyorum," diye karşılık verdi, Lucius'a göre muhtemelen her zaman küçük bir kız olacağı gerçeğinden nefret ederek. "Ve ben sadece büyü yapmayı bilen çaresiz bir cadı değilim.

Temizlik Charms ve çocuk yetiştirmek. Benim yeteneklerimi kullanabilir. Ben bir şeyler *bulurum* ve onun aradığı eserleri duydum. Kimse onları bulamadı. Ben ."

Lucius yarım kalan içkisini masaya bırakarak sessizce onu inceledi ve Julia onun gözlerine baktı. Her zaman onu korumak isteyen bir ağabeye sahip olmak ne kadar sinir bozucu olsa da, şanslı olduğunu düşünüyordu. O *bir aileydi* ve bunun ne kadar önemli olduğunu unutmamasına izin vermeyecekti.

"İstedığinin bu olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Başka ne yapabilirim ki?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Ne de olsa bağlanacak başka kimsem yok. Gidecek başka yerim yok. İş yeterli değil; ailemle birlikte olmak istiyorum... ve eğer yalnız olacaksam, en azından bu hayatıma bir amaç ver. Julia o araya girmeden devam etti.

"Ben çocuk değilim. Ben seçimimi yaptım."

Yazarın **Notu:** Evet, Julia en iyi kararı vermiyor, ama şu anda gördüğü tek karar bu. Ve Dumbledore *kesinlikle* Remus'u manipüle ediyor; en iyi yaptığı şey bu. Daha ciddi konuşmak gerekirse, babamın ölümünün yaratıcılığımı emmesinden sonra yazmaya geri döndüm, bu yüzden Bölüm 9: "Hatırlanan Vaatler" için buralarda kalın. Remus ve Snape karşıya gelir ve Voldemort

Sirius ile kaliteli zaman geçiriyor. Her zaman olduğu gibi, okuduğunuz için teŖekkürler ve yorum butonu gerçekten büyülü.

181. Gün: 15 Mayıs 1982

Hatırlanan Sözler

Dokuzuncu Bölüm: Hatırlanan Sözler

Birinci Yılın Sonu: 12 Kasım 1982

"Keşke Remus ve Peter da burada olabilselerdi," dedi James sessizce.

Lily bir kolunu ona doladı, onu çekti. O ve James yamaçta durmuş güneşin doğuşunu izlerken, Harry hâlâ yatağında güven içinde uyuyordu -biraz bile uyansa tılsımları onu uyarırdı. Kasım ayı mevsim normallerinin dışında sıcak geçmişti ve gökyüzü mavi ve sarı tonlarında kristal berraklığındaydı, ama o yine de titredi.

James yıkılmak üzereydi ve o da olmasını diledi. Bir yıl olmuştu ama yirmi yıl hâlâ yeterince uzun olacaktı. Onun için güçlü olmak zorunda değildi ama James buydu; her zaman denerdi.

Anita bakarak, "Ben de," diye fısıldadı.

Godric's Hollow'un en yüksek tepesindeydi, Siriusun bundan hoşlanacağını biliyordu. Süpürgeler, uçan motosikletler ya da yüksek kuleler olsun, her zaman yüksekleri sevmiştir. Hogwarts'ta Sirius gökyüzündeki evindeydi. *Belki de şimdi oradadır*, dedi Lily kendi kendine. *Umarım huzur içindedir.*

Siyah mermerden yapılmış ve tepesinde altı köşeli altın bir yıldız bulunan sütunun varlığı, ne onun ne de James'in acıdan konuşmayı başaramadığı kelimeleri söylüyordu.

Sirius Black

1960-1981

Sonuna kadar sadık. Gitti

ama asla unutulmadı.

Sirius hiçbir zaman onun en iyi arkadaşı olmamıştı - Lily ondan James'ten nefret ettiğinden daha uzun süre nefret - ama onu bir kardeş gibi sevmeye başlamıştı. Ve şimdi ona oğlunun ve kocasının hayatını borçluydu ve bu onun için bir borçtu. asla unutma.

Bir gün, bir şekilde, bu anıyı onurlandırmanın değerli bir yolunu bulacaktı.

"..." James tereddütle söze başlayınca Lily dönüp ona baktı.

"Düşünüyor musun?" diye nazikçe sordu.

"Yani, belki... ortada ceset yoktu ve Voldemort hiçbir şey söylemedi..."

Lily sertçe yutkundu, kocasını sıkıca kavradı. "Keşke... ama hayır, sanmıyorum. Uzaktan mümkün olsa da... Bence Sirius hayatta olsaydı, Voldemort şimdiye kadar onu seni dışarı çekmek için kullanmaya çalışırdı."

İşte. Sesi kırılmadan onun adını söylemişti. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Ama James aynı şeyi yapamadı ve o ağlarken ona sarıldı.

Sirius yere düşerken Voldemort sessizce, "Bir yıl eksildi," dedi; kelimeler uzaktan geliyor gibiydi. "Sen Arkadaşlarının bugün seni düşündüklerine inanıyor musun, yoksa hayatlarına devam mı ettiler?"

Bunu bir cevapla onurlandırmayacaktı; sadece orada yatacak ve kanayacaktı.

Genç Crouch'un fiziksel işkence konusunda efendisinin paylaşmadığı bir yeteneği vardı; Voldemort *kendi* ellerini kirletmekten nadiren hoşlansa da, başkalarının bunu yapmasına izin vermekten çok mutluydu.

Crouch onun en sevdiklerinden biriydi -Sirius, piçin babası için Seherbaz olarak çalışmakla meşgulken *bunu* bilmeyi çok isterdi- ve Sirius'un Casa Serpente'de sürekli karşılaştığı birkaç Ölüm Yiyen'den biriydi.

Bir seherbazın onu hala yakalayamamış olması çok kötü. Bir daha asla göremeyeceğim için mutlu olacağım bir pislik. İhtiyacım olduğunda Alastor nerede? Bu piç kurusunu cehenneme gönderirdi.

"Cevap ver ona, solucan!" Crouch hırladı ve kırbaç tekrar indi.

Sirius bağırdı ama cevap vermedi.

Her şey canını yakıyordu ve elinden geldiğince onları görmezden geliyordu.

Peter soğuk terler içinde uyandı, hâlâ titriyordu. Asasını bulmaya çalışırken büyüünün işe yaraması bile üç denemesini aldı.

" *Lumos*, lanet olası," diye tısladı rahatsız edici tahta parçasına ve sonunda ışık yatak odasına doldu.

Titreyen bir nefes verdi ve ani parlaklığa karşı gözlerini kıstı; bu tılsımın ne kadar *parlak* olduğunu neden hiç hatırlamıyordu?

" *Bana ihanet ettin!*" sesi kulaklarında yankılandı. "*Bizim için öldüğümde hepimize ihanet ettin-*"

"Bu sadece bir kâbus," diye soludu Peter. "Sadece bir , Kılkuyruk. Bunu düşünmeyi bırak."

Neden hala titriyordu?

" *Senin için ölebilirdim,*" diye devam etti kâbusun sesi zihninde. "*Ve sen denemedin bile!*"

"Ben hiç güçlü olmadım..."

Peter kendini salladı. Çaba sarf ederek kelimeleri durdurdu. Bilincinin gördüğü kâbuslarla tartışmayacaktı. delirmemişti; korkmuştu. Çok derindeydi ve bunu biliyordu ama devam etmekten ve kalan arkadaşlarıyla elinden geldiğince inancını korumaktan başka çaresi yoktu.

Özür dilerim, Sirius. Çok özür dilerim. Ben sadece-

"Kes !" Işık söndüğünde sıçradı. "Bu ne-?"

Avuç içleri o kadar terlemişti ki esasını düşürmüştü ve karanlıkta uzun süre araması gerektiği tekrar bulmadan önce. Ne de olsa Çağırma Büyüsü'nde hiçbir zaman iyi olmamıştı ve ihtiyacı olan asa olmadan bunu yapabilmesinin imkânı yoktu.

" *Lumos,*" diye tekrarladı, neredeyse seviye büyü gibi bir şeydi. azından ilk denemesinde bunu başarmıştı.

Fransa'da olduğu için memnundu. Başlangıçta arkadaşlarını geride bırakma konusunda isteksiz olmasına rağmen, hem Remus hem de James'in söylediği gibi terfi kaçırılmayacak kadar iyiydi. söyledi. Ama gerçek şu ki, aradaki mesafeden memnundu -bazen, arada sırada, suçluluk duygusunu taşımayı kolaylaştırıyordu.

Sirius yakalandıktan sonra bile arkadaşını hiç görmemişti. Peter'ın bir Ölüm Yiyen olarak rolü çok azdı; çoğunlukla bir casustu ve Karanlık Lord'u nadiren görüyordu. Malfoy, Sirius'u görmenin Peter'a bir şey yaptıracağından şüphelenmiş miydi? aptalca bir şey mi? Bilmek istemediği için hiç sormamıştı ama şimdi Peter merak ediyordu.

Bir yıl çok geç, diye merak etti.

Bir yıl sonra hâlâ işkence görmüş ya da ölmüş bir Sirius hayal ediyor, Kılkuyrak'un kardeşlerine nasıl bu şekilde ihanet edebildiğini öğrenmek istiyordu.

656. Gün: 1 Eylül 1983

Bu günün geleceğini hiç düşünmemişti.

Kurtadam arkadaşlarıyla yaptığı toplantının feci başarısızlığından zar zor dönen Remus, Dumbledore'un hayal kırıklığının kendisine ağır gelmesini bekliyordu. Her ne kadar çıkan çatışmada iyi bir performans göstermiş ve üyeleri bir şey başarmak için oldukça geç gelen Yoldaşlık'tan çok az yardım alarak dört çocuğu kurtarmış olsa da, Remus Gölgelere geri dönüyor, sessizce iş arayışına devam ediyor ve Tarikat'ın büyük meselelerine katılımını sonlandırıyor. *Bunu* beklemiyordu.

"Ve son olarak, yeni Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenimiz Profesör Remus Lupin'e hoş geldin diyelim," diye bitirdi Dumbledore ve öğrenciler alkışlarken bir anda yüzlerce göz Remus'un üzerine çevrildi.

Yutkunarak ayağa kalktı ve karşılama için teşekkür ederek el salladı, bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu - *hocalarım yeniyken hiç bir şey söylemişler miydi?* Hatırlayamadı ve ayağını ağzına sokmadan önce yerine oturmaya karar verdi.

Profesör McGonagall'ın güven verici gülümsemesi Dumbledore ona işi dönemin başlamasından sadece iki gün önce teklif etmişti ve Remus hâlâ tüm bunları hayal edip etmediğini merak . O Hatta kendini çimdikledi (yine), ama yine de , Quirrel ve Snape'in arasında oturuyor, Remus'un şu anda işgal ettiği işi kazanmayı uman her iki profesörden de kötü bakışlar alıyordu. İkisi de Remus'la konuşmaya istekli görünmüyordu ama bu küçümsemeler onu pek rahatsız etmiyordu. Zihni, herhangi bir konuşmanın sonunu getiremeyecek kadar meşguldü.

Yemeğin kalanı bir bulanıklık içinde geçti; öğrenciler Büyük Salon'dan ayrıldığında Remus çoğunlukla kendini rüya görmediğine ikna etmeyi başarmıştı. Yavaş yavaş kalktı ve şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Burada öğrenciyken buranın çok güzel olduğunu düşünürdüm. Ama geri döndüğüm için bu kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim.

Ailesi çok gurur duyardı-

"Yemekten bir ısırık mı alıyorsun, Lupin?" diye sordu solundan alaycı bir ses.

Remus iç çekti. *Sınıfımdaki onca öğrenci varken, neden Dumbledore onun burada ders vermesine izin vermek zorunda mı? Öğrencilerle arası iyi olamaz* . Çaba sarf ederek sesini düztuttu ve profesör arkadaşına döndü. "İyi akşamlar, Severus."

Snape, "Sen buradayken *iyi* olan pek bir şey yok," diye alay etti.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Diğer büyücünün dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Tek hayal kırıklığı, Lupin, Greyback ve diğer *arkadaşlarınla* Liverpool fenslerinde kalmaya karar vermemiş olman.

Anladığım kadarıyla *iyi* bir iş çıkaramamışsın. ilk izlenim."

"Tam olarak uyum sağlayamadım," diye kuru bir şekilde cevap verdi Remus, Snape'in gözlerinin sol tarafında gezinmesini görmezden gelmeye çalışarak.

Keskin bakışları Remus'un göğüs kafesinde, tam da cübbesinin büyüklüğü nedeniyle taze bandajların gizlendiğı yerde son buluyordu. *O nereden biliyor?*

"Bunu düşünmek , değil mi?"

Remus'un kendini kontrol etmesi ve karşılık vermemesi gerekiyordu; canı yanıyordu, yorgundu ve bugünün *iyi* bir gün olması gerekiyordu. "En azından," dedi yavaşça, "kim ve ne olduğum konusunda rahatım, ki bu senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

Koyu renk gözleri onunkilere dikilmişti. "Ne yaptığım hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun, Lupin."

"Senin bir Ölüm Yiyen olduğunu biliyorum," dedi Remus, bu kadar sert bir cevap beklemiyordu. "Ve cevabına bakılırsa, pek de mutlu bir cevap değil."

Her zaman onların arasına uyum sağlayacağını düşünmüşümdür. Yedinci yılımız boyunca, o güç sahibi olup biz olmadığımızda 'hak ettiğimizi nasıl alacağımız' dışında neredeyse hiçbir şeyden bahsetmedi. Remus, Snape'in solgun yüzünün ne kadar gerginleştiğine bakarak kaşlarını çatı. Ve bana saldırmaktan kesinlikle hoşlanıyor gibiydi. Tuhaf.

"Hayır, benim hiç seninki gibi *arkadaşlarım* olmadı," diye karşılık verdi diğeri. "Yine de yalnızlık çekiyor olmalısın -Black öldü, Potter saklanıyor ve Pettigrew korkak benliğini her yöne koşturuyor - dolunaylarda nasıl idare ediyorsun, Lupin? Her dönüşümde kendi kendine ağlıyor musun ?"

Bu gerçeğe biraz fazla yakındı; Peter her dolunayda orada olmaya çalışsa da, Remus kendini Son bir buçuk yıl içinde birçok kez tek başına. Bir şeyler koptu.

"O geceleri yalnız geçirdiğime şükret Severus," diye hırladı.

"Seni bir hayvan gibi uyuttuğum zaman minnettar ," diye karşılık verdi diğeri, ama Snape'in aniden Korkmuş yüz ifadesi Remus'a darbenin doğru vurulduğunu söylüyordu; ikisi de Severus Snape'in Remus'un acısına ortak olabileceği o geceyi asla unutmayacaktı.

"Ben bir hayvan değilim," diye cevap verdi Remus sertçe, ama garip bir şekilde bu sözler hayatında ilk kez *gerçekmiş* gibi geliyordu.

Görmeden önce kendine inanmayabilirdi.

Liverpool'un güneyindeki fenslerde saklanan köhne bir kurt adam topluluğu - Dumbledore olmasaydı kendini orada bulacaktı.

Remus, Greyback ve takipçileri hakkında hikâyeler duymuştu; yaşadıkları acımasız hayatlar, çalınan ve ısırılan çocuklar hakkında hikâyeler ama bunlara asla inanmamıştı. O her zaman

diğer kurtadamların bundan daha *iyi* olduğunu düşünmek istiyordu. Ne de olsa o kadar da farklı değildi; sadece kendisine verilen şanslar konusunda şanslıydı. Kendine hep şöyle derdi kurtadamların hala insan olduğunu... tek farkla. Bunun gibi. Çoğu Snape'in olduklarına inandığı hayvanlardı - olmak zorunda oldukları için değil, olmayı seçtikleri için.

Kendi ilk dönüşümü bile onu o kurtadamlar kadar korkutmamıştı.

"Hayır, sen sadece Dumbledore'un evcil hayvanısın. Senden bıktığında ne yapacaksın?" Snape onun düşüncelerini böldü.

"Seni kendinden kurtaramayacağını anladığında ne yapacaksın?" Remus karşılık verdi.

"Benim," dedi İksir Ustası soğuk bir sesle, "kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Nedense Snape'in duruşundaki sert gurur Remus'u daha da üzmüştü.

"Hepimizin kurtarılmaya ihtiyacı var," dedi sessizce.

Snape'in tek cevabı homurdanarak uzaklaşmak oldu.

Başlangıçta eğlenmiş, sonra da meraklanmıştı. Ne de olsa her gün biri ona meydan okumaya cesaret edemiyordu ve hiç kimse uzun süre buna cesaret edemedi. Ama *bu* biraz fazla oldu.

Sadık takipçilerinin Black'i getirdi. Kanlı haini Casa Serpente'de karşılaşmasının üzerinden altı *yüz* elli altı gün geçmişti, Ama çocuk yine de direndi. Merak öfkeye dönüşüyordu. Şimdiye kadar bu konuda medeni davranmıştı ama

Kehanet bir ölüm kefeni gibi başının üzerinde asılı duruyordu. Buna daha fazla tahammül edemezdi. Potterlar'ın ve Black'in meydan okuması

devam etmesine izin verilmemelidir.

Dumbledore fedakârlığından en iyi şekilde yararlanmasaydı daha sabırlı olurum. Aptal hâlâ beni yenebileceğini sanıyor. Beni kışkırtmak dışında WWN'de ne yaptığını sanıyor?

Beş gün, beş saldırı. Rakibi Albus Dumbledore'dan başka biri olsaydı, diğer büyücünün dersini aldığını varsayardı. Ama hayır, Dumbledore değildi. Yaşlı müdür yenilgiyi asla kabul etmezdi; Karanlık Lord'a meydan okuyup arkadaşlarını kurtardığı için Black'i bir şehit olarak gösterdiği o iğrenç WWN yayınında da aynı şeyi söylemişti. *Yaşlı aptal. Bildiğini sanıyor*

Beni çok iyi. Konuşma akılsızcaydı. genellikle eski öğretmenini suçlayabileceği bir şeydi. Her şeyi bir kenara bırakmıştı.

Bu düşünce Voldemort'un yüzüne bir gülümseme getirdi ve parmakları beklentiyle duvara hafifçe vurdu.

Bir sabah uyandığında Potter'ların öldüğünü ve aynı 'şehit' tarafından ihanete uğradığını görünce şaşırmayacak mı? Kimin kahramanlıklarından bu kadar ?

Siyah'ın direnci etkileyiciydi ama artık yeterdi. Bir adım öne çıkarak Barty'yi kenara çekti. Delikanlı yetenekli bir işkenceciydi -Bella'dan çok şey öğrenmişti- ama Black'in ağzından laf alma çabaları hep boşa çıkıyordu.

"Sana karşı sabrım tükendi, Sirius," dedi bağlı figüre, adamın hafifçe irkildiğini görünce memnun oldu. sesini duydu. Meydan okuması azalmamıştı ama Siyah son altı yüz gün içinde gerçekten korkmaya başlamıştı.

Durumdan memnun olmasa da bu bir gelişmeydi.

Seherbaz, "Bu... *sabırlı* olmak mı?" diye takıldı. "*Crucio*."

Çığlıklar tatmin edici olamayacak kadar sessizdi ve yaklaşık bir dakika sonra esasını bir kenara fırlattı ve sonra sabırla Black'in gelmesini bekledi. Bu günler gittikçe daha uzun sürüyordu.

Barty ileri atıldı. "Efendim, izin verirsiniz-"

"Hayır. Küstahlığının cezasını yakında ."

Mavi gözlerini kırpıştırarak açtı. Black'in henüz aklı başında değildi ve Voldemort ona ne kadar acı çektirmiş olursa olsun, aklı başında kalması için son derece dikkatli davranmıştı. Barty'nin daha fazla fiziksel acıya olan hayranlığını hoş görmesinin nedeni buydu.

ve bu konuda kendi araştırmasını yapmıştı. Cruciatus Laneti mükemmel bir araçtı ama bazı dezavantajları vardı ve deli bir mahkûmun ona hiçbir faydası olmazdı.

"Demek istediğimi kanıtladığın için teşekkürler," diye fısıldadı Black kısık sesle.

Voldemort kıkırdadı ve meydan okumanın bir anlığına da olsa korkunun altında ezilmesini izledi. "Güçlü olmak zor, değil mi?" diye sordu sessizce. "Artık seni umursamayan arkadaşlarına tutunmak zor mu?"

Tahmin edilebileceği gibi, arkadaşlarından söz edildiğinde meydan okuması yeniden tüm gücüyle ortaya çıktı.

"Yeterince sert değil," diye öksürdü diğeri.

"Anlaşıldı."

Sadakatini ikinci plana atacak kadar benden korkmasını sağlamam gerekecek. Henüz noktada değil - kırılmak istediğinde bile anıları ona hâlâ güç veriyor.

Merakla esasını kaldırdı ve Siyah'ın irkilmesini izledi. Gülümseyerek kanlar içindeki figürün yanına çömeldi ve Barty'nin dikenli teli çıkarıp yerine takmasını aklına not etti. Black'in kolları. Seherbaz kilo kaybetmişti ve kollarını bağlarından için kaçması mümkün değildi. "Ama korkuyorsun."

Sirius onun gözleriyle karşılaşınca şaşırdı. "Ne olmuş yani?"

"Korkuyorsun ama henüz sana sunabileceğim en kötü şeyi görmedin," dedi gülümseyerek ve diğerinin alnındaki kanı temizledi. Sirius güçsüzce kendini geri çekmeye çalıştı ama Voldemort elini daha sert bastırdı ve tüm mizahı sesini terk etti. "Sana hak ettiğinden daha nazik davrandım, ama artık buna bir son veriyorum. Kırılacaksın, Sirius. Herkes kırılır."

"Henüz , değil mi?"

"Sizin olsaydım, bununla o kadar gurur duymazdım. Endişelenirdim."

"Selam, Moony."

Ses onu yerinden sıçrattı; Remus birkaç saat önce taşındığı Hogwarts odasına hâlâ alışamamıştı. Ziyafetten önce, en iyi iki arkadaşını yatağında ayaklarını uzatıp dinlenirken görmeyi kesinlikle beklemiyordu.

battaniyesinin üzerinde. Ama konuşan *James*'ti, Remus'un son bir buçuk yılda sadece bir kez gördüğü James ve onun yanına yayılmış, fırtına gibi sırtan Peter.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu aptalca. "Seninle konuşuyorum tabii ki," diye yanıtladı Kilkuyruk.

"Ama *senin* burada olmaman gerekiyordu! Sen saklanıyor olması gerekiyordu!" Remus suçlayıcı bir parmakla James'i işaret ettikten sonra Peter'a baktı. "Ve *sen* de onu cesaretlendiriyorsun."

"Her zaman," diye sırttı Peter. "Fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacı yok, biliyorsun."

"Bunu biliyorum! Ama-"

"Rahatla, Remus." James yataktan zıpladı ve onu karşılamaya geldi. "Dumbledore'la konuşmak için buradaydım -bunu ara sıra yaparım- ve Peter'la sana sürpriz yapmaya karar verdik. Bize yeni işinden bahsetmek için zaman bulamamış olsan bile sana bir tebrik borçlu olduğumuzu düşündük."

Remus zayıf bir sesle, "Benim de bundan pek haberim yoktu," diye cevap verdi ve James'in teklif ettiği sırt sıvazlama kucaklaşmasını kabul etti. Eğer onlar Belki de bir an fazla uzun süre asılı kaldı, bunu fark edecek kim vardı? Peter anladı.

"Biz de öyle duyduk." James hâlâ gülümseyerek geri çekildi. "Ama kim bunu düşünebilir miydi? Çapulculardan biri Hogwarts'ta öğretmenlik yapıyor! Bu düşünce bile McGonagall'ı çıldırtacak. delice."

Remus şaşkınlığını üzerinden atmak için başını salladı. "Şimdiye kadar çok iyi davrandı."

"Ha! Sanki bu son olacakmış gibi," diye tahmin etti Peter. "Masasına biraz kedi yemi bırak ve dönüşene kadar bekle. Bu işe yarayacaktır."

Gülmemek için kendini zor tutan -ne de olsa profesördü- Remus kısa boylu adamı itmek için uzandı. "Numara yapmaya *çalışmıyorum*, solucan beyinli. Artık onun meslektaşım."

"Meslektaşım, küçük meslektaşım," diye cevap verdi hemen.

"Gerçi bunun biliyorduk," diye etti James. "Biz Ne de olsa size Profesör Moony derdi." "Bunu

sonuna kadar hak ettiniz," diye ekledi Peter.

"Bu da bizim tebrikler deme şeklimiz," diye bitirdi James. "Gerçekten. Seni burada görmek harika, Harry'ye öğretmenlik yapman için sabırsızlanıyorum."

Remus gözlerini kırıştırdı. "Bu gelecekte çok uzun bir zaman, Prongs." "Yani? Şimdiden bırakmak mı istiyorsun?"

"Şey, hayır. Tabii ki hayır. Ama Snape gibi insanlarla Burada öğretmek..." derin bir nefes aldı. "Yumurtadan çıkmadan tavuklarımı saymayacağım. Her günü geldiği gibi kabul edeceğim."

"Yaşlı Snivelly'nin seni üzmesine izin verme, Moony. Eminim ondan daha iyi öğretmen olacaksın."

"Bu pek de *zor* bir şey değil," diye araya girdi Peter. "Kendisini daha yaşlı gösterdiğini düşündüğü için mi hâlâ saçlarını geriye doğru tarıyor?"

Remus sonunda kendini gülmeye bıraktı. "Evet," dedi. "Evet, öyle."

Odada olduğunu bilmediği gerginlik aniden ortaya çıktı.
kaybolmuş gibiydi ve onlar yine Çapulculardı.
Çok uzun zaman oldu, diye düşündü Remus kendi kendine,
aylardır ilk kez gerçekten mutlu hissediyordu.

"Snivellus'u unut, Moony," dedi James sırtarak. "İlgilenmemiz gereken çok daha önemli meseleler var."

"Oh? Ne gibi?"

Ateş viskisi şişesini gösterişli bir şekilde salladı. "Bu."

"Kepeği getir, Barty," diye emrettiğini duydu şefkatsiz sesin.
Sirius büyük bir çabayla Ölüm Yiyen'in hareketlerini izlemek için başını çevirmeyi başardı.
Crouch'u yeni pozisyonundan zar zor görebiliyordu.

Onu yerden kaldırıp bir masaya bağladılar, kollarını arkasından çekip çıkardılar -Sirius bunun bu kadar acıtabileceğini bilmiyordu- ve yanlarından zincirlediler. Birisi bir noktada kırık sol kolunu yarı yarıya iyileştirmişti ve bu kol cesurca bir iş yapıyor gibi görünüyordu.

Sürecin kendisini bitirmişti ama şimdi kırığın yeniden kırıldığından emindi. Aynı zamanda
Crouch onu sırt üstü yatmaya zorlayana kadar kaburgaları çatladı ve Sirius sanki ateşte nefes alıyormuş gibi hissetti.
Oksijen.

Ona bakan Voldemort'tu. Bu manzara Sirius'un ne kadar uğraşsa da ürpermesine neden oldu.

Karanlık Lord ona, "Büyük ölçüde senin direnişin sayesinde biraz tarihsel araştırma yaptım," dedi. "Ortaçağ Muggle'larının bir zamanlar büyücülere karşı kullandığı yöntemler açıklanamaz bir şekilde ilgimi çekiyor. Ve elimde hiç

Sizi delilikten kurtarmak istiyorsam, daha acımasız tekniklere başvurmak zorunda kalacağım."

Sirius inanamayarak baktı. "Buna vahşet demiyor musun?" diye hafif bir tonda sormayı başardı. "Senin... daha fazla dışarı çıkman gerek dostum."

Uzun cümleler kurmak zordu, özellikle de bu şekilde.

Voldemort, "Esprili sohbetinizi özleyeceğim elbette," diye devam edince Sirius'un boğazında bir korku belirdi. Aldatıcı derecede yumuşak sesteki uyarı tonunu fark etmemek mümkün değildi.

Ne yapacaktı? Bir kez olsun esprili bir yorum yapamadı. Sadece bakakaldı.

Crouch onun yanına uzandı ve Sirius'un yüzünün önünde bir mekanizma salladı. Sirius'un bulanık görüşü deri ve metale takıldı ama Voldemort'un eli çenesini kavradı ve gerisini anlayamadan başını başka yöne çevirdi.

"Ortaçağ Muggleları buna brank diyordu. İronik bir şekilde, cadıların ve büyücülerin büyü yapmalarını engellemek için kullandılar- ve bunu çok etkili bir şekilde kullandılar, bir kelime konuşmak ya da herhangi bir ses çıkarmak, şiddetli ağrıya neden olur. Yakında ." Karanlık Lord gülümsedi ve Sirius yeniden ürperdi.

Gözleri nesneye bakmak için geri kayd ve bu kez Voldemort onu durdurmadı. Nesnenin büyük kısmı Deriden yapılmış gibi görünüyordu; bir toka ile bağlanabilecek iki kayış vardı, ancak henüz yoktu. Birleştirme Ancak iki kayışın arasında sadece birkaç santim uzunluğunda, biraz sarsıntılı görünen metal bir çubuk vardı. *Bu gerçekten çok kötü olacak.* Sirius sertçe yutkundu. Bu tümsekler sivri uçlardı ve çubuğun ortasından dikine uzanan bir başka metal şerit daha vardı. Bu şerit

Belli belirsiz dikdörtgen , eni iki ya da üç santim, boyu da üç santimdi. O da çiviliydi.

Sirius oldukça zeki bir adamdı, zihni acıyla tıkanmış olsa bile. Ve her zaman aktif bir hayal gücü vardı, bu yüzden brankın ne kadar kötü *acıtacağını* anlamak hiç çaba gerektirmedi .

Derin bir nefes almak için kendini zorlamak ve mücadele etmek zorunda kaldı. Göğsündeki sıkışıklığın neden olmak istediği öksürüğü geri çekti.

Gül ya da ağla, dedi kendi kendine sertçe.

"Muggle işkence aletlerine mi başvuruyorsun?" diye sormayı başardı bir süre sonra. "Çaresiz olmalısın."

"Canım sıkkın," diye cevap verdi Karanlık Lord sessizce. Tehlikeli bir şekilde. Sirius yine ürperdi.

"Devam edebilirsin, Barty."

Crouch onun üzerine eğildi ve Sirius çekilmeye çalıştı, Başını önce sağa sonra sola salladı. Kaçmaya çalıştığı kadar Ölüm Yiyen'i kızdırmaya da çalışıyordu ama eğer onları *kızdırmak* karşı koyabilmesinin tek yoluysa, Sirius alabileceği her şeyi alırdı.

" *Petrificus Totalus*," diye öfkeyle hırladı Crouch ve Sirius'un bedeni dondu.

Bir an için tüm vücudu sarmanın acıyı dindireceğini ummaya cesaret etti ama Sirius durumun böyle olmadığını hemen fark etti. Her şey hâlâ acıyordu ama yapamıyordu. Hareket et. Savaşamazdı. Sadece kepek yaklaştıkça yaklaşmasını geniş gözlerle izleyebildi ve sonra Crouch asasını salladı ve Sirius'un çenesi ardına kadar açıldı.

İtiraz etmek için homurdandı ama ikisi de onu görmezden geldi.

Sonra kepek içeri girdi - soğuk metal dilinin üzerindeydi, dişlerini fırçalıyordu. Dilini her temasın acı vereceği kadar çok ısırmıştı ve aniden *sivri* uçlar aşağı doğru bastırmaya başladı- Sirius çığlık attı.

Ses çıkarmak dilini oynatmak anlamına geliyordu. Dilini oynatmak acıyı daha da kötüleştiriyordu. Bir kez başladığında, çığlık atmayı *durduramıyordu* ve ellerinin onu kaldırdığının farkında bile değildi. kafatasının arkasına dolanan deri kayış ve ardından kayış *sıkılaştırıldı*.

Sirius acı içinde inledi. Zincirler izin verse çırpınacaktı; başının acı içinde ileri geri sallandığını biliyordu - tüm vücudu ne zaman bağlanmıştı ama durduramıyordu. Her çığlık acısını daha da artırıyor; ağzı parçalanıyormuş gibi hissediyordu. Kan boğazının arkasına damlıyordu. öksürmesine ve boğulmasına neden oluyordu ama ne kadar çabalarsa çabalasın, Sirius çığlık atmayı durduramıyordu.

Yazarın Notu: Lütfen bu bölümdeki zaman atlamalarına dikkat edin; hikaye devam edecekler. birlikte, lütfen ne düşündüğünüzü bana bildirin ve Voldemort'un sabırsızlığının arttığı, Snape ve Remus'un sorunları olduğu ve Dumbledore'un bir bomba patlattığı 10. Bölüm: "Gelecek Şeylerin Şekli" için buralarda kalın.

Bir başka not olarak, eğer *Doctor Who* hayranıysanız, lütfen yeni Zaman Savaşı destanım "Sayılarla Savaş "a göz atın.

Gelecek Şeylerin Şekli

Onuncu Bölüm: Gelecek Şeylerin Şekli

657. Gün: 2 Eylül 1983

Şaşırtıcı derecede iyi idare etti. Bu kadar iyi olmasını beklemiyordum. ya da bu kadar acı çektikten sonra nazik teklifime direnmeye devam edeceğini düşündüm.

Şaşırmamalıyım.

Yine de başka yöntemler de var ve ben hepsini kullanacağım.

Geriye dönüp baktığında, Remus her şeyin bir düelloyla başlamasına şaşırmamalıydı. Okuldaki öğrencileri pek tanımıyordu. Ne de olsa öğretmenlikteki ilk günüydü ama o bir *profesördü* ve bu bir oyun maçı değildi. Remus uzaktan bile üç düellocunun da kan dökmek istediğini anlayabiliyordu.

Ya da kalanların ikisini de, her neyse, diye düzeltti.
Düelloyu yürütüyor gibi görünen çocuk bir çığlıkla yere düşerken ve ince bir kız onun yerini almak için öne atlarken sessizce.

Neyse ki o sabah ilk iş olarak Slytherin altıncı sınıflarına ders vermişti ve Remus'un yüzlerle arası iyiydi. Düşen çocuğu ya da yeni kızı tanımıyordu ama Slytherin'e yeterince gülüyor. *Ben de onun iyilerden biri olduğunu düşünüyordum!*

İki öğrenci belli ki bir profesörün yaklaştığından habersizdi, çünkü endişe verici bir hızda lanetlerini değiş tokuş ettiler, Slytherin kızı ilk yarım düzine büyünün ardından hafif bir üstünlük elde etti. Sonra yeni gelen, Remus onun vurduğunu görmemiş olsa da tökezledi.

"Hestia Jones!" diye bağırdı adımlarını bozmadan. "Asanı hemen yerine koy-"

" *Stupefy!*" genç bir ses onun sözünü kesti ve kırmızı bir ışık Jones'un tam göğsüne isabet etti. İkinci kız - Hufflepuff cübbesi giyyordu - şaşkınlıkla arkasına döndü.

"Charlie!"

Remus, yerde yüzükoyun yatan ve görünüşe göre baygın olan ilk çocuğu henüz geçmişti.

"Üzgünüm Tonks," diye geveledi çocuk. "... seni lanetleyecektim."

"Ben hallediyordum!" diye karşılık verdi Hufflepuff, ona ters ters bakarak kızıl saçlı çocuk yerde yatıyordu. Remus onu şimdi tanımişti; alev alev yanan kızıl Weasley saçlarını fark etmemiş olsa bile, McGonagall bir gece önce Gryffindor'un yıldız arayıcısını işaret etmişti.

"Paylaş... *tabii...* sen savaş. Vardı," diye yanıtladı Charlie Weasley baş döndürücü bir gülümsemeyle. "Şimdi seni Hogsmeade'e götürebilir miyim?"

"Hayır!" diye kaşlarını çattı. "Senden beni savunmanı istemedim. *İyi gidiyordum.* Ve ikinci sınıflar-"

"Peki burada neler oluyor?" diye araya giren yumuşak bir ses, Remus'un zihnini dramdan uzaklaştırdı ve ona artık basit bir izleyici değil, bir profesör olduğunu hatırlattı. *Snape'in atlamasına izin verdin, Moony,* diye kendini azarladı.

Hem o nereden gelmişti ki? Remus yüzünü hoş bir gülümsemeye zorladı.

"Görünüşe göre birkaç öğrenci düello becerilerini birbirleri üzerinde deniyor, Profesör Snape," diye yanıtladı.

"Açıklama için teşekkürler, Lupin," diye hırslayarak karşılık verdi. "Sen. Weasley. Düello için Gryffindor'dan 50 puan. Ve sen-"

Tonks öfkeyle onun sözünü kesti. "Ama Jones başlattı, Profesör! Charlie sadece deniyordu-"

"Ve bir profesörün sözünü kestiğiniz için Hufflepuff'tan yüz puan, Bayan Tonks," diye devam etti İksir Ustası iğrenç bir şekilde. "Düello için elli puana ek olarak."

"Ama-"

Remus hızla öne çıktı ve bir eliyle kızın omzunu sıktı; bir Hufflepuff olduğu için bu, kızın sözünü kesmek için yeterliydi.

"Sanırım siz de düello için Slytherin'den elli puan almak üzereydiniz Profesör Snape," dedi ve izleyen öğrencilerden birkaçının sessizce kıs kıs güldüğünü duydu. Snape sadece ters ters baktı, öğrencisinin yanında diz çöküp asasını çıkarırken cevap verme zahmetine bile girmedi.

" *Rennervate*," diye mırıldandı Slytherin'in başı ve Hestia Jones'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir saniye sonra asası havaya kalktı ve dudaklarında bir lanet belirdi.

Snape, "Yeter, Bayan Jones," diye onun sözünü kesti ve asa yere düştü.

Mükemmel refleksler bunlar. Kendine rağmen Remus etkilenmişti.

Remus, "Bu ikisini Hastane Kanadı'na götüreceğim," dedi. Diğer profesör konuşmadan Snape söze girdi. "Belki de Bayan Jones'la siz ilgilenmelisiniz."

"Cezaya kalacaklar-"

"Benimle," diye sertçe araya girdi. "Bu gece. Bayan Jones'a uygun bir zaman belirleyeceksiniz?"

Ayağa kalkarken Snape'in bakışları keskinleşti. "Elbette yapacağım. Gel, Hestia."

"Peki, Profesör." Kız hâlâ yüzükoyun yatan Weasley oğlanına ters ters bakmak için durakladı ama sağ ayak bileğini tutarak Snape'i istekle takip etti. Remus yere baktı.

"Yürüyebilir misin, Charlie?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"O zaman kalk ve uç," dedi Remus. "Eminim Madam Pomfrey seni görmek isteyecektir."

Gryffindor'un beşinci sınıf öğrencisi ayağa kalkmaya çalışırken alaycı bir ifadeyle, "Sadece başım dönüyor olarak kalabilir miyim?" diye sordu.

Remus hafifçe gülümseyerek Hufflepuff ikinci sınıf öğrencisine döndü. "Neden bize katılmıyorsun...?"

"Sadece Tonks, efendim," diye cevap verdi kaşlarını çatarak. "İlk ismimden nefret ediyorum."

"Sadece Tonks. Şimdi siz ikiniz gelin." sesini yükselterek öğrenci kalabalığına döndü. "Ve gösteri erdi, bayanlar ve baylar. İşinize bakın."

Üçlü Hastane Kanadı'na doğru ilerledi ve Charlie konuşmadan önce ıssız bir koridordaydılar:

"Cezamızı ne zaman alacağız, Profesör?"

Remus bir an için düşündü. Bu ilk cezaydı görevlendirilmişti ve o da bunu yapma fırsatı bulamamıştı. McGonagall'a prosedürlerin ne sordu. "Sanırım bu gece. Sınıfım henüz düzenli değil ve bu konuda bana yardımcı olabilirsiniz."

Tonks nefesinin altından bir şeyler mırıldanarak Charlie'nin kıs kıs gülmesine neden oldu.

"O da neydi Bayan Tonks?" Remus sordu. Kızardı ve Remus onun saçlarının bir mora döndüğünü gördüğünü sandı.

"Sadece zindanları temizlemekten daha iyi olduğunu söyledim Profesör," diye cevap verdi sakın bir sesle.

"Ah. Şey, sanırım öyle."

Hâlâ masaya bağlıydı.

Sirius yavaşça kendine geldi ama bunu daha acısı geçmeden fark etmişti. Bu pozisyon genellikle uyandığı bir pozisyon değildi ve bu düşünce zihnini uzun süre meşgul etti Sirius onu sıkıştıramadan önce yumuşak bir inilti kaçtı.

Çığlık atmaya çalıştı ve ilk kez gerçekten başaramayacak kadar zayıf olduğu için mutluydu. Yine de çığlıklarını ve acı içindeki soluk alıp verişlerini durdurmak için kendine hakim olması gerekiyordu; kepek ağzına batmaya devam ediyor, dilinden kan akmasına neden oluyordu ve boğazından aşağı. Sirius öğürerek boğazını kaldırmaya çalıştı.

Boğazını temizlemek için başını masadan kaldırdı ve sonra yapamayacağını anladı; kepek masaya bağlıydı.

Bu başka bir çılgılık nöbetini başlattı ve bu devam edemeyecek kadar bitkin düşene kadar devam etti.

" *Rennervate*," dedi soğuk ses, tam karanlığa sürüklenmek üzereyken.

Sirius ürperdi.

"Günaydın," dedi Voldemort yumuşak bir sesle, asasını kepeğe vurarak. Sirius sadece inleyebildi.

Oh, Tanrım, bu acıtıyor.

Tüm vücudu acıdan titriyordu ve tekrar bayılmasına ramak kaldığını hissediyordu.

" *Crucio*," diye fısıldadı Karanlık Lord ve acı şimşek gibi çaktı. Vücudunun , her siniri yanarken kasılmaya dönüştü; kemikleri bağlarından kopmaya çalışıyormuş gibi hissetti ve kırmızı ve siyah lekeler

Görüşünü engelliyordu. Kısık sesle çılgılık atıyordu ve dilinin kopmasından korkuyordu-

Başı acı içinde yukarı kalktı, kepek yırtıldı ve Sirius bayıldı.

"Oğlun bugün ne yaptı biliyor musun James Potter?" diye seslendi James ateşin içinden sürünerek çıkarken. Kutlama için Hogwarts'a uçmuştu (Dumbledore, James Potter'ın Godric's Hollow evinin yıllar önce okula bağlandığını öğrenmişti, ne olur ne olmaz diye). Kahvaltıdan bir süre sonra, Remus'un odasının zemininde uyandı; Peter bir şekilde kanepeye ulaşmıştı, ama James o kadar

Şanslıydı ve *hâlâ* ağrıyordu. Bütün sabahı Dumbledore'a kapanmış ve şimdi kendi ateşinden dışarı adımını atmıştı ki, güzel bir kızılın kendisine dik dik baktığını gördü. Affedilmeyenler onun yolu.

"Oğlum mu?" diye tekrarladı, tozunu alırken. "Düşündüm ki-"

"Evet, oğlun," diye tekrarladı, elleri kalçalarında. "Oğlumla süpürgeni."

James'in ağzı birkaç kez açılıp kapandı ve Sirius'un onu hep suçladığı o meşhur geyik bakışını oldukça emindi.

"... Bilmek istiyor muyum?" diye sordu yavaşça, Sirius'u daha mutlu zamanlarında düşünmeyi başardığını ve bunu yıkılmadan yaptığını geç de olsa fark etti.

"Çıldırmaq üzere," diye cevap verdi Lily. "En az kadar. Onu daha fazla dışarı çıkarmalıyız James. Arkadaşlara ihtiyacı var."

James iç çekti. "Biliyorum. Frank ve Alice'i arayabilirim - Harry deliriyorsa, eminim Neville ."

" Frank'in annesinin yakında Fidelius Büyüsü'nü etkisiz hale getireceğini duymam *dışında*. Görünüşe göre Voldemort onlara ilgi duyuyorum."

"Harry ile Neville'in birlikte oynamaları için bir neden daha. Belki güvenli bir şekilde buluşabileceğimiz bir yer bulabiliriz-"

Lily homurdandı. "Keşke öyle olmasaydı."

James kollarını ona doladı. "Ben de. Peter'la bir yerde buluşabiliriz."

"Peter yeterli değil James. Ve güvenli de olmaz. Güvenli olan tek yer burası ve bunu sen de biliyorsun."

"Remus oraya yerleştikten sonra dördümüzün -sen, ben, Harry ve Peter- Hogwarts'a gitmesine ne dersin? Biz Orada bir ya da iki gün geçirebiliriz," diye önerdi ve sonunda Lily'nin ona karşı rahatladığını hissetti.

"Dumbledore orada," diye sessizce kabul etti. "Bu daha güvenli olur."

Onun saçlarını öptü. "Gördün mü? Bana yeterince uzun süre ver ve ben *her zaman* bir şeyler bul."

Lily gülerek, "Geçmişteki bazı çözümlerinizden bahsettirmeyin bana," dedi.

"Lafı , Harry süpürge ne yaptı?"

Çılgılık atmamaya çalışarak uyandı ve kendini Voldemort'un boğazından aşağı döktüğü iksirle boğulurken buldu. Sirius'un ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama toniğın tadı kan gibiydi ve sisli zihnini çok iyi temizledi.

"Arkadaşlarının dikkatsizleşmeye başladığını biliyor muydun? Daha dün , James Potter Hogwarts'ta görölmüş..." Karanlık Lord anlamlı bir şekilde sözünü kesti.

Sirius'un kalbi boğazında sıkışmıştı. Öyle olduğuna yemin edebilirdi. Sorabilmeyi diledi ama sadece bakabildi.

"Oh, o bende değil," dedi Voldemort nazikçe. ", onu buraya getirir ve sana işkence ederken onu seyrettirirdim. Ama o aptal bir Gryffindor gibi davranıyor... ve er ya da geç Ölüm Yiyenlerim onu yakalayacak ve o zaman senin fedakârlığının değeri ne olacak?"

"Mmm-" kelimeler acı dolu bir hıçkırıkla kesildi; Sirius cevap verme telaşıyla kepeği unutmuştu.

Nefes alışlarını odaklanacak kadar kontrol edebilmesi için uzun dakikalar geçti.

"Bunun hiçbir değeri olmayacak, Sirius," dedi diğeri. şaşırtıcı bir nezaket. "Kendini acıdan kurtar ve şimdi teslim ol."

Ölmeyi tercih ederim. Bu sefer çalışmayacak kadar akıllıydı, ama düşünce yeterince iyi geçti.

"Nasıl istersen öyle olsun o zaman."

Uzun parmaklı bir el koyu yeşil cüppenin içinde kayboldu ve sonra Sirius'un daha önce gördüğü küçük, tıpalı bir şişeyle ortaya çıktı. Kalbi durdu.

Korkudan titremiyordu. Gerçekten titremiyordu. Bu sadece acıydı.

Grindelwald iyiye gittiğinde sen iyi olmayacaksın, Padfoot.

"*Poenatoxicum*'u elbette tanıyorsunuz," dedi Voldemort kolayca söyledi. "Böyle mükemmel bir İksir Ustasına sahip olduğum için minnettar olmalısın - hatırladığım kadarıyla eski bir sınıf arkadaşın

Aksi takdirde bunu neredeyse bu kadar sık uygulayamazdım. Cruciatus Laneti'ne mükemmel bir alternatif oluşturuyor, değil mi?"

Sirius yutkundu ve ilk kez kanın tadını fark etmedi bile.

"En uzun süre üç saatten biraz daha uzun bir süre altında kaldınız. Büyücülük dünyasının en kötü işkencesinden üç saat özellikle de zihninizin

Cruciatus'un altında olduğu gibi dolaşmayı reddedecektir. Ama artık o kadar affedici değilim. Teslim olmazsan, bugün altı saat dayanacaksın. Yarın yedi olacak. Ertesi gün, sekiz.

"Bu, sen ölene ya da bana hizmet etmeyi seçene kadar devam edecek."

664. Gün: 9 Eylül 1983

Bazen Remus, Snape'in onun hayatını zindan etmek için elinden geleni yapıp yapmadığını merak ediyordu. Geri kalan zamanlarda ise Snape'in tam da bunu yaptığını biliyordu.

Severus Snape'in kendisinden neden hoşlanmadığını az da olsa anlayamıyor değildi. Ne de olsa Remus'un en iyi iki arkadaşı zaman zaman Snape'i perişan etmek için ellerinden geleni yapmışlardı, ama doğrusunu söylemek gerekirse Snape aldığı kadarını geri vermişti. Ama Remus

James *değildi* ve Snape'e asla zorbalık etmemişti. Snape'e (hala yaşadığı bir pişmanlık) ama o katılmamıştı.

Bugünlerde, Snape hakkında ne düşünürse düşünsün, ona bir profesörün hak ettiği saygıyla davranmaya dikkat ediyordu. Diğerinin gece aktivitelerine katıldığını *biliyordu*. Öğrencilerin önünde küçümseyici tek bir kelime bile etmemişti ve Remus ne kadar de o seviyeye inmeyecekti.

"Bir sorun mu var Profesör?" Kelimeler ağzından çıkarken sesini yumuşak olmaya zorladı ama böyle kötü bir bakış genellikle Snape'in nadiren formda olacağı anlamına geliyordu.

Sadece bir haftadır ders veriyordu ve diğer *profesör* Remus'u pişman etme yolunda çoktan ilerliyordu.

seçim.

"Seninle neden bir sorunum olsun ki, Lupin?" diye cevap verdi diğeri, asitli ses tonuyla öğrencilerin başını döndürdü. Lupin Büyük Salon neredeyse boştu; Snape'in zamansız gelişinden önce sadece Remus ve sınıfı oradaydı

Remus iç çekmemeye çalıştıysa da bu çabası başarısız oldu.
"Ben de bunu merak ediyordum."

Bir ya da iki öğrenci kıs kıs güldü ve Remus diledi. Bu Snape'le ilk karşılaşmaları sayılmazdı ve öğrenciler Snape'i çok seviyor gibiydiler.
sürtüşmeden ondan daha fazla zevk alıyordu. Remus, Snape'in Karanlık Sanatlar işini istediğini biliyordu ve asla Kendi beşinci yıllarındaki bazı olayları unutmuştu ama Snape'in öğrencilerin önünde eski kinlerini bir kenara bırakmayı neden reddettiğini hâlâ anlayamıyordu.

"Beceriksizlik beni *her zaman* rahatsız etmiştir," diye karşılık verdi İksir Ustası.

"O zaman belki de gidip rahatsız edecek beceriksiz birini bulmalısın," diye karşılık verdi Remus kendini durduramadan. Ama Snape'ten bıkmıştı.

Dumbledore'un geceleri ne yaptığını bildiğini biliyorum, *o zaman neden hâlâ burada?* Bu düşünce onda çılgılık atma isteği uyandırdı.

"Yirmi üçünde senin yerine geçebilir miyim? Programım müsait," diye mırıldandı Snape.

Üçüncü sınıf Ravenclaw'lar gözlerini dikmiş bakıyorlardı ve bu asla iyi bir şey değildi. Aralarında son derece zeki olanlar vardı.
ve Remus, Snape'in çok fazla şey söylemesi riskini göze alamazdı.

Dumbledore'un yakında iddia ettiği yasalar ne olursa olsun. aba göstererek sınıfa geri döndü.

"Dediğim gibi," diye devam etti Remus sıkıca, "boggart en kötü korkularımız üzerine oynuyor. Gerçekten *yenmenin* tek yolu bir boggart kahkaha ile, bu yüzden sana öğrettim Riddikulus Büyüsü, Bcrt' komik bulduğunuz bir Şeye yardımcı olur. Ancak Riddikulus Büyüsü'nn aslında Bcrt' yenmediğini vurgulamalıyım."

Gülümsedi.

"Ama gördüğünüz gibi, tılsımın adı çok yerinde. Seninki neydi, Marcia? Lastik diŐli bir vampir mi?"

"Evet, Profesör," diye cevap verdi kız, hafifçe kızarmıştı ama yüzündeki gülümseme yaptığı işe değdiğini gösteriyordu.

Ravenclaw'lar hatırlayarak kıkırdadı ve Remus neredeyse Snape'i unutmasına izin verdi. Marcia Burrow sınıftakiler arasında en çok zorlanan kişiydi (görünüşe göre vampir korkusu çocukluğunda yaşadığı gerçek bir kazadan kaynaklanıyordu), ancak sınıf arkadaşlarının yardımıyla sonunda boggart'ı yendi.

"Mükemmel. Neredeyse ğle yemeği vakti geldi, hadi gidin artık." Remus sınıfı el sallayarak uzaklaştırdı ve Bcrt' sakladığı bavul. Marcia'nın Riddikulus Büyüsü'yle saklandığı yere geri sürülen bcrtn üstesinden gelmek kolay olmalıydı; bavul tamamen kapalı değildi ama Remus çocukluğundan beri bcrtleri alt ediyordu.

"Bunu düŐürdünüz, Profesör," diye seslendi Martin Page, Remus'un dönüp elindeki not kağıdını almasını sağladı daha önce elimde. *Hm. Cebime koyarken gözden kaçırmış olmalıyım.*

"Teşekkür ederim Martin," dedi gülümseyerek ve parşömeni bir kenara bıraktı.

"Profesör, dikkat edin!" diye bağırdı diğer öğrencilerden biri ve Remus döndü. Önce yanlış yöne döndü, ama sonra farkına vardı ve Remus boggart'la yüzleşmek için döndü.

Hareket. Bavuldan sürünerek çıkmıştı ve Remus dolunay için kendini hazırladı-

Büyük Salon'un zemininde yatan James'in cesediydi. Kırık ve kanlar içinde, görmeyen gözleriyle bulutsuz gökyüzüne bakıyordu.

"Lupin!" Snape bağırdı.

James'in bedeni gitmişti. Peter'ın bedeni bir anlığına onun yerini aldı ama hemen Lily'ninkine dönüştü.

Lily.

Saçlarının kızıllığı başını çevreleyen kanla karışmıştı; bir gözü yoktu ve diğeri şişerek kapanmıştı. O-

Kendine gel, Moony! Bu gerçek değil.

"Lanet olsun sana, Lupin," diye hırladı Snape çok uzak olmayan bir yerden. "Kontrol altına al-"

" *Riddikulus!*" Remus bağırdı ve boggart bir hamamböceğine . Asasına bir fiske daha vurarak onu bavulun içine geri gönderdi.

Remus tuttuğunu bilmediği bir nefes verdi, ve sonra lastik gibi bacaklarını harekete zorladı. Çırparak

bavulu kapattı, düzeltmeden önce tokasını iki kez kontrol etti.

Ayak sesleri bir ı gibi ona yaklaştı.

"Seni zavallı aptal!" Snape neredeyse Remus'un tepesine çıkarak hırladı. Normalde solgun olan yüzü ölü gibiydi ve siyah gözleri vahşiydi. "Salazar Slytherin aşkına, ne yaptığını sanıyordun? Dikkatsizliğin neredeyse-"

"O sadece bir boggart'tı, Severus." Remus sesini düz tutmaya zorladı ama Snape bağılıyor olsa da kendi kalbinin çarpıntısını zorlukla duyabiliyordu.

"Sadece-" diye kesti sözünü İksir Ustası, alay ederek. "Eğer sevgili dostlarının ölümünü böyle görmek istiyorsan, Lupin, bu elbette seni ilgilendirir."

Remus ağızı açık kaldı. "Ne dedin sen?"

"Verdiğin tepkiye bakılırsa, Karanlıklar Lordu Potter'la küçük karısını bulursa bu senin için iyi olur." Kelimeler mırıldanıyordu ama Snape'in gözleri nefretle parlıyordu.

İki asa aynı anda havaya kalktı. Remus kimin önce hareket ettiğini asla bilemeyecekti ve bunun bir önemi yoktu. Bütün bunlar

Önemli olan Snape'i gelecek yüzyıla kadar lanetlemeyi, peşinden gitmeyi seçtiği canavara sadık kaldığı, insanları tehlikeye attığı için o piçin canını yakmayı ne kadar çok istediğiydi.

James, Lily, Peter ve hatta Sirius gibi.

Eminim Sirius'un yakalanmasına da yardım etmiştir, diye düşündü Remus soğukkanlılıkla.

Eminim hoşuna gitmiştir.

Ağızı açıldı ama lanet asla ortaya çıkmadı.

"Bu kadar yeter!" diye sert bir ses kesti.

Remus tereddüt etti, asası neredeyse Snape'in burnuna değecekti.

Asası neredeyse Remus'un sağ gözüne saplanacak olmasına rağmen Snape de kıpırdamadı.

İkisi de ters ters baktı.

"O asaları hemen kaldırın, Profesörler!" McGonagall emretti.

Bir saniye daha geçti. Bir bakış daha.

İç geçiren Remus asasını indirdi ve Snape'in de aynısını yapmasını dikkatle izledi.

İşte bu iş gidiyor.

Büyük Salon'un uzak bir köşesinde durup sessizce konuşmaları izleyen Dumbledore'u fark etmedi.

Anti- *Poenatoxicum*'un uygulanmasından saatler sonra bile dünya acıdan bir bulanıklık içindeydi. Crouch üç iksiri daha boğazından zorla geçirmeseydi, Sirius hiçbir şeyin farkında olmadan mutlu bir bilinçsizlik içinde kalabilirdi. Ne yazık ki, tutarlılığı şüpheli olsa da uyanıklığa sürüklenmişti.

"Bu on iki saatti, Sirius. Yarın on üç saat denemek ister misin?" diye fısıldadı kulağına soğuk bir ses.

Sirius ürperdi ama başını bile sallayamayacak kadar yorgundu.

İstemesine rağmen. istiyordu.

Üçüncü güne kadar *Poenatoxicum*'a karşı savaşmıştı. (sekiz saatlik gün). Sirius korktuğunu itiraf etmekten hoşlanmazdı, ama sonunda korkuyla korkunun aynı şey olmadığını anlamıştı.

Kırılmak ve dehşete düşmek edeceği anlamına gelmiyordu. Sadece şu anda savaşıacak enerjisi yoktu.

Bir el yanağını okşadı ve acı içinde haykırmaya çalıştı. Bu bir inilti olarak çıktı.

" çıkar, Barty," diye emretti Karanlıklar Lordu hiç uyarmadan. "Nükteli sohbetlerimizi özledim."

Bunu söylemek yapmaktan daha elbette; şimdiye kadar çiviler Sirius'un ağzına oldukça fazla girmişti ve Crouch kepeği bitirdiğinde, Sirius bir kez daha acıdan tutarsızlaştı. Voldemort yüzüne dokunduğunda bayıldı.

Remus, Sirius'un aptalca şakasından sonra Dumbledore'un ofisinde durduğundan beri kendini bu kadar suçlu hissetmemişti. neredeyse Snape'in ölümüne neden oluyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kez kendini *daha kötü* hissediyordu; beşinci sınıfta arkadaşlarının yaptıklarından sorumlu değilken, bu kez kendi seçimlerini yapmıştı. Harekete geçmişti.

Ve bunu öğrencilerin önünde yapmıştı ki bu daha da kötüydü.

Dumbledore sessizce, "Oturun profesörler," diye emretti. Büyük Salon'da söylediği tek şey konuşmaları gerektiği idi, işte Remus ve Snape buradaydı, ikisi de McGonagall tarafından ters ters bakılmaya devam ediyordu.

"Müdür Bey," diye devam etti, "öğrencilerin önünde tartışmanın, hatta *kavga* etmenin zararlı etkileri konusunda size ders verecek değilim. Sanırım ikiniz de bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyorsunuz."

Remus yüzünün kızardığını hissederek sadece başını sallayabildi. Bir sonra Snape de aynı şeyi yaptı, ancak yüz ifadesi

Okunamaz.

"Güzel. Şimdi, sorunun kökenini tartışalım. İkinizin iyi geçinmeyi ya da en azından anlaşmazlıklarınızı gizli tutmayı öğrenmeniz *gerekecek*. Severus, biliyorum ki sen-"

"O bir kurt adam, Müdür Bey," sözünü kesti İksir Ustası sertçe. "O öğrenciler için bir tehlike. Öyle olmadığına inandığınızı biliyorum ama öyle olduğunu biliyorsunuz."

Dumbledore, "İksiri'ni içtikten sonra olmaz," diye kolayca cevap verince Remus'un yüreği ağzına geldi.

Kurtboğan piyasadaki en pahalı iksirlerden biriydi ve Remus *bunu asla* karşılayamazdı - şimdi test aşamasından çıkmış olsa bile, Remus hiçbir zaman *bunun* için yeterli ödeme yapan bir işe sahip olmamıştı . Gelelim düşününce, hala yeterince kazanamadı.

Snape'in ağzı açık kaldı. "Onun için demlememi mi istiyorsun?"

"Evet, biliyorum."

Snape iç çekerek sandalyesine gömülürken Remus sadece bakmakla yetindi. *Kurtboğan İksiri mi?* Kalbi küt küt atıyordu. Tekrar boğaz. *Gerçekten miyim...?*

"Evet, Remus?" Müdürün sesi onu daldığı hayalden uyandırdı.

Bir süre sonra, "Teşekkür ederim," demeyi başardı. "Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Sadece... teşekkür ederim. Hayatım boyunca sana borçlu kalacağım. Her şey için."

Dumbledore hafif bir gülümsemeyle, "Bana Severus'la olan sorunlarınızdan söz edeceğinizi umuyordum," diye araya girdi.

Remus yutkundu. "Oh."

Ne diyebilirim ki? Dumbledore ona karşı çok iyiydi ve okul müdürünün söylediği şeylere dikkat çekmek kabalık gibi görünüyordu.
zaten biliyordum.

"Remus?" diye sordu yaşlı büyücü.

Sessizce iç çekti. "Biliyorum... Burada olmadığında ne yaptığını biliyorum. Ve bunu kabul edemem. Bunu görmezden gelemem."

"Bu kadar emin misin?" Mavi gözleri merakla onu süzdü.

"Onun bir Ölüm Yiyen olduğunu biliyorum."

Dumbledore, "Ama tabii ki öyle," diye karşılık verince McGonagall homurdandı. Snape sadece gözlerini devirdi.

"O zaman"-Remus sözünü kesti, zihni öfkeyle çalışıyordu. Eğer McGonagall bile durum hakkında bu kadar sakinse "Senin için çalıştığını düşünüyorsun."

"O benim için çalışıyor, Remus. Tarikat için ." Ama Remus'un şüphecililiğini görmüş olmalıydı, çünkü Dumbledore devam etti: "Aslında Severus, Voldemort'un James ve Lily Potter'ı hedef aldığı konusunda bizi uyararak casus."

"O ne?"

Snape'in okul müdürüne aniden keskin bir bakış fırlattığını fark etmedi bile.

"Gerçekten de öyle. Severus bir Tarikat'la birlikte çalışıyor. Ona güveniyorum. Sizden de aynısını yapmanızı istemek zorundayım."

Remus'un tek yapabildiği, eski sınıf arkadaşına, hepsinin nefret ettiği o hırçın ve edepsiz çocuğa bakmaktı. Snape'in kendisinden daha iyi olduğunu savunan tek kişi Lily'ydi.

insanlar onu güç uğruna güç istemeyen biri olarak görüyordu. Ama Çapulcular ona hiç inanmamıştı ve Snape Karanlık İşaret'i aldığı anda hiçbirini şaşırmamıştı.

Lily. Birdenbire her şey anlam kazandı.

"Böcürten gelen son görüntü de seninkiydi," dedi Remus yumuşak bir sesle.

Snape bembeyaz kesildi.

Diğerleri bir şey söylemeyince, "Bilmiyor, değil mi?" diye sordu.

Snape aniden ayağa kalkarak, "Ve yapmayacak," diye hırladı. "İşimiz bitti mi, Müdür Bey? Görünüşe göre gereken iksirler var."

Dumbledore içini çekerek başını salladı. "Evet, işin bitti Severus. Teşekkür ederim."

İksir Ustası siyah cübbesi ve yağlı saçlarıyla ortadan kaybolana kadar kimse konuşmadı.

"Şimdi anladın mı Remus?" diye sordu müdür sessizce.

"Sanırım öyle. Yine de şaşırdım. Kabullenmesi çok zor. Snape'in Voldemort'u terk etmesi mi? O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"O bana gelene kadar ben de

bilmiyordum." "Lily'ye söylemeli."

"Bu onun yapacağı bir seçim ve biz bunu onun yerine yapamayız. Anladığım kadarıyla hala zaman zaman ona mektup yazıyor. zaman." Şimdi gülümsemesi hüzünlüydü ve McGonagall'ın yüz ifadesi

aynı üzüntüden bahsediyordu. "Belki bir gün Severus yıkılır ve cevap verir."

665. Gün: 10 Eylül 1983

Tüy kalem parşömene çizik attı.

Diğer yöntemleri araştırmalıyım. Bunu beklemiyordum.

İçgüdülerim bana onu on iki saatten fazla Poenatoxicum'a maruz bırakırsam aklını mahvedeceğimi söylüyor ve ben bunu istemiyorum. Onun parçalanmasını değil, kırılmasını istiyorum ve bu yıllar sürse bile istediğimi yapacağım.

Bu, Potter'lardan ve onların şeytani çocuğundan kurtulma arzumun ötesine geçti. Bu kehanet açıkça Potterlar saklanarak yaşadıkları ve beni yenmek için hiçbir şey yapmadıkları için, bir zamanlar düşündüğüm gibi acil bir endişe. Belki onları savaşın dışına iterek etkilerini geçersiz kıldım.

Sirius başka bir mesele. Direnmeye devam etmesi beni öfkeliendirmek bir yana, meraklandırdı. O dayanmış ve sadece dostluk bir adamı bu kadar ileri taşıyamaz. Başka sebepler olmalı ve ben onları ortaya çıkaracağım.

En eski kandan gelmesinin de faydası var. En büyük güç her zaman On Dörtler'de olmuştur ve ideolojisi can sıkıcı olsa da bunu kanıtladı. Benimle nasıl savaştığını keşfedeceğim ve sonra onu en sadık takipçim haline getireceğim. Bu zaman alacak, ama ayıracak yıllarım var. Kırılacak.

Yazarın Notu: Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, şu an yüksek lisans yapıyorum ve hayat çok zorlaştı.

meşgul! (Her gece 80 sayfa okumaktan bahsetmiyorum bile.
yapmam gereken...) 11. Bölüm için bizi izlemeye devam edin:
"İkinci Raunt", meşhur 'öğle yemeği sahnesi' nihayet
Lily bir iş bulur ve yeni biri Voldemort'a hayır der. Bu arada, lütfen
ne düşündüğünüzü bana bildirin!

Büyük Oyun

On Birinci Bölüm: Büyük Oyun

824. Gün: 16 Şubat 1984

Çıldırarak üzereydi ve dışarı çıkması gerekiyordu. Kendini Hogwarts'ta bulmasına şaşmamalı.

Lily, Dumbledore'a "Bir fikrim var," dedi. ofisine rahatça yerleşti ve parmaklarını bir kase limon damlasına daldırdı.

Müdür gülümseyerek, "Endişelenmeli miyim canım?" diye sordu.

Sırıttı. "Muhtemelen. Ne de olsa bunca yıl James'le yaşamak beni biraz bozdu."

Dumbledore kıkırdadı. Yeni bir tepsi uzatarak, "Şeker kalem?" diye sordu.

"Teşekkür ederim." Lily'nin tatlıya düşkünlüğü çocukken ailesinin umutsuzluğu olmuştu; Hogwarts'a gittiğinde sahip olduğu çürük ve dolguların sayısı astronomikti. Yıllar sonra, büyü'nün dolguları çıkarabildiğini ve dişlerini düzeltebildiğini keşfetmişti. tatlıya daha düşkünlü. Şekeri çok severdi ama evde Harry'den uzak tutmak zordu.

Cevap vermeden önce bir süre düşünceli düşünceli çiğnedi, yaşlı büyücü düşünmesine *izin* verdiği için minnettardı. Lily Dumbledore'a her zaman saygı duymuştu ama büyüdükçe onu bir arkadaş olarak görmeye başlamıştı.

"Bana gönderdiğin bütün o tuhaf Büyüler projelerini düşünüyordum," dedi. "Dün Şifa Büyüsü'nün doğası üzerine düşünüyordum ve öğle yemeği hazırlarken Harry'ye biraz gevezelik ettim. O da bana -sadece üç yaşındaki bir çocuğun yapabileceği bir gösterişle- neden bir şifacıya sormadığımı sordu."

Lily ağzına bir limon damlası daha attı ve devam etmeden önce birkaç saniye tadını çıkardı.

"Bu tür durumlara çok sık düştüğümü fark ettim. Sonra saatlerce kitapları cevabı bulmaya *çalışıyorum* - ve James'i çıldırtıyorum çünkü yine *ders çalışıyorum* ve okuldan çıktık - oysa gerçekten sadece Tarikat'taki diğer insanlarla konuşuyor olabilir."

Dumbledore nazikçe, "Eğer onları Ateşle Çağırırsan, Lily, Fidelius Büyüsü'ne engel olur," dedi.

"Oh, bunu biliyorum. Bunu ben de anlıyorum ve bu yüzden ateşimize gerçek erişimi olan çok az insan ayarladık," kabul etti. "Ben daha kişisel bir şey öneriyorum."

Bir gümüş kaş yükseldi. "Daha kişisel mi?"

"Bence Tarikat'ın bir tür gruba ihtiyacı var. Çeşitli becerilere sahip insanlardan oluşan bir grup -biçim değiştirme, karanlık sanatlar ve şifa muhtemelen bir başlangıç olacaktır- ortaya çıkan projeler üzerinde çalışmak için düzenli olarak bir araya gelir. Böylece herhangi birimiz, bir başkasının aklının ucuyla bildiği bir cevabı aramak için günlerini harcamaz."

Dumbledore sandalyesinde arkasına yaslanmış, dalgın görünüyordu.

Dümdüz bir bakışla onu izledi, o mavi gözlerin ardında dönen düşüncelerin asla anlayamayacağı seviyelerde var olduğunu biliyordu. Dumbledore'un

Lily için her zaman bir muammaydı, ama James'in aksine, bir gizemi çözülmeden bırakmaktan mutluydu.

En azından bu , diye düşündü gülümseyerek. Lily çoğu zaman en az kocası kadar, hatta ondan kötüydü. Gizemleri parçalara ayırmaktan, işlerin nasıl yürüdüğünü ve *neden* olduğunu bulmaktan hoşlanıyordu ama büyük mitleri ve efsaneleri kendi bırakmaktan da memnundu. Ve Dumbledore kesinlikle hem bir efsane hem de bir mit olarak nitelendirilmiştir.

"İşe yarayabilir," diye düşüncelerini böldü müdür. "Bunu yapmak tehlikeli olabilir ama... zor zamanlar umutsuz önlemler gerektirir."

"," diye kolayca kabul etti, onun gözlerine bakarak.

Dumbledore kaşlarını çatı. "Bu konuda olması gerektiği kadar endişeli görünmüyorsun Lily. Bu grubu oluşturmak sizi ciddi bir tehlikeye sokabilir."

"Biliyorum," diye cevap verdi hemen, iç çekerek. Ne de olsa iyi niyetliydi. "Ama ben kilit altında tutulacak, korunacak, sevicecek, şımartılacak ve sadece beni *tehlikeye* atmayacak bir şey olduğunda dışarı çıkarılacak çaresiz bir ev kadını değilim. Profesör, ben-"

"Albus," diyerek onun sözünü nazikçe kesti.

"Albus, o zaman." Lily kendine rağmen gülümsedi ama tutkuyla devam etti. "Ben yetenekleri olmayan bir cadı değilim ve evde beklemek ve korunmak. Biliyorum. önemli," dedi o araya girmeden, "ama ben mücadele etmek istiyorum. Buna *ihtiyacım* var."

Aralarında bir anlık sessizlik geçti, rahatsız edici değildi ama yine de... bir şeyler vardı.

"Kocana çok benziyorsun," dedi sonunda yumuşak bir gülümsemeyle.

"Birbirimizle evlendik, biliyorsun."

"Ve eminim ki, oğlunuz onun tüm mirasına sahip olacak. Ebeveynlerinin güçleri ve onların güvende kalmaları gereken durumlarda bile karşı koyma konusundaki inatçı ısrarları." Lily son kısma itiraz etmek için ağzını açtı ama Dumbledore onun argümanlarını bir kenara bıraktı. "Bu arada Harry nasıl?"

"Her geçen gün daha da büyüyor. Bu inanılmaz." Biraz şişinmesine izin vermek zorundaydı; gururlu bir anneydi. Harry babasının süpürgesini çaldığında ve onu yeniden canlandırmaya çalıştığında bile James'in ünlü Quidditch manevraları.

"Çocukların genellikle öyle olduğunu düşünüyorum," dedi Dumbledore. "Bu yüzden öğretmenlik yapmaya devam ediyorum."

Başını salladı ama onun konuyu değiştirmesine izin vermedi. "O grup hakkında mı Albus?"

"Tabii ki, tabii ki." Başını sallayarak kıkırdadı. "Bir daha hiçbir şey yanıma kâr kalmayacak, değil mi? Önce Minerva beni doğru tutmakta ısrar ediyor ama şimdi sen ve Remus bunu alışkanlık haline getirmiş gibisiniz."

Lily sıırttı. "Güzel."

Dramatik girişlere her zaman biraz fazla aşık olmuştur.

"Öğrenci eski ustasını ziyaret etmek için mi döndü?" Gellert karanlığa doğru seslendi. Sessizlik onu gülümseterek cevap verdi. "Yoksa beni korkutmaya mı geldin, Tom?"

Öfkeli bir hırıltı sonunda sessizliği bozdu. "Benim adım Lord Voldemort."

Güldü. "Sana böyle hitap etmemi beklemiyorsun, değil mi?" Cevap gelmedi.

"Sevgili oğlum, bu ıssız ve korkutucu ortamda ben de en az senin kadar rahatım. Ben bile zor kazandım Ne de olsa çocuk hikâyeleri anlatmakla ünlüyüm." Becerikli parmakları önündeki tahtadaki taşları yeniden düzenledi. "Neden ışığa gelmiyor musun, mantıklı büyülü varlıklar gibi sohbet edelim. Satranç bile oynayabiliriz."

"Oyunlarınızla ilgilenmiyorum."

"Tabii ki değilsin. Hiçbir zaman ." İçini çekti. "Gerekiyorsa karanlıkta kalın. Karanlıkta kalmak senin Bana saldıramazsın. Benim savunmam... bundan *biraz* daha güçlüdür."

"Neden basit bir oyun satıcısına saldırayım ki?" diye sordu yumuşak ses

Küçümsedi. "Belki de hâlâ nihai gücü aradığın içindir, ya da buna benzer aptalca bir şey. Ya da belki sonunda delirmişsindir."

Büyü havada tehlikeli bir şekilde çatırdıyordu ve Gellert neredeyse büyüünün tadını alabiliyordu.

Diğeri bir sonra, "Sen bilirsin," diye cevap verdi.

Gellert homurdandı. "Ruhum bana verildiği haliyle duruyor, ki bu senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası Tom," diye cevap verdi sakince. "Ruhumla oynamayı asla seçmedim. Akıl sağlığım -ve çılgınlıklarım- bana ait."

"Nasıl bulacağını bildiğin halde gücü görmezden geldin," diye karşılık verdi küçümseyen ses. "Ölüm Yadigarları'na olan aptalca saplantın boşa çıktı."

"En aziz dostluğum gibi.

Sonunda beni alaşağı etti," diye açık açık cevap verdi. "Bunu anlamayı beklediğimden değil."

"Arkadaşlık zayıflıktır!"

İç geçirdi. Birbirlerini tanıdıkları birkaç kısa yıl içinde bu konuşmayı kaç kez yapmışlardı? Tom Riddle'ın eski hırslı çocuğu, şimdi Sarkaç Oyunları'nı ziyaret eden canavardan çok farklıydı ama Gellert aynı kibri, aynı öfkeyi ve güç arayışında *yararlı* görmediği hiçbir şeyi anlayamama beceriksizliğini hissedebiliyordu.

"Elbette öyle," dedi hafif bir gülümsemeyle. Bir zamanlar çocuğa öğretmeyi düşünmüştü; Riddle'ın nasıl bir adam olacağını ancak çok geç fark etmişti. *Şanslıyım ki, zaman aşağı indim. Yoksa ona çok şey öğretebilirdim.* "Neden buradasın? Eski bir dostla tanışmanın keyfi karşı konulamayacak kadar büyük müydü?"

Sözsüz bir tıslama bu sataşmayı selamladı ama herhangi bir saldırı gelmedi. *Güzel. Yani savaştırmak istemiyor.* Ama bu önemli soruyu cevaplamıyordu.

"Bir şey istediğinizi tahmin ediyorum. Ne de olsa sosyal görüşmeler yapacak bir tip değilsiniz. Sizin de belirttiğiniz gibi."

Gellert yeterince iyi idare ettiğini düşünse de rahatlamayı sesinden uzak tutmak zordu. Ne de olsa yaşlanıyordu ve yıllarını (fazladan olanları bile) yeterince iyi taşısa da, tam ölçekli bir savaş için yeterince formda değildi hüküm süren Karanlık Büyücü'ye karşı. Dumbledore ile düellosu

tüm zamanların en büyük Büyücülük düellosu olarak selamlanmıştı, ama ikisi de gençti, en iyi dönemlerindeydiler. Zaman değişmişti ve inşa ettiği hapishanede *geçirdiği* uzun süre onu oldukça paslandırmıştı. *Yine de Tom'a istediğinden çok daha fazlasını verebileceğimden eminim, muhtemelen bu yüzden bana saldırmaktan kaçınıyor,* diye düşündü bir başka gülümsemeyle. *Bu kabul etmek istediğinden daha fazla sosyal bir çağrı.*

Diğeri bir sonra, "Size bir teklifte bulunmaya geldim," diye cevap verdi. "Değerlendirmeye değer bir teklif."

Son cümlede kesinlikle ima edilen bir tehdit vardı ama Gellert bunu görmezden gelerek neşeyle cevap verdi: "Size katılıp dünyayı daha iyi bir yer haline getireyim mi? Muggleborn'ları ve Melezleri - ve sırf iyi bir önlem olsun diye seninle aynı fikirde olmayan herkesi- Yüce adına yok edeyim mi?" Alaycı bir şekilde kıkırdadı. "İstediğin bu mu Tom?"

"Benim adım bu değil," diye cevap verdi genç büyücü, ama öfkesi artık soğuk bir şekilde ortaya çıkıyordu. "Ve cevabını bekliyorum, Gellert."

"Oh, bu yeterince basit. Reddediyorum."

"Neyi?"

Sen daha fazla insanın sana hayır dememiş olması çok yazık Tom, diye düşündü biraz da pişmanlıkla. *Şimdi o kadar şaşırmayabilirsin.* Gülme isteği neredeyse bastırıyordu, ama kıkırdamalarını .

"Reddediyorum. Sizin için pek de tehlikeli değilim -büyülü çocuklara oyun satarak kıt kanaat geçinen yaşlı bir adam değilim-. ve emekliliğimi oldukça seviyorum." Sonunda dönüp kırmızı gözlere baktı ve gülümsedi.

"Sen bir aptalsın. Satmak için ortaklığı reddediyorsun.
Oyunlar mı?"

"Hayır." Gülümsemesi kayboldu. "Sizin sözde ortaklığınızı reddederim -bu asla geçerli olmayacak bir kavram, sizinle benim aramda değil- çünkü benim inançlarım hiçbir zaman sizinkilerle aynı olmadı. Benim inandığım şey -ve buradaki mutlu ve tuhaf emekliliğime rağmen hâlâ inandığım şey- bu şekilde lekeleyeceğim bir şey değil.

"Bunun yanı sıra, Büyük Oyun'daki rolüm... bitmediyse bile en azından durakladı. Bu senin raundun Tom. İyi oyna."

912. Gün: 14 Mayıs 1984

Yeni grubunu iki aydır yönetiyordu ve işler hızla Lily'nin neredeyse bir eş ve anne olmakla dengelemekte zorlanacağı bir hıza ulaşıyordu. Her ne kadar Başlangıçta 'Deneysel Büyüler Komitesi'nden daha ilginç bir isimleri yoktu, Warren Stormchaser kısa sürede onlara Unicorn Grubu adını taktı ve takma adı yapışmıştı. Neden böyle bir isim seçtiği Lily için bir sır olarak kalsa da, bu isim pek çok şeye neden olmuştu. Warren, Katie Belby ve Hera Johnson arasındaki kıs kıs gülüşmeler. Tahmin edebildiği kadarıyla bu lakap Hogwarts günlerinden kalma bir şeye gönderme yapıyordu.

Her iki da, Lily'nin başı onca iş yüzünden dönüyordu. Görünüşe göre işsizliğe çok alışmıştı ve bu meydan okumadan ne kadar zevk alsa da, bu büyük bir değişiklikti. Bu yüzden kendine biraz zaman ayırmaya karar verdi ve Hogwarts'tan ayrıldıktan sonra bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Remus elbette aynı fikirde değildi ama Lily, hayır cevabını kabul etmekte iyi olduğu için James'le evlenmemişti. O evlenmişti.

Eğer Remus onun kadar inatçı olmasaydı, yıllar önce Pazar kadar altı şekilde onu lanetlemiş olacaktı.

On beş dakikalık boş konuşma ve Remus'un kıpırdanmalarından sonra Lily daha fazla dayanamadı.

"Gerçekten, Remus. Sırrı kullanamayacağın gibi değil. Birkaç dakika içinde geri dönmek için geçidi kullandım ve Albus nerede biliyor. Ayrılmadan önce ona seni çalacağımı söyledim."

Kaşlarını çattı ama Lily onun huysuzluğunun sadece gönülsüzce olduğunu anlayabiliyordu. "Şu anda kâğıtlara not veriyor olabilirdim," diye homurdandı Remus.

"Ya da eski bir arkadaşınla öğle yemeğinin tadını çıkarıyor olabilirsin," diye gülümseyerek cevap verdi.

"Ya da şu var."

"Yemeğini ye," diye yalvardı. "Döndüğünde Hogwarts hâlâ orada olacak."

"Okulu ortadan kaldırmak zor olurdu, evet. Tamamen demek istediğim, Muggle Kovucu Büyüler sayılmaz," dedi geri dönen bir gülümsemeyle.

Lily son kısma işaret etmek için ağzını açmıştı bile ama bir kapattı. James'in tüm arkadaşları arasında Remus her zaman akademik olarak en eğilimli olanıydı; Hogwarts günlerinde, onunla kütüphanede ders çalışırken her zaman karşılaşırdı.

"Size neden Profesör Moony dediklerini unutmuşum," dedi. dedi ve onun kızarmasını izledi. "Oh, sakın

Mütevazı ol Remus. Profesör Dumbledore senin harika bir öğretmen olduğunu söylüyor."

Yüzü daha da kızardı ama kelimeler çok yumuşak bir şekilde döküldü. "Sadece bana bir şans verildiği için mutluyum."

"Kimse bunu daha fazla hak etmedi," diye karşılık verdi Lily hemen, elini sıkmak için uzanarak.

Dünya patladığında parmakları onunkilere henüz dokunmamıştı.

Potterlar anlamsızdı. Ya da belki de onları marjinalleştirdi. Ne olursa olsun, artık bir önemleri yok.

Kelimeleri yazmak neredeyse tedavi ediciydi. garip buldu. Ancak, bunları kağıda dökmek zihnini temizledi, ki bu alıştırmamanın amacı da buydu.

Mantiken konuşursak, artık bir önemleri kalmadığına göre, Gizli Muhafızları da gereksizdir. Ona ihtiyacım yok. Mantiken konuşursak, onu öldürmeliyim.

Ama onu kırmam ya da işimi yarım bırakmam gerektiğini fark ettim. Bu yüzden, boşa harcadığım zamanın intikamını almak için, onu aletime dönüştüreceğim. Bana isteyerek katılmazsa, onu kullanacağım.

Öyle ya da böyle.

James'in karşılaşmayı beklediği son kişi Severus Snape'ti.

Dumbledore'un ofisindeki şömineden fırlayıp Hastane Kanadı'na doğru koşmaya başlayan James, kapıdan girerken İksir Ustası'yla çarpıştı. Onun

Asa hemen elindeydi ve Dumbledore ortaya çıkıp bir şekilde James'in kolunu tam zamanında aşağı itmeseydi, Ölüm Yiyen'i cehenneme kadar lanetleyecekti.

İşin , Snape'in elinde asası bile yoktu.

"Burada ne halt ediyorsun?" James hırladı. "İşinin bitip bitmediğini görmeye mi geldin-?"

"James!" Dumbledore onu bırakmamıştı. Muhtemelen iyi bir şey. "Senin de bildiğin gibi Severus ve Lily eski arkadaşlar. Buraya onu kontrol etmeye geldi. Saldırının bir parçası değildi."

"Bunu nereden biliyorsun?" James kalbi hâlâ hızla atarken sordu. McGonagall'dan gelen baykuşun Godric's Hollow'daki evin penceresine konup basit kelimeleri taşımasından bu yana kalbi durmamıştı:

Lily ve Remus Hogsmeade'de saldırıya uğradı. İkisi de Hogwarts'ta. Acele edin.

Acele et. James tam da bunu yapmaya çalışıyordu, ama şimdi *Alaycı* Severus Snape hâlâ onun yolundaydı.

"Vaktimi böyle bir şey için harcamak istemem-" Snape başladı.

"Severus," diye kibarca sözünü kesti Dumbledore. "Belki de artık bizi yalnız bırakmalısın."

"Elbette, Müdür Bey." Ancak bu kabul Snape'in ayrılmadan önce James'e ters ters bakmasına engel olmadı; ancak diğer büyücü bunu fark etmedi bile.

"Nasıl-" James korkularını yutkunarak bastırdı. "Onları görmek zorundayım."

Dumbledore sakince başını salladı ama yine de onu bırakmadı.
"Harry nerede, James?"

Alakasız soru James'in gözlerini kırıştırmasına neden oldu. "O Profesör McGonagall'la birlikte. Onu getirdim çünkü başka hiçbir yer güvenli değil."

"Güzel," diye yanıtladı yaşlı büyücü ve James'in ona ters ters bakmamak için kendini kontrol etmesi gerekti. *Benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun?*
Oğlum *tehlikeye atacağımı mı? Lily beni asla affetmez!*

Bu düşünce soğuk su gibi çarptı.

Lily.

Lily ve Remus.

"Lütfen profesör," diye fısıldadı, Dumbledore'un açıklanamaz tereddütü karşısında dehşete kapılmıştı. "Onları görmem gerek."

"Elbette, James. Lütfen gecikme için kusura bakmayın."

Yataklarının yanına gidebildiği sürece her şeyi *affedebilirdi*.

Dumbledore kenara çekildi ve James'e sağ tarafa gitmesini işaret etti. O yönden, artık bağırmayı bıraktığı için sesler duyabiliyordu, kendisinden çok daha fazla ses Hogwarts'ın Hastane Kanadı'nda duymaya alışık. Tahta bacaklar onu köşeye taşıdı ve James ne anladığında neredeyse duracaktı.

Her yatağın etrafında en az üç şifacı vardı ve hem Lily hem de Remus James'in tanıdığı pek çok hayaletten daha solgundu - canlı varlıklardan çok cesetlere benziyorlardı ve söyleyebildiği kadarıyla ikisi de düzenli nefes almıyordu. Büyüler

James yaklaşırken sağlık görevlilerinden hiçbiri başını kaldırıp bakmadı bile ve onu Lily'nin yatağının dibinde durduran Dumbledore oldu.

"Hog's Head'in sahibi olan kardeşim, saldırı gerçekleştiği anda Alastor Moody ve Seherbazları çağırdı. başladı - bu ikisi sık sık birlikte satranç oynuyorlar. Alastor ve Aberforth tüm kurbanları buraya getirdi ve St. Mungo'dan şıfacılar çağırdı," diye açıkladı müdür. Sessizce.

James uyuşmuş bir şekilde başını salladı. Yine de eğitimli zihni şokun altında hl işlevseldi ve sormak zorundaydı:

"Kaç kişi?"

"Lily ve Remus'u da sayarsak on sekiz kişi hayatta kaldı. Buradaki varlıklarından da anlayabileceğiniz gibi yedisi ağır yaralı. Ama bir düzineye yakın l var."

Zorlukla yutkunarak kendini başını sallamaya zorladı. "Hedefin kim olduğunu biliyor muyuz?"

"Henüz değil, hayır."

James gözlerini kapadı, suçluluk duygusu . *Bugün gitmesine asla izin vermemeliydim. Dumbledore bize saklanmamız gerektiğini söylerken haklıydı. İki buçuk yıl hiçbir şeyi değiştirmede ve bunu bilmelisin Prongs!* rperdi, tekrar yutkundı. Sesi acı dolu bir fısıltı gibi ıktı.

"Ama Lily olduğunu düşünüyorsun."

"Ya da Remus," diye yanıtladı Dumbledore yumuşak bir sesle. "Hızlı bir öğle yemeği için Hogsmeade'e gitmişlerdi James. Kimse onların orada olduğunu bilmiyordu. Kendini suçlayamazsın."

Lanet olsun, yapamam. Ama bu düşünceyi dile getirmedi; onun yerine, cevabından korktuğu soruyu sordu. "İyi olacaklar mı?"

"Poppy öyle düşünüyor. Şimdilik tek yapabileceğimiz beklemek."

Bu sözleri Dumbledore'dan defalarca duymuştu ama James endişeden cevap veremeyecek kadar bitkin düşmüştü.

"Ben *iyiyim* anne," dedi Bill sessizce, küpesini çekiştirerek kendini durduramadan. Bunu yapmak her zaman bir Gergin bir alışkanlıktı ve artık bir Seherbaz olduğuna göre, hiperaktif bir çocuk gibi görünmek isteyeceği son şeydi.

"Elbette öylesin canım. Dur sana bir bakayım."

Belki de eve dönmek kötü bir fikirdi. Annesi Ginny'nin yaşındaymış gibi Bill'in üzerine titriyor, teşhis büyüleri, temizlik büyüleri ve kim bilir daha neler yapıyordu. O da onun endişesini kabul edebilirdi, çünkü onun ilk etapta Seherbaz oldu, ama bir kez Aynı teşhis büyüü dördüncü kez yapıldığında sabrı biraz zorlandı.

"Gerçekten anne. Bir sıyrık bile almadım. Ölüm Yiyenler biz oraya varır varmaz kaçtılar; Moody ortaya çıktığında genelde böyle yaparlar, tabii sayıca bizden çok fazla değillerse."

Molly Weasley içini çekti. "Ve o *manyağın* gitmeni emin değilim. O tehlikeli, Bill."

Bill kendini durduramadan, "Elbette öyle," diye sırttı. "Ölüm Yiyenler için."

"Bill!"

İç çekti. "Ve o benim akıl hocam, anne. Bu konuda seçme şansım yok. Kendi başıma dışarı çıkmaya hazır olduğumu söyleyene kadar onunla birlikte olacağım."

"Peki bu ne zaman ?"

Bill ilk kez babasının işte olmamasını dilemiyordu. Bill öğleden sonra nadiren izinli oluyordu; Hog's Head'deki temizlikten sonra Moody bütün Seherbazlara kaybolmalarını söylemişti. ertesini sabaha kadar Avalon'da görünmeyecekti (Bill'in durumunda bu, Mentor'unu daha önce bulması gerektiği anlamına geliyordu).

Tıpkı sınıf arkadaşı Amanda Pieters'in Ernie Jordan'ı bulmak zorunda kaldığı gibi) geri dönüyordu ama babası hâlâ Bakanlıktaydı.

"Moody ne zaman derse, hemen hemen," diye cevap verdi omuz silkererek. "Muhtemelen altı ay daha."

Annesi kaşlarını çatarak, "Bu her zamankinden daha hızlı," diye itiraz etti. "Hatırlamıyorum-"

İyi bir endişe duymaya başlamadan önce Bill onun sözünü kesti. "Daha hızlı. Ama savaştayız anne. Bir de şu açıdan bak: Ben çok fazla uygulamalı deneyim kazanıyor."

Neyse ki, yılların tecrübesi onu kemik kıran sarılmaya hazırlamıştı, ama Ginny'nin içeri girdiği ve şu konuda gevezelik ettiği zamanki kadar küçük kız kardeşine minnettar olmamıştı Fred'in çaldığı doldurulmuş bir hayvan ya da başka bir şey.

"Çok üzgünüm Remus."

Lily'nin yumuşak sesi James'i uykusundan uyandırdı ve o kadar hızlı doğrulmasını sağladı ki neredeyse sandalyesinden düşecekti. Saatlerdir Hastane Kanadı'ndaydı, kalmasına izin tek nedeni Madam Pomfrey'e ne karısını ne de arkadaşını *hiçbir* koşulda uyandırmayacağına dair yemin etmiş olmasıydı.

koşullar. Ama şimdi Lily uyanıktı, Remus da öyle- ve eğer James daha iyi bilmeseydi, ikisi de ona surat yapıyordu.

"Kes şunu," diye karşılık verdi arkadaşı hışımla. "Öğle yemeğine gittik. Ayaklarımı ateşe tutmadın ya da yüzüme bir asa tutmadın. Biz

öğle yemeğine gitti." Remus'un sesi boğuk ve biraz da acılı çıkmıştı ama yüzü sakindi.

Lily biraz kızardı ve daha önce belli olan bir tartışmayı tekrar yaşamamak için kocasına döndü. "Merhaba James."

"Lily," diye nefes aldı ve elini tutmak için uzandı. "Bu-"

"Yakın, biliyorum," diye sözünü kesti. "Aptalca. Aceleci. Gereksiz."

"Ben de 'cehennem kadar korkutucu' diyecektim," diye araya girdi James, o daha fazla kendini azarlamadan, sesini rahat kalmaya zorlayarak. "'Boktan şeyler olur' ile birlikte." Sertçe yutkundü ve onun elini tuttu. "Biz savaştayız. Dumbledore'un dediği gibi, seni hedef alıp almadıklarını bile bilmiyoruz."

"Kızgın değil misin?" diye sordu kısık bir sesle.

"Hayır. Olamam. Eve iflas etmiş bir Seherbaz olarak döndüğümde beni kaç kez bir araya getirdin?"

Üstelik kızgın olamayacak kadar rahatlamıştı.

"Çok," diye cevap verdi Lily huysuzca.

"Güzel." James, Remus'la yüzleşmek için döndü. "Ve *sen* de kendini suçlama, Moony. Seni tanıyorum. Bu onun suçu olmadığı kadar senin de suçun değil."

James ona döndüğü anda Remus'un ağzı açılmıştı ve James konuşurken ağzı açık kaldı, sonra da bir tıkırtıyla kapandı.

"Kapa çeneni," diye homurdandı sonunda.

"Ben de senin iyi olmana sevindim, Moony." James bir gülümsemeyi başardı ama rahatlama biraz azaldığı için içi öfkeyle kaynıyordu. *İşler daha da kötüye gidiyor. Ne zamandan beri beş Ölüm Yiyen bir bara girip kimse bir şey yapmadan on üç kişiyi öldürebiliyor? O sırada* Godric's Hollow'da saklanırken dünya çok daha karanlık bir hal almıştı ve James hiçbir şey yapmamıştı.

"Teşekkürler Prongs," dedi Remus usulca. Lily'ye başka bir şey daha söyledi ama James onu dinlemiyordu bile. Düşünmekle çok meşguldü, *fark etmekle* çok meşguldü. Bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Çok uzun zamandır saklanıyordu, o kadar uzun zamandır ki kendini kayıtsızlığa bırakmıştı. Bir sebepten dolayı James varsayımlarda bulunmuştu- *Ve varsayımlar hakkında ne derler bilirsiniz, Prongs-* güvenli evinin dışındaki durumun iyileşiyor olması gerektiğini düşünüyordu. Ne de olsa ailesi güvendeydi. Şüphesiz diğerleri de güvendeydi... ama değillerdi. Bulamazlardı. Bu saldırı Voldemort'un daha da cesaretlendiğini ve onunla savaşmanın giderek zorlaştığını kanıtlamıştı. Düşünce bir kez daha soğuk ve ölümcül bir şekilde bilincine sızdı. Bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Ve bunu yapacaktı. Bir şekilde.

"James?" Lily ona seslendi ve James geç de olsa Lily'nin onun adını en az iki kez söylediğini fark etti.

"Öyle mi? Özür dilerim. Yün topluyordum."

"Açıķçası. Profesör McGonagall'ın saatlerce koridorda beklemek zorunda kalıp kalmayacağını soracaktım.

Yakın bir zamanda miniğimi bana getirmeyi planlıyor musun?" diye sordu.

"Oh! Ben-" K f r etmemeyi zar zor başardı, ama Remus, James'in zihnini çekip çıkarırken yüzündeki ifadeyi açıkça gördü. karanlık düşünceler ve üç yaşındaki geri döndü.

Remus, "Asıl sorduğu şey, Prongs, yılın geri kalanında kanepede yatmak isteyip istemediğin," diye tercüme etti.

"      o aptal kı ını kaldırıp Harry'yi getirmezs n bunun olacağına dair güvenli bir bahis var."

", gidiyorum!" James gülerek eski ev başkanına doğru ilerledi ama gülerken bile kararlılığı azalmadı.

Belki bugün değil. Belki yarın bile. Ama *bir şeyler* yapmanın bir yolunu bulacaktı.

Notu: Yaşıyor! Yeni yıl kararım bu hikayeyi bitirmek; büyük bir bölümü (30+ sayfa) kaybetmeyi başardım.

El yazımla yazdığım ve gecikmeye neden olan bir yığın vardı, ama şimdi onu buldum ve tekrar çalışmaya hazırım. Ayrıca PU, PR ve PD'yi 7. Kitaba kadar kanonla uyumlu hale getirecek olan Dev UU Güncelleme Projesine başladı.

Voldemort'un zar attığı, Snape'in taraf değiştirmekten kaçındığı ve bir *Firefly* göndermesi yaptığım Bölüm 12: "Hogwarts'ın İlk Savaşı" için burada kalın. Bu arada, lütfen gözden geçirin!

Hogwarts'ın İlk Savaşı

On İkinci Bölüm: Hogwarts'ın İlk Savaşı

1,082. Gün: 31 Ekim 1984

Başka bir zaman olsaydı, bu gün üçüncü gün olurdu. Büyücülük Dünyası'nın sözde en büyük zaferinin yıldönümü. Sokaklarda bağırış çağırışlar, partiler ve coşkulu kutlamalar olacaktı.

Aksi takdirde ölmüş olurlardı. Havai fişekler, tatlılar, içecekler ve insanların yiyebileceği tüm yiyecekler olacaktı. Orada mutluluk ve rahatlama olurdu, sadece biraz kuşku hissi, tabiri caizse lanetten kurtulmuş olma duygusu. Ve orada, sahip olması *gereken* bir ailenin ve evin hayalini kuran, kendi içine kapanmış yalnız bir çocuk olacaktı.

Ama bu yıl değil.

Bu 31 Ekim bir yıldönümü değildi. Bir dönüm noktasıydı.

Remus sabahın birinden kısa bir süre sonra kulağında Dumbledore'un sesiyle uyandı.

"Tüm öğretmenler derhal astronomi kulesine rapor versin. Hogwarts saldırı altında."

Son dört kelime tam olarak aklına gelmeden ayağa kalkmış ve cüppesini giymişti ki Remus şok içinde donakaldı. *Hogwarts* saldırı altında mıydı? Neredeyse bin yıl boyunca okul her tehdidi püskürtmüştü ve hiç kimse okula saldırmaya teşebbüs bile etmemişti.

yarısı kadar. Voldemort bile buna cesaret edemezdi! O kadar aptal değildi, değil mi?

Remus'un midesi bulandı; Karanlık Lord hakkında bildiği bir şey varsa, o da kazanma şansı olduğunu düşünmediği zaman asla saldırmadığıydı. Dumbledore da bunu biliyordu ve bu da sihirli bir şekilde taşınan sesindeki gerginlik ipucu duyuru saklanamazdı. Remus, müdürü hiç korkmuş görmemişti, bunun mümkün olduğunu düşünmemişti ama her nasılsa Dumbledore'un kalbinin ve bunun hayatlarının en uzun gecesi olacağını söyledi.

Neredeyse haklıydı.

Daha uzun olanları daha sonra gelecekti.

Avalon'da kalmak ya da Yuva'da kalmak seçenekleriyle karşı karşıya kaldığında, Bill anlaşılır bir şekilde Avalon'u seçmişti. Evini ve ailesini seviyordu -ve her zaman sevecekti- ama Burrow zaten yeterince küçüktü ve ailesinin diğer çocuklar için odaya gerçekten ihtiyacı vardı. Bill bir oda için para ödeyebilirdi. Elbette Seherbaz olarak aldığı maaşla düzlüğe çıkabilirdi ama bu Moody'nin gecenin bir yarısı odasına dalma fırsatını elinden alırdı.

"Ayağa kalk Weasley!" diye kükredi tahta bacaklı Seherbaz kapıdan içeri girerken, esasının basit bir hareketiyle Bill'in kordonlarını itti. "Zaman !"

"Ha?" Bill gözlerini kırptırdı, ama esasının elinde olduğunu ve akıl hocasının genel yönünü işaret ettiğini görmekten memnun oldu. Seherbazların gizli adasında saldırıya uğramak gibi bir beklentisi yoktu (orada yaşamayı seçmesinin bir başka nedeni de

görevler arasında), ama Moody bir an bile tembellik etse onu asla affetmezdi.

"Hogwarts saldırı altında, oğlum-o, ve biz kahramanlar gibi kurtarmaya gidiyoruz." *Güm. Güm.* Moody Gardırop çoktan dolmuştu ve Bill yataktan yarı yuvarlanır, yarı düşerken giysilerini ona doğru fırlatıyordu.

Yanlış duymuş olmalıydı. Sersemlik duyduklarını anlamasını etkiliyordu ve hâlâ uyku sersemi olan zihni Moody'nin sözlerini olabilecek en kötü şekilde yanlış yorumlamıştı.

"Hogwarts *ne* demek?" diye sormayı başardı, haber kafasına dank ettiğinde bir bacağı pantolonunun içinde, diğeri hâlâ dışarıdaydı.

"Saldırı altında. Sağır mısın, Weasley? Hareket zamanı. 'Bella diğerlerini alıyor, ama sen ve ben öncü muhafızlarız." Adım. *Güm.*

Bill baktı. "*Sadece* biz mi? Delirdin mi sen?" Kelimeleri durduramadan ağzından çıkmıştı ama Moody sadece güzel kaşını kaldırdı. Yaralı yüzünde neredeyse bir sırıtış vardı.

"Boş ver. Buna cevap verme."

Akıl hocası bir kahkaha attı. "Şimdi düşünüyorsun. Hadi gidelim. *Ve o asayı geri çıkar!"*

Bill aptalca bir hareketle asasını cüppesinin içinde her zamanki yerine sokmuştu; Moody'nin bağırması üzerine sıçradı ve asasını tekrar çıkardı. Elbette Avalon'daydılar, bu da demek oluyordu ki Adaya sadece Seherbazlar girebiliyordu ama Moody'nin inancı sürekli tetikte olmaktı ve Bill işi şansa bırakmamak gerektiğini anlıyordu. Yine de, Ana Köşk'ün eğitmen kanadından çıkarken sormak zorundaydı:

"Neden bu kadar *mutlu* görünüyorsun?" Moody ile daha önce de savaşırmıştı ve akıl hocası hiç bu kadar neşeli görünmemişti.

"Voldemort Dumbledore'u seçti. Bu çok aptalca, Özellikle de Albus'un kendi sahasında. Ve eğer Yakında orada, belki onunla benim aramda, o sıçan piçini sonsuza dek alaşağı edebiliriz."

Bu sözleri duymak Bill'in neredeyse durup bakmasına neden oluyordu ve kalbi göğsünde bir takla attı. *Moody gerçekten düşün-?* Bill sesini yeniden bulana kadar ikili İkincil Uyum Merkezi'ne olan mesafenin yarısını kat etmişti.

"Oraya Floo ile gitmeyecek miyiz?"

Adım. *Güm*. Moody ona ters ters baktı. "Dumbledore okulu kilit altına aldı. Voldemort kaleyi çok iyi biliyor. Hiçbir şey içeri giremez, hiçbir şey de dışarı çıkamaz. Zor yoldan gitmeliyiz."

"Hogsmeade ya da Yasak Orman'a rağmen." Bill'in kalbi sıkıştı.

"Şimdi düşünüyorsun. et, evlat! Eğer benim tek tahta çivili benliğim senin genç bacaklarını geçebilirse, durumumuz düşündüğünden de kötü olacak."

Bill yarım adımdan fazla geride kalmamıştı ama de adımlarını hızlandırdı. "Oraya varmamız uzun zaman alacak," dedi endişeyle.

Moody karanlık bir sesle, "Çok uzun ," diye cevap verdi.

Remus Astronomi Kulesi'ne ulaşan ilk profesörlerden biriydi; aslında sadece Dumbledore ve McGonagall

onu orada dövmüştü. Cümlesinin ortasındaydı:

"... ve tüm ortak oda girişleri emniyete alındı. Kaymakamları düzeni sağlamaları için bilgilendirdim. Öğrenciler güvende olacak, Albus."

"Teşekkür ederim, Minerva." Müdürün sesi Remus'un daha önce duyduğunu hatırladığından çok daha kısıktı ve gözleri , Remus'un karanlık ufukta titremeye başlayan ışıkları görebildiği yere odaklanmıştı.

Daha iyi görebilmek için McGonagall'ın yanına yaklaştı ve yüzünü buruşturdu. Remus, ışıklara karşı gölgelerin göze çarptığını fark etti -büyüler, kalenin savunmasını araştırıyordu. Ve bu gölgelerin kime ait olduğunu tahmin etmesine gerek yoktu.

McGonagall başını sallasa da Dumbledore dönmedi. gergin bir şekilde selamladı. Ancak müdür devam etti mavi gözleri ve yüz ifadesi tetikte, karanlığa bakıyordu. Yine de neredeyse *rahatlamış* görünüyordu, kalenin en yüksek kulesinin korkuluğuna dayanmış, düşmanın yaklaşmasını bekliyordu.

McGonagall bir süre sonra, "Alastor Moody ile temasa geçtim," diye ekledi. "Seherbazların buraya gelmesi zaman alacak ama tek başımıza değiliz."

"O kadar vaktimiz olacağını sanmıyorum, Minerva." Dumbledore'un asası kısa bir süreliğine yukarı kalktı. "O burada."

"Voldemort mu?" diye sordu hafifçe

kekeleyerek. "Evet."

Remus titredi ama sesini düz tutmaya zorladı. "Ne ki?"

McGonagall ona şaşkın bir bakış fırlattı ama Dumbledore kıpırdamadı; Remus yarı yarıya müdürün onun orada olduğunu bile fark etmemişti. Dumbledore'un tüm dikkati uzaktaki figürlere odaklanmış gibiydi. Ama hayır. Dumbledore *her zaman* biliyordu, sadece dikkati dağılmıştı.

Yine de, Snape'in başını çektiğı diğer profesörler merdivenlerden yukarı çıkmadan önce ikisi de yanıt vermedi. Remus bir an için İksir Ustası'nı gördüğüne şaşırdı, ama bunu Düşünceler bir yana. Eğer Dumbledore Snape'in sadakatinin nerede olduğu konusunda yanılıyorsa, bunu yakında öğreneceklerdi ve artık bu konuda bir şey yapmak için çok geçti.

"Bekle ve umut et, Remus," diye yanıtladı müdür yan gözle bakarak ve gözleri parlayarak.

Böyle bir anda Monte Kristo Kontu'ndan nasıl alıntı yapabilir?

Remus çenesinin düşmesini engellemek için kendini tümüyle kontrol etti ve böylece Snape içeri girmeden önce konuşma şansını kaybetti.

"Bizi nerede istiyorsunuz, Müdür Bey?"

Dumbledore sonunda diğerlerinin farkına varmış gibi görünüyordu, ama yine de gözlerini gözlerinden ayırmadan cevap verdi yaklaşan gölgeler. "Senin, Minerva'nın ve Remus'un burada benimle kalmasını istiyorum. Diğer herkes öğrencilerin yanına gitsin ve onları güvende tutsun."

Remus'un bazı meslektaşları - özellikle de Hogwarts'ta Remus ve Severus'tan daha uzun yıllar geçirdi. itiraz edercesine mırıldandılar ama McGonagall kaşlarını çatarak onları kovdu. Onları merdivenlere kadar uğurladı. Snape, Dumbledore'a -ve onu orada istediğinden emin olmayan Remus'a- yaklaşarak tısladı: "Çok uzaklardan

dörtten fazla Ölüm Yiyen var, Müdür Bey. *Bu* ikisi o kadarını tutamaz."

"Ya sen Severus?" Bir gümüş kaş yükseldi.

Snape acı acı homurdandı. "Sana olan itibarımı yakmak istemiyor. Ben seninim. Bu gece."

"Yani kazanacağını düşünmüyor, öyle mi?" Dumbledore hafifçe sordu ama Remus onun sesinde hiç umut duymadı.

"Bilmiyorum. Bildiğine inanıyorum ama iki ucu da ortaya karşı oynuyor. Belki Lucius onun ne planladığını biliyordur, ama ben bilmiyorum. Bana *o kadar* güvenilmez."

McGonagall nefesinin altından, "Yazık," diye mırıldandı ve Remus çok uygunsuz bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldı.

Ancak Snape belli ki hiçbir şeyi eğlenceli bulmuyordu. "Demek istediğim hâlâ geçerli, Albus. Üç profesörle düzinelerce Ölüm Yiyen'le savaşamazsın. Hatta tüm bile. Ve o da buna güveniyor."

Dumbledore kıkırdadı. "Ben de öyle Severus. Ben de öyleyim."

Yer sarsıldı ve Remus uzaklardan gelen bir gümbürtü duydu.

"İlk çizgiyi keşfetti," dedi McGonagall yumuşak bir sesle. "Sanırım zamanı geldi, Albus."

"Öyle yap."

Remus'u çok şaşırtan bir şekilde, McGonagall güç kelimesini söylerken Dumbledore bakmaya devam etti. Sağında Snape şok içinde irkildi, bu da Remus'u en azından hazırlıksız yakalanan tek kişi olmadığı için minnettar etti.

Bir saniye sonra, güçlendirilmiş koğuşlar yerlerine yerleşti; Remus Hogwarts'ın çevresindeki ortamın değiştiğini *hissedebiliyordu*. Hogwarts'ın derin savunmasının bir tanesine bağlı olduğunu öğrendiğinden beri güç sözcüklerini incelemişti ama bu ilkti. Böylesine yüksek bir büyü'nün kullanıldığını ilk kez görüyordu. Havadaki katıksız güç omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi ve Snape'in de aynı şekilde etkilendiğini görebiliyordu.

İksir Ustası bile keskin bir nefes aldı ve McGonagall'ın yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Gerisi sana kalmış Albus," dedi sessizce. Sessizlik.

Uzun bir an boyunca hiçbir şey olmadı. Ölüm Yiyenler bile koğuşlara saldırmayı bıraktı; gece . Bomboş. Karanlık.

Remus umutsuzca böyle bir gücün Voldemort'u korkutup inanmak istiyordu, ama o öyle bir-

Çatlak.

Bu gök gürültüsü müydü, yoksa havayı dolduran güç müydü?

Bu her neyse, McGonagall'ın az önce yaptığı sihirle hiçbir şekilde ilişkili değildi; Remus o gücü hissedebiliyordu Hogwarts'üzerinde bir kalkan gibi uzanıyordu ve havadaki yeni gerilim başka bir şeyden kaynaklanıyordu.

"Onunla dövüşmek niyetinde değilsin, değil mi?" diye sordu istemeden.

Dumbledore kıkırdadı. "Hiç de değil, sevgili oğlum. Ya da en azından hemen değil. Severus haklı. Çok fazla Ölüm var

Bir avuç profesörün yüzleşmesi için yiyiciler. Yeterli zamanımız olduğunu varsayarsak Seherbazları bekleyeceğiz. O zamana kadar, ben Lord Voldemort'la düelloya girmeye hiç niyetim yok. Bunu yapmak aptallığın zirvesi olur."

Bum.

Yer tekrar sarsıldı. Ve sonra bir kez daha, daha da şiddetli bir şekilde; Remus bir an için ayaklarının altındaki taşların yer değiştirdiğini hissetti.

"O da *ne*?" Snape sonunda sordu, sesi gergin ve her zamankinden daha tizdi.

Remus ilk kez Ölüm Yiyen'le tamamen aynı fikirdeydi.

Beklenmedik bir şekilde, Dumbledore cevap vermeden önce hafifçe irkildi. "Güç. Voldemort Hogwarts'ı korumak için neler yapıldığını anlıyor ve o sıradan büyüler korumaları kıramaz. Bunun yerine, saf güçle yolunu bulmaya çalışıyor."

Başka bir *patlama*.

Remus'un dişleri kafatasının içinde takırdadı.

"İşe mı?" diye sordu başka kimse sormadığında.

"Burada başka biri olsaydı olurdu," diye cevap verdi Dumbledore, ama şimdi sesinde bariz bir gerginlik vardı.

"Dikkatli ol Albus," dedi McGonagall yumuşak bir sesle, elini onun koluna koyarak.

Okul müdürünün ona attığı gülümseme Remus'un güvenini bir şekilde tazeledi. "Elbette."

BOOM.

Ses bu sefer daha yüksek geldi ve şimdi gölgeler o kadar yakındı ki Remus tek tek Ölüm Yiyen maskelerini seçebiliyordu. Sabırsızca ileri geri hareket ediyor, bazen koğuşlara etkisiz büyüler fırlatıyor, çoğu zaman da büyü kendilerine geri döndüğünde kaçıyorlardı.

Gerçekten de, kumda gerçek bir çizgi varmış gibi görünüyordu. geçemiyordu; duvarların yüz metre yakınına gelmeye çalışan Ölüm Yiyenler kehribar rengi güç patlamalarıyla geri püskürtülüyordu.

Dumbledore asasını sağ elinde gevşekçe tutuyordu ama Remus onun asasını ilk kez kaldırdığını görmemişti. Dumbledore gücün bu şekilde kullanıldığını *hiç* görmemişti, bunu hayal bile etmemişti ve yine de Remus içgüdüsel olarak Dumbledore'un bile bunu sonsuza kadar sürdüremeyeceğini biliyordu. James ve Sirius ona birkaç yıl önce Seherbazların Voldemort'un kendisini tehlikeli derecede güçlü bir büyücüye dönüştürmek için neler yaptığını inceliyorlardı. bir şekilde kendini *değiştirdiğini* biliyordu. Bunu yaparken, Voldemort onun ruhuna zarar vermişti... ama Dumbledore böyle bir şey yapmamıştı.

Peki bu gücü *nereden* alıyordu?

BOOM.

Kule titredi, önce sola, sonra çok sağa kaydı ve sonunda tekrar geri döndü. Remus tökezledi ve McGonagall'ın kolunu tutarak düşmesini engelledi.

kendi dengesini yeniden sağladı. Dumbledore şimdi ağır bir şekilde korkuluğa yaslanmıştı; McGonagall kule sarsılırken ondan uzağa fırlamıştı.

"Müdür Bey?" diye sordu endişeyle. Dumbledore cevap vermedi.

Koğuşlar... *titredi*. Seğirdi.

Tokalı-

İmkansız da, Remus ilkel gücü hissetti
zayıfladı - ve sonra, aynı aniden, daha eski ve daha derin bir şey
koğuşları güçlendirmek için koştu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu endişeyle.

Aynı anda McGonagall tekrar Dumbledore'un koluna uzandı.
"Albus-"

"Yapma." Elleri savuşturdu, gözleri uzaktaki gölgelerden hiç .

"Albus!" sesindeki şok canını *acıtmıştı*.

Dumbledore sıkıca, "Şu anda güvende değilim," diye açıkladı.

"Müdür Bey, bu da *ne*?" Remus aceleyle sordu. Ne hakkında
konuştuğunu belirtmesine gerek yoktu. Dumbledore biliyordu.

BOOM.

Müdür cevap vermeden önce taşlar tekrar gümbürdedi:

"Hogwarts," dedi ağır bir sesle, "her zaman korunacaktır."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor!" Snape tersledi. Ama bir
şey söylüyordu. Remus sadece ne olduğundan emin
değildi.

"Şimdi gitmelisiniz. de."

"Hayır." Remus McGonagall'ın sesinin kendi sesine katılmasına şaşırmamıştı ama Snape'in reddetmesi biraz beklenmedikti. Dumbledore'a gerçekten bu kadar sadık mıydı, yoksa Voldemort ona her şeye tanık olmasını mı emretmişti?

"Pekâlâ." Dumbledore'un sesi biraz rahatlamış gibiydi ama bir sonraki emri McGonagall'ın yeniden onun yanına gitme girişimini engelledi.

"Geri çekilin. İçimde hareket eden güç başkalarının maruz kalması için tehlikeli."

"Ya sen?" diye sordu . Dumbledore

içini çekti. "Ve ben." *Crunch*.

Beklenmedik ses Remus'un sıçramasına neden oldu; Astronomi Kulesi'nin taşları ve parçaları parçalanıp ufalanarak aşağıdaki avluya yağıyordu. Şu anda sadece küçük parçalardı, ama Remus'un altındaki titreşimler ayaklar giderek daha şiddetli hale geliyordu.

"Kule dayanacaktır," dedi müdür kendinden emin bir şekilde, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi.

Snape alaycı bir tavırla, "Sadece *sen* yaptığın sürece," dedi.

McGonagall kaşlarını çattı ama yanıtı ani bir rüzgar patlamasıyla kayboldu.

Soğuk rüzgar.

BOOM.

Dumbledore sendeledi, kendini zor tuttu. Ama sonra yaşlı büyücü gülümsedi.

"Lord Voldemort kontrol edemediği güçlerle oynuyor," dedi dondurucu rüzgârın esintileri arasında. "Yakında bulacak-"

"Onu kontrol etmek zorunda değil!" Snape onun sözünü kesti ve uğuldayan rüzgârdan sesini duyurabilmek için bağırdı. "Tek yapması gereken gücü serbest bırakmak ve *senin* onu durdurmanı sağlamak!"

Dumbledore'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bill hiçbir zaman mesai saatleri dışında gizlice dolaşan biri olmamıştı.

Hogwarts'ın gizli geçitleri hakkında pek bir şey bilmiyordu. Buna bağılı olarak, Üç Süpürge'ye apar topar girmenin Okula ulaşmanın en hızlı yoluydu; kendi başına kalsaydı Yasak Orman'da belirir ve hızla içeri girerdi. Ancak Moody ne yaptığını çok iyi biliyor gibiydi.

Yine de, Moody gibi sosyal açıdan nezaketsiz biri bile 'un bir toplantının ortasına Görünmez Kalabalık bir taverna iş yapmak için en iyi yol değildi. Biri çığlık attı.

Birisi "*Stupefy!*" diye bağırdı.

Bill'in sağındaki bir masa patladı ve iki Seherbaz da kıvılcım ve kıymık yağmuruna tutuldu.

"Lanet olası aptal siviller -"

"Yere yat!" Bill, Moody'nin atıp tutmasını yarıda keserek ortağını yere yatırdı.

Büyük bir gürültüyle çarptılar, büyüler başlarının üzerinde havada çaprazlama uçuştı.

" *Stupefy!*"

" *Impedimenta!*"

" *Furnunculus!*"

Son lanet Bill'e isabet etti ve vücudunun her yerinde anında çıbanlar patlak verdi, bu can sıkıcıydı ama hiçbir şekilde etkisiz hale getirici değildi - tabii şiddetli *kaşıntıyı* görmezden gelebilirse . Moody'nin tahta bacağı hayal kırıklığı içinde yere çarptı. "*Protego!*"

Kalkan tılsımı dışarı fırladı ve çiftin etrafındaki havayı parıltıdı.

"Kesin şunu, sizi aptallar!" diye bağırdı kıdemli Seherbaz. Kısa bir süreliğine Bill'e döndü ve esasını sabırsızlıkla havaya kaldırdı.

"*Sonlu*

Incantatem. Biz seherbazız. Sizce Voldemort'un kaç tane tahta bacaklı, tek gözlü Ölüm Yiyen'i *vardır?*"

Bu ismin zikredilmesiyle dehşet verici bir sessizlik çöktü.

Bill, Moody ile birlikte ayağa kalkarken, "Teşekkürler," diye nefes aldı. Moody sadece homurdandı ve kalabalığa ters ters baktı.

"Şimdi," dedi hızlıca, "hepinize *eve* gitmenizi öneriyorum. Hemen. Voldemort Hogwarts'ta ve burası rahat kart oyunları ve ateş viskisi için okula biraz fazla yakın. Bazı *gerçek* Ölüm Yiyenler sizi akşam yemeğinde yemeden önce gidin."

Oda boşalmadan önce Bill'in gözünü kırpmasına bile fırsat olmamıştı.

"Hadi, sen," diye emretti ortağı, Three Broomsticks'in arka tarafına doğru ilerlerken.

"Onları o kadar da korkutmana gerek yoktu," dedi usulca.

Moody kaşlarını çatı. "Korkmak iyidir. Korkmak dikkatli olmaktır, evlat. Şimdi evlerine gidecekler ve asıl işi bize bırakacaklar."

"Sen öyle diyorsan."

Diğer Seherbaz arka odaya doğru ilerlerken Bill itaatkâr bir şekilde onu izledi ve ani bir sırtışla kapıyı çekerek açtı. "Kahraman olma zamanı, evlat."

Bill, "Kahramanların kendilerini öldürttüğünü söylediğini sanıyordum," diye itiraz etti.

"Şimdi yapamayacağımızı hiç , değil mi?"

Bir sonraki rüzgâr hiç de öyle değildi; karanlık bir güç dalgası gecenin içinden yükselip Dumbledore'a kafa üstü çarptı ve onu geriye doğru fırlattı. Dumbledore bağırmadı ama Remus, Müdür yere düşerken vücudunun sarsıldığını gördü ve bir şeyin *çatırdadığını* duyduğunu sandı.

"Albus!" McGonagall ileri atıldı ve Snape onun kolunu yakalamadan önce neredeyse ona dokunacaktı.

Dumbledore öksürdü; Remus, müdür acı içinde ayağa kalkarken ağzından kan fışkırdığını gördüğünü sandı. "Ben iyiyim Minerva."

"Cehennemliksin!" diye öfkeyle karşılık verdi.

Remus onun daha önce hiç küfür ettiğini duymadığını fark edene kadar bir an geçti.

Ama Snape bağıırken bile Dumbledore ona yorgun bir gülümseme attı:

"et! *Protego!* "

İkinci bir güç dalgası neredeyse ilkinden daha sert vuruyordu. Snape'in kalkanı saldırıyı yavaşlatmasaydı, Remus Dumbledore'un yine yere düşeceğinden emindi. Müdürün kalkanı bir saniye sonra sessiz ama çok daha güçlü bir şekilde onu takip etti.

Kule tekrar sallanırken bile karanlık dağıldı.

BOOM.

Ses şimdi daha yüksekti; Remus'un dişleri refleks olarak takırdadı.

"O kazanıyor-" McGonagall üçüncü dalga kükrerken konuşmaya başladı.

Soğuk.

Dumbledore saldırıyı savuşturdu ama açıkça neredeyse ıskalıyordu. dördüncü. Sonra her şey bir anda oldu. McGonagall yavaşlatmak için bir kalkan büyüsü yaptı ama beşinci dalga savunmasını yok etti ve onu yere serdi.

Snape onu yakalamaya çalıştı ama başaramadı; Remus yardım etmek için kendi kalkanını araya sokmakla meşguldü.

" *Contegorum!*" diye denedi. Sirius ona yıllar önce Seherbazların en güçlü kalkan tılsımını öğretmişti ve Remus kalkanı tutmanın baskısı altında sendelese de şimdi tutuyordu.

kalkanını yerleştirdi. Bu ve Dumbledore arasında, altıncı dalga tamamen saptırıldı ve sonra-

Soğuk.

Buz gibi eller karanlığın içinden bağıarak Dumbledore'un kollarına, Dumbledore'un yüzüne uzandı. Remus aniden titremeye başladı ve yarım düzine metre uzakta olmasına rağmen titreyen parmakları esasını düşürmeye çalışıyordu. *Çok soğuktu.*

Pençeler yüzünü parçalıyor-

Bir yerlerde biri çığlık attı. Bir yerlerde.

O geceye kadar normal bir çocuktı ve sonra Dumbledore'a kadar bir daha asla...

Dumbledore'un bana ihtiyacı var.

İrade gücü korkunun önüne geçti.

" *Expecto Patronum!*" Remus bağırdı. Bunu yapmak zorunda değildi. uygun anlamlı bir düşünce aradı - hep aynıydı: dört arkadaş. Önemli olan tek şey bu anıydı.

Bir süre sonra başka bir ses bu sözleri yankıladı ve Remus, Snape'in geyiğinin kendi kurduna katıldığını görünce şaşırdı.

" *Expecto Patronum!*" McGonagall'ın kedisi ayağa fırlarken canlandı ve soğuk aniden geri çekildi.

Remus, "Ruh Emicileri var," diye boş yere nefes aldı.

"Takdire şayan bir gözlem, Lupin!" Snape tersledi, sesi korkuyla gerilmişti.

"Önemli olan *nasıl olduğu*," diye araya girdi McGonagall. "Biliyor muydun Albus?"

"Hayır." Dumbledore'un vücudu tekrar tekrar titriyordu; duramıyor gibiydi. "Severus?"

"Sadece söylentiler."

"Anlıyorum." Sonunda Dumbledore'un asası havaya kalktı ve Sadece onun görebileceği bir şey. "Kaleyi mühürle Minerva. koğuşları onları dışarıda tutamaz."

"Sanmıyorum-"

"Öğrencileri Dementor'lardan korumalıyız," dedi. sözünü kesti. "Ve üçünüz de gitmelisiniz. Aksi takdirde siz de dışarıda kalacaksınız."

"Hayır." Üçü yine ağızdan konuştu; Remus, Snape'le hafif şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu ama Ölüm Yiyen'in Yüzü solgun ve kararlıydı.

Remus sessizce, "Sizi bırakmayacağız, Müdür Bey," diye sözlerini tamamladı.

McGonagall, "Bunu tek başına yapmıyorsun," diye vurguladı. sessizce. "O yüzden tartışmayı bırak, Albus. *Colligum Omni*. Kale mühürlendi."

Tekrar Dumbledore'un yanına yaklaştı ve hâlâ titreyen bedenini bir eliyle yanından tutarak sabitledi. "Elimizden geldiğince sana yardım edeceğiz," diye fısıldadı. "Şimdi kurtar Hogwarts."

Yazarın Notu: Lütfen FFN'deki yeni UU Forumlarına göz atın (profil sayfamdan erişilebilir). Eğer değilseniz Yahoo Grubuna zaten , ayrıntıları göndereceğim

UU Güncelleme projesine başladığımda orada olacağım. O zamana kadar, lütfen gözden geçirin ve savaşın devam ettiği 13. Bölüm: "Artık Saklanmak Yok" için buralarda kalın ve James Potter dünyayı değiştirecek bir seçim yapar.

Artık Saklanmak Yok

On Üçüncü Bölüm: Artık Saklanmak Yok

1,082. Gün: 31 Ekim 1984

"Şişko bir Ev Elfinin oğlu!"

Moody öfkeyle homurdanarak elini tekrar kapalı kapıya vurdu. O ve Bill, Üç Yol'dan gelen gizli geçidin Hogwarts ucuna ulaşmışlardı.

Broomsticks, sadece çıkış yolunu ikisinin de üstesinden gelemeyeceği bir büyüyle mühürlenmiş olarak buldu. Bill mükemmel bir lanet bozucuydu ve çok katmanlı mühürleri ve ama saatler süren dikkatli bir çalışma olmadan ve sorun üzerinde çalışmak için daha da uzun bir süre, kaleye girmelerinin hiçbir yolu yoktu. Özellikle de Moody'nin bildiği şifre artık işe yaramıyordu.

"Lanet olsun. İşler düşündüğümden de kötü olmalı." Moody'nin asası havaya kalktı ve mırıldandığı bir büyü'nün ardından gümüş bir disk hızla onlardan uzaklaştı. "McGonagall'a bir mesaj gönderdim. Umarım zamanında eline ulaşır da bir önemi olur."

"Neden McGonagall?" diye sordu Bill, boğazı aniden düğümlendi. *Dumbledore'un öyle olduğunu düşünmesine imkân yoktu...* Bu düşüncenin sonunu getiremedi.

"Albus, gününü mahvetmeye çalışan huysuz bir Seherbaz olmadan da yeterince meşgul olacaktır."

Bill tuttuğunu fark etmediği bir nefes verdi.

Bum.

Bütün kale sallanıyor gibiydi; ayaklarının altındaki taş zemin bile yerinden oynadı. Bill ürperdi.

Kullanılan güçlerin baskıcı gücü bekledikleri yere doğru bastırıyordu. Yaptığı teşhis büyüleri Geçit hâlâ ona bilgi veriyordu ve Bill neredeyse savaşın çok uzakta olmadığını hissedebiliyordu.

Saniyeler ağır çekimde geçiyordu.

Moody bile kıpırdandı.

Hogwarts yaşam mücadelesi verirken bir geçitte sıkışıp kalmışlardı.

İlk yarım saatin sonunda haber tüm Büyücülük Dünyası'na yayılmıştı ve Sihir Bakanı'nın hakkını vermek gerekirse, tereddüt etmekle ya da şaşkınlık içinde ellerini ovuşturmakla vakit kaybetmedi. Seherbazlara derhal emirler gönderildi (Arabella Figg'in saldırıdan kendi patronundan çok önce haberdar olduğunu söylemeye hiç niyeti yoktu) ve hatta Vurucu Büyücüler bile gönderildi. Ama sadece Seherbazlar okula giden arka yolu biliyorlardı ve Figg'in aklı başında olup onu çağırması sayesinde zaman öğrencisi ve yolculuk için onu da getirin.

Ne de olsa ikisi de Hogwarts'ta kazanılacak bir zaferin Voldemort'u üstün kılacağını biliyordu -Dumbledore ve okul Büyücülük Dünyası'nın en önemli iki sembolüydü ve ikisi de düşerse, bir ya da iki ailenin güvenliğinin artık bir önemi kalmayacaktı.

Bir Hogwarts emektarı olan James, Seherbazları Hog's Head'den geçirip İhtiyaç Odası'na götürdü.

Tüm özel timlerini derhal Gregory the Smarmy heykelinin önündeki geçide bıraktılar.

"Bu doğru değil..." James kaşlarını çatarak devam etti. Tereddüt ederken Bella ona ters ters baktı ve eski yoldaşlarının James Potter'ın yeteneğini kaybedip kaybetmediğini ve aniden savaşa dönmesinden korkup korkmadığını merak ettiklerini neredeyse duyabiliyordu. Ama yine de bekledi, zihni koştururken etrafına bakındı.

"Bunun için zamanımız yok, James!" Bella tükürdü.

"Dumbledore en yüksek noktayı alacak ve o da-"

"Astronomi Kulesi, biliyorum," diye sözünü kesti. "Ama İhtiyaç Odası yedinci katta olmalı, üçüncü değil *ve bu* da orada biri olduğu anlamına geliyor. geçit." "Ne?"

James asasını heykele doğrulttu ve bir anda diğer Seherbazların tüm dikkatini üzerine çekti.

"Buraya *İhtiyaç* Odası denmesinin bir sebebi var, 'Bella. Daha önce hareket ettiğini hiç görmedim ama eğer hareket ettiyse... sinsi Ölüm Yiyenlerle dans etmek ister misin patron?"

Satranç tahtasına bakarak sonunda iç . Elbette işaretler herkesin görmesi için oradaydı - neden Büyük Oyun'a kulak veren tek kişi oydu? Hatta Dumbledore ne olup bittiğini anlamamıştı; Dumbledore'un kendi itirafına göre, aptal bile olsa değiştiremeyeceğini bildiği olaylara tanıklık ediyordu.

Pendulum Games şafaktan önceki saatlerde sessizdi; yatağında güvende olması gerektiğini düşündü, Bir zamanlar evinde olan misafirinin yokluğundan rahatsız olmamıştı.

"Bay Bishop" eski dostunun zamanının geri kalanını nerede geçirdiğini bilmiyordu; *herhalde* gemiyi kurtarmaya çalışıyordu. dünyayı gölgelerin içinden yönetiyor, kukla ustasına kukla oynatıyor.

Tipik.

Satranç tahtasına baktı ve tekrar iç çekti. Bu hamle Grindelwald'ın seçeceği bir hamle değildi ama tahtaya bakarken, Dumbledore'un bu tavizi verdiği için zeki bir piç olduğunu biliyordu. Beyaz fil sadece bir kare ilerlemişti ve taş ne bir kırmızı ne de tahtanın beyaz bölümünü korumasız bıraktı. Kırmızı oyunun bundan sonraki bölümünü taşıyacaktı, bu çok açıktı ve eğitimsiz bir göz için kırmızı her iki beyaz krala giden yola sahipti. Ancak oyunu izleyen gözler eğitimsiz olmaktan çok uzaktı ve o daracık yolu gördü Dumbledore açmıştı.

Şimdi yapması gereken tek şey o yolda tükenmeden ilerlemektir. Grindelwald arkadaşına olan inancının yersiz olmadığını umuyordu. Ve umuyordu ki (ve her ne kadar kabul et, dua et), büyük beyaz şahın asla tehlikeden kurtulamayacağını gördüğünde yanıldığını söyledi.

Tek parça, tek kare. Hepsi buydu.

Oyun bu gece için bitmişti, belki de bu yıl için. Ama *bu*, olayların değişmeye başladığı andı ve Karanlık Büyücü olmasına rağmen bu geçişten hoşlanmamıştı. İsteddiği *bu* değildi ve geri çekilen ışığın yasını tutmak garip gelse de, bu olaydaki kendi rolünü anlıyordu... en azından şu anda olduğu gibi.

Ama en azından bu süre zarfında eğlenebilirdi. Sadece uslu duracağına söz vermişti, hiç eğlenmeyeceğine değil.

Tüy kalem parşömene çizik attı.

Sevgili Albus,

1987 yılının 5 Mart günü, yapmanız gerektiğini bildiğiniz şey için iyi bir gün olacaktır. High 72'de küçük şirin bir dükkan var. Oxford'da Pendulum Games adında bir yer. Sanırım buranın sahibi, "G" Bishop adını kullanan görkemli ve yaşlı bir beyefendidir. Belki de onunla satranç oynamalısınız. zaman zaman.

Ve ben önerilerde bulunurken, incelemek isteyebileceğiniz bir büyü var, yıllar önce çalıştığınıza inanıyorum. Adı tamamen yanıltıcı ama Güvenli Liman Büyüsü'nü hatırladığınıza eminim.

Eski dostun, Gellert

Bir süre sonra, mektubu mühürlerken gülümseyerek bir dipnot ekledi.

Heykel bir gıcırtyla yana savruldu ama James, diğer seherbazlardan herhangi biri hareket etmeyi düşünemedi önce açıklıktan geçmişti - tabii ki 'Bella hariç. Bella onun peşindeydi, uzun zaman önce eski bir kovalayıcının kafasına sürprizin insanı hayatta tuttuğu gerçeğini kazıyordu: ilk hareket eden en uzun yaşardı.

Omzuyla duvarı işaret eden James dudaklarında bir lanetle ileri atıldı.

"Onunla birinin gözünü çıkaracaksın, evlat! Bunun ne olduğunu sanıyorsun, Quidditch mi?" Bir el James'e tokat attı. Tanıdık bir hırıltı gizli geçidi doldururken asa aşağı indi.

Yavaşladım, diye geç de olsa fark etti James, keşke o yaşlı piçi lanetleseydim diye düşündü. Ama diğer Seherbaz devam etmeden önce kendini savunma fırsatı bulamadı:

"Ne tür bir beyin felci yaşıyorsun, 'Bella?'"

Moody ışığa doğru tepinerek sordu. "Bu salağın *saklanıyor* olması gerekiyordu, Merlin'in lanet amcası aşkına!"

"Oh, çeneni, Alastor. Bir dolapta sıkışıp kaldığını gördüğüme sevindim Öncü muhafız olarak bir şeyler başarmak yerine," diye karşılık verdi Figg. "Şimdi, ."

Kıdemli Seherbaz eleştirilere aldırış etmemiş gibi görünüyordu. "Dışarı çıkın," diye emretti. "Potter, sen benimlesin, çünkü 'Bella nereye gittiğini bildiğini düşünüyor gibi görünüyor. Ve *sürekli tetikte olun*, millet! Tek bildiğiniz, Weasley ve benim Ölüm Yiyenler olabileceğimiz."

James, Moody ile adımlarını eşleştirirken sırtmasına engel olamadı. "Öyle olsaydın, seni dansa kaldırırdım."

bir durum olsun ya da olmasın, bunu *kaçırmıştı*.

Dumbledore çöktü, ama bir şekilde Müdür Bacakları altından kayıp düşerken bile büyü yapmaya devam etti. McGonagall onun yanında diz çökerek ona destek olurken, Remus ve Severus dördünü korumak için kalkanlarını fırlattılar.

Güç ikisinin de içinde acı verici bir şekilde yankılandı ve Remus sanki *bir şey* onun gücünü çekiyormuş gibi hissetti. *Şimdi endişelenecek zaman yok, Remus... Odaklan!*

Dumbledore'un çenesinden aşağı kan akıyordu.

"Ne yapabiliriz?" Severus bağırdı, ancak Remus onu hâlâ uğuldayan rüzgârdan zar zor duyabiliyordu. Kendini sanki Hogwarts bir kasırganın ortasında kalmıştı; orada Öyle anlar oluyordu ki, rüzgâr hepsini kuleden aşağı sürükleyecek ya da taşlara çarpacakmış gibi geliyordu - havayı çok fazla güç dolduruyordu ve varlığı etkiliyor olmalıydı. Başka bir açıklaması yoktu.

Dumbledore cevap olarak sadece başını salladı. Halsiz görünüyordu, konuşamayacak kadar bitkin.

Ani bir güç patlaması gruba çarparak Remus'u geriye savurdu ve ardından gelen rüzgâr onu ayaklarının altından çekip aldı. Snape onun yanına düştü ve başları ikisi de aynı anda ayağa kalkmaya çalışırken birbirine çarptı.

"Ah!" Remus inledi.

"Aptal!" Severus küfretti.

Profesörler yeniden ayağa kalkarken bir başka güç dalgası onları dümdüz etti. Remus'un sol omzu kulenin duvarına sertçe çarptı ve yıldızları gördü. Şafak yaklaşıyordu ama yarı aydınlık gökyüzü birden karanlık göründü ve tüm dünya dönmeye başladı.

Kuleye *bir şey* çarptı. Dumbledore acı

içinde homurdandı.

Bir saniye sonra keskin bir çığlık duyuldu ve ardından McGonagall yere yığıldı. Her nasılsa müdür dizlerinin üzerinde kaldı ve Remus sağ tarafının yandığını hissederek kendi dizlerinin üzerinde debelendi. Nefes almak zordu. Doğrulurken acı çekiyordu.

Gerçekleşme vurdu.

"Kalkanlar!" Remus bağırdı.

" *Contegorum!*" Onun büyü ve Snape'in büyü aynı anda karanlığa karşı yükseldi ve şatoya doğru ilerleyen kırmızı büyü duvarıyla savunmacılar arasında parıltılı bir bariyer oluşturdu. Remus içgüdüsel olarak bunun şimdiye kadarki en kötü saldırı olduğunu, bu güç dalgasının Voldemort'un Hogwarts'ı kalbinden vuracağından emin bir hamle olduğunu biliyordu

Ve sonra vurdu.

CRASH.

Remus acı içinde çığlık atarak ayağa kalktı ve dengesini sağlamak için Snape'e . İksir Ustası da aynısını yaptı ve birbirlerini dik tuttular, asalar havada kaldı ve Dumbledore ile yeni saldırı arasında kalkanı tutuyordu. Kehribar ve mavi büyü aniden dışarı fırlayarak havada asılı duran kırmızı lanetin altından geçti ve bir an için gökyüzü biraz aydınlanır gibi oldu. Ama sonra Voldemort'un saldırısı Yoğunluk iki katına çıktı, sabah karardı ve Remus, Snape'in varlığı olmadan ayakta duramazdı.

Bum.

Ses bu sefer daha temizdi, daha yüksek ve-

Remus'un beklemediği bir anda şafak söktü. Güneş ışığı Astronomi Kulesi'nden aşağı akıyor ve Profesörleri sıcaklığa boğdu ve Ruh Emicilerin kalıcı soğuşunu ve dehşetini kovdu. Dumbledore'un asası Remus'un ve Snape'in kalkanındaki baskı bir anda yok oldu.

İkisi de sendeledi, dengede durabilmek için birbirlerine yaslandılar ve nefes nefese kaldılar. Remus aniden güç dalgası kaybolana kadar ne kadar zor nefes aldığını fark etmemişti. Sağında Snape hırıltılı hırıltılı soluyordu; Hafifçe sallanan Remus, kendi baş dönmesi dalgasıyla ve zihnini odaklanmaya zorladı.

Dumbledore kendini tamamen ayağa kaldırdı ve yavaşça hareket etti. "Gidiyorlar," dedi ağır bir sesle. "Sanırım-"

Kaza.

Arkalarındaki kapılar patlayarak açıldı ve Remus ile Snape sarhoş bir şekilde dönerek yeni tehdidi karşıladılar.

"Dostum!" Bir düzineden fazla Seherbaz parçalanmış kapının üzerinden atlarken Moody havladı.

Uzun bir süre profesörler yeni gelenlere, Seherbazlar da baktı, kimse tek kelime etmedi. Remus yavaş yavaş vücudundaki gerginliğin azaldığını hissetti ve gerçekler ortaya çıkmaya başladı. Kazanmışlardı. Bir şekilde *kazanmışlardı*.

Snape nefesinin altından, "Mükemmel zamanlama," diye mırıldandı ve Remus ilk kez eski düşmanına tüm kalbiyle katıldı. Moody kaşlarını çatarken yorgun bir kıs kıs güldü:

Seherbaz kesin bir ifadeyle, "Bitti, değil mi?" dedi.

"Evet, Alastor. Öyle." Dumbledore'un sesi cızırtılı bir fısıltı gibiydi ve Remus içgüdüsel olarak onun yanına gitti. Müdür hâlâ dengesiz görünüyordu ve Remus'un kendi baş dönmesi de yardımcı olacak kadar azalmıştı. Aynı şekilde Snape de hâlâ bilinci yerinde olmayan McGonagall'ın üzerine eğilmek için öne doğru tökezledi.

"Hepsine lanet olsun." Moody çekti ve kaleyi işaret etti.
"Koğuşları indirin, biz de etrafı kolaçan edelim. Belki birkaç kaçak buluruz."

Dumbledore yorgunca başını salladı, mavi gözleri zar zor odaklanmıştı. "Düştüler."

"Güzel," diye konuştu Arabella Figg. "Şimdi bizi yalnız bırak ve kendine dikkat et, Albus. sonrasını biz hallederiz."

"Teşekkür ." Remus okul müdürüne kolunu uzatırken
Dumbledore cevap verdi ve yaşlı büyücü yardımı kabul ettiğinde biraz şaşırıldı. Bu arada Severus McGonagall'ı canlandırmış ve ayağa kalkmasına yardım ediyordu. McGonagall'ın Müdire Yardımcısı çok kötü görünüyordu ama Dumbledore'un yarısı kadar bile değildi.

"İkinizi de Hastane Kanadı'na götürelim," dedi Remus yumuşak bir sesle, direniş bekliyordu. Ama önce McGonagall içeri girdi:

"Bu harika bir fikir, Remus," diye yanıtladı Dumbledore'a sert bir bakış fırlatarak. Dumbledore yavaşça gözlerini kırıştırdı ama Remus'un önden gitmesine izin verdi.

Arkadaşının yanından geçerken Remus, James'in bakışlarıyla karşılaştı ve kelimeler için zaman vardı. Ama diğer Çapulcunun gözlerindeki parıltıyı görünce şok olmadı; bir şekilde James yıllardır olmadığı kadar *canlı* görünüyordu. Lily asla kabul etmeyecek olsa bile James'in dışarıda olduğunu ve bir fark yarattığını görmek güzeldi. Onun güvende olmasını isterdi ama Remus onu çok iyi tanıyordu.

Sonra konuşurlar. Şimdilik bir bakış yeterliydi.

Hiç kimse Dumbledore'un böyle bir savaştan sonra nasıl bu kadar çabuk ayağa kalktığını sormadı. Buna karşılık McGonagall, Hogwarts'ın Hastane Kanadı'nda yaralarının iyileşmesi için bir haftadan fazla zaman harcadı (ve

Madam Pomfrey'in istediği gibi olsaydı, bu süre iki katına çıkardı). Remus ve Snape bile gece boyunca ve ikisinin de itiraz edecek gücü yoktu. Fakat Dumbledore hemen ertesi gün, gözlerindeki o eski pırıltı ve adımlarındaki baharla sapasağlamdı.

O Dumbledore'du elbette, bu yüzden kimse sormadı.

Sirius, Voldemort'un kanının aktığını hiç görmediğinden emindi. Bunu çok istemişti elbette, ama şu ana kadar Karanlık Lord'un, yıllar boyunca öldürdüğü düzinelerce Seherbaz da dahil olmak üzere, karşılaştığı *hiçbir* rakibi tarafından bir kez bile yaralanmadığını biliyordu.

Sanırım bu onun için çalışan bir şifacısı olmadığı anlamına geliyor, diye düşündü Sirius elinden geldiğince tarafsız *bir* şekilde. *Ve St. Mungo'ya gidebilecek gibi de değil - hepimiz onun olur!*

Bu düşünce Sirius'ta gülme isteği uyandırdı ve eğer korkudan tüyleri diken diken olmasaydı gülerdi de. Voldemort orada öylece *durmuş*, kanlar içinde Sirius'u izliyordu. Hiçbir şey söylemiyordu.

Söyleyecek uygun iğrenç bir şey bulana kadar uzun bir an geçti.

"Bu sabah küçük bir başarısızlık yaşadın mı?" Sirius neşeyle sordu.

Hala bir şey yok.

Voldemort'un asa kolundaki bir çift derin kesikten yavaşça yere damlayan kan, Karanlık Lord'un sağ ayağının etrafında küçük bir su birikintisi oluşturdu.

"Bir köpek tarafından falan mı parçalandın?" Sirius hırıldadı.

Soruyu can sıkıcı olmak için sormuştu ama bir köpek saldırısı tam olarak uyuyordu. Voldemort'un sağ tarafını çizikler ve yaralar ve asa kolu gerçekten de onu özellikle vahşi bir hayvanın yoluna fırlatmış gibi görünüyordu.

Eğer o hayvan Padfoot olsaydı, kolunu kaybetmiş olurdun, Voldie.

Böyle şeyler düşünmek akli başında kalmasını sağlıyordu ve yanağını sözsüz bir hırıltı karşıladığında akli başında olmaya ihtiyacı vardı.

" *Crucio.*"

Sirius çığlık atarken bile sesin ne kadar düz olduğunu fark etti. Lanetin sesi duyuldu. Bir şeyler anormaldi.

Görüşü Voldemort'un yüzüne odaklanabilecek kadar netleştğinde, solgun yüz hatlarına kazınmış yorgunluğu, Voldemort'un ifadesini sıfıra indiren bitkinliği fark etti.

Sirius boğuk bir sesle, "Kaybettin" diye fısıldadı, sözcükler daha düşünmeyi bile bitirmeden ağızdan kaçmıştı. Gözleri genişledi ve hiçbir acı, sesindeki merakı engelleyemedi. "Biri sana karşı çıktı ve sen *kaybettin.*"

Şimdi asa tam boynuna saplanmış, Sirius'un nefes nefese kalmasına neden olmuştu.

" *Crucio.*"

Acı dayanılmazdı ve Sirius lanet kalkmadan önce neredeyse bayılıyordu. Ancak ne yazık ki, Voldemort onu bunun olmasına izin vermeyecek kadar iyi tanıyordu. Ama geliyor

onu şoke eden şey uçurumun kenarına bu kadar yaklaşmış olması değildi. Ne yaptı
Lanet *bu* şekilde söylenmişti.

 inde hiç tutku yoktu. Duygu yoktu. Kinci bir zevk bile yoktu; sadece bir adamın kendini daha güçlü hissetmek için diğerini incitme ihtiya ı vardı.

Sirius  l m n içine o kadar çok bakmıştı ki artık onu korkutamazdı . Kendi dayanıklılığının sınırlarını aşmış ve ne kadar korkarsa korksun, karşısına çıkan acıyla yüzleşmeyi öğrenmiş ve acısından *zevk* alan bir adama gülmeyi öğrenmek için kendini zorlamıştı.

Bunların hiçbiri bunun yarısı kadar bile korkutucu değildi.

1,462. Gün: 25 Ekim 1985

Aylar ve yıllar geçtikçe, Potter'ların bildiği tek şey Fidelius Büyüsü'n n h l  yürürlükte olduğuydu. Zamanla James bile bunun ne anlama geldiğini kabullenmeye başladı çünkü hiç kimse Voldemort'un elinde yıllarca hayatta kalabilirdi. Sonunda tılsımın süresi dolduğunda ve yenilenmesi gerektiğinde James, Remus'un bunu yapma teklifini reddetti. Dokunulmuştu ve Bir arkadaşının daha onun için hayatını feda etmeye hazır olduğu gerçeğiyle acı çekiyordu... ama artık yeterdi. James Potter savaşacaktı ve bunu en iyi arkadaşının anısına yapacaktı.

Lily ve Harry'yi güvende tutmak için yeni bir Fidelius Büyüsü yaptıktan sonraki gün -Sirius'un orijinal büyüyü yapmasından dört yıl bir gün sonra- hayatta kalan  apulcular
Bir tepenin üzerindeki basit siyah anıt

James'in aklında her zaman en çok üçüncü satır kalacaktı.
Sonuna kadar sadık.

Kalbi sıkıştığında, çocukken yazdığı şiiri, bir zamanlar Çapulcular için her şey demek olan ve sonunda Sirius'un ölümüne neden olan sözleri hatırladı. Elbette sadıktı. Sirius her *zaman* sadıktı. Çılgın, öfkeli, kibirli ve bazen de Her ne kadar tehlikeli bir şekilde düşüncesiz olsa da, her zaman sahip olunabilecek en iyi arkadaş olmuştu.

"Başka bir tören düzenleyelim mi? Bir James.. gelebilir mi?" Peter diğerleri sessiz kaldığında sordu, açıkça gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu. Hepsi yas tutmanın ötesine geçtiklerini, acılarının hafiflediğini düşünmüşlerdi ama James ve Remus da ağlıyordu. Üçü beş yıl içinde sadece ikinci kez bir araya gelmişlerdi ve Çapulcuların bir daha asla yan yana gelemeyecekleri gerçeğiyle yavaş yavaş yüzleşiyorlardı.

"Hayır," diye yanıtladı James inatla. Açıklamak zorunda değildi. "Hayır."

İlkini bilmek yeterince kötüydü.

Duyguları uzun dakikalar boyunca daha fazla şey söyleyemeyecek kadar yıpranmıştı; James çaresizce iki arkadaşının arasında durup diktikleri anıta bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Bu hiç adil değil," diye fısıldadı sonunda. "Onsuz ne yapacağız?"

"Savaşmaya devam et," diye yanıtladı Remus tereddüt etmeden. "Onun yapamadığını yap ve Voldemort'u alaşağı et."

Sessiz ve çekingen Remus gitmişti. Pasif Remus aktif hale gelmişti; Sirius'un ölümü onu kenardan çekip mücadelenin içine çekmişti. James'in gözleri onunkilerle buluştu. ve orada demir gibi sert bir amaç, pes etmeyi reddetme ve savaşı sonuna kadar götürme kararlılığı gördü.

Ancak Remus'un sözleri Peter'in irkilmesine neden oldu. ama ikisi de bunun sadece korku olduğunu düşünüyordu. İkisi de daha fazlasını anlayana kadar yıllar geçecekti.

"Seherbazlara geri dönüyorum," dedi James diğer ikisine.
"Riskli ama... *bir şeyler* yapmalıyım. Harry bunu anlayacak yaşta ve Voldemort'un da şimdi başka hedeflere odaklanmış durumda."

"Öyle umuyorsun," dedi Remus sessizce. James alaycı bir şekilde gülümsedi. "Öyle umuyorum."

Remus'un gözleri tekrar onunkilerle buluştu ve anlayış parladı. Risk olsun ya da olmasın, hedef olsun ya da olmasın, James savaşmak zorundaydı. Dört yıl boyunca içinde yanıyordu, bekliyordu ve umuyordu ve bir fark yaratma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Şimdi savaşı Voldemort'a geri götürecekti ve ederse lanetlenecekti.

Bir bakıma Remus da uzun zamandır aynı şeyi yapıyordu. Hogwarts'ta öğretmenlik yapma fırsatı doğduğunda, kurt adam bu fırsatın üzerine atlamıştı ama pek çok kişinin şüphelendiği nedenlerden dolayı değil.

Remus, Dumbledore'un açık kartı, onun zihnini neredeyse Minerva McGonagall kadar iyi bilen tek kişi haline gelmişti.

Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın bir üyesi olarak gölgelerde savaştı, ancak James bunu yapmanın Remus'u daha az değil, daha tehlikeli hale getirdiğini biliyordu. "Karanlık bir yaratık" olmak ve

Bakanlık tarafından her zaman şüpheyile karşılanan Remus, yine de Sirius ön saflarda savaşmaya devam etseydi bulamayacağı bir şekilde savaşta kendine bir yer bulmuştu.

Küçük Peter bile nihayet Yoldaşlık'a manevi destekten daha fazlası olarak katılmaya başlamıştı. Sirius'un kayboluşundan ve ölümünden sonraki ilk birkaç yıl boyunca Peter eve çok az gitmişti; işi onu ülke dışında ve arkadaşlarından uzak tutmuştu. Bunun için minnettar olsa da olmasa da

Ne James ne de Remus'un asla sormayacağı bir mazeret; ne

Önemli olan artık evde olması ve bir fark yaratmak için çabalamasıydı. Artık saklanmadan *birlikteydiler*.

Hiçbir ceza ya da "gerçek dünyada" geçirilen zaman Çapulcuları olgunlaşmaya zorlayamayınca, Sirius'un ölümü nihayet işe yaramıştı. Artık daha serttiler. Daha akıllı, kayıplarla bilenmiş ve *daha güçlüydüler*.

Yine de Peter'ın sesi titriyordu. "Dikkatli ol, Prongs," dedi sessizce. "Eğer sen de ölürsen..."

"Yapmayacağım."

Bu gerçekten tutabileceği bir söz değildi ama verilmesi gereken bir sözdü.

Yazarın Notu: Sirius'un istenmeyen bir Noel hediyesi aldığı, Remus ve Snape'in anlaşmaya vardığı ve Deli-Göz Moody'nin gerçekten kötü bir gün geçirdiği PH14 "*Umutsuz Zamanlar*" için bizi izlemeye *devam* edin.

Umutsuz Zamanlar

A/N: Zaman atlamalarına dikkat! Bu bölüm çok fazla zamanı kapsıyor.

Ondördüncü Bölüm: Umutsuz Zamanlar

1,502. Gün: 25 Aralık 1985

Çoğu insan James Potters'ın yaşam beklentisini Bir ay kadar. Belki de iki. Seherbaz olarak aktif göreve dönecek kadar *aptal* ve işini o kadar iyi yapacak kadar aptaldı ki, Azkaban onun adını lanetleyen Ölüm Yiyen mahkûmlarla dolup taşıyordu. Büyücülük Dünyası'ndaki his, Karanlık Lord'un Potter'ı dikkat çekmek için seçeceği ve bunu er ya da geç yapacağı yönündeydi. Bu durum Seherbazların yükselen yıldızı ile yoldaşları arasında gerginliğe neden oldu, çünkü ona saygı duymaya istekli olsalar da, kimse onunla arkadaş olmak istemiyordu, çünkü Voldemort sonunda saldırmaya karar verdi.

Ancak James bunu pek fark etmemiş gibiydi. Ve daha uzun Yaşadıkça diğerleriyle arasındaki mesafe daha da azaldı; ne de olsa yeterince dost canlısı bir adamdı ve görevlerde hayat kurtarmaya meyilliydi çünkü işinde gerçekten çok iyiydi.

Birkaç kişiden fazlası, küçük oğlunu korumaya çalışırken saklanarak geçirdiği yıllar için kızgınlık duymayı bıraktı ve ona sahip oldukları için minnettar hissetmeye başladı. geçmeden, Seherbazlar hiyerarşisinde bir noktaya yükselmişti.

Arabella Figg'in hemen arkasındaydı, çünkü göreve döndükten üç ay sonra hâlâ hayattaydı.

O zamana kadar, Moody bile onun bir ya da Voldemort sadece zihinleriyle mi oynuyordu. James sadece hangisi olduğunu bilmeyi diliyordu. En azından o zaman insanlar ona sorduğunda bir cevabı olurdu. Şu anda, herhangi bir anda aklına gelen en saçma şeyle sınırlıydı, ki bu genellikle saçmalıktı; "Beni kişisel Quidditch takımına almak istiyor, duymadın mı? Eğer ölürsem Karanlık Lordlar için oynayamam. Hepsi," ne yazık ki en zekice yanıtlardan biriydi.

"James Potter, eğer şu *anda* benimle ilgilenmeye başlamazsan, kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki en sevdiğin süpürgene öyle bir büyü yaparım ki *yıllar* sürer," diyerek Lily onun düşünce sürecini böldü ve kolunu dürttü.

" *Ve*," diye devam etti, "Noel hediyelerinizi elinizden alacağım. Her ."

Bu onun dikkatini çekti. "Hey! Sadece düşünüyordum."

"Düşünüyorsun ve söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemiyorsun," diye karşılık verdi karısı. "Şimdi, Harry'nin hediyelerini söndürmeme yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Kız ona *evetten* başka bir cevap vermenin intihar olacağını söyleyen bir bakış fırlatıyordu, bu yüzden James uysalca başını salladı.

"Elbette öyleyim." Ona parlak bir gülümseme vermeye çalıştı. "Yardım etmeyi çok istediğimi biliyorsun."

"Elbette biliyorsun James."

"Hediyeleri seviyorum!" diye itiraz etti.

"Çünkü olgunluk konusunda Harry'den sadece birkaç yaş öndesin," dedi Lily sert bir sesle. "Şimdi, büyüye başlamak zorunda kalmadan önce *lütfen* şu tren setini birleştirmeyi bitirir misin? Bu gece biraz uyumak istiyorum."

James suçlulukla önündeki çocuk boy Hogwarts Ekspresine baktı. işi bittiğinde, Harry evin etrafında ona binebilecekti - ki bu da Muhtemelen anne ve babasını bir hafta içinde delirtecekti ama beş yaşında bir çocukla hayat böyleydi. "Özür dilerim," dedi usulca. "Sanırım... başka bir yerdeydim."

Lily başını onun omzuna yasladı. "İş hakkında mı düşünüyorsun?"

"Evet, her zamanki

gibi. Her zamanki

gibi." "Bu sefer ne

oldu?"

"Sanırım sonunda bir yerlere varıyoruz, Lily. Gerçekten öyle düşünüyorum. Dün Dolohov ve Mulciber'i yakaladık, bunun da bir anlamı olmalı." James gülümsemek zorunda kaldı; o sadece Üç aylığına savaşa geri dönmüştü ama ilk kez işler *yoluna* girmeye başlamıştı.

Onun sözleri Lily'nin aceleyle doğrulmasına ve gözlerini kocaman açmasına neden oldu. "Mulciber sende mi?"

"Oh, evet. Artık 'Mulciber ve Flint, Katiller Extraordinaire'," diye yanıtladı keyifle. "Bunu durdurduk. Sabaha kadar gazetelerde olmalı."

Saate bakan James, sabahın olmasına çok da fazla saat kalmadığını ve hâlâ birleştirmesi gereken hediyeler olduğunu fark etti. Ama Lily onu yanağından öptü.

"Senin adına sevindim. Geri dönme fikrinden hoşlanmadığımı biliyorum James... ama döndüğün için mutluyum. Bir şeyler yapıyorsun. fark var." Gülümsemesi bir an sonra yerini kaş çatmaya bıraktı. "Keşke yapabilseydim."

James ona sarıldı. "*Yapacaksın*, Lily. Harry sonsuza dek küçük kalmayacak ve bir süre sonra sen de geri gelebileceksin. Arayı açıyor olsak bile bu şey bir süre daha devam edecek. Bir şansın olacak."

"Keşke yapmasaydım diyorum. Kenarda olmaktan nefret ediyorum ama savaş yarın sona erse bile bununla yaşayabilirim."

"Bir de bana sor."

"Beni özledin mi kuzen?"

Ani ürperti acının yarattığı sisin içinden geçememişti ama sesi geçmişti. Sirius halüsinasyon gördüğünden emin, yanlış duymuş olabileceğini bilerek yavaşça gözlerini açmaya zorladı çünkü o Casa Serpente'de *değildi*. Azkaban'daydı. Bunu kesinlikle biliyordu.

Ama Bellatrix oradaydı. Onu zincirledikleri sandalyenin tam önünde durmuş, deli küçük beyniyle kıkırdıyordu .

Göz kırptı. Sertçe. Ve sonra tekrar göz kırptı. Kız

hâlâ oradaydı.

Lanet olsun.

Sirius gülümsemek için derinlere daldı. "Bir çıban vakasını ne kadar özlersem o kadar, Trixie. Muhtemelen daha az aslında."

Öfkeli çığlığı beklediğinden *biraz* daha dengesizdi ve ona çarpan güç dalgası Sirius'un zayıf bir çığlık atmasına neden oldu. Verdiği tepki Bellatrix'in kıkırdamasına neden oldu elbette, ama Azkaban'da geçirdiği dört yılın ona iyi davranmadığını anlayacak kadar akklı başındaydı.

"Bu senden beklediğimden daha az akklı başındaydı," diye hırıldadı.

"Rabbim izin verse seni şimdi öldürürdüm," diye tısladı, aniden yüzüne yaklaştı ve öfkelen-di.

"Devam et," diye karşılık verdi. "."

Asası havaya kalktı ve Sirius gerçekten de onun yapabileceğini düşündü. Bir an için umut ve korku arasında kaldı.

Elbette Noel sabahı gelen bu haber sayısız Seherbaz'ı ailelerinden ve arkadaşlarından koparıp Avalon'a geri getirdi. , hemen fark ettiler ki

Seherbazlar Adası'nda farklı bir nitelik vardı. Büyücülük Dünyası'nda kayıtsız şartsız güvenli olduğunu düşündükleri bu yerde *daha karanlık*, soğuk ve korkutucu bir şeyler vardı. Avalon'a hâlâ ulaşılammıştı elbette; adayı ele geçirmek için Voldemort'un sahip olduğundan çok daha fazla yandaşa ihtiyaç vardı ama bir şeyler farklıydı.

Adadaki hiç kimsenin Azkaban'ın ele geçirildiğini bilmek için

Günlük Peygamber'i okumasına gerek yoktu.

Ruh Emiciler kendilerini Karanlık Lord'a teslim etmişlerdi. Ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, değişimi *hissedebiliyorlardı*.

Bu arada Sirius, kâbuslarının gerçeklerden daha kötü olabileceğini öğrenmeye başladı.

1,509. Gün: 1 Ocak 1986

Voldemort'un yeni evcil hayvanlarını Büyücülük Dünyası'nda kaybetmesiyle Yeni Yıl Arifesi korkunç bir şekilde kutlandı. Dünya... ve ölü sayısı hızla arttı. Ölenlerin listesi, her birinin *nasıl* öldüğüne dair bir açıklama yapılmadan ertesi sabah Gelecek Postası'nda yayınlandı... Ne de olsa bir Ruh Emici öpücüğü çok az açıklama gerektiriyordu ve ortalama bir cadı ya da büyücü, kurbanların ruhları emildikten sonra gerçekte nasıl öldüklerini sormayacaktı.

Elbette Sihir Bakanı yaptı ve Seherbazların yıkıma en çok yaklaştıkları an, ruhsuz kurbanların her birine verilen iksirleri öğrendikten sonra geldi, Genellikle en yakın akrabaları tarafından, ama bazen bir aile üyesi bulunamazsa Seherbazlar tarafından. Bunları hangi iksir ustasının temin ettiğini kimse bilmiyordu; söylentilere göre Moody bunları merhum Regulas Moonshine'ın özel zulasından, efsanevi iksir yapımcısının kendisine sessizce bir tane uyguladıktan sonra getirmişti.

Moonshine bu şekilde muamele gören tek kurban değildi; liste uzayıp gidiyordu. Tüm Jorkins ailesi (Primrose ve Albert'in yanı sıra çocukları Grimwold ve Granville) Evlerinde öpüştüler ve komşuları onları bulup Seherbazları çağırmadan iki gün ayrıldılar. Demetrius Prod ve karısı Elsie yaşadıkları kasabanın sokaklarında amaçsızca dolaşırken bulundu. Hit Büyücüsü Alastor Gumboil daha şanslıydı; ailesi Ruh Emiciler tarafından öldürüldüğünde seyahat ediyordu. Bu da en azından yalnız acı çektiği anlamına geliyordu.

Ancak Ruh Emiciler'in yaptıkları en kötüsü değildi. Açık ara değildi.

Bellatrix, Rodolphus ve Rabastan Lestrange liderliğinde, Voldemort'un ölümünden sonra serbest bıraktığı Ölüm Yiyenler Azkaban'ın tutsaklığı Yeni Yıl sabahının erken saatlerinde en az on dört genç Seherbazı ziyaret etti ve her birine delirene kadar işkence etti. Dokuzu kurtulamadı ama kurtulan beş kişi gizlice St. Mungo'ya götürülmek zorunda kaldı; aralarında bir zamanlar Sirius Black'e kahramanca tapmış olan genç Gawain Robards da vardı.

Sonraki günlerde haberler yavaş yavaş sızdı ve Büyücülük Dünyası yavaş yavaş 1986'nın 1985'ten daha iyi olmayacağını anlamaya başladı.

Belki de daha kötüsü.

Katliam sırasında kimse Longbottom'ların bir şekilde Ölüm Yiyenlerin birkaç adım önünde evlerinden kaçmayı başardıklarını ve güvenli bir yere Apparate'leştiklerini fark etmedi

Şafaktan sonraki aydınlık saatlerde geri dönmeden önce. Karanlık Lord'un takipçilerinin saflarında hızla ilerleyen Severus Snape'in, onların kaçışına şaşırdığı ve sonraki saatler boyunca, daha genç Ölüm Yiyenleri acımasızca sorguya çekerek Operasyonu .

Bir hain olduğuna dair hiçbir kanıt bulunamadı, muhtemelen Karanlık Lord'un hoşnutsuzluğunun yükünü taşıması için Snape'i seçmesinin nedeni de buydu.

Remus o yıl kısa çöpü çekmişti; görevi gece geç saatlerde koridorlarda devriye gezmek, hem Hogwarts'ta kalan hem de Yeni Yıl'ı sorun çıkarmak için mükemmel bir zaman olarak gören birkaç öğrenciyi aramaktı. Tatilde kalan grup bu yıl her zamankinden daha da küçüktü ve hiçbiri özellikle yaramaz olmasa da, bu

Bir profesörün onlarla ilgilenmek için uyanık kalması ihtiyacını ortadan kaldırın, sadece biri-

Kaza.

Asasını çıkardı, Remus döndü ve üç hızlı adım attı. Az önce döndüğü köşeden gelen ses muhtemelen öğrencilerden kaynaklanıyordu ama bu çağda dikkatli olmak gerekiyordu ve bu zırhın devrilmesi çok zordu.

Greaves, göğüs zırhı ve miğferin arasında yatan kişiyi gördüğünde dudaklarındaki büyü buharlaştı.

Yanılıyor olmalıydı.

" *Lumos,*" diye fısıldadı Remus ve koridoru ışık doldurdu.

Gözlerini kırptırdı. Sert.

"Severus?"

Azkaban, Casa Serpente'den daha az güvenli ama şimdilik burada ikamet edeceğim. Atalarımdan kalma evimi Zaptedilemez tutmayı tercih ediyorum, böylece yerini takipçilerime göstermiş oluyorum akıllıca olmaz. Bunun yerine, Azkaban'da yükselttiğim saray, Büyücülük Dünyası'na dilediğimi alabileceğimi ve canımın istediği zaman bunu yapacağımı sürekli olarak hatırlatacak.

Zaferimde, Siyah tek hayal kırıklığı olarak kaldı. En sadık takipçilerimden bazılarını serbest bıraktım. Ama aptal çocuk bana meydan okumaya devam ediyor. Korkuyor ama Ruh Emiciler bile onun kararlılığını kıramadı. Belki de Fidelius Charm'ın süresinin dolduğu gün onun kırıldığı gün olacaktır. Çok fazla ay yok o gün gelmeden önce.

O zamana kadar sabırlı olacağım.

Ama bu arada Bella'nın oynamasına izin vereceğim. Neyin gerekli olduğunu anlıyor ve bundan çok keyif alıyor.

Snape sendeleyerek ayağa kalktığında Remus solgun ve bitkin bir halde geldi. Remus ona yardım etmek için elini uzattı ama diğer profesörlerin ellerinin nasıl titrediğini fark edinceye kadar elini geri çekmedi.

"İyi misin?" diye sormak zorunda kaldı.

"Elbette iyiyim," diye tersledi Severus. "Sadece yolumdan çekil."

Ama Remus bir kurt adamdı ve kurt acının kokusunu alabilirdi. "Ne oldu?"

"Sence ne oldu?" diye hırıltılı bir cevap geldi ve her şeyin yerine oturması için bir an geçti.

"Voldemort mu?" Remus kendini aptal gibi hissetti.

"Hayır, o senin iyilik perindi. Bu yeni bir şey değil, Lupin. Sadece kenara çekil."

Ama sendeledi ve Remus onu elinden geldiğince nazikçe yakaladı.

"Senin onun gözdelerinden biri olduğunu sanıyordum," dedi sessizce, Snape'in yüzündeki acının daha da artmasını izleyerek. Belli ki iksir ustası Cruciatus Laneti'nden çok fazla yemişti; Remus onun hâlâ bilincinin yerinde olmasına şaşırmıştı.

Snape öksürdü. "Ben onun en sevdiklerinden biriyim. Başarısızlığımdan bu yüzden kurtuldum."

"Odanıza gitmenize yardım edeyim." Sormak istediği o kadar çok şey vardı ki -alaycı olsun olmasın, Snape'in *bu* yönünü pek sık görmüyordu- ama bekleyecekti. Her şey sırayla.

"Yardımaınıza ihtiyacım yok."

Bu bir yalandı ama Remus bunun bir teklif olduğunun farkındaydı : çekip gidebilirdi ve ikisi arasında her şey aynı kalırdı. Kalırsa Remus kendini belki de olmak istediğinden daha derinlerde bulacaktı ama aslında bir karar yoktu. "Nasıl olsa sende."

Snape tartışamayacak kadar yorgun görünüyordu.

On acı dolu dakika sonra Remus, Snape'in bodrumdaki odasında bir sandalyeye oturmasına yardım etti. diğerinin yatağa girmesini önerdiğinde azar işitmişti. Ama Snape'in kalbinin yatağa girmeye hazır olmadığını anlayabiliyordu. Bu yüzden sadece omuz silkti.

"Yardımcı olacak herhangi bir iksiriniz var mı?" diye sordu, aynı şekilde cevap vermek yerine.

Snape sarhoş bir şekilde eliyle işaret etti, hâlâ zor nefes alıyordu. "İkinci dolap. Üçüncü kapı aşağıda. Sağ tarafta. Gri şişe."

Remus uygun iksiri bulup getirdi ve Snape'in iksiri bir yudumda içişini izledi. İğrenç kokuya rağmen yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Ölüm Yiyen'in yüzüne biraz renk gelirken birkaç dakika sessizlik içinde geçti.

"Teşekkür ederim," dedi Snape bir dakika kadar sonra, sesi son derece... sessizdi.

"Rica ederim." James *bunun o kadar da zor olmadığına* dair küçümseyici bir yorum yapabilirdi, ama Remus değildi. "Biraz uyumalısın, biliyorsun."

"Kahvaltı çok yakında, sonra da haberler patlayacak. Burada, Hogwarts'ta sapasağlam görünmeliyim." Snape alay etti. "Sanki birazcık akli olan herkes nerede tahmin edemezmiş gibi."

Remus düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım önemli olan tek şey bunu kanıtlayamamaları," diye cevap verdi.

"Ama ben *kötüyüm*, Lupin. Sen benim hain işlerimi yaparken yakalanmamı *istemesi* gereken bir iyilik timsali değil ?"

"Ve ben karanlık bir yaratığım. Bunun için benden nefret etmiyor musun?" diye karşılık vermekten kendini alamadı.

O zaman havayı rahatsız edici bir sessizlik kapladı, her ikisi de diğerinden gerçekten nefret etmediğini fark etti... ve uzun bir süredir etmiyordu.

"Peki, hangi başarısız oldun?" Remus sonunda sordu.

Severus içini çekti. "Grubumun Longbottom'ları öldürmesi gerekiyordu. Ya da onları ölümden beter bir halde bırakacaktı. Onlar... kaçtılar."

Remus göndermeyi hemen anladı ama ağzının açık kalmasına engel olamadı. "Onları uyarmıştın."

"Tabii ki onları uyarmadım. Ne tür bir aptalsın sen? olduğumu mu sanıyorsun?" Severus ters ters baktı. Ama sonra yüzünde küçük, soluk bir gülümseme belirdi. "Albus'a söyledim."

Remus kıkırdamak zorunda kaldı ve birlikte kahvaltıya gitmeden önce Snape'in üstünü değiştirmesini bekledi, manşetlerin okunduğu yer:

YENİ YILIN KABUSU BAşLIYOR.

Bu bir gelecek öngörüsü mü?

İki hafta sonra Unicorn Grubu Güvenli Dönüş Tılsımı üzerinde çalışmaya başladı. ilerleme kaydedildi. Voldemort'un Ruh Emiciler üzerindeki kontrolünün savaşı daha da kötüleştireceğini bilen Lily, onların saldırılarını yavaşlatacak *bir şeyler* bulmaları için meslektaşlarını zorladı ve dürttü ama sonunda Tarikat'ın bile En parlak zekâlar bile Patronus Büyüsü'nden daha iyi bir çözüm bulabilirdi, her ne kadar kusurlu ve zor da.

Aylar geçti ve kaos devam etti.

1,691. Gün: 2 Temmuz 1986

Tartışma elbette efsaneviydi. Molly Weasley ile çoğu anlaşmazlık - gerçekten de kaçınılmazdı- ama bu seferki diğerlerinden daha fazlaydı. Bill'in ortaya çıkıp *yardım* etmeye çalışması da işleri daha da kötüleştirmişti, en azından Charlie'nin görüşüne . Kendi annesiyle ağabeyi araya girmeden de tartışabilirdi... yine de Bill'in tam da anneleri bir şeylere "anlam" vermeye çalışırken çok hoş bir dikkat dağıtıcı olduğu gerçeğine itiraz edemezdi. her türlü öfkeleniyor.

Babaları da pek iyi değildi ama en azından İkisi de Charlie'nin on sekiz yaşında olduğunu ve ne düşünüyorsa onu yapacağını anlayacak kadar sakinleşmişlerdi.

doğru, sonuçları ne olursa olsun. İkisi de bundan hoşlanmamıştı ve kulakları hala uyarılarla çınılıyordu.

O sabah (en azından ilk tartışmadan iki hafta sonra!) aldığı bağırma ve endişelenme - ama azından ailesi Charlie'yi desteklemeyi seçmişti.

İşte oradaydı. Potansiyel sınıf arkadaşlarının geri kalanıyla birlikte bekliyordu (Seherbaz Sınıfı 4889, öğretmenler ısrarla Avalon'a transfer olmak ve eğitime başlamak için).

Ağabeyi ona sadece bir kaç şey söylemişti.

Efsanevi adanın varlığını bilmiyordu ama Charlie korktuğu kadar heyecanlanacak kadar çok şey biliyordu.

Çünkü korkudan ödü patlıyordu - Deli-Göz Moody böyle böğürürken nasıl korkmasındı ki? En azından potansiyel sınıf arkadaşları kadar gergin düşünmüyordu. Bill'in söylediğine göre, adayların yaklaşık üçte biri Test ve Sınav bölümünü bile geçememişti.

Topraklama aşaması, özellikle de eski altı ay yerine sadece altı *haftaya* indirildiği için . Ama Bill başardıysa, Charlie de başaracağını biliyordu.

Yine de sıkıştırılmış eğitim hattı onu biraz endişelendiriyordu. Aslında Deli-Göz bile bundan bahsediyordu:

"Eskiden bir Seherbaz'ı eğitmek *iki yıl* sürerdi ve buna Akıl Hocalığını saymazdık," diye havladı yaşlı büyücü, adaylar grubunun bir tarafından diğer tarafına tepinerek ilerledi. "Şimdi, siz zavallılar aynı dersleri beş aydan biraz fazla bir süre içinde öğrenmek , bu yüzden buna hazır olsanız iyi olur.

"Burada ağlamak yok, çocuklar. Ziyaret için eve gitmek yok ve değerli büyükannenizin amcasının ölmek ya da ölmemek ve hiç eğlenmemek. Eğer kararlı değilseniz, şimdi çıksanız iyi olur."

Gülümsemesi birden .

"Çünkü eğer , söz veriyorum hayatının en büyük pişmanlığı olacak."

1,826. Gün: 14 Kasım 1986

"Hırslı olmak, aptal olmanız gerektiği anlamına gelmez."
James Bakanlık'taki Seherbaz Bölümü ofislerine girerken Moody hırladı, "*Bay Crouch*. Şimdi sizi sandalyeye öyle bir yapıştırmadan önce oturun ki sekreterinizin hangi parçaların size ait olduğunu ve hangilerinin iğrenç pembe kumaştan yapıldığını ayırması *haftalar* alsın."

Kendine engel olamayan James durdu ve bakakaldı. O Sahaya döndüğünden beri Seherbazlar Bakanlığı ofislerinde çok az zaman geçirdi; Ölüm Yiyenleri kovalamadığı zamanlarda Avalon'da başkalarının eğitimine yardım etmekle vakit geçiriyordu. Arkadaşlarının çoğu gibi o da prensip olarak Bakanlık'tan uzak duruyordu ve Moody'nin Bakanlık'ta zaman geçirmesi gerektiğini bilmesine rağmen (ne de olsa Seherbaz Bölümü'nün başındaydı), Moody'nin tüm Sihirli Kolluk Kuvvetleri Dairesi'nin başkanına zorbalık ettiğini görmeyi beklemezdi. Hem de açık açık.

"Birileri bir şeyler yapmalı!" Barty Crouch, James'in hiç görmediği kadar büyük bir tutkuyla-kenarlı politikacı gösterisi. "Hey-"

Moody Crouch'u bir sandalyeye itti; Bakan *bir gümbürtüyle* yere düştü.

Seherbaz, "Kapa çeneni," diye homurdandı. "Bir şeyler yapmak Fischer'ın işi. Bu yüzden Sihir Bakan *Yardımcısı* o."

"Fischer aptalın teki. Onun omurgası yok-"

"İşte bu yüzden hayatta kalacak," diyerek Moody tekrar sözünü kesti. "Beyninizi neye dönüştürdünüz, kayalara mı? Elbette gerekli omurgaya sahipsiniz. Bu yüzden Voldemort onu söküp takipçilerine yediriyor. O bir şey göndermek için dışarıda
Mesaj. Bırakın güç omurgasız salakta olsun. Sana burada ihtiyaç var."

Crouch sert bir kahkaha attı. "Gerçekten bunu mu söylüyorsun? Bana ihtiyacın var mı, Moody?"

"Yeni bir patrona alışmandan iyidir," diye karşılık verdi diğeri, sihirli gözü çılgınca döndü ve sonra aniden James'e odaklandı. "Ah, Potter. Erken gelmene sevindim."

James'in çenesi düştü. "Ha?"

Moody'nin uyarıcı kaşları James'e soru sormayı bırakmasını söyledi, oraya sadece Arabella Figg'in postalarını kontrol etmek için gitmiş olsa bile. Kıdemli Seherbaz Crouch'a döndü ve James'e bir kelime daha söylemeye zahmet etmedi.

"Potter, ortalık sakinleşene kadar koruma ekibinizin başında olacak. Bu iş için fazlasıyla kalifiye ama aptalca bir şey yapmadığın sürece seni hayatta tutacaktır."

"Kahraman bir aptal gibi saldıracak değilim," diye cevap verdi Crouch . "Hayatta *kalmaya* niyetliyim."

Moody'nin gözleri kısıldı. "Bahse girerim Bagnold da ölmek istememiştir Bakanım ve cenazesinde tabutu açıp bakmalarına hâlâ imkân yok."

Crouch'un buna verecek cevabı yok gibiydi; sadece huzursuzca kıpırdandı ve iki seherbazdan uzağa baktı.

Moody üstlerine, "Şimdi ofisinize gidin ve Potter'ın ekibi toplanana kadar *yerinizde* kalın," diye emretti. "Halka açık Görünüşler *bekleyebilir*. Bırak Fischer WWN'de gevezelik etsin. Onu kendinden kurtaramazsınız."

Crouch bile bu ifadenin ne kadar soğukkanlı olduğunu belirtme ihtiyacı hissetmiyor gibiydi; Moody bir savaşçıydı, sade ve basitti ve savaş zamanlarında merhamet zayıflık. Bunun yanı sıra Crouch, amaçların araçları haklı çıkarması konusunda bir iki şey biliyordu; DMLE'ye liderlik etmesi geçtiğimiz dokuz yıl boyunca bu felsefeyi örneklemişti.

James yine de sormadan önce Bakan'ın güvenli bir şekilde ofisine girmesini bekledi: "Ne oldu?"

Moody istifini bozmadan içini çektiğinde midesindeki hastalıklı his daha da arttı.

Kıdemli Seherbaz sessizce, "Zaten bir saat içinde bütün gazetelerde yer alacak," dedi. "Millicent Bagnold bu sabah öldürüldü."

"Ne?" James bunu birkaç dakika önce az çok duymuş olsa da şaşkınlık kelimeyi zorla çıkardı. Yine de, imkânsız gerçek henüz kafasına dank etmemişti -Millicent Bagnold altı yıldan uzun bir süredir Sihir Bakanı'ydı ve ondan önce de Wizengamot'un arkasındaki itici güçtü. O artık Sertti, yaşlıydı ve *adildi*; Voldemort bile ona yozlaşmış diyemezdi. Tüm bu savaş yıllarında Büyücülük Dünyası'na rehberlik eden bir el olmuştu, ve şimdi ölmüştü.

Moody acımasızca başını sallarken James sadece bakabildi.

"Voldemort onu torunuyla kahvaltıya çıktığında öldürdü - Muggle Hounslow'un ortasında, hayır

daha az. Oblivatörler saatlerdir meşgul ve aptal Mugglelar da bomba patladı diye zırvalıyor."

"Voldemort onu öldürdü... kendisi mi?" James ağzı açık kaldı. *Eğer , bu şu anlama geliyordu.*

"Tamamen. Ve şahitler bıraktı. Torunu hayatta kaldı." Moody asmak için durakladı. "Orospu çocuğunun onu kastettiğine şüphe yok. Şu anda St. Mungo'da, hayatta kalmaya çalışıyor. Akıl sağlığından geriye çok az şey kaldı. Bir daha asla eskisi gibi olamayacak."

"Ama bizim bilmemizi istedi." Soğuk hissetti. "Bu savaşı daha önce hiç olmadığı kadar kızıştırıyor. Azkaban'ı almaktan bile daha ileri."

Moody homurdandı. "Bana bilmediğim bir şey söyle, evlat."

James yapamadı, ama asıl mesele de buydu zaten. Kendini geleceğe odaklanmaya zorladı ama bu çok zordu. Zihni yarışıyordu. "Öyleyse Bakan Crouch'u ben koruyacağım. Ekibimde kimler var?"

"Jones, Dawlish ve Jordan. İşler gerçekten boka sarmadığı sürece şimdilik bu kadarı yeterli olacaktır."

"Doğru." Sormadan önce tereddüt etti ama bilmiyordu. "Ya Voldemort onun peşinden gelirse ne yapacağız?"

Çünkü akli başında hiç kimse Bakan Fischer'in etkili bir direniş gösterebileceğine inanmazdı. Crouch, Bagnold'un mantıksal halefiydi ve bu onu çok büyük bir hedef.

Adım, *güm*. Neredeyse beklemişti; Moody Bakanlığın Avalon'a bağlanan ilk ateşine giden yolu çoktan yarılarmıştı ve cevap vermeden önce omzunun üzerinden bakma zahmetine bile girmede: "Cehennem gibi koş, elbette."

Adım, *güm*.

"Sürekli tetikte ol, Potter!" Ve

sonra gitmişti.

Remus öğle yemeğindeyken baykuşlar haberi . Büyük Salon'a doğru süzülerek öğrencilerin tabaklarına Gelecek *Postası*'nın özel sayısını bıraktı. Birkaç birinci sınıftan fazlası, özellikle de Muggle doğumlular, *Peygamber'in* baykuş tavırlarına (ya da tavırsızlığına) alışmaktan henüz uzak için ciyakladılar. Ancak daha büyük çocuklar, özel bir öğleden sonra baskısının önemli haberler anlamına geldiğini bildiklerinden gazeteyi hevesle karıştırdılar.

McGonagall da aynısını yapmıştı -her nasılsa, Hogwarts yıllarında Remus onun Büyücülük Dünyası gazetesine olan bağımlılığını özlemişti, ama onunla iki yıl ders verdikten sonra, manşetleri okumak için omzunun üzerinden gizlice bakmaya alışmıştı. Yine de McGonagall gazeteyi henüz açmıştı ki koridora garip bir sessizlik çöktü ve Remus sıcaklığın birkaç derece düştüğüne yemin edebilirdi.

BÜYÜ BAKANI ÖLDÜ

Charles Li, Özel Muhabir

Bu sabah erken saatlerde Hounslow'u sarsan bir patlama meydana geldi.

bombalar, otomobil kazaları ve uçan bir çay tabağı raporları

Muggle medyası boyunca. Ama Muggle'lar

Ananas Kafe'nin patlayan bir gaz hattı yüzünden yok olması

Şanslı olanlar.

İçerideki iki cadı değil.

Millicent Bagnold, doksan yedi yaşında ve uzun süredir

Sihir, ilk çağlardan beri karanlığa karşı bir siper olmuştur.

savaşın ilk günlerinden, liderlik yaptığı günlere kadar

Wizengamot. Albus Dumbledore'un yanında, O- Kim-

Must-Not-Be-Named'in en inatçı düşmanı, her zaman "savaşmaya" hazır

ve kötülükle yüzleşildiğini görmek. Ve yine de- şimdi o

gitti.

Saldırının tek tanıkları kafası karışmış Muggle'lar ve Alicia'ydı.

Bagnold, şu anda tedavi için St. Mungo'da. Ancak birkaç

bilgi kırıntıları korkutucu bir tablo çiziyor:

Sabah saat 8 sularında Millicent Bagnold ve torunu

Yeğenim Pineapple Café'de kahvaltıya oturdu.

Saat 8:30'da uzun boylu, soluk benizli, "tuhaf giysili" bir adam görüldü.

Sokağın dışında.

İki dakika sonra kafenin kapısından içeri girdi.

Millicent Bagnold'un bedeni saniyeler içinde vahşi hayvanların saldırısına uğramış gibi parçalanmış, çığlık atmasına birkaç santim kalmıştı.

torunu. Dakikalar sonra, patlama küçük binayı sarstı.

ve duman dağıldığında, He-

İsmi lazım değil gitmişti.

Bagnold ailesi yorum yapmak için müsait değildi ve cenaze töreni planlandı. Sihir Bakan Yardımcısı Ergo Fischer bu öğleden sonra bir basın toplantısı düzenleneceğini duyurdu, yine de Büyücülük Dünyası'nın hala bu trajik şiddet eylemine rağmen güvende ve emniyettedir. Daha fazla ayrıntı bu akşamki sayımızda yer alacaktır.

1,827. Gün: 15 Kasım 1986

Yıllar sonra ilk kez uyumalarına izin verilmişti, peki Charlie neden kendini tamamen bulmuştu?

Gözlerini şafaktan sonra kapalı tutmaktan aciz miydi? Sonunda, suya bakmak için rıhtıma doğru yürüdü ve Gökyüzünün aydınlanmasını izledi; ne de olsa bu Avalon'daki son günü olacaksa (en azından öngörülebilir bir gelecek için), ilgili güzel bir şeyler hatırlayabilirdi.

Ve manzara güzeldi. Bağırıp çağırmaktan, küfürlerden, stresten ve gözleri kanayana kadar çalışmaktan daha iyi kesin. Özellikle de Moody kendi yoğun programından bir şekilde zaman ayırıp 4889 numaralı sınıfa eziyet etmeye geldiğinden beri, özellikle de son aşamada, sevgiyle bilinen adıyla

"Hades'in Mahallesi" olarak adlandırdı. Moody'nin bunu nasıl başardığı ve Bakanlığın geçici hapishanesini Ölüm Yiyenlerle doldurmaya nasıl devam ettiği Charlie'nin kavrayışının ötesindeydi-

Özellikle de Voldemort'un *diğer* takipçileri yakalandıktan hemen sonra onları kaçırma alışkanlığı.

"Şafağın tadını mı çıkarıyorsun, yoksa kâbuslarındaki tek gözlü canavarlardan mı kaçırıyorsun?" diye sordu arkasından hafif bir ses ve sınıf arkadaşı yaklaşırken Charlie sırtıttı.

"Sanırım ikisinden de biraz," diye yanıtladı. "Eskiden öğleden sonra bile uyuyabilirdim. Buradan sonra bir daha şafağı kaçıracağımı sanmıyorum."

Forvet Williamson kıkırdadı. "Benim ayağa kalkma nedenime kıyasla kulağa düpedüz cesurca geliyor."

"Oh?"

"Moody'nin akıl hocası olacağımı ve sonraki bir yıl boyunca 'Sürekli Tetikte!' bağırışını dinlemek zorunda kalacağımı hayal ediyordum."

Charlie güldü. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Nasıl?" Striker talep etti.

İkisi üçüncü sınıftan beri çalışma arkadaşlarıydılar.

Bir hafta sonra iyi arkadaş olmuşlardı. Bill, Striker'ı Hogwarts'ta pek iyi tanıımıyordu - biri Gryffindor, diğeri Slytherin olmak pek de iyi bir arkadaşlık ortamı sayılmazdı.

Ama Striker'ın sinsi mizah anlayışını

ferahlatıcı derecede zekiymi ve ikisi farklı geçmişlerine rağmen iyi geçinmeyi başardılar. O iyi bir adamdı,

Seherbazlık eğitimi Charlie'yi değiştiren bir şey yaptıysa o da kesinlikle herkesin

Hogwarts evleri tarafından tanımlanır.

Striker da güçlüydü, buna şüphe yoktu, çünkü çok az Melez (babası Squib olanlar bile)

ve her iki tarafta da son derece güçlü safkan büyükanne ve büyükbabalar) Slytherin'de bir prefect olmak için yükselecekti.

Charlie'nin sadece birkaç puan gerisinde, sınıflarının en iyisiydi ve bir gün harika bir Seherbaz olacaktı.

Ancak aradan geçen ayları Deli-Göz Moody ile geçirmek istemediği açıktı.

"Kardeşim onun tarafından akıl hocalığı yaptı ve Bill onun *o kadar* korkunç."

Striker sinsi bir gülümsemeyle, "O zaman onu alabilirsin," diye karar verdi.

Charlie bir bastıramadı. "Umarım öyle değildir. Onu Belby'de dilemeye ne dersiniz?"

Victoria Belby, evlerindeki en az popüler kişi olmalıydı.

sınıfının en yeteneklisi ama açık ara en züppesiydi. Striker gibi

o da Slytherin kökenliydi ama gururla belirttiği gibi ailesinin

uzun geçmişinde *hiç* Squib olmamıştı ve elbette olmayacaktı.

Sahip olmak

Charlie ve Striker'dan bir yıl önce mezun olmuş, diğer Slytherin'lerden acımasızca uzak durmuş, "eski Ev bağlılıklarını hatırlamayı" ve sadece değerli olanlarla ilişki kurmayı tercih etmiştir.

(diğer adıyla safkan Ravenclaw'lar) aday sınıflarında.

"Bu çok *güzel* olur," diye yanıtladı arkadaşı. "Bir istekte bulunabilir miyiz?"

"Keşke."

İkisi de uzaktan kendilerini izleyen çiftin farkında değildi.

", değil mi?" Moody gerçek gözlerini devirerek homurdandı.

"Son gününde mutlu değil miydin, Alastor?" Arabella Figg karşılık verdi. "Yoksa o kadar eski geçmişini hatırlamıyor musun?"

"Komik, Figg. Benden sadece dört yaş küçüksün."

Tatlı tatlı gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Cadılar hafızalarını büyücülerden daha uzun süre korur, biliyorsun. Bu kanıtlanmış bir gerçek."

"Saçmalık."

"Çünkü kulağa zekice geliyordu."

Rıhtımdan kahkahalar yükseldi ve Moody bu kez iki gözünü birden devirdi, büyüğü olan biraz çılgınca dönüyordu. "Hiçbir fikirleri yok, değil mi?"

Arabella yutkundu ve ellerini cübbesinin içine soktu. cevap vermeden önce ceplerini yokladı. "Tabii ki , Alastor.

Nasıl yapsınlar ki? Bunu ısrarla öğrencilerden uzak tuttuk."

"Aptallar."

"Onlar artık Seherbaz, biliyorsun. Onlara böyle hitap etmeyi bırakmalısın."

"Kim demiş?"

"Sen öyle diyorsun, dangalak."

Bu Moody'yi güldürdü ve Arabella'nın da gözlerini devirmesine neden oldu. "Umutsuz vakasın."

"Elbette . Onlar da öyle. Kesinlikle kalifiye değiller ve yarısı orada kendilerini öldürtecek," diye karşılık verdi.

"O zaman neden eğitim programının daha da hızlandırılmasını önerdin Alastor?" diye sordu, yüzünü ona dönerek.

Omuz silkti. "Tam eğitilmiş Seherbazların yarısı kendini öldürtüyor. Ne fark eder ki?"

En azından Alastor durumdan mutsuz görünme nezaketini göstermişti ama bu onu yatıştırmaya yetmedi.

"Sen soğuk bir piçsin, biliyorsun."

"Tencere dibin kara, Figg."

Ters ters baktı.

"Benimle tartışabilir misin?"

"Yapamayacağımı biliyorsun, lanet olsun," diye itiraf etti öfkeyle.

"İşte bu kadar. Gerçekler . Tıpkı bizim Avalon'dan Bakanlık baskısı yüzünden ayrılmamız gibi.

Sen ve ben adanın güvenli olduğunu *biliyoruz* ama Crouch ve diğer aptalların buranın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. anlamına gelir."

" Burası hakkında pek bir şey bilmiyoruz Alastor," dedi. kendine rağmen titreyerek sessizce araya girdi. Avalon Seherbazlar'ın en büyük gizemiydi; adanın kökenleri gömülüydü Geçmişte bir yerdeydi ve Seherbazların uzun tarihi boyunca kaybolmuştu. Arabella buna rağmen adayı *seviyordu* - burayı sadece yararlı bir yer olarak gören Alastor'un aksine - ama o Avalon'un tuhaflıklarını anladığını asla iddia edemezdi. O zamandan beri geçen aylarda bir şeylerin değiştiğini biliyordu. Voldemort Azkaban'ı aldı ve onu neyin rahatsız ettiğini bilmiyordu.

"Güvenli olduğunu bilecek kadar bilgimiz var," diye inatla karşılık verdi.

"Sanırım... ama *nedenini* bilmiyorum ve sorun da bu," diye yanıtladı. Elbette Crouch'a gittiklerinde Alastor'u desteklemişti ama özel hayatında aynı fikirde değildi.

"Artık bir önemi yok zaten. Yarın bu saatlerde ada karanlık olacak. Aptallar."

Striker ve Weasley'i mi kastettiğini sormadı, yoksa tüm Bakanlık. Arabella bilmek istediğinden emin değildi. Zaten sayılamayacak kadar çok sorun vardı ve daha fazlasını isteyecek zamanı da yoktu.

Ye Olde Other Yazarın Notu: Umarım beğenmişsinizdir ve lütfen yorum yapın! Ve tabii ki, 15. Bölüm için buralarda kalın: "*Umutsuz Önlemler*", dünyanın sadece daha karanlık ve savaş Hogwarts'a çok kişisel bir şekilde ulaşıyor.

Ayrıca, Bill ve Charlie'nin yaşlarını merak edenler için...
Vaatler'de onları "UU" yaşlarına göre ayarlamıştım
Unbroken'a onarılamaz bir zarar vermeden onları JKR'ın 6/7.
Kitapta verdiği yaşlara göre ayarlamanın bir yolunu
bulamıyorum.
Olay örgüsü. Yani, UU'da Bill 1964'te, Charlie ise 1967'de doğdu.

Umutsuz Önlemler

A/N: Yine, lütfen zaman atlamalarına dikkat edin! Bu bölüm bir önceki kadar çok atlamıyor ama yine de neredeyse üç ayı kapsıyor.

On Beşinci Bölüm: Umutsuz Önlemler

1,827. Gün: 15 Kasım 1986

Artık Voldemort'u kadar sık görmüyordu; Bugünlerde Lestrage'lar (özellikle kuzen Bellatrix, ama genellikle Rabastan ya da Rodolphus) onun "bakımından" sorumluydu ve Sirius buna garip bir şekilde minnettardı.

Trixie kötü biri olabilirdi ama onunla başa daha kolaydı. En azından onu nasıl kızdıracağını biliyordu ve akıl oyunlarında Karanlık Lord'un kendini kanıtladığı kadar iyi değildi.

Şimdi olduğu gibi. Onu aptalca büyüleyerek neredeyse unutturmuştu ve Sirius bu durumdan keyifle çok ihtiyacı olan dinlenmeyi yakalamaya çalışıyordu. Neredeyse bir yıl sonra, hala Sirius'un acıya tahammülünün ne kadar arttığını ya da işini yaptıktan sonra bilincinin ne kadar çabuk yerine geldiğini fark edememişti; bu da Sirius'a hayatında uyku olarak geçen her ne varsa, en azından birazını yapmak için küçük bir fırsat veriyordu.

Ruh Emiciler elbette yardımcı olmuyordu ama en azından o kadar zayıflamıştı ki bazen Trixie onu bağlama zahmetine girmiyordu, bu da dönüşebileceği ve onların zararlı etkilerinden kurtulabileceği anlamına geliyordu. Padfoot, Sirius'tan çok daha dayanıklıydı ve köpek olmak aklının durmasını sağlıyordu

Köpek olmak ona ne kadar unutturdu.

Koridorun uzaklarından gelen ayak sesleri yankılanarak yaklaşıyordu. Padfoot, köpeğinin hassas kulaklarına şükrederek anları saydı. Eğer şanslıysa, ayak sesleri Lestrangle'lardan başka birine aitti - başka *birine*
Başka bir yere gidiyorlar. Başka bir yere. Ama hayır.

O kadar şanslı değildi.

Padfoot'un burnu Bellatrix'in kokusunu alınca Sirius gözlerini kapadı ve isteksizce dönüştü, hisleri insan bedenine geri dönerken için kendini zor tuttu. Belki de Padfoot'un daha basit zihni acıyı biraz azaltmıştı ya da belki de yaralar kendilerini farklı bir şekilde gösteriyordu; her iki durumda da, animagus formundayken her şey bu kadar acıımıyordu ve Sirius her zaman geri dönmekten nefret ederdi.

Artık insan kulakları bile onun ayak seslerini , bu yüzden Sirius gözlerini zorla açtı ve kendini acıya hazırladı.

"istiyor musun, yoksa ben mi alayım?"

Şaşırtıcı bir şekilde James, Moody'nin yaklaştığını duymamıştı ve yaşlı büyücünün tok sesiyle neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Tek bacaklı Seherbaz istediği zaman çok sinsi .

"Kim?" diye sordu, sesinin düzgün çıkmasından oldukça memnundu.

"Weasley, tabii ki. piçin tekidir, tam sana göre." Moody homurdandı. "Kendisini kovalayan eğitimlere bubi tuzakları kurmaya başlayınca Labirent'te başını her türlü belaya soktu."

James gülmek zorunda kaldı. "Kulağa akıllıca geliyor."

"Çok zekiydi. Kardeşi de aynı şekildeydi ama biraz daha gelenekseldi."

"Bill Wealsey'e akıl hocalığı yaptığını sanıyordum?" James bu ifadeyi bir soruya dönüştürdü ve alnını buruşturdu düşünceli bir şekilde. Genç Seherbazı çok iyi tanı mıyordu, Ama Moody onu serbest bıraktığından beri Bill'in gayet iyi idare ettiğini bilecek kadar çok şey biliyordu.

"İşte bu yüzden sıradakini istemiyorum," diye homurdanarak cevap verdi. "Anladığım kadarıyla Weasley'lerin yedi çocuğu var. Eminim bir tane daha şans... *sonunda*"

Moody'nin gülümsemesi hınzırcaydı ve James güldü. Dönerek Ancak geri dönüp toplanan adaylara bakması mizahını çabucak kreltti. "Akıl hocalığı yapmam gerektiğine emin misin? *kimse var mı?*" diye sormak zorunda kaldı, sesini sessiz tutarak.

"Sen buradaki diğerlerinden daha iyisin," diye karşılık verdi kıdemli Seherbaz. "Aptal olabilirsin -ve şu anda kendi baş belamızı korumaktan kaçıyor olabilirsin- ama geriye kalan en kıdemli Seherbazlardan birisin, Potter oğlum. Elimizdeki tek şey sensin. "

James iç çekti. "Dneli bir yıldan az oldu." "Çok kötü. Birini seğ ve bu işi bitir."

"Ne yapacaksın?" McGonagall sessizce sordu.

O, Dumbledore, Severus ve Remus evde yalnızdılar. Hogwarts'ın personel odası, tesadüfen olmasa da. Sprout Minerva onu göndermeden önce Remus ile satranç oynuyordu.

iki Hufflepuff çocuğu ve onların izin verilmeyen büyüü kirpi koleksiyonları hakkındaki söylentileri araştırmak için. Kendilerini bir Muggle oyunu ya da başka bir şeyle savunmaya ama McGonagall, McGonagall olarak, bunların hiçbirini dinlemedi. Ayrıca, hikaye Tarikat üyesi olmayan herkesi personel odasından çıkarmak için uygun bir yol oldu.

Dumbledore ağzına bir çikolatalı kurbağa attı. "Ne hakkında, Minerva?"

"Benimle oyun oynama Albus," diye ters baktı. "Bu olayı duyduğundan beri *plan yaptığını* biliyorum. Millicent."

Müdür uzun bir süre sessiz kaldı ve Remus Bu arada Severus'la bakışmaktan kendini alamadı. İkisinin son yıl içinde birbirlerinden nefret etmeyi nasıl bıraktıkları herkes için bir sır olarak kaldı; Remus'un tek bildiğı Ölüm Yiyen'in cesaretine hayranlık duymaya başladığı ve hatta Severus'a biraz da olsa güvenmeye başladığıydı. Ancak şimdi, İksir Ustası'nın da Remus kadar endişeli görüldüğünü görmek onu mutlu etmekten çok uzaktı. Dumbledore aceleci davranmaya pek yatkın değildi ama savaşın ne kadar umutsuz bir hal aldığını hepsi biliyordu.

"Yapabileceğim fazla bir şey yok Minerva," diye cevap verdi sonunda yumuşak bir sesle.

Kaşlarını çattı ama başka bir şey söylemekten kaçındı; McGonagall, Dumbledore'un hepsinin düşündüğünü bildiğı düşünceyi dile getirmeyecek kadar sadık bir arkadaştı. Ama birkaç dakika sonra Birkaç dakika daha süren sessizlikten sonra (Severus tüm bu süre ona dikkatle bakıyordu) Remus konuşmak zorunda kaldı.

"Botkins'in teklifi konusunda ne yapacaksınız?" diye sordu.

Dumbledore kaşlarını çattı. "Her zaman söylediğim şeyi söylüyorum, Remus. Bana ihtiyaç duyulan yerdeyim."

Severus söze karışarak, "Bakanlık'ta sana da ihtiyaç var," dedi.

"Severus-" McGonagall onu azarlamaya başladı ama İksir Ustası başını sallayarak onun sözünü kesti.

"Hayır. *Burada* sizden korkmasına gerek yok Müdür Bey. Siz bunu biliyor. Tek yapması gereken Hogwartstan uzak durmak *ve güvende*. Onu yakalamak için ortaya çıkmayacaksınız, yani uzak bir tehditsiniz. Karanlık Lord, WWN'de ne söylediğinizi umursamıyor, ve Tarikat'ın etkinliği çok az. Aslında-"

"Bu kadar yeter Severus."

Dumbledore bu tonda konuştuğunda, Remus Voldemort'un bile onun başının etini yemeye devam edeceğinden şüpheliydi. Snape kaşlarını çatarak sustu ve Remus neredeyse konuşacaktı ki kendini durdurdu.

Ama baskı yapmak istemiyordu; sadece *nedenini* bilmek istiyordu. Dumbledore korkak değildi. Voldemort'u bir kez Hogwartstan kovmuştu ve Remus bunu tekrar yapacağını biliyordu. O

Karanlık Lord'un öfkesini üzerine çekmekten korkmayan Dumbledore, Büyücülük Dünyası bir lider için ağlarken neden Hogwarts'ın görece güvenli ortamında kaldı? Millicent Bagnold inatçı olduğu kadar cesurdu da ve onun yerini dolduracak en az o kadar güçlü birine *ihtiyaçları vardı*. Yine de o eski mavi gözlerde bir şey vardı... Dumbledore *neden* korkuyordu?

Yine Grindelwald, diye düşündü Remus kendi kendine. *Onu alt etmek için kaç yıl bekledi? Ne uzun olursa olsun, çok uzundu ve işte yine aynı durumdayız*. Dumbledore korkak *değildi* ama

Grindelwald'la yüzleşmek için neden bu kadar uzun süre beklediğini de kimseye söylemedi.

"Neden şu satranç tahtasını yeniden kurmuyorsun, Remus?" McGonagall gergin sessizliği bozdu, onaylamaması hafif bir gülümsemenin ardına gizlenmişti. Remus içini çekerek Dumbledore'un mesafeli bakışlarını görmezden gelmeye çalıştı.

"Elbette."

Siyah bir köpek, inliyor. Tiz

kahkahalar.

Flash.

" Bazen hepimizin nerede olduğunu düşünüyorum... ve sonra fark ediyorum ki, farklı seçimler yapmış olsaydım, ben de siz olabilirdim."

Mola.

Tekerlekli sandalyeye bağlı James Potter, büyük bir kalabalığın önünde konuşuyor. "Aramızdan ayrılanları hatırlamalı ve yasını tutmalıyız. kaybetmiş olsak da, hayatlarını kaybettikleri mücadeleyi sürdürerek onları onurlandıralım. Birlikte başarabiliriz ve başaracağız. Birlikte, yaklaşan bu karanlık dalgayı geri püskürtecek güce ve cesarete sahibiz.

" Teslim olmayacağız. Unutmayacağız."

Flash.

Yine kara köpek, yanında bir Ruh Emici ile.

Dumbledore kendini toparlamaya çalıştı ama imgelemler geçmiyordu.

Dört

adam. Bir

adam.

Yürüyor.

Peter masada tek başına oturmuş, boş gözlerle cordon bleu tavuğuna bakıyordu. Altı güzel ay boyunca, özel bir şeye sahip olduğunu düşünmüştü. *Yüzük alışverişine* bile çıkmış, haftalarca mükemmel nişan yüzüğünü aramıştı.

Şimdi güzel bir restoranda oturuyordu (*Fransa'da, üstelik orta düzey Bakanlık maaşından iki kişilik harika bir birinci sınıf hafta sonu tatili için ödeme yapmıştı*), elinde bin galleonluk bir yüzük tutuyor ve onu geri verip veremeyeceğini merak ediyordu.

James o lanet şeyi Seine Nehri'ne atacaktı ama Peter bunu yapmayacak kadar pratikti.

Sanırım anlaşılıyor, diye düşündü kederle. Slytherin'ler gülerken onun hakkında ne derlerdi? *Küçük Peter. Her zaman bariz olanı en son anlayan.*

Kalp kırıklığı bir şey miydi? Hayır.

Dudağını ısırды, gökyüzüne baktı ve sonra onun çok seveceğini düşündüğü yüzüğe baktı. Kalp kırıklığı Alicia'yı kaybetmek değildi. En iyi ve en eski arkadaşlarına karşı savaşıarak onlara ihanet ettiği gün kalp kırıklığı yaşamıştı.

"Beni özledin mi Petey?" diye bir kıkırdama düşüncelerini böldü ve koltuğunda sarsılarak dizlerini koltuğun altına çarpmasına neden oldu.

Masaya.

"Ben-uh-Bellatrix, um, gerçekten..." diye devam etti, onu uzaklaştırmak için bir şey arıyordu (onu Muggle kafesi mi?), ama gözleri hemen yüzüğe gitti. "Benim için mi? Oh, Petey, yapmamalıydın!"

Peter'ın çaresizce bakakalmasına neden olacak şekilde geri alamadan elinde kaldı.

"Bu-"

"Evlenmek istediğin salak için, biliyorum." Bellatrix Yüzüğü sağ eline taktı ve parlak güneş ışığında hayranlıkla parmaklarını bir o yana bir bu yana çevirdi. Elbette, restoranın kaldırım kısmını seçmişti, bu da en azından herhangi bir lanetin serpintisinin binayı üzerlerine yıkmayacağı anlamına geliyordu.

Belki de her şeye rağmen doğru bir şey yapabilirim. Bu düşünce ürkütücüydü ama bir zamanlar arkadaşları ona ne kadar kötü olursa olsun olaylara hep iyi tarafından bakmasını söylemişlerdi hayat öyle görünüyordu. Peter hayatında yaptığı onca yanlış şeyi düşünerek neredeyse yüksek sesle homurdanacaktı.

Sadece bu .

"Ravenclaw'lar buna değmez, Peter," diye devam etti daha ciddi bir şekilde ona bakarken. "Eğer bir Slytherin'e ihtiyacın varsa hayatta gerçekten başarılı olacaksın."

"Bunu... aklımda tutacağım," diye yutkundu, *Bellatrix*'in ona hayat dersi vermeye çalıştığı fikri aklını karıştırmıştı.

"Eminim yapacaksın!" Hızlı bir adım attı ve eli kolunun altındaydı, onu kötü bir sarsıntıyla yukarı doğru çekti. "Ama

Şimdi, Tanrımız sizinle konuşmak istiyor. Derhal."

Elbette hepsi James Potter'ın kim olduğunu biliyordu -Charlie onu Puddlemere United'da oynarken bile takip etmişti- ve (çok da uzun olmayan) adayların çoğu onu Akıl Hocası atamaları öncesindeki kısa törende gördüklerinde pek şaşırmadılar. Ne de olsa Seherbazların çoğu oradaydı. Ancak Arabella Figg'in hemen ardından sahneye çıktığında biraz şok oldular Ronnie Dorbes'i öğrencisi olarak seçti.

En azından Moody'yi almadım, diye düşündü Charlie rahatlayarak. / Joyce'u kıskanmıyorum. Bill'in onun iyi olduğu hakkında söyledikleri umurumda değil; eğlenceli olmasına imkan yok.

"Weasley, Charlie," diye anons etti Potter.

Gözlerini dikmiş bakıyordu, kelimeler ancak bir anlam ifade ediyordu. Bu *onun* adı değildi.

Striker ona dirsek attı. "Charlie!"

"Ha?"

Herkes bakıyordu.

Ama cevap veren Potter oldu: "Durup bakacak mısın Weasley, yoksa kaçacak mısın?"

Aday arkadaşları kıkırdadı; Charlie kızardı. Belli ki Potter, Labirent'te her yaratıktan kaçtığı favori (ve kötü şöhretli) taktiğini duymuştu

hepsini geri çevirmeyi başarana kadar peşinden gelen ya da onları kendi yaptığı bubi tuzaklarında yakaladı. Bu hareket eğitimleri arasında pek popüler olmamıştı (görünüşe göre kaybetmeyi sevmiyorlardı) ve o da

kaçmanın nadiren çözüm olduğuna dair saatlerce süren derslere katlanmak zorunda kalmıştı. Yine de Charlie, sadece "imkânsız" başardığı ve oyunda hile yaptığı için kızgın olduklarından emindi.

Yürü, Charlie.

Ayakları onu yeni akıl hocasına götürdü... ki kendisi bölümdeki en alışılmışın dışındaki Seherbazdı. Bu iyiye işaret miydi?

Potter yaşlı büyücünün yanına ulaştığında, "Şaka için özür dilerim, Charlie," dedi alttan alarak. "İnsanlar *Bir* konuda şaka yapmazsam bana komik bakarlar." Charlie

kendini sırtırken buldu. "Sorun değil, patron."

"Adım James, dostum. Patron sesimi Moody gibi çıkarıyor ve o kadar da garip görünmüyorum. Oh, ve eğer bana Jimmy, sana öyle bir vuracağım ki annenin rahmine geri döndüğünü ."

"Anladım." Charlie bir kahkahayı daha bastırmak zorunda kaldı; sınıf arkadaşlarına hâlâ akıl hocaları atanmaya devam ediyordu ve bu kıkırdamaya ya da neşeyle zıplamaya başlamasını istemem. *Çok eğleneceğim!* Zavallı Bill Deli-Göz'e takılıp kalmıştı ama Charlie ilginç birini bulmuştu ve her anından zevk alacaktı.

İki ay ve felaket bir Yeni Yıl baskını Kargaların atalarının evinden sonra, Charlie hâlâ eğleniyordu. Ama Büyücülük Dünyası öyle değildi.

Albert Botkins neredeyse tek başına Sihir Bakanı olmuştu. Bakan Fischer'in ölümünden sonra Crouch, aşırı hevesli bir Seherbaz koruyucu tarafından seçimlerin dışında tutulmuştu.

ve Botkins'in seçim sırasında ciddi bir rakibi yoktu. Ancak, yükseliş beraberinde olağanüstü bir şiddet getirmese de, etkisi karanlığın gidişatını durdurmak için hiçbir şey yapmadı. O ve Dumbledore politikadan Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın hâlâ gizli olan rolüne kadar her konuda tartışıyorlardı. Buna rağmen Göreve gelmeden önce Dumbledore'a ulaşan Botkins, iktidara geldikten sonra hiçbir müdahalede bulunmadı.

Her ne kadar "Lincoln felaketi" ("Lincoln" baskını Carrows'un evi Seherbazlar tarafından arandı) yeni Bakanın itibarını zedeledi ve kamu işbirliğini daha önceki tehlikeli seviyelerin altına düşürdü, Botkins Dumbledore'un isteklerine aykırı politikalar uygulamaya devam etti. 1986'nın sonları, Dumbledore'un rolünü kalıcı olarak değiştiren bir olay ortaya çıkana kadar Uluyanlar Savaşı olarak biliniyordu.

1,879. Gün: 6 Ocak 1987

"Anladığım kadarıyla iş arkadaşlarından biri tatile çıkmış Severus," dedi Lucius yumuşak bir sesle, şarap kadehiyle oynarken.

Severus kuru bir sesle, "Bunu zaman zaman yapıyoruz," dedi.

"Okul dönemi boyunca mı? Utanç verici."

Ama arkadaşının hafif ses tonu Severus'un omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Bunu sormanın bir nedeni var mı, Lucius?" diye sordu dikkatle. "Şafak sökmeden Hogwarts'a dönmem gerekiyor."

Lucius kıkırdadı. "Genç Gryffindor'larınızın *şüphelenmesini* istemeyiz, değil mi?"

"Ben daha çok profesör arkadaşlarımla ilgileniyorum." homurdanarak karşılık verdi. "Biraz yanlış yere sadakat gösterirlerse, Lordumuz Dumbledore'u gözetleyecek yeni birini arıyor olabilir."

Lucius, "*Buna* izin veremeyiz," diye söylendi. Sonra 1594 Cabernet şişesini tuttu. "Biraz daha şarap?"

"Teşekkür ." Her ne kadar öğrencileri Severus'u Malfoy Malikânesi'nin lüks ortamında hayal etmekte zorlansalar da, Severus yıllardır Malfoy Malikânesi'ni ziyaret ediyordu ve eğer annesi çocukluğunda ona bir şey öğretmeyi başarmışsa, o da eski Safkan görgü kurallarıydı. Severus belki de Aslında safkan biriydi (gerçi On Dört Aile'de Prens pozisyonunu devraldığından beri çoğu insan bunu göz ardı etme eğilimindeydi) ama kuralları biliyordu.

Uzun süre rahat bir sessizlik içinde oturdular, her biri mükemmel korunmuş Fransız şarabının tadını çıkarıyordu. Sonra Lucius her zamanki tembellik görüntüsünü kaybederek doğrudan konuştu.

"Karanlık Lord'un senden istediği bir şey *var* Severus."

Snape'in midesinde iğrenç bir şey kabardı.

1,881. Gün: 8 Ocak 1987

Son duyduklarına göre, hasta kız kardeşini ziyaret etmek için Hogwarts'tan ayrılmıştı. Herkesin bildiği bir sonraki şey, tüm personel ve öğrenci topluluğunun Profesör Minerva McGonagall'ın cenazesine katılıyor olduğuydu.

Daha da kötüsü, haberi *Daily Prophet*'ten öğrendiler.

HOGWARTS PROFESÖRÜ ÖLÜM YİYENLER TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜ

Eric Dunnington, Özel Muhabir

ABERDEEN, İskoçya. Muggle komşuları

garip havai fişekler ve yeşil dumanlar hakkında yetkililer

ancak bir gün sonra yerel büyücülerden herhangi biri

sorunu araştırmayı düşündü. Mugglelar bu kapıyı açmayı
başaramamıştı.

kilitli ve korumalı kapılar, elbette, ama sonunda William

Pieters eve geldiğinde karısını ve baldızını ölü, Karanlık İşaret'i

ise hâlâ evin üzerinde gezinirken buldu.

Thetis Pieters, 79 yaşında, uzun süredir saygın bir araştırmacı
olarak çalışıyordu.

ve hiçbir siyasi inancı olmayan bir tarihçi. Peki neden

tarafından öldürüldüğünü biliyor muydunuz? Bu

cevap muhtemelen küçük kız kardeşinde yatıyor, ancak neden
"sahip olduğu"

ölmesi de gizemini koruyor.

Büyücü Britanya'nın çoğu Minerva McGonagall'ı tanır; çoğu uzun yıllar öğretmenlik yaptığı sırada öğrencileri bile olduk.

Hogwarts. Katı ama her zaman adil.

Ona saygı duymayan biri. Belki de katilleri hariç.

Ölüm Yiyenler Hogwarts Müdire Yardımcısını Neden Söyledi?

Cadılık ve Büyücülük Okulu'nda cinayet işlediği için

daha az tanınan kız kardeşini de öldürdüğü söylenemez. Belki

McGonagall'ın Albus Dumbledore ile uzun süreli profesyonel ilişkisi

ya da belki de henüz görünmeyen bir nedeni vardır. Her iki durumda da

Büyücülük Dünyası şimdi iki etkili akademisyeni kaybetmenin yasını tutuyor.

McGonagall'ın öğretmenlik geçmişi hakkında daha fazla bilgi için sayfa 9'a veya

11 Pieters'in tarih projeleri için.

Ölümünü öğrendikten iki gün sonra Remus hâlâ şoktaydı... ama Dumbledore'un tepkisiyle karşılaştırıldığında, kendi duyguları önemsiz görünüyordu.

Hiçbir şeyin yılmaz ihtiyarı yıkabileceğini düşünmemişti ama bu felaketin başarılı olma şansı oldukça yüksekti. Okul müdürü *yıkılmıştı*; Remus ve Severus onu odasından zorla çıkartarak Cenaze töreni çünkü o kadar derin bir yas tutuyordu ki, veda etmeye hazır değildi. McGonagall neredeyse on yıldır yardımcısıydı ve ondan daha uzun süredir de en iyi arkadaşıydı. Belli ki onsuz ne yapacağını bilmiyordu.

Yine de yaptığı anma konuşması mükemmeldi. Duygusaldı ama yürek parçalayıcı değildi, söylediği her kelime orada bulunan herkeste yankı buldu ve Remus birkaç öğrenciden daha fazlasının ağladığını gördü. Çok azı Dumbledore'un içinden bir parçanın öldüğünü söyleyebilirdi ama Remus daha iyi biliyordu.

Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

1,885. Gün: 12 Ocak 1987

Artık "plansız" gelişleri neredeyse bir gelenek haline gelmişti. Remus'un haberi James ya da Peter'la kimin paylaştığına dair hiçbir fikri yoktu ama iki şişe Firewhiskey ile birlikte (çünkü James'e göre *bir* şişe asla yeterli değildi).

"Müdür Yardımcısı Moony, ha?" James kapıdan içeri girerken Remus'a kadeh kaldırdı, belli ki ilk içkisini içmemişti.

"Hem Gryffindor'un başı," diye araya girdi Peter.

Remus gülümsemeyi başardı. McGonagall gideli sadece altı gün olmuştu ve o iki işi de on günden daha az bir süredir yapıyordu.

Saatlerce. Duygusal iniş çıkışları henüz bitmemiştir.
Bunu bilecek kadar kendini iyi tanıyordu ama arkadaşlarının orada olması güzeldi. Yalnız olmadığını hissetmek güzeldi.

"Siz ikiniz nasıl öğrendiniz?" diye sordu James'in uzattığı bardağı otomatik olarak kabul ederek.

Peter hemen, "Sana söyleyemem," diye karşılık verdi ama Remus kaşlarını çatınca James yumuşadı.

"Dumbledore Lily'ye söylemiş. Bir arkadaşına ihtiyacın olabileceğini düşündük."

"Biraz şok oldum, evet. Gidip ona bir soru sormak istiyorum..."
Remus derin bir nefes çekti. Bu ve ben sadece üç buçuk yıldır buradayım. Sanki boyumdan büyük bir işe kalkışmışım gibi hissediyorum."

James elini Remus'un omzuna koydu ve hafifçe sıktı. O ve Peter cenazeye katılmışlardı ama kısa bir süre sonra işe dönmek zorunda kalmışlardı; açıkçası Remus Bakanlıkta işlerin nasıl gittiğini düşününce, ikisinin de kaçmayı başarmış olmasına şaşırırdı.

"Seherbazlar'da bazen ben de böyle hissediyorum," dedi James sempati duydu. "Dürüst olmak gerekirse. Bu iş için tek mantıklı seçim sensin. Sprout ya da Flitwick'in
Başa çıkmaya çalışmak mı? Bir dakika içinde parçalanırlar. Diğer tek seçenek Snivellus olurdu ve Dumbledore casus bile olsa bir Ölüm Yiyen'i yardımcısı yapamaz. Bunu tekrarlama, Pete."

Küçük arkadaşları başını salladı. "Tabii ki hayır."

James gülümseyerek, "Zekice," diye cevap verdi ama Remus kaşlarını çatmaktan kendini alamadı.

"Keşke ona öyle demeseydin."

James omuz silkti. "Kimin umurunda? Sadece biz varız."

"Çünkü artık çocuk değiliz ve o da eskisi gibi değil," diye cevap verdi Remus sessizce. "O iyi bir adam ve Deniyorum."

McGonagall'ın ölümü onu beklediğimden daha fazla etkiledi.

"Belki."

"Belki yok, James. Onu hâlâ aynı şekilde gördüğünü biliyorum ama o değişti. Geçmişinin kefaretni ödemeye çalıştığını anlamak için onu sevmek zorunda değilsin."

Sonunda James'in elleri teslimiyetle havaya kalktı. "Pekâlâ, pekâlâ. *Deneyeceğim*, tamam mı? Söz vermiyorum ve kesinlikle ondan hiç hoşlanmayacağım. Ama deniyor gibi göründüğünü kabul etmeliyim," diye kabul etti.

Remus biraz gülümsedi, James'in bir kez olsun sözlerinde ciddi olduğunu biliyordu. James basit bir adamdı; ne demek istediğini söyler ve söylediğinde de ciddiydi. Ama sonra Peter'ın solgun yüzü dikkatini çekti.

"Kılkuyruk, iyi misin?"

Peter gözlerini kırptırdı. "Evet, özür dilerim. Ben sadece... düşünüyordum."

Ye Olde Other Yazarın Notu: Nihayet bir güncelleme! Biliyorum, çok kötüydüm, ama bu hikaye son birkaç aydır bana krizler yaşıyor, nedenini tam olarak anlamıyorum. Bu ve FFN ile ilgili bazı büyük sorunlar yaşadım - en az iki haftadır güncelleme yapmaya çalışıyorum ve

HP fandomunda herhangi bir şeyi düzenleyemedim. FFN'e birkaç sorun çağrısında ama sonuç alamadım... ama Görünüşe göre artık çalışıyor. Ama lütfen ayıyı (ilham perimi) besleyin ve ne düşündüğünüzü bana bildirin - daha fazla geri bildirim her zaman daha hızlı yazmama yardımcı oluyor.

Dumbledore'un eski bir arkadaşının ortaya çıktığı, Voldemort'un (sadece onun kanlı yöntemlerle) politika yaptığı ve Charlie'nin ejderhalarla oynadığı 16. Bölüm: "*Düşmeye Devam*" için bizi devam edin.

Düşmeye Devam

On Altıncı Bölüm: Düşmeye Devam

1,888. Gün: 15 Ocak 1987

Bagnold'korkunç ölümünden neredeyse üç ay sonra, Seherbazlar sonunda Sihir Bakanlığı'nın kilit isimleri üzerindeki korumalarını gevşetmişlerdi. İlk ay gergin ve sinir bozucuydu ama günler önemli bir saldırı olmadan geçtikçe (altı küçük saldırı sadece

Voldemort hareketlerine devam ediyordu), yeniden nefes almaya başladılar. Başarısız Lincoln Felaketi bile ve yavaş yavaş, çeşitli bakanların güvenliği kendi departmanlarına geri devredildi.

Hit Büyücülerinin yardımı. Böylece Seherbazlar kendilerine verilen Ölüm Yiyenlerle başa baş mücadele etme görevlerine geri döndüler ve hayat savaş sırasında olduğu gibi normale döndü.

Ama Moody'nin aklına bir şüphe tik takı girmişti ve bir türlü gitmiyordu.

"Patron... brifing için Figg'le birlikte olmamız gerekmiyor mu?" Joyce Rivers sessizce sordu. Tüm öğrencileri gibi o da yerini almış ve bir Seherbaz olarak oldukça başarılı olmuştu ama nedense *bu* öğrenci onu en çok önemli görevi, asi Akıl Hocasına sosyal zarafetler kazandırmaktı. Moody homurdandı.

"Şimdi olmaz, Joyce."

"Bu öğleden sonraki görevi iptal etmeniz Bakan'ın hoşuna gideceğini hiç sanmıyorum," diye belirtti.

"Değilim," diye karşılık verdi. "Hem zaten Crouch'un bundan haberi yok, o yüzden kızamaz."

"Ne?"

"Bekle ve gör, ." Ne de olsa ona 'oğlan' diyemezdi ve 'kız' demek de cinsiyetçi görünüyordu. O Arabella'nın ona bu konuda bir ya da iki kez ders verdiğini hatırlıyor gibiydi.

"İnanılmaz bir baş belasısın," diye homurdandı ve adamın sırtmasına neden oldu.

Yine de cevap olarak gülümsemekten başka bir şey yapmadı; Joyce hakarete aldırmadığını bilecek kadar uzun süredir onunla birlikteydi. Korkunç ününe rağmen, Moody'nin hiçbir öğrencisi çekingen suçlanmamıştı. O çirkinliği teşvik ederdi ve diğerleri gibi Joyce da onun açık sözlülüğünden beslenir ve bundan bir şeyler öğrenirdi. Hâlâ ona görgü kurallarını öğretmeye çalışıyor olsa bile.

"Oh, hayır, yapmayacaksın-"

Crouch'un korumalarının DMLE eğitimi almış olduklarını ve Seherbazların Başkanı için kenara çekilmekten son derece mutlu olduklarını göz ardı etmişti. Ve tabii ki Moody de onların yanından geçip Crouch'un ofisine girmekten aynı derecede mutluydu, Kapalı kapıları boş ver.

"Elbette ," diye mırıldandı Joyce, hâlâ onun peşindeydi. "Ne düşünüyordum ki?"

Moody'nin sırtışı büyüdü. "Sus, sen."

Sonra Crouch'un ziyaretçisini tanıdıkça öfkesi hızla teslimiyete dönüşen öfkeli yüzüne baktı.

"Bu iyi bir şey olsa iyi olur, Moody," diye tersledi. "Bakan'la bir toplantım var-"

"Hayır bilmiyorsun," diye sözünü kesti

Alastor. "Ne-?"

"En azından ben seninle işimi bitirene kadar yapmayacaksın," diye açıklık getirdi ve taşıdığı çantayı amirinin masasına bıraktı.

Crouch kuru bir sesle, "Hiç eğlenmiyorum," diye cevap verdi.

Moody sonunda abartılı gülümsemesinin solmasına izin verdi. "Sen de olmamalısın. Hiç merak ettin mi, Voldemort'un neden Bakanlık bu kadar enerjik mi? Ya da neden misyonların onaylanması giderek zorlaşıyor? Cevaplarınızı aldım Sayın Bakan ve hiç de hoş değil."

"Tüm dikkatim sizin üzerinizde." Boncuk gözleri Seherbaz çiftine odaklanmıştı ama Moody'nin ona saygı duyması için patronunu sevmesi gerekmiyordu. *Gerçek bir iblis gözleri olsa bile.*

"Tam zamanında," diye homurdandı ama Crouch bile bunu kişisel olarak algılamadı. Aslında kaşını bile kaldırmadı, bu da Moody'ye fazlasıyla alışkın olduğunu gösteriyordu. *Gelecekte onu kızdırmak için daha çok çalışmam gerekecek.* DMLE'nin başı, Moody eğilip çantayı açarken ve içinden bir Pensieve çıkarken bile sabırla bekledi.

"Sanırım bana bir şey göstermek istiyorsunuz ama benim bir programım var."

Alastor tartışmaya zahmet etmedi. "O zaman şunu izle."

Asasına bir fiske vurduğunda gölgeli figürler Moody, Crouch'u basitçe

Pensieve'de her bir anıyı kendi başına keşfetmesi ve izlemesi için zaman yoktu.

"13 Kasım 1985." Sesini soğukkanlı tutmak için mücadele etmek zorundaydı ama bu olaylar dizisi iyi eğitilmiş öfkesini bile uyandırmaya yetmişti. "Botkins ve MacNair Knockturn Alley'de buluştular. Bu bilgiyi iki hafta önce bir baskında öldürülen bir casustan aldık."

"Kendi casusunu mu öldürdün?" Crouch'un sesi neredeyse hayranlık doluydu; Moody kaşlarını çatı.

"Bilerek değil," diye homurdanarak cevap verdi. *Bunun bizim hatamız olduğunu varsayarak.* "Şimdi dinle."

Onlara doğru sürüklenen sesler daha da netleşti.

"... yarın ölecek ve sen de Dışişleri Bakanı olacaksın. Büyü," dedi Macnair, dikkatle omzunun üzerinden bakarak ama görünmeyen gözcüyü ıskalayarak -ya da görmezden gelerek-.

" Bekleyeceğim, ne?"

" Bagnold ölecek," diye tekrarladı Macnair sinirli bir şekilde. "Eğer yaşamak istiyorsan, onun işini kabul edeceksin. Sen bize zaman zaman yardım edeceksin, biz de sana yardım edeceğiz."

" Ama ben hiç..." Botkins sözünü kesti.

" Elbette hiç Ölüm Yiyen olmadın. Ve Karanlık Lord'a bu sıfatla hizmet etmeniz gerekmeyecek. Senden sadece birkaç gülümsetici şey yapman beklenecek..."

Moody esasını savurarak sahneyi sona erdirdi. Crouch'un bile öfkeden benzi atmıştı. Joyce'un gözleri de büyümüşü - Moody onu uyarmamıştı; bu dava o kadar hassastı ki boş zamanlarında onun üzerinde çalışırdı. Casusları bile çalıştırırdı.

Dumbledore'un delikli kartı ve verdiği bilgiler dışında.

"Dahası da var," dedi sessizce, esasını tekrar sallayarak. "2 Aralık. Bu kez Urquhart'la buluşacak."

Toplantı benzerdi, ama şimdi Botkins ve üç seherbazın öldürüldüğü bir baskına ihanet etmek.

"16 Aralık."

Başka bir sahne, kez Moody'nin tanımlayamadığı farklı bir Ölüm Yiyen'le.

"9 Ocak."

Voldemort'tan gelen emirler iletiliyordu; Bakan'ın en az popüler hamlelerinden biri olarak, bazı iksir malzemelerine erişimi kısıtlayan yasalar çıkarılmıştı. Moody o zamanlar Botkins'in sadece paranoyak olduğunu düşünmüştü; şimdi ise Voldemort'un amacının ne olduğunu merak ediyordu.

"Size ikisi geçen hafta olmak üzere altı toplantıdan başka anılar da gösterebilirim ve bunlara bizzat tanık oldum." Moody Pensieve'i bir kenara koydu ve çantasını kapattı. "O Ejderha bokundan daha kirli, patron. Onu bir saat içinde yakalamak için seherbazlarım hazır bekliyor."

Crouch gözlerini kırptırdı, belli ki haberi yutmaya çalışıyordu.

Ama adamın vermek gerekirse, nadiren tereddüt ederdi. ",", emretti. "Ama tutuklamayı gizli tut, en azından yarın."

Moody bundaki mantığı ; yemek vakti neredeyse gelmişti ve *Daily Prophet* hiçbir zaman

Sır. Haber bir kez ortaya çıktığında, daha fazla bilgi edinme umutları da yok oldu.

Alastor başını öğrencisine doğru sallayarak, "Evet efendim," diye cevap verdi. "Hadi gidelim, Joyce. Yapacak işlerimiz var."

Moody'nin amirine karşı nazik davranmasına şaşırmış ve bundan memnun olmuş görünüyordu ama Moody birdenbire sosyal nezaket geliştirmemişti. Sadece Crouch'un haftasının bundan daha da kötüleşeceğini biliyordu... ve kibar olmak Moody'nin özür dileme yoluydu.

En azından öyle sayılır. Gerçekten üzgün hissetmiyordu ama çaba göstermesi gerektiğini düşünüyordu.

Sesler Sirius'un hücrelerine doğru sürükleniyordu; acının sisi yüzünden ayak seslerini duyamamıştı ama şimdi kelimeleri yeterince iyi anlayabiliyordu.

Genç Crouch, "Botkins Seherbaz'ın gözetiminde, Usta," diyordu.

"Öyle mi?" Karanlık Lord'un sesi tehlikeyle doluydu ve Sirius kendine rağmen ürperdi; bu alışkanlıktan kurtulmak imkânsızdı.

"Babamın hırsı sağduyusunun önüne geçti. İş hayatında ilerlemeye devam edeceğime dair umutlar besliyor. Uluslararası Sihirli İşbirliği Departmanı," diye yanıtladı Crouch keyifle. "Tutuklamayı bir bahane olarak görüyor Bakanlıktan 'istenmeyenleri' temizlemek ve benim için ilerleme öngörüyor."

"Elbette yeni pozisyonu kabul edeceksin." "Nasıl

isterseniz, Efendim."

Bir anlık sessizlik oldu ve Sirius korkmaya başladı. Gitmişlerdi ve dış dünyayla olan bu nadir ve beklenmedik bağlantı ortadan kalkmıştı.

Neredeyse unutuyordum ki dünyada

Bu... yer, şokla fark etti. Padfoot olarak çok fazla zaman mı geçirdim?

Bu korkutucu bir duyguydu. Padfoot onun sığınağıydı, akıl sağlığıydı. Animagus formu olmasaydı Sirius çoktan delirmiş olacağını biliyordu; Azkaban'da geçirdiği bir yıl ona bunu çoktan öğretmişti. Ama köpek onun için olumsuz olamazdı. aklını şimdiden etkiliyor... olabilir mi?"

Voldemort, "Bellatrix'i bulun," diye emredince Sirius irkildi ve acı dolu bir nefesi bastırmak zorunda kaldı. "Botkins bu gece ölecek. Acele etmesin."

Bu sözleri dinlemek Sirius için neredeyse hiçbir şey ifade etmiyordu, ses tonu ne kadar derisinin altına girip onu korkutsa da. Yine de dünyadan o kadar kopmuştu ki önemli bir şey yüzüne çarpsa tanıyamayacağını biliyordu ve tek merak ettiği şey şuydu: *Botkins de kim ?*

James ve Charlie Quidditch geçmişleri nedeniyle bu görevi almışlardı ama James, görevi planlayanların Charlie'nin ejderhalardan ne kadar etkilendiğini bilmediklerinden emindi. *Aksi takdirde, iki hafta boyunca ejderhaları takip etmesine izin vermek yerine onu gezegenin diğer tarafına gönderirlerdi. İnsanları asla sıraya koymazlar*

kendi beğenilerine göre görevler belirlediler. Ama bu Planlamacıların James'in çocukluğunda canavarlardan korktuğunu bilmeleri düşünülemezdi. Bu onların normal programlama teknikleriyle mükemmel bir şekilde uyumlu olurdu.

"Bu harika!" Sesleri rüzgârdan duyulabilecek kadar yavaşladıklarında Charlie ona seslendi.

"Evet, gecenin bir yarısı, yüzyılın en kötü fırtınası boyunca *çılğın* ejderhaları takip etmek hafta sonumu geçirmek istediğim şey mi?" James sırtmasına engel olmaya çalışarak bağırdı. Uçmak zorlayıcıydı ve ejderhalardan kadar korkmuyordu.

Charlie güldü. "Daha kötüsü de olabilirdi, patron!"

"Kapa çeneni!" Ters ters baktı ama bakışları öğrencisine fark ettirmeden sekip gitti. Genç Seherbaz gülümsemeye devam etti ama süpürgesini daha da yavaşlattı ve asasını sallayarak etraflarında kayan bir baloncuk yarattı; kükreyen rüzgârda normal bir şekilde konuşabilmeleri için buna ihtiyaçları vardı.

Gök gürültüsü uğursuzca gürledi, James süpürgesinin üzerindeyken duymaktan hoşlanmayacağı kadar yakındı.

Charlie gülümsemesini kaybederek, "Yine de haklı olduğunu düşünüyorum," diye devam etti. "Bu vahşi bir cadı kovalamacası. Bu ejderhalar kimse için çalışmıyor. Bu kadar büyük bir grup halinde seyahat ediyor olmaları bana kendilerini tehdit altında hissettiklerini söylüyor. kimseye zarar vermek istemezler."

"Beş ejderha için büyük bir grup mu?" James boş boş sordu, dik durmak için rüzgârla birlikte eğilmek zorunda kalmıştı.

"Oh, evet. Çiftler çok daha yaygındır ama ejderhalar yalnız seyahat etme eğilimindedir. *Geniş* bir avlanma alanına ihtiyaçları var ve eşleri dışında kimseyle paylaşma konusunda pek iyi değiller."

"Bunu bilmiyordum."

"Çoğu insan bilmez." Charlie omuz silkti. "Ama ben istedim ki Hogwarts'tayken ejderhalarla çalışıyordum. Çok çalıştım."

"Neden şimdi değil?"

"Savaş araya girdi. Ben de düşeni yapmalıyım diye düşündüm."

Bu duygu James'in yüzüne hüzünlü bir gülümseme getirdi. "O hissi bilirim."

James sadece Quidditch oynamak istemişti ama dünya işlerin bu şekilde yürümesine izin vermemişti.

1,889. Gün: 16 Ocak 1987

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Küfürleri ilk kez Joyce'un onu azarlamasına bile neden olmadı. Odadaki diğer yarım düzine seherbaz gibi o da umursamayacak kadar bakmakla meşguldü.

Arabella Figg'i hiç bu kadar solgun görmemişti.

"Ee, 'Bella?" diye sertçe sordu.

Hâlâ şoktan uyuşmuş gibi görünen kadın başını salladı.

"Bilmiyorum, Alastor. Kapı bütün gece korunuyordu ve biz onun burada olduğunu bilen tek kişi bizdik. En azından biz ve Crouch."

Moody, "Her ne kadar o piçi sevmesem de, o bir hain değil," diye homurdandı. "Ama *biri* var. Sen , içeride kim vardı? Komut?"

"Sorun da bu zaten. Ben gitmedim." Kadının şaşkınlık ve öfke dolu kocaman gözleri adama odaklandı.

"Ne?"

"Biri içeri girmiş ama nasıl olduğuna dair en ufak bir fikrim yok," diye acı acı cevap verdi Figg. "Bütün gece ve hiçbir şey duymadık, Lestrangle'i *tanıyor* olmama rağmen güzel tatlı zamanını aldı."

'Bella öfkeyle Sihir Bakanı'nın cesedini ve etrafını saran kanlı dağınıklığı işaret etti. Moody, bir kurbanın ne kadar süredir ölü olduğunu görsel olarak tahmin etme konusunda uzmanlaşmıştı. Ölüm Yiyenler'in dikkatinden kurtuldu ve Botkins üç ila beş saat civarında bir süre dayanmış gibi görünüyordu. Teşhis büyüleri bunu daha da daraltabilirdi ama tam olarak ne kadar sürdüğü şu anda pek önemli değildi.

Önemli olan, *Bellatrix*'in *Sevgisi*'nin yere kanla yazılmış olması ve Botkins'in Seherbazların burnunun dibinde işkenceyle öldürülmüş olmasıydı.

"Bunun bedelini cehennemde ödeyeceğiz," diye mırıldandı.

"Bir de bana sor," diye yanıtladı Bella. "Oh, muhteşem. Crouch burada ve mutlu ifadesine bakılırsa biri ona çoktan anlatmış."

Alastor yavaşça döndü. Ne de olsa artık acele etmesine gerek yoktu.

"Bu nasıl oldu Moody?" diye sordu patronları. hemen talep etti, her zamanki soğukkanlı tavrı sarsıldı.

"Henüz bilmiyoruz," diye itiraf etti Alastor, "yine de öğrenmeyi ve birilerine ödetmeyi hedefliyorum."

Uzun bir an sessizlik içinde geçti; Crouch gözlerini Botkins'in içinde bulunduğu karmaşadan alamıyor gibiydi.

"Beni bilgilendirmeye devam et," diye emretti sonunda. "Peki ... o?"

"Kapalı tabut cenaze töreni. Mümkün olan en kısa sürede," diye Bella.

Ama tabii ki herkes zor soruyu sormayı Alastor'a bıraktı: "Resmi olarak o hala Sihir Bakanı. Daily Idiots'a ne diyeceğiz?"

"Hiçbir şey." Crouch hâlâ cesede bakıyordu ama Moody hırslı zihninin tıkırdadığını görebiliyordu. "Ne yaptığını ve Voldemort'un onu güvenliğimize rağmen bu kadar kolay yakaladığını kabul edersek Ölüm Yiyenler kazanır. Geç saatlere kadar çalışıyordu ve iş stresinden dolayı kalp krizi geçirdi. İş. Trajik bir kaza ama ihanet yok. mı?"

Lanet olsun. Benden bile daha soğuk. ". "

Albus'u arayıp acemisinin hâlâ bu işi yapmaya istekli olup olmadığını öğrenmenin zamanı gelmişti.

1,890. Gün: 17 Ocak 1987 BÜYÜ BAKANI

ÖLDÜ

Eric Dunnington, Özel Muhabir

Bakanlıktan bugün gelen haberler şok edici bir gerçeği ortaya çıkardı.

63 yaşındaki Terrance Botkins geçirdiği kalp krizi sonucu hayatını kaybetti

Ofisinin stresinden dolayı. Güvenlik görevlileri tarafından bulundu.

Bakan Botkins iş gününün erken saatlerinde bir daha geri dönmedi.

dün gece kalbi kırık eşi ve çocuklarının yanına döndü. Sayın Bakan

Bakanlık adına konuşan Bartemius Crouch, Senior, şunları söyledi

gecenin bir vakti öldüğünü ve ayrıntıların

Geliyor.

Botkins kesinlikle ölmüş olsa da (kapalı bir tabut

şüphesiz önümüzdeki yıllarda komplo teorilerine yol açacaktır), bu

Ölümünün koşulları yarım yamalak kaldı.

"Çok korkmuştu," diyor 32 yıllık eşi Colleen korkuyla.

"Sanırım tehditler ama bana asla söylemedi." Hıçkıra hıçkıra ağlıyor,

ama cesurca devam ediyor: "Sanırım birileri onun ölmesini istedi. Kalbi iyiydi."

Gizemler artmaya devam ediyor. Bir kalp krizi her zaman

Sağlıklı bir adam mı? Tehditlerden korkan bir Sihir Bakanı mı? Öyle değil.

Bu ipuçlarının nereye gittiğini keşfetmek için çok fazla hayal gücü gerekir ve

görgü tanıklarının ifadeleri daha kötü bir tabloyu desteklemektedir.

İsmi vermek istemeyen bir bakanlık yetkilisi "Botkins kalp yetmezliğinden ölmedi" dedi.

adının açıklanmaması koşuluyla söyledi. "Ne olduğunu bilmiyorum ama ofisi kanla kaplıydı ve duyduğuma göre mesaj geride kaldı."

Bakanlıktan hiç kimse içeriğini paylaşmak için konuşmamış olsa da gerçek, iddia edilen mesajdan daha karmaşık görünüyor.

hükümetin açıkladığı gerçekler.

Ama belki de bu hesap yanlışdır. Belki de kalp kriziydi.

Bunun doğru olma ihtimali çok düşük. Ama ne olursa olsun

Mesajda, bence bu, "İsmi Lazım Değil servisiydi.

Bir sonraki Sihir Bakanı'na uyarı: Günleriniz sayılı.

Crouch, seçim kampanyasına İçişleri Bakan Yardımcısı Amanda Peasegood'un

Bagnold'un ölümünden beri Magic'in kaçmaya niyeti yoktu. ona karşı. Peasegood, Botkins'in ölümüyle ilgili söylentiler artmaya başladıktan sonra mevcut görevinden istifa etmeye bile çalışmıştı - çünkü Büyücülük Dünyası'nda neredeyse hiç kimse Resmi hikayeye gerçekten inanan bir dünya. Ancak iyi haber, merhum Bakan'ın aslında Voldemort'un casuslarından biri olduğunu ve bunu keşfettiği için öldürüldüğünü kimsenin tahmin etmemiş olmasıydı. Fakat Moody bununla yaşayabilirdi. Ne de olsa, *Daily Prophet*'in yarım gerçeklerinin yol açacağı kamu teröründen daha kötü olan tek şey, gerçeklerin yol açacağı kitlesel histeri olurdu.

Tabii ki, Crouch tüm bunları güç tabanı olarak kabul etti. büyüdü ve bu düşünce Alastor'un arkadaşına dönmesine neden oldu.

"Bundan emin misin Albus? Soğuk bir canavar olsa bile Crouch o kadar da kötü bir tip değil."

Dumbledore, Moody'ye uzun burnunun altından sert bir bakış atarak, "Ahlaki bir pusulası yok demek istiyorsun," diye cevap verdi.

Moody omuz silkti. "İnsanlar benim için de aynı şeyi söylüyor."

Albus yumuşak bir sesle, "Ama üstleriniz göz yumsa bile aşmayı reddettiğiniz çizgiler vardır," diye cevap verdi. "Barty için bunu söyleyebileceğimden o kadar emin değilim."

"Bir adamı mahkum etmek ne kadar da kötü bir şey, belirsizlik."

"Doğru. Ama savaş hiç de adil değil, değil mi? Büyücülük Dünyası'nın vicdanı rahat bir şekilde takip edebileceği birine ihtiyacımız var."

Dumbledore'un gözleriyle yüzüstü karşılaştı. "Seni takip ederler."

Müdür yumuşak bir kıkırdamayla, "Ben liderlik yapacak tipte biri değilim," diye cevap verdi ama Moody onun hassas bir noktaya parmak bastığını görebiliyordu.

"Saçmalık," diye karşılık verdi sohbet edercesine.

Dumbledore'un gözleri kısıldı. "Bu tartışmanın bu değil."

"Grindelwald yüzünden, değil mi?" diye sordu.

"Bunu tartışmayacağımı söyledim, Alastor." Diğer büyücünün sesi aniden sertleşmişti ve Moody onun öfkeli bakışlarına karşılık verse de bunu yapmak çaba gerektiriyordu.

Bir sonra omuz silkerek, "Sen öyle diyorsun," diye cevap verdi. Aralarındaki hava yüklü kalmaya devam etti, neyle? Moody uzun bir süre bekledi, Dumbledore'un sessiz olsa da müdürün bahanelerinin tek kelimesine bile inanmak istemediğini biliyordu. Sonra mecburen konuyu değiştirdi. "Hâlâ istekli mi?"

Dumbledore'un yüz hatları yumuşadı. "Görevini biliyor, o yüzden evet. Evet, öyle."

1,894. Gün: 22 Ocak 1987

"Peki, sen kime oy ?" Bill küçük kardeşinin yanına kayarak sordu. Hakkını yemeyelim, Charlie atlamadı bile. Bill Charlie Seherbaz eğitimine başladığından beri bir sonraki en büyük Weasley çocuğunu görmemişti ama küçük kardeşinin çok şey öğrendiği belliydi.

"Sen değil," diye karşılık verdi Charlie.

"Bu yıl oy pusulasını gerçekten okuyacağınızı umuyordum, ancak benim oy pusulasında olduğumu düşündüğünüze göre, durumun böyle olmadığını görebiliyorum."

Charlie güldü. "Ben Crouch'a oy verdim. Kim vermez ki?"

"Um." Bill etrafına bakındı. Seherbazların çoğu seçim sonuçlarını beklemek için Bölüm'ün Bakanlık merkezinde toplanmıştı ama kimse Weasley kardeşlere pek dikkat etmiyor gibiydi. "Ben değilim. Ya da buradaki pek çok kişi. Bahse girerim."

"Anladığımdan emin değilim," dedi kardeşi temkinli bir ifadeyle. "Hep duydum-"

"Götün teki olduğunu ama bizim olduğunu mu?" Bill sessizce onun sözünü kesti. "Öyle. Ve Moody'nin bana anlattığına göre, çalışmak için o kadar da kötü biri değil... ama Sihir Bakanı olmasını da istemezdim. Hırslı bir sansar ve oğlunu en az beş kez soruşturduk."

"Ciddi misin? Junior'ın yeni terfi ettiğini sanıyordum."

Bill kaşlarını çattı. "O yaptı. Bu onun Ölüm Yiyen olmadığı anlamına gelmez; sadece bunu kanıtlayamayacağımız anlamına gelir. Crouch Baba, tabii ki, tek kelimesine bile inanmıyor."

Charlie sessizce, "Bunu bilmiyordum," diye itiraf etti.

"Tabii ki hayır. Sen hâlâ bir kurbağa yavrususun," dedi Bill gülümseyerek. "Potter'la eğitimin nasıl gidiyor bu arada? Ünü dışında onu pek tanımıyorum."

Charlie'nin ani sırtışı bir avizeyi bile aydınlatabilirdi. "O harika biri. Cehennem gibi sinsi. Çok eğleniyorum."

"Seherbaz eğitiminin eğlenceli olması gerekmiyor, biliyorsun," diye ciddiyetle belirtmek zorunda kaldı Bill. *Moody'yi hiç bu kadar övgü dolu sözlerle tanımladığımı sanmıyorum.*

"Yani?" diye omuz silkti kardeşi. "Stresli olmadığını ya da bir ejderhanın ağız kokusu kadar korkutucu olmadığını söylemiyorum ama en azından sıkıcı değil Bill."

bir şey varsa o da Charlie'nin asla değişmeyeceğiydi. "Hayır. Kesinlikle hiç sıkıcı değil."

LUFKIN GÖREVİNE GERİ DÖNDÜ

Yazan Lydia Prewett, Kıdemli Muhabir

Millicent Bagnold Sihir Bakanı olmak için adım attığında

1980'de, birçok kişi selefinin istikrarlı politikasının yasını tuttu.

Büyücü Britanya'yı gergin bir dönemden geçiren el

savaşa giden yıllar. Ama Lufkin düşündüğü şeyi yaptı.

En iyisi, onu dünyanın en iyi adamlarından biri yapan aynı dürüstlüğü göstererek

tarihteki en popüler Sihir Bakanları. Yaşlanıyor ve

Inigo Lufkin, sağlık durumunun iyi olması nedeniyle kenara çekilerek

Enerjik yardımcısı, merhum ve çok yas tutulan Millicent Bagnold.

Lufkin o sırada, "Bu işe olan sevgimden dolayı bu işi bırakmak zorundayım," dedi.

"Kendim de dahil olmak üzere hiç kimsenin Büyücülüğe

İngiltere hak ettiği zamanı ve ilgiyi gösteriyor. Ve şu anda, benim

Sağlık, gerektiği gibi hareket etmeme izin vermeyecek."

Ancak sadece iki gün önce isimlerin alınmasıyla her şey değişti

acele seçimlerde merhum Bakan Botkins'in yerine geçmek için. Liderliğinde

Sihirli Yasaların Uygulanmasından Sorumlu Bakan Bartemius Crouch

Asıl adaylar Botkins'ten beri kampanya yürütüyorlardı.

Şok edici bir ölüm, ama son dakikada Büyücülük Dünyası

altıncı aday - iyi bir dönemden sonra mücadeleye geri dönmüş biri -

emekliliği hak etti.

Lufkin bunun üzerine, "Benim görevim Büyücü Britanya için elimden geleni yapmaktır," dedi.

kendini ilan ederek. "Millicent görevdeyken

doğru şeyi yaptığıma inanıyordum, ama olanlardan sonra

oldu... işte ."

Onun varlığı, seçmenlerin katılımının düşük olmasına rağmen hızlı bir zaferle sonuçlandı.

Görünüşe göre birçok Bakanlık baykuşu boş oy pusulalarıyla geri döndü,

Bu durum Botkins'in çok edici tutumunun ne kadar kötü olduğunu göstermeye devam ediyor.

ölüm herkesi korkuttu.

Ancak Hogwarts'ın esrarengiz büyücüsü de dahil olmak üzere bazı büyücüler iyimserdir.

Müdür Albus Dumbledore.

"Bence Lufkin tam da böyle sıkıntılı bir dönemde ihtiyacımız olan Sihir Bakanı.

zamanlar. Çok cesur bir adam ve ona büyük hayranlık duyuyorum."

Lufkin'in savaşı kazanabileceğini düşünüp düşünmediği sorulduğunda,

Dumbledore'un yanıtı gizemli bir gülümsemedir.

"Bence kolay cevaplar yok, ama büyük adamlar

Tehlikeli zamanların karanlığı. Hiç şüphem yok ki

Lufkin karanlıkla yüzleşecek."

Albus Dumbledore uzun zamandır en bilge büyücülerden biri olarak kabul ediliyor.

Zamanımızda bir Kara Büyücü'nün nasıl alt edileceğini bilen biri varsa o da odur.

Belki de her şeye rağmen bir umut ışığı vardır.

Inigo Lufkin çok az tantana ile göreve başladı, ancak Büyücülük Dünyası rahat bir nefes almış gibiydi. Kimse savaşı kazanmanın hızlı ya da kolay olacağını düşünmüyordu ama belki de *mümkündü*.

Korkmuş insanlar tekrar dışarı çıkmaya başladı. Komşular birbirlerini akşam yemeğine davet etti ve Seherbazlara gönderilen isimsiz ihbarların sayısı yavaş yavaş artmaya başladı.

Günler geçtikçe Lufkin insanları savaşmaları için cesaretlendirdi. *Cevap verdiler* ve tüm ülkede askere alımlar arttı. Sihirli Kolluk Kuvvetleri Dairesi (Zümrüdüanka Yoldaşlığı için de öyle, ama Dumbledore bunun reklamını yapacak değildi). Ölüm Yiyenler elbette karşılık verdi ama Seherbazlar da ellerinden gelenin en iyisini yaptılar.

1,900. Gün: 28 Ocak 1987

"Bugünü birlikte geçirmemiz gerektiğini düşündüm, Sirius," dedi yumuşak ses kulağına ve Sirius'un korkuyla gerilmesine neden oldu. Bilincinin ne zaman yerine geldiğinden emin değildi ama

Kendisi de her zamanki gibi, zaten kömürleşmiş olan derisini yakan kızgın zincirlerle Sorgu Sandalyesine bağlanmıştı.

Olağan olmayan şey Voldemort'un varlığıydı.

Karanlık Lord'u en son ne zaman gördüğünü hatırlayamıyordu. Tek bildiği, Voldemort'un ona *ilgi* göstermesinin asla iyi bir şey olmadığıydı.

Sirius'un gözleri dalgalandı.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldamayı başardı.

Voldemort kıkırdadı.

"Bugün bir dönüm noktası," dedi Karanlık Lord sessizce, Sirius'un saçlarını okşayarak.

Nefes nefese kaldı ve acı içinde inlemeye başladı.

Sirius kararlı bir şekilde, "*Ona inlediğimi duyma zevkini tattırmayacağım*," diye düşündü.

En azından bir daha olmaz.

Onca yıldan sonra, kendi tepkilerine karşı koymak giderek zorlaştı.

Bırakıp gitme ve ölme arzusuyla savaşmak da öyle.

Hareket dikkatini çekti; Sirius boynundaki zincirler nedeniyle başını zar zor çevirebiliyordu ama görebiliyordu Sorgu Odası'na sürüklenen üç Ruh Emici'yi fark edecek kadar iyiydi. bir soğukluk çöktü ve titredi. Uzun parmakları çatlamış sol elmacık kemiğine bastırdı ve haykırdı.

"Güzel. Seni orada kaybetmek istemedim," dedi Voldemort yine usulca kıkırdarak.

Sirius, "Zincirlenmişken bunu yapmak zor... yine de dolaşma fırsatını çok isterdim," diye hırıldadı.

"Her zamanki gibi eğlenceli. Ama bugünlerde repertuarın yetersiz, dostum."

"Anlamak zor... çeşitlilik... çok fazla dışarı çıkmadığım zaman." Nefes almakta zorlanıyordu; boğazı kendi üzerine kapanmak istiyordu. "Ve sen benim arkadaşım değilsin."

"Tabii ki hayır."

Ruh Emiciler aralarındaki mesafeyi yarıya indirirken bir anlık sessizlik oldu. Sirius çaresizce sarsıldı, anıları ve dehşeti üzerine çöktü.

" *Diğer uçta görüşürüz, Prongs.* "

" *Beni özledin mi kuzen?* "

Uluyan acı.

" *Mandatus Pros-* "

"Şimdi, şimdi, Sirius. Konsantre ol."

Zincirler daha da sıkılaşp ısındı ve Sirius'un soluk soluğa kendine gelmesini sağladı. Acı içinde inledi.

"Bunu kutlayalım, olur mu? Bu kadar uzun süre yaşadığın ve kimse direnmezken bana direndiğin için sevineceksin. Ben de arkadaşlarının kazandıklarını sandıkları zaferi kutlayacağım. kazandı."

1,924. Gün: 20 Şubat 1987

Dumbledore, Bakan'ın yüzünde patlayan sayısız flaŐı izlerken Moody'nin yanında durmuş, kalabalıŐa karıŐmaya çalışıyordu -ya da öyle görünüyordu, neyse, ama Moody kurnaz yaşlı adamdan hiçbir Şey beklemezdi.

Onu daha iyi tanıdıkça, ondan bu kadar çok hoŐlandıŐım için kendimden daha çok nefret ediyorum.

"Ne düşünüyorsun, Alastor?" diye sordu piç kurusu sessizce.

Moody kaşlarını çattı. "Oh, yeterince iyi gidiyor. Hatta Crouch'u DMLE'de kalmaya ikna etti. Ona çok ihtiya ı olduŐunu söyledi."

"Inigo için iyi oldu." Dumbledore'un gülümsemesi yumuşaktı.

Onunla ilgili en kötü Şey, gerçekten umursuyor olması, diye düşündü Alastor kendi kendine. "Lanet olsun sana," dedi yüksek sesle.

Dumbledore nedenini sormadı, Moody de bir Şey söylemedi.

"... ve son olarak," diyerek basın toplantısını sonlandıran Lufkin, "Ge tiŐimiz ay boyunca gösterdikleri çabalar nedeniyle Seherbaz Bölümü'nün sürekli ve yorulmak bilmeyen çalıŐmalarını takdir etmek istiyorum. Bakanlık hiyerarŐisi içinde en az *altı* casus tespit etti."

Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi.

"Sizi temin ederim ki hepsi tutuklandı ve kısa süre içinde Wizengamot önünde yargılanacaklar. Ne yazık ki Şu anda isim a ıklayamam, ancak her zaman olduŐu gibi sizi bilgilendirmek istiyorum. Ayrıca Seherbazlara hak ettikleri deŐeri vermeye devam etmenizi istiyorum - çok uzun zamandır

özgürlüğümüz için gölgelerde savaştı, ve ben, biri için, bizim için yaptıkları her şey için en içten teşekkürlerimi sunmak isterim."

Alkışlar gök gürültüsünü andırıyordu ve Dumbledore Moody'ye muzaffer bir bakış fırlattı.

On beş dakika sonra, Lufkin ve yardımcısı Diagon Yolu'nda bir köşeyi döndüklerinde kendilerini Lord Voldemort ile yüz yüze bulurlar.

Lanetler havada uçuştı; Voldemort'un gölgesinde neredeyse Bakan'ın etrafını saran kalabalığın sayısı kadar Ölüm Yiyen vardı ve bunlar çalışanlara, gazetecilere ve üç Bakanlık departmanı yöneticisine saldırdı. Saniyeler içinde kaos hüküm sürüyordu; cesetler üst yığılmıştı, ve kaçmaya çalışanlar sadece daha hızlı kesildi, yeşil ışık Diagon Yolu'nu doğaüstü bir parıltıyla doldurdu.

Lufkin direndi ama cesareti bir işe yaramadı.

" *Avada Kedavra,* " diye fısıldadı Voldemort, yumuşak ve kolay bir sesle.

Sihir Bakanı yere yığılırken Ruh Emiciler hayatta kalanların arasına daldı.

Yazarın Notu : Vay be, uzun zaman oldu ve ben Özür dilerim. Ancak, 7.2 filmini görmek (nihayet) HP yazma ilhamımı yeniden ateşledi, işte yine başlıyoruz! Charlie'nin ejderhaları kovaladığı, Ölüm Yiyenlerin Bakanlığı (tekrar) işgal ettiği Bölüm 17: "Umut ve Sahte Umut" için bizi izlemeye devam edin, ve Moody Dumbledore ile kavga ediyor.

Umut ve Sahte Umut

On Yedinci Bölüm: Umut ve Sahte Umut

1,926. Gün: 22 Şubat 1987

Dehşete düşmüş ayaklanmaların yatışması, cesetlerin Diagon Yolu'ndan temizlenmesi için iki gün geçti ve Ruh Emiciler Azkaban'a dönmeden önce. Cenaze törenleri düzenlendi, aile üyelerinin yası tutuldu ve Bakanlık kayıplarının muhasebesini yaptı. Ceset sayımı tamamlandıktan sonra, Bakanlık çalışanları Sihir Bakan Yardımcısı ve Uluslararası Sihir İşbirliği başkanlarının ve Sihirli Oyunlar ve Sporlar Departmanı'ndaki düzinelerce asistan ve çalışana ek olarak hepsi öldürülmüştü. Gizemler Dairesi Başkanı da kayıptı; cesedi henüz bulunamamıştı ama birkaç tanık Öpüldüğünü gördüğünü iddia etti, bu da ruhsuz bedeninin o zamandan beri her yerde dolaşabileceği anlamına geliyordu.

Kara İşaret dağılmadan önce gökyüzünde üç gün kaldı, ancak halkın kabuslarında çok daha uzun süre kaldı; herhangi bir siyasi figürün söyleyebileceği hiçbir şey panik dalgasını durduramadı. Ancak eninde sonunda, bu tür bir toplumsal histerinin bile kendini tüketmesi gerekiyordu.

Şok nihayet atlatılmaya başlandığında, Bakanlığın protokol ofisi bir sonraki seçimler için isim almaya başladı.

1,928. Gün: 24 Şubat 1987

Sonunda sadece üç büyücü ve bir cadı isimlerini yazdırdı ve seçim ayın beşinde yapıldı.

Mart ayına sadece sekiz gün kalmıştı. Seherbazlar, ikinci bir katliamı önlemeye kararlı bir şekilde, her biri için koruma müfrezeleri oluşturdular. Ancak sonunda, tüm korumaların hiçbir faydası olmadı. Tek yaptıkları Seherbazları öldürtmek oldu.

Karen McNathy, grubun Muggle doğumlu olanı, önce gitti, sabahın en karanlık saatlerinde kendi evinde acı içinde öldü. Çocukları onu ertesi sabah buldu.

Sırada Patrick Croaker ve Cuthbert Mockridge vardı, ikisi de aynı öğleden sonra. Kimse Mulciber'in nasıl öldüğünü öğrenemedi. ve Flint Bakanlığa girmeyi başardılar, ancak her iki aday da görev yerlerini kaçırdıktan sonra masalarında ölü bulundu. McNathy'nin ölüm haberinin açıklanmasından sadece birkaç dakika önce, ilgili sabah toplantıları.

Ancak son aday biraz daha karmaşıktı.

"Yere yat!" Moody havlayarak gri kafayı derme çatma barikatın arkasına itti. "Seni aptal *orospu* çocuğu. Sana bunun olacağını söylemiştim!"

"Daha az küfür ve daha çok sövgü!" Bella onu tersledi, alışılmadık baştan çıkarıcı gösterisini yarıda kesti. "*Impedimenta!*"

"Lanet olsun sana." Elbette bunu patronlarına söylemişti, Figg'e değil. *O* mantıklı konuşuyordu; Crouch sadece bir aptaldı. "*Everbero, Stupefy, Avada Kedavra!*"

Üçü de isabet etmeyince hırladı.

"*Resiocio!*" Bir masa şaha kalktı ve Rodolphus Lestrangle'a doğru fırladı, ancak karısı onu tam olarak dümdüz edemedi paramparça etti.

Üç deli de olmak zorundaydı, değil mi? Mulciber ve Flint'ten bahsetmiyorum bile. Eminim günümü güzelleştirmek için gelmişlerdir.

" *Rumperis!*" Rabastan Lestrage'ın kemik kırıcısı Arabella'nın kalkanından sıyrılıp Moody'nin göğsünün sağ tarafına isabet etti; Moody kendini durduramadan kısa bir çığlık attı, kaburgaları çatırdayıp parçalandı. Geri sallanıyor Moody dengesini kaybetti ve çömeldiği yerden rahatsız edici bir *gümbürtüyle* arkasının üzerine düştü.

Birkaç santim ötede, Crouch kocaman gözlerle ona baktı, Neyse ki hâlâ Moody ve Figg'in alelacele kurdukları barikatın .

" *Avada Kedavra!*"

" *Carnificius!*"

" *Offenvox!*"

Arabella vurulmuştu ama yere düşmemişti. Yine de onun nefes nefese kaldığını duyabiliyordu, bu da kendi kışını hazırlamak için fazla zamanı olmadığı anlamına geliyordu. Moody kendini silkeleyerek zihnini odaklanmaya ve acıyı görmezden gelmeye zorladı.

" *Brevisalvum Mali,*" diye tısladı yardımcısı siperin arkasına saklanırken.

Başı dönerek ona baktı. "Kesinlikle mahvolduk, Alastor."

Üç ya da dört küfür başlarının üzerinden geçti; sayamayacağı kadar hızlı geliyorlardı. "Evet."

İkili sırtarak asalarını bir araya getirdi. İkisi de bir sonraki büyülerini ateşlemeden önce nişan (hatta bakmaya) zahmet etmedi.

Ne de olsa Crouch'la buluştukları sırada Ölüm Yiyenlerin iki Seherbaza saldırmış *onların* suçu değildi. Ve ikisinin de, ölüm yiyenlerin Moody onu savunurken patronunun dış ofisini hiç sevmemişti zaten.

Yıkım iyi bir dikkat dağıtıcıydı ve kazanmak zorunda değillerdi. Yeterince uzun süre dayanırlarsa, Seherbazların geri kalanı ortaya çıkacak ve Ölüm Yiyenler sayıca çok az olacaktı.

" *Conteriacio!*"

" *Stupefy!*"

" *Evanescorpus!*"

" *Offenvox!*"

"*Extundo!*"

Crash.

Tavandan bir parça üzerlerine düştü - oldukça büyük bir parça - Moody'nin sağa kaçmasına neden oldu. Arabella'nın sola gittiğini düşündü, ama emin olamadım.

" *Extundo, Everbero, Capitiscindis!*" diye bağırdı ve üçünden ikisi Bellatrix Lestrange'e isabet sırttı. Bellatrix ağır kanamalarla dövüşten uzaklaştı.

Umarım bu seni öldürür, seni çılgın sürtük, diye düşündü

acımasızca. "*Iugulra!*" Kocasının sesi gücenmiş gibiydi.

" *Vexameum!*" Kardeşinin sesi eğlenmiş gibiydi.

" *Contegorum!*" Moody'nin kalkanı her ikisini de yakaladı; Arabella'nın Mulciber ve Flint ile yan tarafta bir yerde düello yaptığını ama toz bulutu yüzünden onları göremiyordu.

Dezavantajı fırsata çevirme zamanı.

" *Everbero, Conteriac!*" diye bağırdı ama isabet edip etmediklerini görmek için beklemedi. Bunun yerine, kendini yana doğru yuvarlayarak barikatın arkasından çıkıp düello için çömeldi.

Kural olarak, çoğu Seherbaz arkasına saklanacakları bir şey olmadıkça eski düello çömelisini tercih etmezdi. Aslında çoğu bundan nefret ederdi ve çok azı bu konuda iyiydi. Moody öyleydi.

Asası dışarı saplandı.

" *Suffocum! Petrificus Totalus! Imperio!*" Biri Rodolphus'a isabet etti, ancak Alastor hangi büyüünün isabet ettiğinden tam olarak emin değildi.

" *Crucio!*" Bunu da savuşturdu, hâlâ küfürler savuruyordu.

" *Reducto! Everbero-*" Çabucak sola dönüp, ayağa kalkmış ve kanaması azalmış olan Bellatrix'e ateş etti. "*Avada Kedavra!*"

Lestrage'lerden birini *kalıcı olarak* dövüş dışı bırakmayı umarak sonuncusunu denedi ama öyle bir şansı yoktu.

Bellatrix yolundan çekildi ve düzinelerce ses aniden odayı doldurdu.

Kırmızı ışık başının üzerindeki havayı ikiye böldü ve Moody küfrederek kendini yere attı. "Kendinize dikkat edin, aptallar!"

Çatlak. Çat. Erkek Lestrage'lar gitmişti; Moody tekrar küfretti.

" *Stupef*-" Potter'ın sesi ve Arabella'nınki bir araya geldi.

Çatlak

.

Çatlak

.

"Lanet olsun." Figg'in sesi acı içindeydi ve Moody bunun fiziksel rahatsızlıklarıyla bir ilgisi olmadığını biliyordu.

Potter neşeyle, "Partine geç kaldığım için özür dilerim patron," dedi ve Moody'ye elini uzatıp ayağa kalkmasına yardım etti (ya da azından ayağa kalkmasına). "Hazır geldiler. Alarm tılsımını hemen aldık ama bazı şeytani bubi tuzakları var."

Genç Seherbaz kaşlarını çattı, hafif ses tonuna rağmen gözlerinin etrafındaki çizgiler endişesini ele veriyordu. "Sanırım onları alarm ve koğuşlara kilitlemeyi başardılar. Buna bakmamız gerekecek."

"Tabii ki yapacağız." Ama her zamanki hırıltısı bile hayranlıkla yumuşamıştı. 'Bella bu çocuk hakkında haklıydı - o sadece kutunun dışında daha fazla düşünmeye devam etti. Ve Genç Weasley'nin ne kadar rahat çalıştığına bakılırsa, Potter da başka bir yıldızı eğitiyordu.

Moody gülümsemesini engellemek için kaşlarını çattı. *Çok memnun görünmemeliyim. İmajımı zedeleyebilir.* Bunu asla söylemezdi ama Potter ve Weasley gibi gençlerle gurur duyardı. Ne de olsa gelecek onlardı - Moody'nin kendi geleceğinden hiç şüphesi yoktu.

Bugünlerde bir numara aranacaktı. Çok uzun süredir çok başarılı bir şekilde dans ediyordu; er ya da geç şansı tükenecekti.

"Kayıp var mı?" diye sordu Potter'a.

"Tuzaklardan dolayı bazı yaralanmalar oldu ama fazla bir şey yok. *Diğer* Weasley onları oldukça iyi sökmeyi başardı -benimki ejderhaları sever, bubi tuzaklarını değil." Sırıltısı çok kötüydü.

"Ama biz

harcamak zorunda kalacaklar.

Bakanlıktaki tüm koğuşlara yapılmış. Beşi de buradan dışarı çıktı ve bizim alarmlarımızı kullandılar-"

"Alastor, buraya gelsen iyi olur."

Arabella'nın sesi sanki mezarın öbür tarafından geliyordu ve Moody kaburgalarının protesto için gıcırdamasına aldırmadan hemen yanına koştu. Gördüğü şey Moody'nin bembeyaz kesilmesine neden oldu.

"Dumbledore nerede?" Snape öğle yemeği sırasında sessizce sordu.

Remus başını salladı. "Emin değilim. Bugünlerde giderek daha sık ortadan kayboluyor."

"Biliyorum." Severus'un sesi acımasızdı. "Onu bu sabah da bulamadım."

"Herhangi bir haber var mı?" Remus, Severus'un bir gece önce nerede olduğunu biliyordu elbette; Hogwarts'ın Müdür Yardımcısı, Severus'un bir casus olarak rolünün giderek daha fazla farkına varmıştı.

Artık arkadaşım dediği adam için korkmadığı tek bir gün bile geçmemişti.

Severus başını salladı. "Önemli bir şey değil. Ben hâlâ Hogsmeade'deki Ruh Emici olayından sonra bir bulutun altında yaşıyorum ve bildiklerim sınırlı."

Remus yumuşak bir sesle, "Bunu atlatmış olmana hâlâ şaşıyorum," dedi.

"Ben de öyle," diye kuru bir yanıt verdi.

Sadece birkaç ay önce Severus, bir düzine Ruh Emici'nin okulun üzerine inmesinden önceki tek uyarı olmuştu.

Hogwarts yakınlarındaki büyücü kasabası. Her ne kadar izini kaybettirmeye çalışmış olsa da, Hogwarts profesörleri yaratıklar gelmeden birkaç dakika önce kasabayı tahliye ettiğinde suç üstünden atmak zordu. Remus, Severus'un hayatta kalmasının tek nedeninin Voldemort'un onun Dumbledore'un casusu olmasını *istemese* olduğundan oldukça emindi (en azından bilgilerin yarısı

Severus'un yıllar boyunca paylaştığı şeyler Voldemort'un emriydi (sonuçta) -ama Voldemort yine de onun inisiyatif alan ve böylesine önemli ayrıntıları paylaşan evcil hayvan profesörü.

Severus'un savunması Dumbledore'un asla Eğer bilgiyi saklasaydı ona tekrar güvenmek sadece kâğıt inceliğinde olurdu ve Remus onun her zaman hafife aldığını biliyordu. aldığı ceza.

"Seni gerçekten anlayabileceğimi hiç sanmıyorum," diye sessizce itiraf etti.

Severus homurdandı. "O zaman hiç uğraşma."

Remus'un gözüne bir hareket çarptı; Dumbledore geri dönmüştü, Uzun zamandır takındığı aynı üzgün ifadeyi takınıyordu. Ama onun Uzun adımlar yeterince güven vericiydi ve Remus öğrencilerin bir terslik olduğunu fark etmediklerinden emindi. Yine de müdürde farklı bir şeyler olduğunu hissetmişti. Yeni bir şey.

Dumbledore sağındaki sandalyeye kayarken, "Sorun mu var?" diye sordu.

Bir anlığına mavi gözler odaktan çıktı. "Emin değilim."

" *Adficios Vos.*" Moody hiç düşünmeden büyüü yaptı,
Çok kısa bir süre önce kendisine Hızlı İyileştirme yaptıktan sonra
bunu yapmanın feci sonuçlarını düşünmeden. Büyü tam olarak
yapmak için tasarlandığı şeyi yaptı,
Moody'den alıcıya güç aktarır. Renk
Moody hemen Crouch'un kanla kaplı yüzüne döndü ve kendi
vücudunun da protesto amacıyla kasıldığını hissetti.

Ama hâlâ bilinci yerindeydi ve önemli olan tek şey de buydu.
Crouch değildi (ona kim ulaşmıştı ki zaten? Bellatrix'e bahse
girmeye hazırdı, sinsi kaltak) ve yine de
Bu biraz zorluk yaratsa da muhtemelen bir lütuftu. En azından
Crouch uyanık olmadığına şikâyet edemiyordu ve bu da başlı
başına bir avantajdı.

Ama patronları hâlâ çok kötü kanıyordu. Hem de çok
kötü. Moody esasını kaldırdı ama engellendi.

" *Constosanguim.*" Potter onun yanına çömelerek kan
değiştirme büyüünü yaptı. "Çok geç olmadan onu St.
Mungo'ya götürmeliyiz."

Arabella sessizce, "St. Mungo's güvenli olmayabilir, James," diye
uyardı. Moody gibi o da çok yıpranmıştı ama ikisi de bunu
umursamayacak kadar deneyimliydi.

"Başka seçeneğimiz yok." Topallayarak ayağa kalktı, havlayarak
Emirleri yerine getirdim. Her şey acıyordu ama bunun için
zaman yoktu. "Potter, Bakan'ın güvenliğini sen sağla. Joyce,
kıcını kaldırıp buraya gel ve onu dostça karşıla.
Onu yaralamayacağına güvendiğim biri. Jordan, sen Potter'ın
ikinci adamısın. Bella, diğer bölüm başkanlarını bul ve onları
uyar. Bu bir planın parçası olabilir.
Koordineli saldırı. O zaman kendini iyileştir.

"Hoyt, alarmı al ama bubi tuzaklarına dikkat et! Eminim piler bulduklarımızdan daha fazlasını bırakmışlardır ve başka kimsenin onlara kanmasını göze alamayız

Bugün. Bakanlığın bir saat içinde boşalmasını istiyorum. Mezar gibi sessiz. Bir şeyleri düzeltene kadar orayı savunamayız, bu yüzden potansiyel hedefleri binanın dışına çıkarın."

Herkes onun emirlerini çabucak kabul etti ve kendi öğrenci Crouch ve bir düzine birlikte ortadan kayboldu. Arabella sormak için oyalandı:

"Ne yapacaksın?"

Moody kaşlarını çattı. "Ben Hogwarts'a gidiyorum."

Peter sessizce, "Geldiğın için teşekkürler Remus," dedi.

"Ne zaman istersen. Seni rahatsız eden bir şey mi var?" diye sordu arkadaşı, Diagon Yolu'nun birçok kafesinden birinde bir koltuğā kayarken. Arkadaşı Üzerindeki şemsiye iğrenç bir pembe-yeşil-sarı ekoseliydi ve Peter'ın hissettiğinden çok daha neşeli görünüyordu.

Elbette bilerek en neşeli görüneni seçmişti, ama bir kez daha düşününce, yüzü ile şemsiye muhtemelen sadece ne kadar korkunç göründüğünü vurgulamayı başarıyordu. Neyse ki hazır bir cevabı vardı Hazır.

"Sadece iş, bilirsin? Çok stresliydi."

"Evet, o hissi bilirim. McGongagall öldüğünden beri, düşündüğümden çok daha meşgulüm... ve kafa."

Bunu söylemenin bir yolu da buydu. Peter kendi 'işini' düşünürken kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttu. Ya da

Zaten Uluslararası Sihirli İşbirliği Departmanı'ndaki asıl işiyle neredeyse hiçbir ilgisi yoktu... tabii Ölüm Yiyen etkisinin ona kazandırdığı terfileri saymazsak.

"Ben de öyle hissediyorum," dedi onun yerine. "Yeni iş çılgınca. Sadece bir haftadır çalışıyorum ve kendimi..."

"Deliriyor musun?" Remus yardımsever bir şekilde önerdi.

Peter gülerek, "Ne yazık ki yetersiz diyecektim," diye cevap verdi. "Ama delilik de işe yarar."

Remus onunla birlikte güldü ve şaşırtıcı bir şekilde arkadaşıyla vakit geçirmek Peter'in kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Remus'a sorunlarının ne olduğunu söylemese bile, onları paylaşmak... yardımcı oldu. Çoğunlukla.

"Ama para iyi, değil mi? James'in bana söylediğine göre etkileyici bir zam."

"Evet, öyle. Ve bu... şey, gerçekten çok güzel." *Aslında bunu hak etmediğime emin olsam bile.*

"Ne demek istediğini anlıyorum. Geçim sıkıntısı çekmemek güzel. Yardım eden arkadaşları olsa bile," diye Remus.

"Kesinlikle." Çünkü Remus gerçekten de anlıyordu. Peter mezun olduktan sonra maddi açıdan Remus kadar kötü durumda olmamıştı - annesi ve kız kardeşleri destek olsa bile - ama James ve Sirius da zaman zaman ona yardım etmişlerdi. Remus gibi o da yardıma ihtiyaç duymaktan her zaman utanmıştı ve hayatta kalmak için başkasına yaslanmamak iyi hissettiriyordu.

Ama ne pahasına, Peter? Vicdanı ona sordu. Sen arkadaşlarına ihanet etti... ve bu "küçük" ihanet her geçen gün daha da büyüyor. Sırada ne var, Kilkuyruk?

Onlara zarar vermekten kendinizi alıkoyamadığınızda ne olur?

"Hadi yiyelim," dedi Remus'a, sesinin dalgalanmasından nefret ederek.

İyi bir arkadaş olan Moony, Peter'ın sesindeki kötü gizlenmiş korkuyu görmezden geldi. Anlayışlı bir gülümsemeyle başını salladı ve siparişlerini alması için garsona eliyle işaret etti.

Peter neredeyse Remus'un sormasını dileyecekti. Yalan söyleyeceğinden pek emin değildi.

1,930. Gün: 26 Şubat 1987

"Karamela."

Hiçbir şey.

"Limon damlası."

Moody hâlâ kapalı olan kapıya baktı, şifreleri tahmin etmekten bıkmıştı.

"Jöleli Bebek."

Hâlâ bir şey yoktu ve artık canına tak etmişti. Seherbaz yumruğunu kaldırarak kapıya bir ölüyü uyandıracak kadar sert vurdu. *Bam. Bang. Bang. BANG!*

"Lanet olsun Albus, burada olduğumu biliyorsun!" diye bağırdı.
"Kapıyı aç! Merlin'in kemikli kışının bir kılı bile umurumda değil. Söyleyeceklerim hoşuna gitmiyor!"

Sözleri muhtemelen bir ya da iki öğrenciyi travmatize edecektir. Onu duymuşlardı ama Moody'nin umurunda bile değildi. Çoktan *Yeterince*. İki gün önce, Albus'a saldırılardan bahsetmişti

dört müstakbel Sihir Bakanı'na soruyor ve müdürün bir cevap vereceğini umuyordu. Bugün cevabını getirecekti ve bunu eski dostunun boğazına tıkmadan giderse lanetlenecekti.

"Korkaklığı bırak!" diye bağırdı cevap gelmeyince.

Kapı açılmadan önce uzun saniyeler sessizlik içinde geçti. Adım, güm.

Adım, güm.

Merdivenlerden hep nefret etmişti, tahta bacaktan önce bile.

Basamak, *güm*.

Sonunda tepeye ulaştığında Dumbledore'u masasının arkasında sakın bir şekilde oturmuş, altın cep saatini sakince cüppesinin içine sokarken buldu. "İyi günler, Alastor," dedi müdür gülümseyerek. "Hogwarts'a bu kadar erken dönmeni beklemiyordum."

"Boş ver." Oturmadı. "Bir sorunumuz var, çözüm sensin ve sen kabul edene kadar buradan ayrılmayacağım. Bu."

"Pardon?"

Artık Albus'un gözlerindeki gerginliği görebiliyordu. *Güzel*.

"Durumu biliyorsunuz. Ne olduğunu biliyorsun. Kitlesel histeriyle karşı karşıyayız çünkü kimse buna karşı duramaz. Benimle tartışma Albus; yapamayacaklarını söyledim, denemeyeceklerini değil ve bundan kurtulmanın tek bir yolu var ölümden başka bir şey değil," dedi Moody acımasızca. " Bunun ne olduğunu biliyorsun

ve duymak isteyeceğin en son şey olduğunu bilsem de çıkıp bunu söyleyeceğim."

"Alastor-" Bu bir uyarıydı ama hemen üstünden .

"Sana ihtiyacımız var. Burada, Hogwarts'ın kalelerinin arkasında bir sembol olarak değil, bir *lider* olarak sana ihtiyacımız var. "İşte. Söylemişti, ve dünya patlamamıştı. Ancak Dumbledore, çok mutsuz görünüyordu... ama bu Moody'yi bir saniye bile durdurmadı. Sadece müdüre ters ters baktı.

"Bu işi kabul etmelisin Albus. Başka hiç kimse Sihir Bakanı olarak altı saniye dayanamaz."

Dumbledore başını iki yana sallayarak, "Ben liderlik yapacak tipte biri değilim," diye cevap verdi. "İhtiyacınız olan türden değilim, Her neyse."

"Saçmalık."

Dumbledore artık çok olmuş bir sessizlikle ona bakarken, yaşlı büyücünün gözleriyle küstahça buluştu. *Daha önce hiç* kimse Hogwarts'ın müdürüne neden gölgede kalmaya kararlı olduğunu sordu, ama Moody artık iyi davranmayı bırakmıştı. *Evet, bunu da söyleyeceğim.* Ve üzgün değildi.

"Bak, Grindelwald ile arkadaş olduğunu biliyorum. Başlangıçta onunla sıkı fıkı olduğunu bile biliyorum ve bu kadar uzun sürmesinin nedeninin bu olduğunu anlayacak kadar zekiyim. onu alaşağı etmek. Muhtemelen bu yüzden siyasetten ve benzer şeylerden uzak durmaya karar verdiniz. Ama şimdi 1940'larda değiliz. Voldemort, Grindelwald değil.

"*Sana ihtiyacımız var.* Bir zamanlar senin öğrencin olduğu için Voldemort'un yükselişinden kendini sorumlu tutman umurumda bile değil. Zaten bu bir saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Bunu yapamazsın.

daha fazla utanç içinde saklanmayın. *Öne çık.* Bir lidere ihtiyacımız var ve elimizde sadece sen varsın."

Müdürün odasını uzun bir sessizlik anı doldurdu; Duvarlardaki portreler bile korku dolu gözlerle Moody'ye bakıyordu. Birisi bir şey söylemeye cüret etmiş miydi? Dumbledore'a böyle mi? Muhtemelen hayır.

Dumbledore nihayet cevap verdiğiğinde sesi hüzünle doluydu.

"Hogwarts'ta hiçbir zaman utançtan kalmadım, Alastor," dedi yumuşak bir sesle. "Güçten uzak durdum çünkü onun etkisi altında ne hale gelebileceğimden korktum."

Belki de adam haklıydı, ama Alastor o sırada Acıma duygusuna kapılacak durumda değildi. "Voldemort'tan daha kötü olabilir misin?" diye açıkça sordu.

Dumbledore'un yüzü kızardı. Moody onun cevap vermesini beklemedi. "Ben öyle düşünmüyorum."

Bir süre sonra iç çekerek, "Güçlü bir ileri sürüyorsun, Alastor," dedi.

"Fikir bu," diye huysuzca kabul etti. "mısın, yoksa sana daha fazla bağırmam mı gerekecek?"

Dumbledore ayağa kalktı. "Sanırım halefime haber versem iyi olacak, değil mi?"

Şimdi bakma sırası Moody'deydi. Onun da çenesinin düşmesini engellemek için kendini kontrol etmesi gerekti. "Şimdiden birini mi seçtin?"

Mavi gözlerindeki eski pırıltı geri gelmişti ama Dumbledore cevap verme zahmetine girmedii.

Yazarın Notu: Dumbledore'un bir halef seçmek, bir mektup teslim etmek ve eski bir arkadaşını ziyaret etmekle meşgul olduğu 18. Bölüm "Bozulmayan Dostluklar" için bizi izlemeye devam edin. Bu arada , lütfen yorum yapın!

Bozulmayan Dostluklar

On Sekizinci Bölüm: Bozulmamış Dostluklar

1,933. Gün: 1 Mart 1987

Büyücülük Dünyası ayaklarımın altında ve ben hala tatmin olmadım. Sirius'un meydan okuması zaferlerime gölge düşürmeye devam ediyor ve onu amaçlarıma göre şekillendirip arkadaşlarına geri verme kararımı yeniden düşünmeye başlıyorum. Yıllarca çalışmama rağmen, umduğum kadar yumuşak değil.

koy. Sevgili Bellatrix bile onu korkutmaktan başka bir şey yapmadı - gerçi korkuttu da. Ama şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirken, dirayeti beni şaşırtmaya devam ediyor.

Bana kalan tek bir yol olduğunu düşünmeye başlıyorum, onu hala kendi isteğime zorlamak istediğimi varsayıyorum. Yine de bu daha önce hiç atmadığım bir adım ve ben daha fazla araştırma yapmalıyım.

Remus gözlerini Dumbledore'a dikmiş, Severus'un ne dediğinin farkında bile değildi.

sağındaki varlık onu şok etti. İkinin de olmasından memnundu, yoksa bacakları .

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi sesini bularak. "Bir kurt adamı Müdür, bir Ölüm Yiyen'i de yardımcısı mı yapmak istiyorsunuz?"

Remus sesinin sert olduğunu biliyordu ama değildi.

Severus'un alaycı homurtusu da bu fikrin ne kadar gülünç olduğunu altını çiziyordu.

"Hogwarts'ın size o bakmadığını biliyorsunuz, Remus," dedi Dumbledore ciddiyetle, adeta etrafa ışık saçarak dürüstlük. Sonra gözleri yumuşadı. "Ve ikinize de güvendiğimi biliyorsunuz. Sadakatinin nerede yattığını biliyorum Severus, bu yüzden bunu da bir argüman olarak kullanın."

"Bu delilik," dedi Snape kesin bir ifadeyle. "Diğer tüm... sorunlar bir yana, Remus ve ben kadrodaki en genç profesörler olmaya devam ediyoruz ve açıkça en az deneyimli olanlarız. Ve bu, aramızdaki bilinen husumet geçmişini hesaba katmıyor bile. bize."

Dumbledore gülümsedi ama Remus tartışmak için ağzını açtığı anda elini kaldırarak sözünü kesti: "İkinizin de gelecek yıllarda kullanacağınızdan kuşku duymadığım bir geçmiş." "Bekle."

"İkiniz Hogwarts'taki en dinamik liderlersiniz, buradaki en güçlü büyücüler olmanızın yanı sıra Gücün *önemli olduğu* bir çağda. İkinizin de çağrıldığınızda doğru şeyi yapmakta tereddüt etmeyeceğinizi biliyorum ve *bu* yüzden sizi istiyorum. İkiniz de. Tüm hatalarınız için... ama Özellikle de tüm güçlü yönlerinizi."

"İkiniz de kolay bir hayat sürmediniz. Remus, ısırıldığından beri her gün ayrımcılıkla yüzleştin ve bu sayede hepimizden daha güçlü hale geldi. Severus, safkanların dünyasında bir melez olarak tırnaklarıyla kazıyarak yükseldin ve sonra her şeye sırtını döndün. Kazandığınız her avantajı ve edindiğiniz her dostu, *yapılacak doğru şey olduğu için* kazandınız. Ve yıllarca çok az tanıdığınız insanları kurtarmak için her şeyi riske atmaya devam ettiniz. Hatta nefret ettiğin insanlar. Sana nasıl hayran olmayabilirim? güç?"

Remus, Severus'u beşinci sınıftan beri hiç bu kadar utanmış görmemişti. İkisi de bakmaya devam ederken,

Dumbledore devam etti:

"İkinizin de yıllar boyunca gösterdiğiniz dayanıklılığı ya da cesareti ben gösteremedim." Okul müdürü Hafifçe yüzünü buruşturdu ama sonra yüz hatları kararlılıkla sertleşti. "Ama bunun zamanı geçti. Harekete geçmeliyim ve benimle ilgileneceklerine daha fazla güvenebileceğim iki büyücü düşünemiyorum. geride bırakmak."

Mavi gözleri iki yüzü de taradı ve Remus'un kalbinin boğazında çırpınmasına neden oldu.

"gereken yükleri üstlenir misin?" Dumbledore sessizce sordu.

Severus'a baktı ve kendi endişelerinin, korkularının ve gururunun diğerinin yüz ifadesine yansıdığını gördü.

Severus Snape'i artık karşılıklı konuşmaya gerek kalmayacak kadar iyi tanıyordu.

Bu günün geleceğini hiç hayal ettin mi?

Dumbledore size her şeye rağmen Hogwarts'a gidebileceğinizi mi söyledi yoksa Greyback'in ısırtısından beri umut etmekten korkuyor musunuz?

Kendine sordu. *Geleceğine karar verme zamanı, Remus. Hayatında ilk kez seçim senin ve sadece senin.* Bu olasılık korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi de. Göğsü beklentiyle gerilmişti.

Remus derin bir nefes aldı ve sonra başını salladı.

"Yapacağız."

Dumbledore Hogwarts'tan son kez başı dik bir şekilde ayrıldı. Onu izleyen hiç kimse, elli yılı aşkın bir süredir içten içe yıkılmak üzere olduğunu tahmin edemezdi,

Okul onun hayatıydı, yüce hayalleri başarısızlığa uğradığında ruhunu içine akıttığı yerdı. Grindelwald'ı yendiğinden beri sahip olduğu her şey Hogwarts'la bütünleşmişti; orayı içermeyen bir benlik imgesini zorlukla canlandırabiliyordu. Hogwarts'ı başka hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi sevmediği kadar sevmişti, *seviyordu* da... ama artık yeri orası değildi.

Bu düşünce içini yaktı ama aynı zamanda rahatlattı da. En iyi arkadaşlarından birini kaybetmesi onu Hogwarts'a getirmişti ve şimdi bir diğerini kaybetmesi onu uzaklaştırıyordu. Alastor'un sözleri (ne öfkeli ve doğru olsalar da) onu koparmaya yetmemişti ama Minerva'nın asla geri dönmeyeceğinin yavaş yavaş farkına varması onu bitirmişti.

Hogwarts onsuz bomboştı. Mesleki açıdan konuşursak, Remus onun yerine mükemmel bir şekilde geçebilirdi ama Albus onu *özlüyordu*. Minerva, Dumbledore'un yardımcısından daha fazlasıydı; Minerva, Dumbledore'u kendisinden daha iyi tanıyordu ve Dumbledore'un içinde bulunduğu ve bir türlü üstesinden gelemediği boşluğu doldurmuştu. Ölümü onu yavaş yavaş, büyük şeylerden çok küçük şeylerle vurmuştu - asla Bir daha asla onun yeni öğrencileri karşılamasını dinlemeyecek, uygunsuz yerlere gömülmüş kedi tüyleri bulmayacak ve Quidditch maçları sırasında kendi evinin maskaralıklarına gülmemeye çalışmasını izlemeyecekti. Nereye baksa onu görmeyi bekliyordu ve Moody onunla yüzleştğinde sorumluluk, sonunda kaçmadan ayrılmak için bir bahane buldu.

Gözlerini kırıştırdı.

Siyah bir köpek şimdi çıktığı kapıdan tökezleyerek geçiyordu.

Dumbledore derin bir nefes alarak durdu. İmgelemler savaş kötüleştikçe daha da sıklaşıyordu ve bazen Font'un dış dünyada neler olup bittiğini anlayıp anlamadığını merak ediyordu. *Neden bu kadar uzakta olduğumu merak edecek mi?* diye düşündü ama tek cevap başka bir görüntüydü.

Grindelwald'ın esrarengiz gülümsemesi. "Dumbledore bir Karanlık Lord'u ortadan kaldırdı ve bir önünü açtı..."

Temizlemek için başını salladı. "Evet, zamanı geldi," dedi Albus kendi kendine sessizce.

Remus'un Müdür olarak yerini sağlamlaştırmak için gerekli zemin çoktan tamamlanmıştı; yönetim kurulu memnun değildi ama Dumbledore'a tartışamayacak kadar borçluydular. Remus'un kabul edeceğini biliyordu, bu yüzden

Dumbledore çok önceden hazırlanmaya başlamıştı.

Yerine geçecek kişiye sorma zahmetine girmemişti. Şimdi tarihi başka bir şekilde değiştirmenin zamanı gelmişti ve o sabah masasında -şimdi Remus'un- bulduğu nota baktı.

Seçim için adımızı koyacağım ve medya çılgınlığıyla ilgileneceğim. Ayın beşine kadar idare ederseniz Güvenli Liman için hazırlıklara bugün başlamanız gerekecek.

Voldemort onun artık kalede ikamet etmediğini fark etti. Ne zaman ya da kim olduğunu keşfetti mi bilmiyorum. böyle bir patlamayı yönetti, ama tetikte olun. Size

şans dilemek isterdim ama iyi olacağınızı biliyorum.

-Albus Dumbledore.

"Sanırım günün geldi Albus," diye seslendi kapı açıldığında, başını satrançtan kaldırmaya zahmet etmeden

düzeltiliyordu. "Harekete geçmeden önce kaç Sihir Bakanının düşmesine izin vereceksin?"

Eski dostunun sesindeki çatık kaşları duyabiliyordu. "Çok fazla."

"Gelecekle uzlaştın, değil mi?" Kıkırdamadan duramadı.

"Tereddüt etmeyi göze alamam, Gellert."

"Elbette yapamazsınız. Ben kahramanlık erdeminin parlak bir örneği sayılmam *ve ben* bile neredeyse harekete geçmek istiyorum. Tom tamamen kontrolden çıktı."

"Bu bana yardım edeceğin anlamına mı geliyor?" Dumbledore duygularını gizlemekte iyiydi ama Gellert onu çok uzun zamandır tanıyordu ve sesindeki umudu duyabiliyordu.

"Belki sessizce," diye kabul etti, teklif ettiği için kendinden yarı nefret ediyordu. Kötü olmak *daha kolaydı*; çok daha az sorumluluk vardı. Hayalini kurduğu günler geride kalmıştı. dünyayı değiştiriyordu-şimdi sadece hayatta kalmak istiyordu. *Hapishane insana bunu yapar* herhalde, diye düşündü kendini gülmeye zorlamadan önce. "Ama bana öyle olağanüstü bir mazeret verdiniz ki, açıkça hareket etmeye cesaret edemiyorum.

Tom dışında biri mutlaka fark edecektir."

Dumbledore ön tezgâhtaki tarot kartlarını yeniden düzenlemek için ayağa kalktı. "Seni tekrar ziyaret etti mi?"

"Oh, tabii ki hayır. O kadar da aptal değil. Eğer bana karşı hareket ederse, beni sizin tarafınıza çekebilir."

"Yani hiçbir şey yapmayı planlamıyorsun." Bu bir soru değildi, ama Gellert yine de cevapladı-açıkçası, buna şaşırmıştı

Bu konuşmayı yapmaları çok uzun yıllar almıştı.

Belki de 5 Mart'ın yaklaşması Dumbledore'u nihayet harekete geçirmişti.

"Benim kavgam değil Albus," dedi

nazikçe. "Bu *herkesin* -"

"Ama *sen* benim arkadaşımsın, bu yüzden sana yardım edeceğim. Sessizce," diye araya girdi. Yılların, düşmanlığa dönüşen eski dostluklarını nasıl yeniden arkadaşlığa dönüştürebildiği şaşırtıcıydı. "Uslu duracağıma, ışığın tarafında haçlı seferi yapmayacağıma söz verdim. Bunu yaparsam Tom beni fark edebilir ve düşünebiliyor musun? o savaş?"

Dumbledore'un kaşlarını çatmasına bakılırsa, hayal gücü her zamanki gibi canlıydı. Gellert neşesini tutamayarak kıkırdadı.

"Bunun yanı sıra, *Grindelwald*'ın aniden ortaya çıkıp *iyi* olduğunu iddia ederse. Buna benden daha fazla inanmazlar ve muhtemelen beni oracıkta linç ederler. Tabii onlara izin verdiğimi varsayarsak."

"Bu hiç komik değil, Gellert."

"Elbette öyle. Mizah anlayışınız sorumluluk anlayışınızla ters orantılıdır. Sen Sihir Bakanı on dört gün içinde. Savaş bitene kadar eğlenceli bir şey bulamayacaksınız."

Aralarında uzun bir sessizlik anı yaşandı ve Gellert dönüp uzun süredir evinde olan misafirine baktı.

Geçtiğimiz yirmi yıl boyunca, Dumbledore görünüşe göre rastgele gelip gitmiş, her ne yapıyorsa yapmış, gölgelerden savaşmış ve yapabildiği herkesi. Yine de çoğunlukla bekliyordu ve son birkaç aydır sessizce Pendulum Games'in üstündeki ikinci yatak odası.

Dumbledore yumuşak bir sesle, "Savaşın sonunu göreceğimden şüpheliyim, dostum," dedi.

" Ne?"

Boğazındaki ani yumrunun etkisiyle konuşmakta zorlandı ama soruyu başardı.

"Ben... görüşlerimi biliyorsun," diye yavaşça cevap verdi Albus. "Ne olursa olsun, sonunda orada olmayacağıma giderek daha fazla ikna oluyorum."

"Bu *öleceğin* anlamına gelmiyor." Dumbledore'un olmadığı bir dünya düşünülemezdi.

"Doğru." Ama Dumbledore'un öyle düşündüğünü anlayabiliyordu.

Gellert en eski dostunu kaybetmeyi düşünmeyi reddetti. Bunu düşünmeyi bile reddetti. "Son olduğunu düşündüğün şeyin parçalarını gördün. Bir adamın -ya da dört adamın- yürüdüğünü söyledin. Bu sen olabilirsin. Ya da başka bir şey olabilir. tamamen."

"Belki de." Mavi gözleri onunkilerle buluştu, garip bir şekilde sakin ve kabul ediciydi. "Ama ben tek adam ya da dört kişiden biri değilim. Önemi varsa, sen de değilsin."

"Tamamen rahatladım," diye karşılık verdi hafifçe, ama aklı başka yerdeydi.

Eğer onu öldürürsen Tom, eğer yapabilirsen, sana karşı harekete geçerim. Bunu görmeyeceksin, çünkü sessiz olacağım, ama Gellert Grindelwald'ın en iyi arkadaşını yok ettiğin güne pişman olacaksın.

Albus onu dikkatle izliyordu ve Gellert neredeyse nedenini soracaktı... ama sonunda gerçekten bilmek istemediğine karar verdi. Albus'u tanıdığına göre, bir şekilde onu manipüle etti ve Gellert bugün bu oyunu oynamak istemiyordu.

"Biliyor musun, dünyayı benimle birlikte yönetmeyi reddetmiş olman utanç verici," dedi hafifçe. Sırıtarak. "Hiçbir şeyimiz olmazdı Bu sorunlardan kaçınmak için üçüncü bir ortak hükümdarı devreye sokmamız ve üçlü bir hükümdarlık kurmamız gerekebilirdi. öldürmek. Sanırım bunun için her zaman Aberforth'un keçilerinden birini kullanabilirdik. Ne dersiniz?"

Dumbledore onu çok şaşırtacak şekilde kahkahayı patlattı.

"James!"

Charlie öyle bir şiddetle ofisine daldı ki, James daha o ofise girmeden elinde asasıyla ayağa kalkmıştı. hareket ettiğini fark etti. İlk tepkisi Bakanlığın saldırı altında olup olmadığını merak etmek oldu, ama alarmlar ve-

"Şuna bir bakın," diye haykırdı öğrencisi, elindeki gazeteyi yüzüne doğru sallayarak.

Tepkisini gizlemeye çalışarak, "Okuyabileceğim kadar sabit tutarsan tutarım," diye karşılık verdi.

Kalbi deli gibi çarpıyordu ve James'in sesini aynı seviyede tutabilmesi için kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

Charlie sırtıttı. "Üzgünüm patron. Ama işe geç gelirsek böyle ; tüm harika haberleri kaçıırız."

"Eğer buna iyi haber diyorsan, ben temkinliyim," diye kıkırdadı James, ama *Daily Prophet*'ı öğrencisinin elinden kaptı ve manşeti okuduğunda hafifçe ıslık çaldı.

"Vay canına. Oh, vay canına. "

DUMBLEDORE AYAĞA KALKAR

Yazan Lydia Prewett, Kıdemli Muhabir

Hogwarts'ın uzun süreli müdürü ve

Adını Vermemesi Gereken Kişi'ye karşı savaşta, yaklaşan

Sihir Bakanı seçimlerinde adını aday olarak koydu.

Evet, doğru okudunuz.

Albus Dumbledore, Karanlık Büyücü'yü yenmesinden önce bile

Büyücülük Dünyası'nda bir efsane olmuştur

Grindelwald. Bu çağın en güçlü büyücüsü olduğu düşünülürse, bir

okulun "sadece" müdürü olmasına rağmen Ölüm Yiyenlerle

savaşanlar için bir sembol olmuştur. Ancak son zamanlara kadar

gece - adaylıklar için son anda - vardı

Savaşta daha aktif bir rol isteyebileceğine dair hiçbir belirti yok.

"Gölgelerden savaşma zamanı sona erdi."

Dumbledore

alelacele düzenlenen basın toplantısında açıkladı. "Çok fazla

Hepimiz uzun zamandır birilerinin bizi kurtarmasını bekledik ve günler

sona erdi. Ben, bir adım öne çıkmaya hazırım.

ve karşı koyma mücadelesini kabul edin. Ve hepinizden şunu istiyorum.

Bana yardım edin, çünkü hiçbir büyücü bunu tek başına yapamaz."

Son zamanlarda Sihir Bakanlarının ya da bakan adaylarının

ölümünden korkup korkmadığı sorulduğunda Dumbledore

gülümsedi.

"Korku, yalnızca biz izin verirse düşmanlarımızın kullanabileceği

bir araçtır. Direnecek kadar güçlüyüz. Güçlü olmaktan daha

fazlasıyız

kendimizi kurtarmak için. Eğer ben istemezsem kimseden savaşmasını istemem.

yapmak için. İşte "

İşte bu kadar. İsmi Lazım Değil'in Dumbledore'a saldırmaya

cesaret edip edemeyeceğini göreceğiz; bir

bir Ölüm Yiyen saldırısının pek başarılı olmayacağını düşünüyor.

Her zaman Hogwarts'ın eski müdürünün

Ancak ankete katılan cadı ve büyücülerin çoğu bunun pek olası olmadığını düşünüyor.

Başka hiçbir aday seçim için ismini öne sürmemiştir,

ayın on beşi için planlanmış olmasına rağmen

Seçimin iptal edilmesi ve Dumbledore'un

Bugünkü iş.

Voldemort gülümseyerek gazeteyi yere bıraktı. Bellatrix gazeteyi getirmiş ve alışılmadık bir aceleyle geri çekilmişti. Görünüşe göre kendisi bile onun tepkisinden korkuyordu. *Oh, beni ne kadar az tanıyorlar.* Zamanla, takipçilerinin korktuğu kadar öfkeli olacağını tahmin ediyordu ama şimdilik bu meydan okumadan zevk alıyordu.

Yıllar boyunca Dumbledore ondan saklanmakta ısrar etmişti ama şimdi ortaya çıkmıştı. Onu yerinden etmek zor olacaktı ama sonunda gidecekti. Vardı
Dumbledore Hogwarts'ta , Voldemort her zaman arkasını kollamak zorunda kalacaktı. Şimdi, Dumbledore'u
Dumbledore'u bulup kurt adamla boş zamanlarında ilgilenebilirdi, hem de eski öğretmenin ne zaman kafasını bir kez daha gölgelerden çıkarmaya karar verdi.

"Evet Severus," dedi usulca, odada kendisiyle birlikte kalma cesaretini gösteren tek Ölüm Yiyen'e dönerek. "Sen

Yeni pozisyonunuza alıştınız mı?"

"Evet, Usta." İksir Ustası az konuşan bir adamdı, ama konuştuğunda genellikle değer bir şeyler söylerdi. Sessizliği Voldemort'un onun yararlı bir casus olarak oynadığı rol dışında her şeyi görmezden gelmesine yol açıyordu ama son birkaç aydır daha sık öne çıkmaya başlamıştı. Voldemort'un pek çok yararlı aracı vardı ama çok fazla anlayışlı yardımcısı yoktu.

"Ayrılmasına rağmen Dumbledore'un 'dostluğunu' geliştirmeye devam edeceğinize inanıyorum."

Severus'un gülümsemesi inceydi. "Edeceğim Lordum. Beni bir nevi çırağı olarak görüyor ve ilişkimizi sürdüreceğim. I Politika söz konusu olduğunda Bakanlıktaki diğer casuslarınızdan daha yararlı olamayacağımı umuyorum ama Dumbledore Bakanlık dışında çalışmaya devam edecek. Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın nüfuzum artacak ve güvenilir bir üye olarak kalacağım."

"Mükemmel."

Severus konuşana kadar bir an geçti. "Eğer arzu ederseniz, Efendim, ben-"

"Hayır," diye sözünü kesti. "Dumbledore yaşıyor. O da diğerleri gibi başarısızlığa uğradığında, koyunlar onu böyle bir şey olarak görmeyi bırakacak. simgesi."

"Evet, Lordum."

Severus hayal kırıklığına uğradığını belli etmedi ama Voldemort bu teklifi unutmayacaktı. İksir Ustası belki de sadece sadık bir takipçiden daha fazlasına dönüşmek için yavaş ama Voldemort buradan sonra onu nasıl kullanacağına dikkat edecekti.

dışarıda. İçgüdüleri ona bunun tımar edilmeye değer olduğunu söylüyordu.

1,936. Gün: 4 Mart 1987

Peter Hogwarts'a bu kadar çabuk dönmeyi beklemiyordu, en azından James'le birlikte. Seherbaz'ın ne kadar meşgul olduğu göz önüne alındığında Peter kendini çoğu dolunayda Remus'la kalırken buluyordu; Kurtboğan iksiri geceleri arkadaşı için çok daha katlanılabilir kılssa da yine de Remus'a eşlik etmek hoşuna gidiyordu. Ayrıca Kilkuyruk olmak hâlâ eğlenceliydi, Bu yüzden eski dostlarını korkutup aklını başından alma işini o üstlenmişti.

Elbette Prongs oynamak için çok büyüktü, bu yüzden Kilkuyruk bunu tek başına yapmak zorunda kaldı. Zaten geyiğin dev boynuzları Müdür'ün döner merdivenine zor sığardı. Kilkuyruk ise Snape'in peşinden fark edilmeden sürünerek gelmişti.

Sümüklü herif, diye düşündü kendi kendine.

Ama Remus'un yeni yardımcısı gitmişti ve Kilkuyruk Merdivenleri yarılarmıştı ve bir sıçan için tırmanmanın ne kadar acı verici bir süreç olduğunu ilk kez keşfediyordu. Peter en iyi zamanlarda bile en iyi koordine olan kişi değildi ve Animagus formu da bunun için bir istisna değildi. Tabii ki, o Bir insan olarak tırmanabilirdi, ama Remus'un işitme duyusu çoğu insaninkinden çok daha hassastı, bu yüzden ve Kilkuyruk Peter'dan çok daha sessizdi.

Sonunda merdivenlerin tepesine ulaştı, duvara sarıldı ve köşeden dikkatle baktı. Remus masasında oturmuş bir şeyler okuyordu, sıkılmış görünüyordu, sanki kendini odaklanmaya zorluyordu. *Benim için iyi haber*, diye düşündü Peter sevinçle. Remus kendini odaklanmaya zorlama konusunda

Konsantre ol; bir bludger'dan başka bir şey fark etmezdi.
kafasına vurarak (Çapulcular
bu teori de birden fazla kez ortaya atıldı). Kilkuyruk özgürdü.

Aceleyle ileri atıldı ve sığınaktan çıktı.
merdivenlerden bir kitaplığa, oradan da doldurulmuş dev bir
koltuğun altına indi. Rahat görünüyordu; Kilkuyruk
deri ayağı kokladı ve sandalyenin de rahat koktuğuna karar verdi.

Remus içini çekti ve parşömenin bir ayağını daha açtı, şimdi sinirli
görünüyordu. Kilkuyruk arkadaşının bu durumundan yararlandı.
Remus'un masasının ön kenarının altından kayarak son yarım
düzine metreyi koşturma hareketi.

Bir an için Remus'un çıkmasını beklemeyi ve sonra (insan)
James'in kapıdan girmesine izin vermeyi düşündü, böylece ikisi
de ona sürpriz yapabilirdi. Ama plan bu değildi ve her ne kadar
komik olsa da, Peter yeni müdürün, Remus'un ve James'in
Diğer iki Çapulcu'dan herhangi istediği gibi kutlama (ve tabii ki
içki) akşamı. Remus bu tür görevleri ciddiye alma eğilimindeydi
ve uzun deneyimler Peter'a kıyametten başka hiçbir şeyin onu
caydıramayacağını söylemişti.

Aslında ikisinin de ayıracak vakti yoktu - James her zamankinden
daha meşguldü ve Peter'ın tüm departmanı Dumbledore'un
adaylığını açıkladığı anda darmadağın olmuştu. Aslında Peter ilk
kez bu uzaklaşabilmişti. Son üç gündür sekiz farklı Avrupa
ülkesine (üçü iki kez olmak üzere) apar topar gitmenin arasında
ofisinde uyuyordu.

Son terfisi beraberinde heyecan verici bir sorumluluk artışı
getirdiğinden çok yorgundu.

Gecikmiş bir şekilde, bir esnemeyi kesti.
zihni dolaşıyordu. En azından Kılkuyruk sessizdi - Peter'ın bir insan olarak esnemeleri (ne kadar kontrol etmeye çalışsa da) yüksek sesli ve dramatik olma eğiliminde olsa da, sıçan ciyaklamıyordu bile.

Konsantre ol, Peter. Bu eğlenceli kısmı!

İleri atılarak, saklandığı yerden saati görebilmek için başını masanın altından çıkardı ama açığı tamamen yanılttı. Ancak Remus'un masasının arkasındaki duvarda asılı duran dev Dumbledore portresi ona göz kırptı ve Kılkuyruk kahkaha atmamak için dilini ısırıldı.

Evet, zamanı gelmişti. James her an orada .

Remus'un cübbesi burnundan sadece birkaç santim uzaktaydı ve eğer Remus'un okumakta olduğu parşömenin başka bir bölümünü açtığını duyana kadar bekledi ve ileri atıldı. Kumaşın yerde biriktiği yerde bir kıvrım vardı ve Kılkuyruk onun içine kaydı.

Remus'un cübbesinin eteklerinin hemen durdu ve derin bir nefes daha çekti. Yıpranmış cüppeler -Remus daha iyisini alabildiği için artık yırtık pırtık değildi ama alışkanlık olarak tutumlu olduğu için hâlâ yıpranmıştı- çocukluk gibi kokuyordu. Onlar gibi kokuyorlardı Güvenlik, ev gibi.

O zamanlar her şey çok daha basitti, diye düşündü Peter üzüntüyle ve pişmanlık duygusuyla savaştı. Özlemişti onların Hogwarts günleri, her şeyin ve Yağmacılar bir bütündü.

Onun hakkında nadiren konuşmalar da Sirius'u özliyordu. Bunu yapmak, tıpkı geçmişini hatırlamak gibi eski yaraları yeniden açmak . Çapulcular mutlu günlere odaklanmaya çalıştı.

kaybettiklerini değil ama Hogwarts'a geri dönmek Peter'in her zaman hatırlamasını sağladı.

Kararlılıkla duygularını bir kenara itti. Geçmişini değiştiremezdi ama arkadaşlarını koruyacaktı. ne şekilde olursa olsun. Daha önce bir kez korkuyu dostluğa tercih etmişti ama şimdi bu kararını değiştiremese de asla tekrarlamayacaktı. Şu andan itibaren yapacağı her şey Çapulcuların bozulmadan kalmasını sağlamak olacaktı. Neye mal olursa olsun.

Bu kadar yeter! dedi kendi kendine. Şimdi pişmanlık duymanın sırası değildi. Remus onu henüz fark etmemişti ve diğer Çapulcu'nun daha iyi bilmesi gerekirdi.

Kılkuyruk çok dikkatli bir şekilde, Remus'un sol pantolonunun paçasını derisinden ayırmak için narin bir pençe uzattı. Kurt adam bir şeylerin ters gittiğini anlamaya başladığında Remus'taki ani değişimi hissedebiliyordu ama Peter ona *neyin* yanlış olabileceğini düşünmesi için zaman vermedi. Remus'un çorabını atlamak için bir nokta olarak kullanarak kendini yukarı doğru fırlattı, hızla yukarı doğru tırmandı ve pençelerinin Remus'un bacağını gıdıklamasına izin verdi.

Remus çığlık attı.

Dürüst olmak gerekirse tepkisi tamamen anlaşılabilirdi. Tamamen hazırlıksız yakalanmıştı ve bu *yaratık* aniden bacağını tırmalamaya başlamıştı.

Son derece nazik bir şekilde pençeliyor, elbette, ama yine de pençeliyor.

Ve Remus her zaman aşırı derecede gıdıklanırdı.

Bu düşüncelerin yarısı bile Peter'in aklından geçmemişti ki, Peter kontrolünü kaybetmeye başladı.

Tabii ki. Remus ayağa fırladı, bu sırada sandalyesini devirdi ve - Peter'ın anlayabildiği kadarıyla- çılgınca bir jig dansı yaptı.

Muhtemelen şu anda bile asasına uzanıyordu ama- "Remus, iyi misin?"

James tam zamanında ofise daldı, Muhtemelen elinde kendi asasıyla. Aynı anda Remus ayağını Peter'ı sarsacak kadar sert bir şekilde yere vurmayı başardı ve fare yere yığıldı. O da Sert bir *çarpma*yla yere düştü, ancak üzerine basılmaması için masanın altına geri kaçacak kadar aklını korudu.

"Emin değilim," diye cevapladı Remus James'in sorusunu, sesi telaşlı çıkıyordu. "Bacağıma bir şey girdi."

"*Ne gibi* bir şey?" James'in suratını asmamak için kendini zor tuttuğunu duyabiliyordu.

"Bir yaratık ya da başka bir şey, bilmiyorum. Onu görmedim."

Seherbaz kıkırdayarak, "Rüya görmediğine emin misin, Moony?" diye sordu. "Oldukça bitkin görünüyorsun-"

"Ben deli değilim ve uyumuyordum!" Remus telaşlı bir sesle tersledi. "Burada bir şey vardı."

Neyse ki Peter, Remus'un ses tonundan masanın altına bakmak üzere olduğunu anlayabildi ve bu da ona gölgelerin derinliklerine kayma fırsatı verdi. Bu onu uzun süre , ama buna gerek yoktu.

"Moony, bence kafayı yiyorsun," diye cevap verdi James, ofiste etrafına bakınarak büyük bir gösteri yaparak.

"Prongs-!"

"Ben sadece gördüğüm gerçekleri söylüyorum, Moony. Belki de bu müdürlük meselesi aklını başından alıyor ve seni Çılgınca. Yorgun görünüyorsun."

Remus'un yanıtı Peter'in ani kahkaha gıcirtısı arasında kayboldu. Kendini daha tutamadı; James'in sesi çok ciddiye ve Remus çıldırmaya hazır gibiydi - ya da James'i boğmaya, ki bu da hemen hemen aynı şeydi.

Arkadaşlarının kendisine şaka yapıldığını anlaması için bir saniyeden daha az bir süre geçti.

"Kılkuyruk!" Remus uludu.

Tekrar Peter'a dönüşmeden önce masanın en alt kısmının altından zar zor çıkmayı başardı, ancak hala gülmekten yerde yuvarlandığı için kafasına vurarak.

Peter yerde yattığı yerden James'i göremiyordu ama Prongs'un kahkahalarını da duyabiliyordu.

"İkinizi de öldüreceğim!" Remus hırlamaya çalıştı ama öfkesi kendi kıkırdamaları tarafından kesildi.

Peter yerden ona doğru sırttı. İnsan hayatta en çok basit şeylerden keyif alırdı.

Misafirinin çok uzun süredir rahat bırakıldığına karar vermişti.

"Uyandır onu Bella," diye emretti ve Bella'nın bu emre neşeyle karşılık vermesini sevgiyle izledi. Bu onun birkaç saatini aldı.

abaladı ama Bella'nın hevesi hiç azalmadı. Bir kıkırdama onun son başarısını işaret etti ve ona gülümsedi.

"şimdi bizi yalnız bırakın."

Bu emir pek hoşuna gitmese de hemen itaat etti, ancak kuzeninin Sorgu Sandalyesi'ne bağlı olduğu yere son bir kez daha baktı. Black'in bunu yapacağından şüpheliydi.

ve Voldemort bugün evcil hayvanının projesinin başında dikilmek istemediğinden, bu mekanizma için minnettardı.

Sorgu Odası'nın kapısı tıkırdayarak kapandıktan sonra sessizce ilerledi ve Sirius'un zayıf bir şekilde göz kırpışını izledi. Yorgunluktan.

Genç büyücünün tüm dikkatini toplayana kadar bekledi.

"Arkadaşlarının seni unuttuğuna inanıyorum," dedi yumuşak bir sesle, Sirius'un gözlerinden kanlı saçlarını çekerek.

"Bunu söyleyip duruyorsun... sanki umurumdaymış gibi," diye hırıldadı tutsağı. Adam kıkırdadı. "Aldırdığını biliyorum."

"Beni unutmaları daha iyi."

O mavi gözlerdeki meydan okuma hl aynıydı, ama hafifçe dalgalanıyor muydu? Belki de.

"Sylemlerinizden sıkıldım," diye karşılık verdi, sesine hafif bir gerginlik karışmasına izin vererek.

Sirius'un iğdsel olarak irkilmesi sevindiriciydi ama verdiği cevap öyle değildi.

"Yani?"

Tutsağı daha gözünü kırpamadan asası elindeydi ve Voldemort asayı Sirius'un boğazına, diğzerinin boğulmasına neden olacak kadar derin bastırdı.

"Seni öldürmeliyim," diye fısıldadı.

Mavi gözler kırmızıyla buluştu.

"Devam et."

Yazarın Notu: Görünüşe göre şu anda bir rulo üzerindeyim
Kırılmamış Evren söz konusu olduğunda, son zamanlarda aylardır
yazmadığım kadar çok şey yazabiliyorum. yüzden,
Dumbledore'un biraz yaramazlıktan daha fazlasını yaptığı 19.
Bölüm: "Daha Büyük Bir İyilik İçin" için bizi izlemeye devam edin. Bu
arada, lütfen eleştirin!

Daha Büyük Bir İyilik İçin

On Dokuzuncu Bölüm: Daha Büyük Bir İyilik İçin

1,937. Gün: 5 Mart 1987

Mevkidaşı bugün Bakanlıkta bir konuşma yapıyordu - WWN'de arka planda çaldığını duyabiliyordu, ve ona yarım akıl değerinde bir dikkat gösterdi. çalıştı. Zavallı aptal hemen göreve gelmeye zorlanmıştı; dört yüz yılı aşkın bir süredir ilk kez Sihir Bakanı seçimleri tek adaya verilen halk desteği nedeniyle iptal edilmişti. Bu düşünce kaşlarını çatmasına neden oldu; koşulların onu insanların önemli yasaları göz ardı etmesine neden oluyor.

Telsiz hafifçe çatırdadı ve kendi sesi devam etti:

"... Sihir Bakan Yardımcılığı için seçimimi açıklamaktan memnuniyet duyuyorum, Bartemius Crouch, Senior. Hepinizin bildiği gibi, Bakan Crouch uzun yıllar Sihirli Yasaların Uygulanması Departmanına başkanlık ve bu süre zarfında..."

Dumbledore tekrar kucağındaki kitaba dönerek kendini dinlemeye aldı. Bir gün o konuşmayı yapmak zorunda kalacağını düşünüyordu... ama bu başka bir zaman içindi. Çağrıldığında doğru kelimeleri söyleyeceğinden emindi. Zaman böyle işliyordu.

Üç buçuk yıl önce o şifreli mektubu aldığından beri Güvenli Liman Büyüsü'nü araştırıyordu. Yetmiş yılı aşkın bir süredir bu konuda çalışmamıştı (ve o zaman bile ciddi olarak çalışmamıştı; sadece bir öğleden sonra sıkılmış ve zeki çocuklar için eğlence), ancak

temel ilkeler aynıydı. Büyüyü tamamlamak için sadece üç ya da dört günlük bir hazırlığa ihtiyacı olduğunu uzun zamandır biliyordu, ancak Moody onu zorlamaya geldiğinde Albus, Sihir Bakanı olduğunda, hem Sihir Bakanlığı hem de Sihir Bakanlığı görevlerini yerine getirmek için yeterli zamanı nasıl ayıracağından henüz emin değildi. aynı hem büyü çalışması yapıp hem de aday olmak.

Yapması gereken her şeyi *zaten yapmış olduğunu* unutmuştu. Dumbledore, kendisinden bir mektup alana kadar olayların üstesinden gelmesine izin vermişti. *Bu mektubu* alınca, 1984 yılının Ekim ayında aldığı mektubu ortaya çıkardı.

Kırıışmış kâğıdı düzelterek tekrar okudu:

Sevgili Albus,

1987 yılının 5 Mart günü, yapmanız gerektiğini bildiğiniz şey için iyi bir gün olacaktır. High 72'de küçük şirin bir dükkan var. Oxford'da Pendulum Games adında bir yer. Sanırım buranın sahibi, "G" Bishop adını kullanan görkemli ve yaşlı bir beyefendidir. Belki de onunla satranç oynamalısınız. zaman zaman.

Ve ben önerilerde bulunurken, incelemek isteyebileceğiniz bir büyü var, yıllar önce çalıştığınıza inanıyorum. Adı tamamen yanıltıcı ama Güvenli Liman Büyüsü'nü hatırladığınıza eminim.

Eski dostun, Gellert

Not: Dükkanın benim fikrim olduğunu söyle.

Satranç oynamak için Sarkaç Oyunları'na uğramayı hiç başaramamıştı ama Dumbledore bir şekilde gelecekte, geçmişte bunu yapacağını biliyordu. Bugün altıncısıydı, o yüzden bugün Numengard Hapishanesi'ne gidecek ve tarihteki en ince hapishane kaçışını gerçekleştirecekti - hesaplamalarının doğru olduğunu varsayarsak, sonuçlarını yirmi yıl veya uzun süre göremeyeceği bir kaçış.

Doğru. Karşıtını sadece bir kez görmüştü, o da Voldemort'un Hogwarts'a saldırısının çılgınca sonuçlandığı sırada.

O zaman konuşacak fazla zamanımız olmamıştı ama Dumbledore ne olduğunu zamanında öğreneceğini düşündü.

En azından meslektaşı bugün ne yapması gerektiğini yeterince iyi hatırlamıştı. Dumbledore -*bu* Dumbledore- Hogwarts'tan ayrılmış ve *Daily Mail* ile röportajı bırakmıştı.

Peygamber, Numengard'dan çok da uzak olmayan bir Muggle kaybolan yaşlı meslektaşına. Dört gün sessizlik, Bununla birlikte, hazmedebildiği tek şey WWN'yi dinlemektir; zihnini meşgul etmek için bile yeterli değildi. Hogwarts'ta geçirdiği uzun yıllar boyunca Dumbledore onun huzur ve sessizliğe değer verdiğini söylerdi ama olurdu.

şimdi, çok uzun yıllar boyunca sessizlik ve eylemsizlikle yzleşeceğine dair kötü bir his vardı ve bu düşünce midesinin çukurunda soğuk bir yumru oluşmasına neden oldu.

Ama doğru olanla kolay olan arasında seçim yapmak söz konusu olduğunda, ne kadar tatsız olursa olsun, her zaman daha zor olanı seçmeye yatkın olmuştu. Ve yasal olarak ne kadar yanlış olursa olsun bu *doğru*du.

Yavaşça ayağa kalkan Dumbledore, cüppesinin cebinden asasını -bir zamanlar eski dostununkini- çıkardı. Vakit gelmişti.

" *Cautufuga Iterum*," diye fısıldadı.

Bir saati vardı ve sonra istese de istemese de zamanda ilerleyecekti.

"İyi misin Albus?" diye sordu endişeyle.

"Hmm?" gözlerini kırptırdı ve sonra odaklanır gibi oldu. "Oh, evet, Lily. Tabii ki iyiyim. Ben sadece... hayal kuruyordum."

Lily kıkırdadı. "Sen, hayal mi kuruyorsun? Asla!" diye alay etti.

"Ah, ama ben bir hayalperestim, Lily. Umutsuz bir hayalperest," dedi eski müdürü hüzünlü bir gülümsemeyle sessizce. "Ben her zaman olmuştur."

"O zaman iyi bir arkadaşlığım var," dedi ve kolunu şefkatle sıktı.

Gözleri bir an için parladı ve Lily onu gördüğüne sevindi. onun ruh halini biraz olsun neşelendirmişti. Dumbledore'un Sihir Bakanı olmayı en az ölümsüz olmayı istediği kadar istediğini anlayacak kadar iyi tanıyordu onu. Gerçekten de Zümrüdüanka Yoldaşlığı gibi örgütlerle gölgelerden çalışmayı tercih ediyordu ama Albus Dumbledore'un kendisine ihtiyaç duyulduğunda her zaman öne çıkacağını da biliyordu. Yine de sormadan önce bir süre düşünmesine izin verdi:

"Peki, beni neden Albus?" Sessizce iç çekti.

"Yardıma ihtiyacım var."

Görünmez olmak için hiçbir zaman bir pelerine ihtiyaç duymamıştı ve bugün bu yeteneğine minnettardı. Ne de olsa hiçbir zaman büyük savaflara girecek biri olmamıştı ve bugün de girmek gibi bir arzusu yoktu - Dumbledore'un tüm ünlü düelloları, Voldemort'a karşı olan son düello da dahil olmak üzere, çoğunlukla arasında gerçekleşmişti. Düellolara girmekten hoşlanmaması, şu mesleklerden birinde kariyer yapmayı reddetmesinin pek çok nedeninden biriydi. Yıllar önce karanlık sanatlarla doğrudan mücadele eden birçok alan.

Kartlarını doğru oynarsa, zaten bugün böyle becerilere ihtiyacı olmayacaktı. Dumbledore cep saatine baktı -gerçek saatine değil, eski dostu Inigo Lufkin'in ölümünden sonra ondan bir armağan olarak aldığı özel büyülü saate. Dumbledore Lufkin'in nerede olduğunu bilmiyordu. (Gerçi saatin kendi eseri olmadığını söyleyebilirdi) ama arkadaşının ölümünden beri düzenli olarak kontrol ediyordu.

Saatte hala "*Şans*" yazıyordu.

Dumbledore kaşlarını çattı. Kendisinin -ya da en azından meslektaşının- Sihir Bakanı olmak için adım atmasının, saatin başka bir ayara dönmesini sağlayacağını ummuştı. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, "*Tehlike*"yi işaret etmek bile *şanstan* daha iyi olurdu, çünkü Lufkin'in bir keresinde ona söylediği gibi, *Şans*, tüm Büyücülük dünyasının kaderinin dengede asılı kaldığı, iyilik ya da kötülük için her iki yöne de dönmeye hazır olduğu anları tanımlıyordu.

Birkaç gün önce Alastor Moody ofisine dalmadan hemen önce saatin ona ne söylediğini fark ettiğinde, Dumbledore Bakan olduğunda bunun değişeceğini varsaymıştı. Ancak görünüşe göre yanılmıştı.

Garip. Ama nedenini merak edecek zaman yoktu. Hâlâ taşıdığı büyülü cep saati ona kırk dakikası kaldığını söylüyordu. Yirmi dakika geçmişti. Numengard'a girerken, koğuşları geçmesini sağlayan yumuşak büyüler yapıyordu. Numengard'ı araştırmıştı. Uzun zaman önce, Millicent Bagnold'un Numengard'ın yıldız mahkûmu hakkında *bir şeyler* yapması için kampanya başlattığı günlerde. O zaman bile, dünyayı Voldemort'un yapmaya karar verebileceği şeyden kurtarmak için harekete geçmesi gerektiğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Gellert'i kendi isteğiyle Voldemort'la çalışmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu, ama eğer alternatif Gellert, Karanlık Lord'a ihanet edebileceği ana kadar onunla seve seve çalışacaktı. Dumbledore'un içindeki stratejist bu fikri oldukça çekici bulsa da, vicdanen Büyücülük dünyasını böylesine sonu gelmez bir savaşın sonuçlarına maruz bırakamazdı.

Tom Riddle'ın Grindelwald'ı öldürecek kadar aptal olduğunu da düşünmüyordu. Sonunda, ikisi arasındaki herhangi bir savaşın galibi o olacaktı ve böyle bir kaos yaratmanın faydaları sadece onun konumunu güçlendirecekti. Hayır, Voldemort'un Grindelwald'ı Numengard'dan kaçırmasına izin veremezdi, hiçbir koşul altında. Yaptığı şey doğru olanı.

Eski en iyi arkadaşı bu yüzden onunla sonsuza dek alay edecek olsa bile.

On dakika sonra, nöbetçi muhafızları sadece iki saniyeliğine uyutan büyüyü yaptı ve sonra bu zamanı Grindelwald'ın hücresinin kapısından içeri süzölmek için kullandı. Kapıyı açmadı; üzerindeki nöbetçileri etkisiz hale getirmek, kapıdan geçip gitmekten çok daha zor bir büyü olurdu.

Kapı, özellikle de bir süredir

Çocukluğundan beri böyle aptalca numaralar yapardı. Bunu yapmanın büyülü etkileri tespit edilemez değildi, bu yüzden kapının dışındaki iki muhafızı uyuttu, sadece kapıdan geçebileceği kadar uzun bir süre.

Ne yazık ki Gellert onu aynı numarayı yaparken binlerce kez izlemişti ve Dumbledore'un iki ayağı da hücrenin içine girer girmez gülmeye başladı.

"Bu bir sosyal ziyaret mi Albus?" diye kıkırdadı, hâlâ göremediği görünmez büyücüye doğru . "Artık yeniden ünlü olduğun ve Sihir Bakanı olmak üzere olduğun için gizlilik ihtiyacını anlıyorum."

Gellert'in kaşlarının çatıldığını görememesinden çok memnundu.

Ancak görünmezliğini sürdürmesi eski dostunun gülümsemesini azaltmadı. Mahkûm neşeyle *Daily Prophet* gazetesinin bir nüshasını salladı. "Gardiyanlarım, beni mağlup eden adamın bir gün beni de mağlup edeceğini bilmenin gururumu okşayacağını düşündüler.

tüm Britanya'daki en güçlü büyücü olacağım." Kıkırdadı. "Onlara güçten ne kadar hoşlanmadığınızı ve ne kadar mutsuz söylemekten kaçındım. Düşündüm ki duygularını incitebilir."

İç geçiren Dumbledore sonunda onu bir kez daha görünür kılacak kelimeyi fısıldadı.

"Merhaba Gellert," dedi ağır bir sesle, yapmak üzere olduğu şeyin büyüklüğü içine işlemişti.

"Çok perişan görünüyorsun, Albus. Gel de dertleşelim. ve keşke dünyayı yönetmek için benimle birlikte olsaydın mı diyorsun? Eğer yönetimde biz olsaydık genç Tom'un bu kadar ilerleyebileceğinden şüpheliyim."

İşin en kötü yanı da haklıydı.

Ama omuzlarını dikleştirdi ve kendini gerçeklerle yüzleşmeye zorladı. "Aslında buraya başka bir amaç için geldim."

Gellert iyi yaşlanmamıştı; hala genç bir adamdı. 1945'teki düellolarında ortaya çıkan yüz ifadesi kaybolmuştu. mavi gözleri hala canlıydı, ama yüzü neredeyse çizgilerle kaplıydı tanınmayacak kadar değişmişti ve *yaşlı* görünüyordu. Dumbledore yıllar içinde kendi yüz hatlarındaki değişikliklere alışmıştı ama Gellert'ı bu kadar değişmiş görmek bir şoktu. Yine de gülümsemesi Albus'un hatırladığı kadar genişti. daha önce olmayan bir hüzün akımı vardı.

Kırk yıl hapis yatmak insana bunu yapar, ona bile, diye düşündü Albus, kendini suçlu hissederek. Yapması gerekeni yapmıştı ama onu buraya ben koymuştum. Gerçekte ne istediğini bildiğim halde onu buna ben mahkûm ettim. Ve aslında hiçbir zaman kötü olmadığını da biliyordum.

Neredeyse ağlayacak gibi hissediyordu. *Yöntemlerine katılmıyordum ama keşke hedeflerine ulaşmasına yardımcı olsaydım diyorum. Yanlış olabilirdi, ama belki de dünyanın şu anda karşı karşıya olduğu korkunç savaş.*

"Bu amacı paylaşacak mısın, yoksa tahmin etmemi mi isteyeceksin?" diye sordu arkadaşı, Dumbledore'un zihnini şimdiki zamana geri dönmeye zorlayarak.

Ve onu hiç ziyaret etmedim bile. . Ondan ne kadar nefret etmek istesem de asla edemedim ve bu yıllar onun için yalnızlık olmuştur.

Neyse ki, hissettiği ağır pişmanlık aslında kelimeleri söylemesini kolaylaştırdı - her ne kadar bunu yapmakta isteksiz olsa da.

"Aslında seni kaçırmaya geldim," diye itiraf etti, yüzünü asmamak için elinden geleni yapıyordu.

Şok geçirmeyi bekliyordu. Sorular bekliyordu. Gellert'in bir *kahkaha* patlatmasını beklemiyordu.

"Ah, ne güzel!" diye bağırdı eski dostu, neredeyse gülmekten iki büklüm olmuştu. "Büyük büyücü, yasalara uyan, kendine güvenen

Albus Dumbledore'u kurban etmek tüm zamanların en büyük jailbreak'i! Ve hiç şüphesiz bunu 'Daha Bir Şey İçin' yaptı! Oh, *bu konuda* yazabileceğim kitap ."

Albus araya bir kelime sokmaya çalıştı. "Gellert-"

"Hayır, bırak da bunun tadını çıkarayım. Gerçekten, zaman çizelgeniz bana keyiflenmem için birkaç dakika ayırmayacak kadar yakın olamaz, Çünkü beni bundan çok daha iyi tanıyorsun. Genç Tom'un gelip beni kurtaracağından korktuğun için beni koyduğun hapis haneden kaçıracaksın." Gellert'in kaşları havada dans . "Ve sonra da, ahlaki değerlerimi bir yerlerde kaybettiğim için onunla güç birliği yapmaya meyilli olabileceğimden korkuyorsun. inşa ettiğim kasvetli canavarlık."

"Sen ona katılmazdın."

"Yapmaz mıydım?" diye hızlıca karşılık

verdi. Albus ters ters baktı.

İkilinin *tam olarak* bir irade savaşı yaşamadığı uzun bir an geçti; her biri yavaş yavaş birbirlerini anlamaya doğru yol aldıklarını söyledi.

Kırk yıllık bir ayrılık daha doğru olurdu. Yine de bir süre sonra Grindelwald omuz silkti.

"Haklısın tabii ki. Yapmazdım," diye itiraf etti. "Yapacak başka bir şey olmadığı sürece hayır. Ve elime geçen ilk fırsatta arkasından küfredirdim.

Büyücülük dünyasına bir hizmet aslında. Ama o da bunu beklerdi, bu yüzden işler karışabilir."

Gellert'in *dağınıklık* tanımı hakkında sivri bir şeyler söyleme isteğini bastırmak zor oldu. Sadece bekledi.

"Yani... beni güvenli bir yere götürüyorsun, Sihir Bakanı oluyorsun ve dünyayı kurtarmaya çalışıyorsun. Bunda benim çıkarım ne?"

Albus basitçe, "Özgürlük," dedi.

Gellert hemen, "Yeterince iyi değil," dedi.

Kaşlarını o kadar sert çattı ki yüzünü acıttı. "Burada kalmayı mı tercih edersin?"

"Ona katılmamı mı tercih edersin?"

"Bunu aşmıştık, Gellert!" Hayal kırıklığının kendisini bu şekilde alt etmesine izin vermeyeli yıllar olmuştu ama Grindelwald'ın onun üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"Biz de öyle," diye arsızca cevap verdi. "Bunda benim çıkarım ne?"

"Özgürlük," diye tekrar tersledi Albus. "Huzur ve sessizlik. *Büyük Oyun'u* küçük, güzel bir dükkân. Oynamak için bir satranç takımı."

"Bir *dükkan* mı? Beni bir dükkân sahibi olarak görebilir misin? Zengin olmaz mıydım?" Mavi gözlerini devirdi ve Gellert nefesinin altından mırıldandı: "Bir dükkan. Bundan daha iyisini yapman gerekecek, Albus."

Kıkırdamak zorunda kaldı. "Bu senin fikrindi." "Benim fikrim mi? Bu iyi olmalı."

Albus cevap vermek yerine cüppesinin içine uzandı ve Gellert'e mektubu uzattı.

"El yazısını tanıyacağınızı varsayıyorum," diye hafifçe yorum yaptı.

Arkadaşı mektubun içeriğini sindirirken birkaç kısa saniye geçti; Gellert her zaman hızlı bir okuyucu olmuştu. Anlayış gözlerinde belirdi ama yüzündeki hafif eğlenmiş ifade hiç değişmedi. Bu bakışı daha önce de görmüştü; Grindelwald'ın zorlanacağı anlamına geliyordu. Bu arada Dumbledore saatini kontrol etti; on dakika kalmıştı.

"Özür dilerim. Tanıdık gelmedi." Ama Dumbledore beklerken mektuba bir göz attı. "Satranç takımı demiştin. *Hangi* satranç takımı?"

"Başka var mı? Onu eski dairenden kurtardım, takipçilerini asla yanına yaklaştırmadığın dairenden." Şimdi Albus'un gülümsemesi hüzne dönüştü. "Bana öyle geldi ki, eğer Sizden sadece izlemenizi isteseydim, en azından bunu tanıdık bir şekilde yapmanıza izin verirdim."

Bunun Gellert için *önemli olduğunu* söyleyebilirdi ama diğer adam ona kuşkuyla baktı. "Ne yani, bir daha günah işlemeyeceğime söz mü vermem gerekiyor?"

"Olayların dışında kalmana razıyım." "Ne fark eder ki?" diye meydan okudu arkadaşı.

"Sanırım buna sen karar vereceksin." Albus bunu yapmanın bir kumar olduğunu bilerek ama ona *bir şey* teklif etme ihtiyacı duyarak cevap verdi.

Gözleri buluştu; bir an geçti.

"Yeni bir kuş da eklersen, anlaştık demektir. Ve... *lütfen* baykuş değil."

"Anlaştık." Albus gülümsemesini dizginlemekte zorlandı; bir an için eski günlerdeki gibi hissetti, sanki aralarından elli yıllık nefret geçmemişti ve her şey eskisi gibiydi bir zamanlar öyleydi. Bu duygu o kadar hoştu ki Dumbledore ağlamak istedi.

Bunu düşünme, dedi kendi kendine sertçe. *Hiçbir şey asla eskisi gibi olamaz.* Ama Gellert egzotik kuşlara karşı her zaman bir sevgi beslemişti.

"Altı dakika içinde..." saatini kontrol etti, "altı dakika."

"Biraz acemiyim, o yüzden umarım büyüünün tamamını örmüşsünüzdür ve bunun için benden bir şey yapmamı beklemiyorsunuzdur. Eğer doğru hatırlıyorsam, Güvenli Liman Büyüsü oldukça fazla hazırlık gerektiriyor," diye cevap verdi Gellert şaşkınlıkla.

"Buradan çok uzakta olmayan bir Muggle moteline gideceğiz," diye cevap verdi, her şeyi açıklamak zorunda olmamanın verdiği hissin tadını çıkararak. Ne kadar olağanüstü cadı ve Dumbledore'un yıllar boyunca eğittiği ya da birlikte çalıştığı büyücülerden hiçbiri Gellert Grindelwald'ın belirlediği standartlara ulaşamadı.

"Uck. Muggle'lar." Ama küçümseme göstermelikti, bu yüzden Albus Bunu duymazdan geldi ve Gellert'in aklı hızla elindeki konuya döndü. "Yirmi yıl, mi? Bu uzun bir süre olacak

saklanacak bir yerim yok. Sana mektup yazmaya ve seni kışkırtmaya karar vermeme şaşmamalı."

"Hiç ," diye Albus. Dört dakika.

Gellert yine kıkırdadı. "Şu anda ikinizin ortalıkta dolaştığını biliyor olmanız çok yazık. Birbirimizi öldürüp konusundaki tüm gizemi ortadan kaldırıyor."

"Deneyeceğimizden eminim," demekten kendini alamadı. cevap veren kahkaha. Oh, çok uzun zaman olmuştu! Ama bunu dile getiremedi. . "Hadi hazırlanalım."

Üç dakika sonra, ikili bir ışık girdabının içinde kayboldu ve zamanda geriye doğru dönerek güvenli limana ulaştı. Dumbledore belirlemişti. İkisi de sert bir şekilde yere indi ve öğürdüler; Albus doğru hatırlıyorsa, Gellert her zaman hareket hastalığına yatkın olmuştu ve Dumbledore'un genellikle soğukkanlı olan midesi bile zaman içinde böylesine ilkel bir şekilde döndürülmesine itiraz etti.

"Bu," dedi arkadaşı, "hiç hoş değildi."

Dumbledore esasını sallayarak ikisinin de yere bıraktığı pisliği temizledi ve Gellert ona sinirli bir bakış attı.

"Ve *bu*," diye ekledi Grindelwald, "*benim* asam."

Albus iç çekerek cüppesinin içine uzandı ve ikinci bir asa çıkardı. "İşte."

Bu konuda tartışmayacağım, eklemedi, ama eklemek zorunda da değildi. Gellert cevap vermeden önce bir nebze nezaket göstermeye çalıştı:

"Teşekkür ."

"Bir değil."

"Onu senden geri alacağım, biliyorsun."

Dumbledore gülümsedi. "Deneyeceğinden eminim."

5 Mart 1967

Birkaç saat sonra, oban böreği yerken (Grindelwald'ın en sevdiği yemek, ancak bu varyasyon standartlarına göre ölçüldüğünde,  ik yetlerine bakılırsa) köhne görünümlü bir lokantada, Kara Büyücü sessizce yorum yaptı:

"Bu savaştan sağ çıkabileceğini . Bu yüzden Oyunu izlemem için beni dışarı çıkarır mısınız? Eğer Voldemort'u az önce ya adıklarımızdan sonraki ilk birkaç yıl içinde yenerseniz, bu oyun son derece sıkıcı olacaktır."

Bunu fark etmemesini umuyordum. Albus cevap vermeden önce tereddüt etti.

"Kesin olarak bilmenin bir yolu yok," dedi bir süre sonra. "Ama zaferin kolay gelmeyeceğini biliyorum ve bu konuda hızlı bir şey olmayacak. İzleyecek çok  eyiniz olacak."

" u eski imgelemler mi?" diye sordu arkadaşı.

Gellert, yüz elli yıllık yaşamında Dumbledore'un onlardan bahsettiği tek ki iydi ve Gellert'a bile neden onlara sahip olduğunu aıklamamı tı. İçin tuhafı, en karanlık zamanlarında bile Grindelwald imgelemleri ona karşı kullanmaya hiç alı mamı tı.

"Evet," dedi ağır bir sesle.

Birkaç dakika daha sessizlik içinde geçti; Gellert yemeğinin geri kalanını tabaktan iştahla kazıdı, daha önce yemeğin lezzeti hakkında yaptığı küçümseyici açıklamalara rağmen kaliteli. Ama sessizlik garip değildi, hem de hiç değildi. Sadece sessizdi.

"Öyleyse git ve daha fazla günah işleme, ha?" Grindelwald hafifçe sordu.

"Bunu başarabilir misin?" diye sordu.

"Açıkkçası, herhangi bir anda zaman çizelgesini hangi yönden gördüğünüze bağlı olarak, yaptım ya da yapacağım," kolay cevaptı. "Yine de beni eğlendirmek için sana güvendiğimi itiraf etmeliyim."

Bir an için kendini yeniden çocuk gibi hissetti ve Dumbledore sırtıttı. "Sanırım başaracağız."

Ne de olsa 1967 yılıydı ve Voldemort daha yeni yükselmeye başlamıştı. Dünya sakin, huzurlu bir yerdi ve eğlenebilirlerdi bile. Dumbledore yirmi yıl kendisini nasıl bir görevin beklediğini bile unutabilirdi.

Bir süreliğine.

Ye Olde Other Yazarın Notu: Gerçekten yaptım. Bu hikaye (düzenleme hariç) aslında tamamlandı. Bu yüzden, işim izin verirse, hikayenin geri kalanını düzenlerken daha hızlı bir şekilde güncelliyor olacağım... ve aklımdaki epilogun yazılmak isteyip istemediğini anlamaya çalışacağım. Korkarım bu konuda jüri hala kararını vermedi.

Bu arada, 20. Bölüm için bizi izlemeye devam edin "Sürekli Teyakkuz", Voldemort'un kaderini belirleyecek bir karar verdiği bölüm.

Sürekli Teyakkuz

Yirminci Bölüm: Sürekli Teyakkuz

2,374. Gün: 15 Mayıs 1988

Dumbledore'un Bakanlık'ta en üst noktaya yükselmesi gerçekten de karanlığın içindeki ilk ışık huzmesiydi. Neredeyse Hemen halkın histerisini yatıştırmak için harekete geçti, mantıklı yasalar çıkardı ve hükümetin idaresini yürütmek için sağlam cadı ve büyücülerden oluşan bir ekip kurdu. Daha az resmi cephelerde Voldemort'u zayıflatmak için hareket eden gölgeli kol olan Zümrüdüanka Yoldaşlığı ile birlikte Bakanlık sonunda karanlığa karşı mücadelede ivmenin bir kısmını geri kazanmış görünüyordu. Ve yavaş yavaş Büyücülük Dünyası'nın Bakanlığa olan güveni yeniden tesis edilirken, Dumbledore bir kahraman olarak selamlandı.

Hiç kimse neden bu kadar uzun süre kenarda kalmayı tercih ettiğini sormadı ve kendi korkaklığını yüzüne vurma cüretini gösterebilecek tek eski dostu da gülmekle meşgul.

"Bu aptallar sana tapıyor," diye kıkırdadı Grindelwald. Dumbledore göreve geldikten on dört ay sonra güzel bir bahar sabahı Pendulum Games'e adım attı. "Bugünün manşetlerini gördün mü?"

Albus elindeki *Daily Prophet* nüshasını görmezden geldi; buraya çok ihtiyacı olan zamanı geçirmek için gelmişti, *bununla* yüzleşmek için değil. Kahramana tapınma yeterince kötüydü. Hogwarts'ta geçirdiği yıllar, ama en azından orada kendi temel eğilimlerini sağlam bir şekilde kavradığını hissetmişti. Albus

Sihir Bakanı olarak kendini hiç bu kadar ağının merkezindeki bir örümcek gibi hissetmemişti... ve da kötüsü, bundan *hoşlanmaya* başlamıştı. Sahip olduğu güçten zevk almaya.

Adam titredi. "Bunu duymak istemiyorum, Gellert," diye tersledi.

"Ahhh. Biraz fazla , değil mi?" diye sordu eski arkadaşı, onu odanın arka tarafına götürerek
Tanıdık bir satranç tahtası bekliyordu. "Bu sana eski günleri hatırlatıyor mu Albus?"

"Ben onların sandığı gibi biri değilim!" sözleri hiçbir uyarıda bulunmadan ağzından döküldü.

"Hayır. Sen çok daha fazlasısın."

Bu açık yanıt onu öfkелendirdi ama Grindelwald'ın yanıt gülümsemesi neredeyse nazikti.

"Sıra sende," dedi reformcu (?) kara büyücü yumuşak bir sesle. Bu bir özür değildi, ama Dumbledore bunu uzun zamandır biliyordu. muhtemelen Gellert'in sunabileceği en iyi teklif olduğunu

deneyimledi. "Demek öyle," diye içini çekerek tahtaya uzandı.

Güç hakkında daha fazla konuşmadılar ve Albus geceyi eski dostuyla geçirerek rahatlama fırsatının tadını çıkardı.

Evden uzaklaşmaya cesaret edeli aylar olmuştu.

Kendi rahatlaması gibi önemsiz bir şey için Bakanlık'a gelmişti ve Dumbledore kendini bu deneyimden zevk alırken buldu.

Göreve geldiğinden beri buradan başka hiçbir yerde gardını indirmeye cesaret edememişti -Sarkaç Oyunları, Albus'un Voldemort'un onu asla takip etmeyeceğinden emin olabileceği tek yerdi, çünkü tarihte hiçbir Karanlık Lord, Dumbledore ve Grindelwald.

Gellert erken bir akşam yemeğinin ardından, "Neredeyse ürkütücü bir sessizlik var," dedi.

köşedeki Muggle barından almışlardı. (Züppe olmasına rağmen Gellert'in Muggle yemeklerine karşı her zaman bir zaafı olmuştu ve hiçbir zaman iyi bir aşçı olmamıştı).

"Aynı fikirde olduğumdan emin değilim," diye karşı çıktı Albus.

"Nurmengard'a yapılan saldırıyı, STV ana ofisine o feci Ölüm Yiyen saldırısını, Ottery St. Catchpole'daki tüm o Muggle'ların öldürülmesini ya da-

Grindelwald onu durdurmak için elini salladı. "Devam etmene gerek yok, Albus. Az önce ne demek istediğimi kanıtladın aslında."

"Pardon?"

"Az önce geçen yılın en büyük üç etkinliğini saydınız ve bunlar hiç de büyük değildi."

"Yüzlerce Muggle öldü-" diye hararetle itiraz etmeye başladı ve sonra kendini durdurdu.

"Kesinlikle. *Düşün*, Albus."

Zihni ayrıntıları yeterince hızlı bir şekilde gözden geçirdi, ve Dumbledore vardığı sonuçtan hiç hoşlanmamıştı. Dünya çok sessizdi. Voldemort'un takipçileri aktifti, ancak daha önce olduğu kadar değil. Dumbledore ofisine geldi ve Albus kendi ününün o kadar da hayranlık uyandırıcı olduğunu düşünecek kadar aptal değildi. Kaşlarını çatmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

Her zamanki gibi Grindelwald haklıydı.

"Ne öneriyorsun?" diye sordu uzun bir sessizlik anından sonra.

"Şu anda hiçbir şey," diye mutsuz bir yanıt verdi ve Albus'un bir yanı eski dostunun savaşı ve dünyanın kaderini gerçekten önemseydiğini görerek sevindi. Ama Gellert'in bir sonraki yorumu son derece soğukkanlıydı: "Tom doğası gereği sabırlı biri değildir, o yüzden *bir şeyler çeviriyor* olmalı, Albus. Ne olduğunu bul ve sonunda onun önünde."

Dumbledore, "Onun önünde olmadığımızdan emin gibisiniz," demekten kendini alamadı.

Grindelwald ona küçümseyerek baktı. "Lütfen bana az önce söylediğin saçmalıklara gerçekten inanmadığını söyle. filizlendi."

Bu onun iç çekmesine neden oldu. " sayılmaz."

"Güzel. Gerçekten bir politikacı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım!" Birden, arkadaşının neşeli tavrı gibi kahkahası da geri geldi. Ancak Dumbledore sadece gözlerini devirdi.

"O zaman hangi melodiyle dans ettiğimi sanıyorsun, Gellert?" diye sordu yorgun bir sesle.

Diğer büyücü homurdandı. "Bu sefer kirli işlerini senin için yapacağımı sanmıyorum, Albus."

"Demek ki bilmiyorsun."

Grindelwald omuz silkerek, "En ufak bir fikrim bile yok," diye itiraf etti.

Gözleri buluştu ve aralarında bir anlayış parladı. Hayır, Grindelwald asla tamamen "ışığın" tarafına geçmeyecekti, ama en azından tavsiye verecek kadar endişeliydi - hem de iyi niyetli bir tavsiye. Dumbledore asla Gellert'a ikisinin de sahip olduğu ortaklığı teklif edecek kadar alçalmayacaktı.

bir zamanlar uğruna yanıp tutuştuğu, ama neredeyse baştan çıktığı zamanlar oldu-

Bunu düşünme Albus. Bir an için bile.

Çaba sarf ederek zihnini satranç oyununa geri döndürdü, en azından bu gecenin sessiz geçeceğinden emindi.

Altı yıl, altı ay ve bir gün. Bellatrix ona O sabah, dayakların arasında ne kadar zaman geçmişti. Yoksa kırbaçlanmış mıydı? Sadece Ruh Emicilerin eşlik ettiği yarım düzine saatten sonra Sirius hatırlayamıyordu.

O da istemedi, gerçekten.

Kendini sorgu sandalyesinde nasıl bulmuştu? En son hatırladığında, üç Ruh Emici'yle birlikte hücrelerine kapatılmış, Bellatrix ve Rodolphus'un onun acınası tepkileriyle ilgili esprili konuşmalarını dinliyordu. Sirius

Varlıklarının sadece yarı farkındaydı ama orada olduklarını bilmek, akıl sağlığı için kendini kaybetmesini ve Padfoot'a dönüşmesini engelleyen tek şeydi. Ama Sirius hâlâ, eğer onlara kendini gösterirse

Animagus formundan vazgeçerse, sahip olduğu tek avantajdan da vazgeçmiş olacaktı... ve bunu yapmaya hazır olacak kadar da kırılmış değildi.

Ancak merak etmeye başladığı günler de oldu. Hatırlayamadığı seanslarda ne olduğunu, hatırlayamadığı büyü parçacıklarının ne olduğunu merak ettiği günler.

kabuslarında duyduğu-

"Benden bu kadar çabuk mu uzaklaşıyorsun?" diye sordu soğuk ve tanıdık bir ses, Sirius'u sarhoş hayalinden uyandırarak.

Yavaşça, acı içinde gözlerini kırıpıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Voldemort odak noktasına geldiğinde, formunun kenarları bulanıktı ve görüntüsü eğilimi gösteriyordu. Baş dönmesi yeni bir şey değildi elbette.

Son iki bin üç yüz yetmiş dört günün değişmez yoldaşındı ama Sirius yine de bundan nefret ediyordu. Çaresiz hissetmekten nefret ediyordu.

Bundan kaçma arzusu, Voldemort'a onu öldürmesi için meydan okumaya devam etmesinin ana nedenlerinden biriydi... ve yarısından fazlası

Karanlıklar Lordu'nun bunu yapacağını umarak.

"Sakin... umutlanma," diye mırıldandı, küstah gülümsemeyi denedi. Ama gerçekten arsız hissetmiyordu, hissetmiyordu gerçekten bir şey hissediyordu. Altı saatlik *Poenatoxicum* onun tüm gücünü tüketmişti ve Sirius umursamakta zorlanıyordu. Her , yüz ifadesi bir acı olarak ortaya çıktı ama en azından ne demek istediğini anlatıyordu.

"Ah, ama gidersen büyük hayal kırıklığına uğrarım," diye karşılık verdi Voldemort usulca. Tehlikeli bir şekilde.

Sirius homurdandı, kan püskürmesine sevindi ama hiçbirisi isabet edecek kadar uzağa gitmediği için hayal kırıklığına uğradı Voldemort. O pahalı cüppeleri lekelemek isterdi. "Bunu ... şimdi, değil mi?"

Karanlık Lord kıkırdadı. "Hayır. Kesinlikle yapamayız."

Sirius ürperdi. Eğer Voldemort onunla aynı fikirdeyse, işler çok kötü gitmek üzereydi. Voldemort onunla *asla aynı* fikirde olmazdı ve Sirius'un tek yapabildiği, Voldemort'a karşı koymaktı. pes etme dürtüsü. Vazgeç. Söyle ona.

Bilmek istediği ne varsa, Karanlık Lord'un ondan vermesini istediği her şeyden vazgeçebilir ve buna *bir son* verebilirdi.

Bunu yapabilirdi,

Sirius biliyordu, teslim olabilirdi ve hala güvende olabilirdi.

Fidelius Büyüsü şimdiye kadar sona ermiş olmalıydı ve James, Lily ve Harry güvendeydiler-

"Sana bir hediyem var, Sirius," diye düşüncelerini böldü Voldemort.

"Tam anlamıyla minnettar olmadıysam özür dilerim," diye yaptı.

Voldemort aniden eğilip gözlerinin içine baktı, Sirius'un sersemlemiş zihninin bile ona odaklanmak *zorunda* kalacağı kadar yakındı.

Uzun bir an boyunca görüşünü o kırmızı gözlerden başka hiçbir şey doldurmadı ve omurgasından aşağı kontrol edilemez ürpertiler akmaya başladı. Neden birdenbire nefes almanın ne kadar zor olabileceğini fark etmişti?

Her şey acıttı.

"Senden minnettarlık beklemiyorum Sirius, her ne kadar yaşamına devam ettiğin için ne kadar minnettar olman gerektiğini hatırlatmaya ihtiyaç duyduğun zamanlar olsa da."

"Ha." Acı boğazında kabardı ve kanlı bir öksürüğe dönüştü.
"Sana sürekli beni öldürmeni söyleyen benim, biliyorsun."

Soğuk bir gülümseme. "Ölümü dilemeye başlamanı ilginç buluyorum. Bundan sonra ne olacağını merak etmeye başladın mı, dostum? Gün gelip de gerçekten Seni öldürmeyeceğimi ve sonuçlarına katlanman gerektiğini anlıyor musun?"

"Eğer bu sonuçları şimdi yaşamıyor olsaydım Beni kandırdın," diye hırıldadı Sirius, şeyden çok alışkanlıktan. Sözcükler her türlü meydan okumadan yoksundu.

Yumuşak bir kahkaha tek cevaptı ve bir süre o mağrur kırmızı gözlere baktıktan sonra Sirius başını çevirmek zorunda kaldı. Bunu yapmaktan, yenilgiyi kabul etmekten nefret ediyordu... ama o çok boş hissettim. Kaybolmuş. Bunu asla kabul etmeyecekti ama Voldemort'un söyledikleri fazlasıyla doğrudu. Sırada ne vardı? Eğer Karanlık Lord ölmesine izin vermezse, *o zaman* ne olacaktı? Titredi.

ve bunun odanın sıcaklığıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Herkes kırılır, Sirius," demişti Voldemort ona altı buçuk yıl önce. "Bu sadece bir zaman meselesi ve yöntemi."

Hayır. Artık böyle düşünmezdi.

Düşünmezdi.

Voldemort sonunda, "," diye emretti ve sorgu odasının kapıları kayarak açıldı ve Bellatrix Lestrange ortaya çıktı. Zincirler Sirius'un başını fazla çevirmesine izin vermeyecek kadar sıkıydı -ve denediğinde kızgın metal boğazına batıyordu- ama kadının elindeki kutuyu seçebildiğini düşündü. Görüşü eskisi gibi değildi, yıllardır böyle olmamıştı. Her şey bulanık ve kirliydi ve bazen James gibi gözlüklere ihtiyaç duyup duymayacağını merak ediyordu. Ama Bellatrix bir kız öğrenci gibi zıplayarak ona doğru dans ederken yeterince iyi görebiliyordu.

Kıkırdadı ve kutuyu Sirius'un kucağına bırakırken onun yanağını okşadı. Yumuşak dokunuş onun inlemesine neden oldu ve bu da Bellatrix'in ayak parmaklarının üzerinde zıplamasına yol açtı. Heyecan. Güneşli gülümsemesini Voldemort'a çevirdi ve bu Sirius'un midesini . "Hiçbir fikri yok Lordum."

"Gerçekten de öyle değil." Sesi soğuktu ama hafif gülümsemesi neredeyse... hoşgörülüydü.

Sirius kendini hasta hissediyordu ve bunun burun deliklerine kadar gelen iğrenç kokudan kaynaklandığını düşünmüyordu. Midesi tekrar yuvarlandı hem kokuya hem de sürekli olarak büyü ve iksir akını. Sirius midesinin bulanmadığı, açlıktan midesi bulanmadığı bir zaman hatırlamıyordu. ve acıyla, ama artık hayatının bir parçası haline gelmişti ve sadece uykuya dalmak istiyordu.

Voldemort'un sözde yeteneğinin canı cehenneme. Gerçekten değildi ve merak da etmiyordu. Bellatrix'in etrafta olduğu düşünülürse biri ona lanetler yağdırmaya başlamadan önce fazla zamanı olmayacaktı, yüzden Sirius sahip olduğu molayı değerlendirecekti. Karanlık Lord'un sabırlı ifadesini görmezden gelerek gözlerinin bir kez daha kapanmasına izin verdi.

Bellatrix'in somurtkan sesi ona doğru süzüldü: "Zavallı küçük Sirius oynamak istemiyor, Efendim." Kıkırdadı. "Biri ona sadece iyi çocukların hediye alabileceğini söylemeli."

Cehenneme kadar yolun var, *Trixie*, diye düşündü ona doğru, bu hakareti yüksek sesle dile getirecek motivasyondan bile yoksundu. O kadar yorgundu, o kadar *bitkin düşmüştü* ki; Sirius'un tek istediği onları duymazdan gelip uyumaktı.

"Cruico."

Lanet Voldemort'tan gelmişti, yumuşak ve tamamen kötü niyetten yoksundu, ama Sirius'un zayıf bir çığlık atmasına ve zincirlerin izin verdiği ölçüde acı içinde kıvranmasına neden oldu. Karanlık Lord bir an sonra asasını kenara salladığında, Sirius Titriyor ve sarsılıyordu, öksürerek düzenli nefes almaya çalışırken gözleri hâlâ kapalıydı. Göğsü yanıyordu ve göremese bile oda dönüyordu; Sirius kendini bir Muggle fırıldağına takılmış gibi hissediyordu. Bir an için her tarafına kusabileceğini umdu.

Voldemort, ama Sirius'un o kadar iğrenç olmak için motivasyonu yoktu. Lanet kutu hâlâ kucağında duruyordu.

Hayır, henüz o kadar kendinden geçmemişti.

"Sana hediyem var, Sirius," dedi soğuk ses ikinci kez, ilkinden biraz daha az sabırla.

Sirius gözlerini yavaşça araladı, bir yandan da neden zahmet ettiğini merak ediyordu. Merak değildi, gerçekten değildi, Her neyse. Belki de bu sadece, Voldemort'un ona her ne ise göstermesi için gereken birkaç saniye boyunca acıdan kurtulma isteğiydi.

Karanlıklar Lordu yavaşça tekrar odak

noktasına geldi. "Bunu tanıdın mı?"

Gözlerinin önünde bir şey sallanıyordu: belli belirsiz yuvarlak bir şekil, üstünde bulanık bir şey ve altından kan damlıyordu. Kanın bir kısmı Sirius'un göğsüne sıçradı ama o bunu umursamadı. Sadece kendisinininkiyle karıştı ve hemen kaynaştı. Gözlerini yorgunca kısarak baktı.

Voldemort nesneyi salladı ve sonra geri çekildi.

Ne olduğunu anladığında şaşırdı. Canlı göz görmüyordu ama büyülü göz hâlâ çılgınca dönüyor, görünüşe göre bir düşman aramaya çalışıyor ve sadece Sirius'u buluyordu.

"Oh, evet. Bu günü unutma, dostum." Soğuk ses inanılmaz derecede yumuşaktı. "15 Mayıs 1988. Alastor Moody'nin sonunun geldiği gün."

Sirius sadece umutsuzca bakabildi.

Cesedi hiç bulamadılar.

Ertesi sabah Moody işe gelmedi. Genellikle takıntılı bir şekilde erken gelen Moody, özellikle kötü günlerden sonra içki içmeye meyilliydi, bu yüzden kimse gerçekten

Saat dokuzda Seherbaz Bölümü karargâhına gelmediğinde pek bir şey düşünmemişti ama öğle yemeği yaklaştığında Arabella gözle görülür bir şekilde endişelenmeye başladı. James onu tek başına gitmekten vazgeçirdi, ancak sonunda Moody'nin küçük dairesine kadar ona eşlik etti. İyi bir önlem olarak, Charlie Weasley'i de yanlarında getirdiler.

teknik olarak hala James'in öğrencisiydi ve üçlü beş dakika boyunca Moody'nin

içeri girmeden önce kapının eşiğinde.

Neyse ki Arabella kapıdaki on sekiz farklı katmanı sökecek anahtarı biliyordu ve bu da onları kurtardı

İçeri girebilmek için yirmi yıllık büyüleri birkaç saat boyunca gözden geçirmek gerekti. O zaman bile kapıları açmak neredeyse bir on beş dakika daha sürdü çünkü her şeyin çok özel bir sırayla yapılması gerekiyordu-

Tabii ki haftanın hangi günü olduğuna bağlı olarak.

"Paranoyaklığı biraz ileri götürüyor, değil mi patron?" Arabella nihayet kapı tokmağını çevirdiğinde Charlie sordu.

James homurdandı ve sabahın ilk gülümsemesini yaptı.

Figg'in kızgınlığı hepsini bir kenara itmişti.

Onun endişesinin yükünü en yakın astı James çekmişti. "Sürekli tetikte olmak falan," diye espri yaptı.

"Ah. Doğru. Unutmuşum." Öğrencisi sessizce kıkırdarak Figg'in ikisine de ters ters bakmasını sağladı.

" ama, siz ikiniz. Mesai saatleri dışında etrafta gizlice dolaşan ergenler gibi davranmayı bırakın ve lanet olası *işlerinizi* yapın," diye tersledi kıdemli Seherbaz.

James gözlerini kırptırdı. Bella'nın o zamandan beri bu kadar endişeli olduğunu duymamıştı - onu ne zaman bu kadar sarsan bir şey olduğunu hatırlayamıyordu

Kötü bir şekilde. *Bazı seherbazların Moody'yi yataktan kaldırıp sarhoşluk kurtarmak için buraya ilk gelişleri olmayacaktı, o halde bu gerginlik neden?* diye sormadı. Arabella'yı uzun zamandır tanıyordu ve onun bedeninden

iyi ve gerçekten endişeli olduğunu belirten bir dil kullandı.

Yani daireye adım attıklarında sadece esasını çıkarıp sağa doğru savurdu. Charlie sola, Figg de ortaya yöneldi ve üçü de hemen teşhis büyüleri yaptı.

Hiçbir şey.

"Alastor?" Arabella seslendi. "Kemikli kışını yataktan kaldır ve işe git! Bakanlıkta senin lanet işini yapmak için yeterince para almıyorum ve bu sabah Crouch'la olan toplantını kaçırdın!"

Moody, Dumbledore'un başkanlığa yükselmesinden bu yana Sihirli Yasaların Uygulanması Dairesi'nin başındaydı.

ve Kıdemli Barty Crouch'u Sihir Bakan Yardımcılığına getirdi, ancak DMLE'nin huysuz eski başkanı, herkesin hoşnutsuzluğuna rağmen hâlâ Moody'nin en yakın amiriydi. Ve herkes Arabella'nın Crouch'u Moody'den bile daha az sevdiğini biliyordu, bu yüzden Moody'nin yerine onunla görüşmek zorunda kaldıysa, bu onun asık açıktıydı.

" *Alastor!*" diye öfkeyle bağırdı. Cevap

gelmedi.

James bir teşhis büyüü daha yaptı ama karşılığında yine hiçbir şey alamadı. Aslında, neredeyse hiçbir şey alamıyordu-

Arabella esasını Moody'nin yatak odasının kapısını açmak için kullanırken Charlie, "Bir terslik var," diye nefes aldı.

"Seni tembel çocuğu..."

Kıdemli Seherbaz sessizliğe gömülmüş, bakıyordu. James bulunduğu açıdan yatak odasının tamamını göremiyordu ama Moody'nin yatağını görebiliyordu. Moody'nin tertemiz yapılmış ve boş yatağını. Yatak odası da boştu.

Charlie'nin bir yaşam formu tespit büyüsu yaptığını ama sonuç alamadığını duyabiliyordu ama yine de ikisi birden fiziksel olarak Küçük dairedaki her odayı kontrol ettim. Ama her şey düzgünce düzenlenmiş ve boş. Tamamen cansız. Mükemmel. Moody özel hayatında da bu kadar düzenli miydi? James bilmiyordu ama tek gözlü büyücünün masasının genellikle ne durumda olduğunu görseydi, bu konuda bahse .

Arabella onunla ve Charlie'yle oturma odasında tekrar karşılaştı ve gözleri her zamankinden biraz daha .

"O gitti," diye kesin bir dille ifade etti.

"Onu kaçırmış olabiliriz," diye karşı çıktı James. Bunu gerçekten kastederek, midesinin çukurundaki batma hissini umutsuzca görmezden gelmeye çalışıyordu.

Ama başını sallayan Charlie oldu. "Hayır. Belki de yapabilirdik," diye düzeltti Figg ona bir bakış fırlattığında. "Ama burada bir şeyler çok mükemmel. Tuzaklar ve tuhafıklar konusunda uzman değilim ama burada doğru olmayan bir şeyler var."

Arabella'nın yüzündeki sıkışık ifadeye bakılırsa, o da aynı fikirdeydi ve James bir çeşit sempati ifade etmek için ağzını açtı - ta ki Arabella bir bakışla bu dürtüyü öldürene kadar. A Patronları tekrar konuşmadan önce bir an sessizlik oldu:

"Hoyt ve diğer Weasley'i buraya getir ve her yeri didik didik etmelerini söyle," diye emretti James'e. "Bakanlıkla temasa geçeceğim ve

Alastor'u bir mucize eseri kaçırmadım. Weasley, sen içgüdüleri ışıldayan biri, o yüzden etrafta gezinmeye başlayın ve ne bulabileceğinize bakın."

James ikisine de yumuşak bir sesle, "Evet, Hanımefendi," diye cevap verdi. Ona neredeyse hiç böyle hitap etmiyordu ama 'Bella'nın ne kadar kızgın olduğu düşünülürse, bu muhtemelen iyi bir fikirdi.

Cevap vermedi, bunun yerine Crouch'la iletişime geçmek için Moody'nin ateşine döndü, bu da James'i Seherbaz karargâhına geri dönmek ve diğerlerini almak için bıraktı. Neyse ki ne Bill Weasley ne de Francine Hoyt bir görev için dışarıdaydı.

Bu arada üçlü beş dakika içinde Moody'nin dairesine geri dönmüş, Charlie'ye neler olduğuna dair herhangi bir ipucu bulma arayışında katılmaya hazırdı. Crouch'la yaptığı yangın görüşmesini bitirdikten sonra,

Arabella çabalarını onlarınkiyle birleştirdi ama o zamana kadar kimse pek umutlu değildi. Moody Bakanlık'ta değilse ve evde de değilse, yapıyor olabileceği tek bir şey vardı ve Alastor Moody, en azından Arabella'ya nereye gittiğini söylemeden casuslarından herhangi biriyle buluşamayacak kadar paranoyaktı.

Üç saatlik sonuçsuz aramadan sonra, Bill Weasley Karanlık İşaret kanepenin önündeki parke zemine kazınmış ve üç farklı büyüyle dikkatlice kapatılmıştı. Sadece ona bakmak James'i hasta hissettirdi.

"Neden ki?" Charlie sessizce sordu.

"Çünkü Voldemort bir piç, işte bu yüzden," diye tersledi Arabella. Gözlerini kırptırıyordu.

Şüpheli bir şekilde gözyaşlarına benziyordu ama James bunu ona asla söylemezdi.

"Belki de başka bir şeydir-" James başladı, ancak eski öğretmeni onu bir bakışla kesti.

"Doğduğundan daha aptal olma, Potter."

"Özür dilerim." Kahretsin, bu kelime kendimi yetersiz hissettirdi.

"Daireyi de onardılar," dedi Francine bir süre sonra, sert görünümlü yeşil bir koltuğu göstererek. "Bu sandalye en az üç farklı parçaya ayrılmıştı ve Yakın zamanda onarılmış. Masa da öyleydi ama sanırım dört ya da beş parçaydı, belki de daha fazla. Ve birisi Aynadaki susturma büyüü."

"Onlar *ne*?" diye sordu üç farklı ses, ancak Arabella aynanın sesini açtı ve hikâyesini sordu.

O zamana kadar kimse şaşırmamıştı. Geriye kalan tek soru Ölüm Yiyenlerin neden Voldemort'a eşlik ettiğiydi- Çünkü ayna Karanlıklar Lordu'nun bizzat orada olduğunu doğrulayabilmişti.

Dairenin savaşın doruk noktasında uğradığı hasara rağmen ayna iğrenç hikâyenin geri kalanını anlatabildi. Moody bir süre savaşmıştı (ne kadar sürdüğünü bilmiyorlardı, çünkü büyülü aynaların bile gerçek bir zaman kavramı yoktu ve duvardaki yerinden saati göremiyordu), ama adam düşmüştü.

Pirinç çerçeveli ayna Arabella Figg'e kapanışta, "Sanırım onu götürdüklerinde nefes alıyor olabilirdi, tatlım," dedi. "Ama aynalar insan hayatının iç yüzünü anlamalarıyla pek bilinmezler, bilirsin."

Kalem kağıda çizik attı, vuruşlar zaferle kalınlaştı.

Bu yapılmalı. Direnişin devam etmesine izin vermeyeceğim, ancak bu olasılığı göz ardı etmek aptallık olur. Onun ruhuna sahip olmamın tek bir yolu var ve bu daha önce hiç atmadığım bir adım olsa da, şimdi bunu yapmaya hazırım.

Bu seçimimi hizmetkârlarıma söylemedim, sevgili Bellatrix'ime bile. Onlar için Sirius Black bir hiçten başka bir şey değil.

Neden bu kadar çok ilgi gösterdiğimi merak ettikleri dirençli bir mahkûm. Yine de On Dörtler'in bu oğlunun sıradan bir Seherbaz olmadığını uzun zamandır fark ediyorum. Dolayısıyla, onu kendi isteğime göre şekillendirmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu an, bu zafer, sadece bana ait olacak. Öyle ya da böyle, galip geleceğim.

Yazarın **Notu** : Gecikme için ne kadar özür dilersem azdır, sadece bu hikayenin büyük bir kısmını kaybettiğimi söyleyebilirim. Bununla birlikte, şimdi tamamlandı ve Son dört bölümü (ve sonsözü) yakın gelecekte yayınlayacağız. Bu arada, Voldemort'un Sirius'u bir büyücüye dönüştürmek için harekete geçtiği 21. Bölüm: "Kalp ve İrade" için bizi izlemeye devam edin.

bir kez ve herkes için mükemmel bir araç.

Kalp ve İrade

Yirmi Birinci Bölüm: Kalp ve İrade

2,381. Gün: 23 Mayıs 1988

Moody'nin iki gün sonra öldüğü ilan edildi; Seherbazlar ne kadar uzun süre ve ne kadar sıkı ararlarsa arasınlar, hepsi de başka bir kanıt biliyordu. Dikkatli bir inceleme Moody's dairesi, her ne hakkında olursa olsun ek bir ayrıntı açıklamadı savaş gerçekleşmişti, sadece bir savaş meydana gelmişti... ve eğer ayna haklıysa, Karanlık Lord ünlü Seherbaz'ın ta kendisi. Voldemort o zamandan beri ilk kez Azkaban'dan gerçekten ve gerçekten dışarı çıkmıştı. Dumbledore iktidara gelmişti ve bunu sessizce yapmış olmasına rağmen, kimsenin yapamayacağı bir açıklama yapmıştı. Hata.

Dumbledore cenazede konuştu, sesi keder ve pişmanlıkla ağırlaşmıştı; bir şekilde bir *şeyleri* kaçırdığı ve böylece *bir şeyleri* engelleyemediği hissinden asla kurtulamayacaktı. Alastor Moody'nin eylemsizliği yüzünden ölmesi. Tanıdığı bir dükkân sahibi, böyle kendine acıyan bir kederin içinde debelenmenin aptallığın zirvesi olduğunu söylemişti elbette, ama Albus iyi niyetli tavsiyeler vermekte her zaman alıyorum.

Öte yandan James Potter, Arabella Figg'in Sihir Hukuku Bakanı olmak üzere üst kata taşınmasıyla birlikte kendisini bir anda Seherbaz Bölümü'nün başına geçmek üzere meslektaşlarının üstünde buldu Uygulama. Bölümdeki birçok kişi James'ten kıdemli olsa da, hiçbiri ondan daha yetenekli değildi ve ayrıca o

Seherbaz arkadaşları arasında popülerdi. Ertesi gün Charlie Weasley'i serbest bıraktı.

Aldığı öğrenci şimdiden bir yıldız olmaya başlamıştı. Ne zaman başka bir öğrenci şansı olacağını bilmiyordu ama en azından iyi bir başlangıç yapmıştı.

Olumlu düşünmeye çalışmak, Seherbazları o ilk birkaç felaket gününde ayakta tutan tek şeydi; Moody bir simge ve efsaneydi ve herkes onun yok edilemez olduğunu düşünmüştü. Hiç kimse onun Voldemort tarafından bile alt edilebileceğini düşünmemişti... ve onu kaybetmek Seherbaz Bölümü'nde kimsenin dolduramayacağı bir delik açmıştı.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı ve bunu biliyorlardı.

Bazıları kendilerini içkiye verirken, bazıları da aile ve arkadaşlarına gömüldü. James her ikisini de yapmaya çalıştı, dolunayı geçirmek için Peter'la birlikte Hogwarts'a gitti.

23 Mayıs'ta Remus'la birlikte. İçkiyi Remus dönüştükten sonraya saklayacaklardı elbette ama en azından o Arkadaşlarıyla birlikteyken değerli bir şey yaptığını hissediyordu.

Üçü birlikte ay doğmadan kısa bir süre önce James'in şiirinin saklı olduğu tünelin yanında durdular.

Her yıl en az bir kez yaptıkları gibi orada sessizce oturuyorlardı. Genellikle Kasım ayında, Sirius'un yakalanışının yıldönümünde gelirlerdi... ama nedense o gece kendilerini orada bulmuşlar, sessizce

onları erkek olarak tanımladı ve yine de yaptı.

Gerçek dostluklar asla gerçekten ölmez.

James devamını okumak istemedi ama gözleri

Gözlerini kaçırmak için ne kadar uğraşırsa , o kelimelere geri dönüyordu. Zaten şiiri ezberlemişti... ama

Bir şekilde bu cümle aklından çıkmıyordu. Neydi bu

Dumbledore'un cenazede söylediğini hatırlıyor musun? "*Büyük bir büyücünün ölümünün yasını tutup yapmadıkları için üzülmeyin. Onu örnek alın. Onun başlattığı şeyi bitirmeye çalışın.*" Bakan Moody'den bahsediyordu ama Çapulcuların kayıp arkadaşından da bahsedebilirdi.

On yıl önce yazdığı şiire bakarken James'in gözlerinden yaşlar süzüldü.

Yapacağım, Sirius, sessizce söz verdi. Söz .

2,386. Gün: 27 Mayıs 1988

Acı, gerçekliğin çarpık bir versiyonunda kâbuslarla karışmıştı; Sirius hareket biliyordu ama hareketi hissedemiyordu. Son on iki gün, Moody'nin ölümünden bu yana geçen günler, acı ve iksirlerle dolu bir başka bulanıklığa dönüşmüştü.

Görünüşe göre Bellatrix onun *sevgili Lordunu* gelme girişimini iyi karşılamamış ve Sirius'a yolundaki hatayı öğretmeye çalışmıştı. Gün boyu süren seanslar onu sersemletmişti ve ona on dakikadan fazla mola verdirmemişlerdi. İşkencecilerin hiçbiri yokken Ruh Emiciler vardı ve Sirius'un kanı vücudunu terk ettiği oranda mücadelesi de azalmaya başlamıştı ama bu küçük hastalığı düzeltecek bir yedek tılsım yoktu. Tek yaptığı Beyninin aklı başında olan kısmı bayılmaktan başka bir şey istemiyordu ama bunu yapmak yıllar önce bir kaçış olmaktan çıkmıştı.

Yıllar.

Bellatrix ona bunu söyleyene kadar ne kadar zaman geçtiğini tam olarak *fark* etmemişti... ve Voldemort Moody'nin kafasını getirene kadar da anlamamıştı. O zamana kadar, bu gerçeği görmezden gelebilirdi.

Dünyanın bu duvarların dışında devam ettiğini ya da devam ettiği için . Ta ki Moody'nin kafasını görünce

Sirius zamanın düşman olduğunu ve dış dünyanın hatırladığı kadar güvenli olmadığını düşünüyordu. Düşünmek istiyordu. Dış dünyayı arkadaşlarının güvende olduğu bir yer olarak görüyordu, Sürekli acı ve ölümün verdiklerine dokunamayacağı bir yer. Yanılmıştı. Başı dönüyordu.

Ateşli sıcak zincirler yolculuğu sona erdirdi ve bir Sorgu Koltuğuna bırakıldığını anladı. Tekrar. Ve o ne biliyordu.

Bir Ruh Emici yaklaştı ve Sirius irkildiğini hissetti. Tepkisi içgüdüsel ve çığlık atma dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı. Soğuk eller yüzüne dokundu ve karanlık anılar canlanmaya başladı: *"Ne kadar süreceksin Black?" Acı. "Söyle bana. Şimdi."*

" Hayır."

Soğu
k.

Acı.

" O ölmeye hazır mısın? Çünkü çoğu Seherbaz'ın yaptığı budur, ," diye bağırdı Moody ona, tanıştıkları ilk gün.

" Uğruna ölmeye degecek bir şeyse ölmeye hazırım," karşılık verdi.

Çok soğuk.

Hayır. Bunu yapmayacaktı. Şimdi olmaz. Nefes nefese kalan Sirius anılarla savaştı, akıl sağlığına sarıldı. Her geçen gün daha da zorlaşıyordu ama ne kadar zamandır Azkaban'daydı ki? Bunu bilmesine imkân yoktu. Tek bildiği Birinin geleceğini ve onu hiç terk etmeyen acının yeniden başlayacağını. Hep öyle olurdu ve en azından

Sabit. En azından acıya konsantre olup akli başında kalabiliyordu. Ya da Azkaban'da akli başında sayılırdı.

Ruh Emiciler geri çekilirken, hâlâ çılgınca titreyerek gözlerini zorla açtı. Şu anda yalnızdı ama bu uzun sürmeyecekti. Asla sürmedi ve artık o noktaya gelmişti. Artık bunun değişmesini beklemiyordu. Ruh Emiciler ya da anıları yüzünden korku yükselmeye çalıştı ama onu geri itti.

Ben seçimlerimi yaptım. Onların arkasında duracağım.

Bu yemin onun sahip olduğu tek şeydi. İradesi kendisinden kalan ve kontrol edebildiği tek şeydi ve onun kırılmasına izin vermeyecekti. Hiçbir şey için değil ama kapı kayarak açıldığında irkilmemek zordu. Korkmak istiyordu. Korku, ruhunu kendine ait tutmak için sürekli bir savaş vermekten daha kolay olurdu.

Nefes al. Nefes verin. *Korku göstermeyin.*

Bu düşünce karşısında yarı deli bir kahkaha yükseldi. *Kendine bunu söylemeye devam et, Padfoot. Belki bir gün buna inanırsın.*

Voldemort yaklaşırken ayak sesleri odanın içinde yankılandı ve Sirius diğerini izlemeye koyuldu. Büyücü korkusuzca yaklaştı. Cehennemden bile daha sersemdi ama yine de Karanlık Lord'kim olduğunu anlayabiliyordu ve *şimdi* yıkılırsa lanetlenirdi. Bu savaşı yıllardır sürdürüyorlardı ve durum hiç değişmemişti. Her nasılsa olacağını düşündü. Ama hareketsiz oturup acıyı beklemek onu öldürüyordu. Savaşmamaktan daha kötü bir şey olamazdı.

Yakıcı zincirler sıkılaşıp nefes almayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu ama daha büyük bir acının geleceğini biliyordu. Hep öyle olurdu. Ve tek yapabildiği beklemektir. Beklemek ve bakmak,

ve Voldemort'un güçlü kalmanın ne kadar zor olduğunu hiç görmemesi için dua ettim.

"Konuşarak başlayalım."

"Konuşma." Bu kelimeyi söylemek bile boğazını acıtıyordu ama bunun onu durdurmasına izin verirse lanetlenirdi. Sessizlik Korkuyu ima ediyordu ve o korku göstermeyecekti. Bu hayatta değil.

Ve yine de Sirius'un beyninin küçük bir kısmı konuşmaya devam ettiği, cevap vermeye devam ettiği gerçeğini kabul etti. biraz daha acı çekti. Voldemort her zaman konuşmak isterdi ve Sirius da her zaman onu dinlerdi. Konuşmanın tek yolu buydu. Daha fazla işkenceyi erteledi ve bu kolay yolu seçtiği için kendinden nefret etti.

Soğuk ses hafifçe, "Evet. Farkındayım ki sadece üstlerinizle birlikte oldunuz ve akranlarınızdan yoksunsunuz, bir süredir böyle bir şey yaşamadınız," dedi. Neredeyse... alaycı bir şekilde. "Ama sohbet, iki insanın birbiriyle konuşmasıdır. bir diğeri."

Sirius acıyla homurdandı. "Anlamının farkındayım, Teşekkürler." Boğazındaki yanma nefes almasını daha da zorlaştırdı ve Sirius, Voldemort hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen zincirlerin sıkıldığına yemin edebilirdi. Piçin keyfi yerindeydi ve bu endişe vericiydi. "Ne halt istiyorsun?"

"Basitten başlayalım. Söyle bana. Neden dövüşüyorsun?"

"Neden umurunda ki?" diye karşılık verdi, gülmesi gerekirken öksürerek.

"Benim yapmam yeterli. Soruya cevap ver."

"Cehenneme git."

"Ah. Yanlış cevap." Voldemort asasını zincirlere vurdu ve zincirlerin daralmasını kayıtsızca izledi. Sirius vücudunun sarsıldığını hissetti ve yükselen acı bastırmak zorunda kaldı. Ses çıkarmadan nefes almak yeterince zordu ama dişlerinin diline battığı yerde kan tadı aldı.

Kendini tekrar etmeye zahmet etmedi. Çabalamaya değmezdi.

On saniye sonra Voldemort asasını kaldırdı, sesi daha da keskinleşmişti. "Tekrar soracağım. Aynı soruyu."

Sirius hırıldadı. Cevap verecek kadar nefes bulmakta zorlanıyordu, "Cevap da aynı. Tıpkı son altı yıldır olduğu gibi..."

Voldemort asasını bir kez daha zincirlere vurdu. Beş saniye daha. Ne kadar uğraşırsa bu kez çığlığını bastıramadı, ama sesi zayıftı ve kendi kulakları için bile boşa gitti.

"Soru hala aynı."

Sirius cevap verme zahmetine girmede; sadece gözlerini kapadı ve nefes almaya konsantre oldu. En azından şiirsel bir Nefes almasına izin vermezse Voldemort'un değerli cevabını alamayacağını bilmenin adaleti. *Hak ettiğini buldu.* huysuzca düşündü. Ne de olsa havasızlıktan bayılmak daha önce yapmadığı bir şey değildi ve Voldemort'un ses tonuna bakılırsa, en azından piçi kızdırmaya başlamıştı.

"Konuşmalar tek taraflı varlıklar değildir. Konuşun." "Yap beni," diye homurdandı.

"Imperio."

Ani bir sıcaklık Sirius'u sardı ve acı azalmaya başladığında onu karanlık aldı. Yine de içgüdüsel olarak karşı koydu, cevap verme ihtiyacına, yapma arzusuna karşı savaştı.

Voldemort ne . Uzun anlar geçti... o

Sirius'un tüm bildiği sonsuzluk olabilirdi, ama asla başarısız olmadığı bir şey , o da ruhunu sağlam tutmaktı. Bunun nerede bitmesi gerektiğini bilse bile pes etmeyecekti. Eninde sonunda Voldemort kazanacaktı. Sirius

orada öleceğini düşünüyordu. Hayal ve Ruh Emiciler'in ona böyle düşündürdüğünü de düşünmüyordu. *Ama kendi şartlarımla öleceğim. Senin şartlarınla değil.*

Gözlerini zorla açtı ve parlayan kırmızı kürelere irkilmeden baktı.

Bazı şeyler sadece

söylenmesi gerekiyordu. Bu kadar yıldan sonra birbirlerini çok iyi tanımaya başlamışlardı.

"Bunu tekrar yapalım mı? Yoksa soruma cevap vermeniz daha mı kolay? Sorular arasında oldukça zararsız bir soru."

Sirius kendini durduramadan, "Kazanamayacaksın," diye fısıldadı. Yapabileceği en akıllıca şey değildi elbette ama akıllı davranarak hayatta kalmamıştı.

"Peki bunu sana söyleten ne?" Voldemort esasını kaldırdı, gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı.

"Altı yıldır deniyorum..." Kendine rağmen öksürdü ve acıdı.

"Henüz yapmadın." *İstediğimde bile yapmadın,*

"Ve işte hala buradayız. En az yüz yılımız kaldı."

Sirius uygun miktarda iğneleme yapamayacak kadar güçsüzdü; gözlerini devirmek isterdi ama işbirliği yapıyor gibi görünmüyordu. "Umarım benden sıkılmazsın."

Nefes almak neredeyse imkânsızdı. Bu acının bir yüzyıl daha süreceğini düşünmenin verdiği dehşetten miydi, yoksa sadece Ne kadar acı verdiğinden mi? Sirius bilmek istemedi, onun ruhunun derinliklerine inmek istemedi. korkularını sinizmle bastırdı.

"Ah, ben senin yerinde olsaydım, tam tersini umardım. Öyleyse bana neden savaştığını söyle."

"Neden umursuyorsun ki?"

"Bunu dostça bir sohbet olarak kabul edin."

"Dostça." Homurdanma canımı yaktı. "Doğru." Kan öksürdü.

"Soruya cevap ver, yoksa daha az arkadaş canlısı olurum."

Durduramadan ağzı da birlikte kaçtı.

"Sesin her zamankinden daha az inandırıcı geliyor, Voldemort," Sirius homurdandı. "Tehditkâr üzerinde çalışmalısın."

"*Crucio.*"

Acı patladı ve çığlık attı. Bununla savaşmanın bir faydası yoktu, yapmanın hiçbir yolu yoktu. Tek yapabildiği boğazını yırtarcasına bağırarak ve bitmesini beklemektir - ama bu Sirius'un beklediğinden hem daha erken de daha geç oldu. Sonunda, yine de, acı soldu ve onu nefese bıraktı. Voldemort'un soğuk gözleri hala ona bakıyor, itaat bekliyorlardı. *Cehenneme kadar yolun var.* Bir ciğerini öksürme ihtiyacı hissetti; boğazı doğru nefes alamayacak kadar ağrıyordu.

Oda dönmeye çalışıyordu. Gözlerini kırptırdı ve çabayla odaklandı.

"Neden kavgayı ediyorsunuz?"

Nefes al. Nefes ver. Yandı. Lanet zincirler. "Zaten anlamadın mı?"

"Evet. bunu senden duymak istiyorum."

"Tabii ki."

"Cevabını bildiğimi bildiğın bir soruya cevap vermeyi reddedecek kadar kalın kafalı mısın?" Voldemort merak etti. "Acı çekmeye bu kadar mı aşksın?"

Burnunu çektiğinde burnundan kan geldi. Kötü bir fikirdi. Bunu geçen sefer neden hatırlamamıştı? "Bunun cevabını sen de biliyorsun," diye öksürdü Sirius.

"O zaman söyle

bana." "Hayır."

"Crucio."

Bayılmış olmalıydı ve keşke bayılmış olsaydı. Voldemort onu daha fazla lanet altında tutsaydı, Sirius

Muhtemelen altında kalacaktı ama Karanlık Lord bunun için fazla bilgeydi... ve Sirius'u çok iyi tanıyordu. Çığlık yaktı ve bittiğinde boğuldu, acıdan nefes almak için mücadele etti. Sonunda, yine de, kendine gelmeyi başardı.

Hırpalanmış beden işbirliği yaptı ve altı uzun yıl boyunca kâbuslarına musallat olan aynı kırmızı gözlere baktı.

"Neden kavgayı ediyorsunuz?"

"Hayır." Daha fazlasını söyleyecek gücü yoktu.

Voldemort asasını kaldırdı. "Cevabının bu olduğundan emin misin?"

Korku, ağzından Sirius'un asla söylemeyeceği bir şey çıkmasını sağlamaya çalıştı ama bu dürtüyü yendi. Hayatı buna bağlı olsa bile yalvarmayacaktı. Belki aptalca bir tavidir ama bir yerde çizgiyi çekmesi gerekiyordu ve inatçılık onu buraya kadar getirmişti. Ama hafif bir Ağzını hareket ettirmesi sadece tekrar öksürmesine neden oldu; zincirler çok sıkıydı, çok sıcaktı... Sirius sertçe boğuldu, vücudu ne kadar sıkı zincirlenmiş olursa olsun kasılmaya çalışıyordu.

Voldemort asasını zincirlere vurdu. Parlamaya devam , ama Sirius daha fazla acı çekmeye hazırlanırken bile zincirler hafifçe gevşedi. "Bunun karşılığında bir cevap bekliyorum."

Her çocuk Voldemort'un ne yapmaya çalıştığını anlayabilirdi. Ver ve al ama bu bir oyun değildi. Konuşmak hâlâ acı vericiydi. "Ne beklediğin umurumda değil."

"O zaman hediyemi geri alayım mı?"

Sirius acı içinde, "Nasıl olsa eninde sonunda yapacaksın," diye hırıldadı. "Bu kadar emin misin?"

Yine burnundan kan geldi ve kan ağzına damladı. "Oldukça."

"Mühletinizi uzatın o zaman ve soruya cevap verin." "Hayır." Bu sefer olmaz. Elindeki tek şey meydan okumaydı.

Voldemort esasını zincirlerin üzerine yerleştirdi ve zincirler gittikçe daha da daralıırken Sirius haykırdı. Bu sırada bile Karanlık Lord sadece kayıtsızca izliyordu. Ses tonu neredeyse klinik gibiydi. "*Crucio.*"

Acı. Ne kadar sürdüğünü anlamaya bile çalışmadı ama çığlık atacak kadar hava alamıyordu. Vücudu zincirleri tekrar sarsmaya çalışıyordu ama gidecek yeri yoktu ve yanma, yırtılmış derisinde gittikçe daha da kötüleşiyordu. Bittiğinde Sirius acı dolu bir iniltiyi yere yığıldı. Gözlerini açık tutmak çok zordu...

Dikkati dağılıyordu; Sirius'un acıdan başı dönmeye başlamıştı. Gözlerini kırpıştırarak, önündeki Voldemort figürünü zar zor seçebildi.

Voldemort onu dikkatle inceledi ve cüppesinden bir şişe çıkararak Sirius'un boğazından aşağı bir iksir dökmeye hazırlandı. "Baygınlık geçirerek rahatlayabileceğini söylemedim."

Sirius öğürdü ve geri çekilmeye çalıştı, ama Voldemort her damlanın hasarlı boğazından aşağı düzgünce kaymasını sağlayacak kadar becerikliydi. İksir aşağı inerken yandı ve Sirius'u Acı içinde boğuldu.

"Neden

dövüşüyorsun?"

"Cevabım değişecekmiş gibi sormaya devam ediyorsun," diye fısıldamayı başardı Sirius. Bulanık görüşü netleşmeye çalışsa da boğazı şimdi eskisinden daha fazla yanıyordu. *James... Çok özür dilerim.* Ne için sessizce özür dilediğini bile bilmiyordu, sadece öyle olduğunu biliyordu.

"Olacak." Voldemort'un sesi son derece kendinden emin geliyordu ve Sirius artık onunla eskiden olduğu gibi tartışamıyordu bile. Çok yorgundu.

"Yani?" diye fısıldadı. "Seninle her adımda savaşıcağımı biliyorsun."

"Evet, yapacaksın. Ama neden?"

Sirius homurdandı ve yalan söylemek için cesaretini topladı. "Çünkü nefret ediyorsun."

Her nasılsa, hiç de iyi bir fikir olmasa da, kötü bir gülümsemenin hayaletini bile yönetti.

"Gerçek bu değil. *Crucio*."

Acı. Ama acı yeni bir şey değildi. Ancak üzerine çöken yorgunluk her zamankinden daha kötüydü, hatta Voldemort'un boğazından zorla geçirdiği iksir. Sirius birkaç kez acı içinde çığlık attı ama bittiğinde yere yığıldı - titriyordu ve hiçbir özdenetim bedenini durduramazdı. Yıllardır bu tür tepkileri önemsediğinden değil; kendini titremeden durdurmaya çalışmak çabaya değmiyordu. kimi kandırıyordu ki? Gözlerini tekrar açmak zor oldu ve cevap vermeye zahmet etmedi. Enerji harcamaya değmezdi.

"Neden kavga ediyorsunuz?"

Bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu. Ve konuşmak çok acı veriyordu.

"Neden dövüşüyorsun?" Voldemort tehlikeli bir şekilde tekrarlardı. O da sadece çeşitlilik olsun diye cevap verdi.

"Hayır."

O bile yandı.

Voldemort yavaşça, sanki kafasında bir melodi varmış zincirlere vurarak ritim tutmaya başladı. Sirius yapamadı

Bu kadar korku gösterdiği için kendisinden nefret etse de kaçmasına yardım etti. Yine de Karanlık Lord onu görmezden geliyor gibiydi.

Asanın her düşüşünde zincirler parlıyor, yer değiştiriyor ve hafifçe yer değiştirerek sabitleniyordu. Sirius acı içinde nefes almaya çalıştı. Karanlık, görüşünün kenarları boyunca süzüldü, ama merhametli bir bilinçsizlik gelmedi. Sadece acı.

Voldemort sadece kendisinin duyabildiği bir melodiyle vurmaya devam etti. Sirius vücudunun sarsıldığını hissetti ve acı dolu bir çığlık atarak ısırmaya çalıştı. Ama işe yaramadı. Voldemort'un asası her dokunduğunda vücudu sarsılmaya başladı.

Soluklar ve çığlıklar arasında Sirius istese de cevap veremezdi. Neden böyle bir zahmete girdiğinden bile emin olmadan, çabayla bilincine sarıldı ama Bayılmanın işleri daha da kötüleştireceğini biliyordu. Ama nefes almak her geçen an daha da zorlaşıyordu ve ruhunun solmuş köşesi sadece cevap vermek istiyordu. Teslim olmak. Bitirmek için.

Hayır.

Tıkırtılar kesildi. Voldemort sandalyenin etrafında yürüdü, Ve aniden soğuk bir el Sirius'un yüzüne indi. O irkilirken bile, Voldemort başını çevirip yeni yönüne bakmasını sağladı. Geri çekilmeye çalıştı ama bunu başaramayacak kadar güçsüzdü. Tüm çabası yüzünün acımasına neden oldu.

"Peki bir santim uzaklaşırsanız nereye gidebileceğinizi düşündünüz?"

Verebildiği tek cevap bir öksürük oldu. Vücudu hâlâ sarsılıyordu.

Voldemort yüzünün yan tarafını okşayarak kanı neredeyse nazikçe sildi. Sirius dişlerini sıktı ve sonuçsuz kalmasını umursamadan boş yere bir kez daha çekilmeye çalıştı. Çaresiz hissetmekten, Karanlık Lord'un kaprislerine uysalca boyun eğmekten nefret ediyordu... ama bedeni işbirliği yapmıyordu. Tek yaptığı nefes almaya devam etmek, acı içinde ağlamamak için elinden geleni yapıyordu. Yumuşak inilti vücutunu sürekli sarsıyordu. Voldemort'un elleri soğuktu, o kadar soğuktu ki iliklerine kadar üşüyordu... Kendine rağmen titredi.

"Seni bir dakika içinde öldürebilirim. Ama ikimiz de bunu yapmayacağımı biliyoruz. Bana duymak istediklerimi söyle ve Seni uçurumun kenarından geri getireceğim," dedi düşmanı yumuşak bir sesle. İkna edici bir şekilde.

Bu konudaki en lanet şey ise haklı olmasıydı. Sirius itiraz etmek istedi ama zihni karşı koymaya fırsat bulamadan ağzı cevap verdi. "Arkadaşlar. Sadakat."

Yine kan öksürdü.

Voldemort usulca kıkırdadı. "Evet, sadakat. Sen gerçek bir sadakat kaynağısın. Ve bana sadık kalacaksın... öyle ya da böyle."

Yazarın Notu: Bu aslında hikayenin yazdığım ilk bölümlerinden biri... ve bir sonraki bölüme giriyor. İç karartıcı derecede ağırsa özür dilerim ama... Sirius burada piknik yapmıyor. Voldemort'un Sirius'u (nihayet) kontrol etme girişiminin geri kalanı bir sonraki bölüm olan "Yapılan Seçimler"de.

Yapılan Seçimler

Yirmi İkinci Bölüm: Yapılan Seçimler

2,386. Gün: 27 Mayıs 1988

Voldemort usulca kıkırdadı. "Evet, sadakat. Sen gerçek bir sadakat kaynağısın. Ve bana sadık kalacaksın... öyle ya da böyle."

"Pek olası değil," diye homurdandı. Yenilmiş olmasına rağmen bu cevap hâlâ doğruydu.

"Sonunu görmek istemediğim açıklamalar yapmam, Sirius." Bir an geçti ve sonra diğer büyücü aniden konuyu değiştirdi. "Bana Karanlık İşaret hakkında ne bildiğini anlat."

"Hayır." Bir kez yeterliydi; tekrar teslim olmayacaktı. Nefes almak zordu.

"Hayır mı?"

Gözleri dalgalandı. "Hayır."

Voldemort'un eli çenesinin etrafında sıkılaştı. Acı alevlendi ve Sirius kendini tutarak acı dolu bir hıçkırık çıkardı. Ama Karanlık Lord başını kaldırdı ve bir Ruh Emici'yi yaklaştırdı, yarattığı sadece iki adım durduruyor. Çığlıklar.

Hatıralar.

Acı.

"Acıya son ver."

"Hayır."

Hatırlayamadığı bir büyü'nün sözleri-

James, endişeli görünüyordu. "Sirius, sana sormam gereken bir şey var..."

Kolay bir gülümseme. "Sana ihanet etmeyeceğim."

Acı.

"Karanlık İşaret."

Odaklanmak neredeyse imkânsızdı; Voldemort'un sesi sanki kilometrelerce uzaktan geliyordu. Sirius göğsünün yandığını hissetti.

kesik kesik bir nefes çekti. Gözlerini kırptırdı.

Vücudu titrerken zincirler yanıyordu; Azkaban'da bir yıldan fazla kalmamıştı ve Casa Serpente'de Ruh Emiciler yoktu ama... onların beslenebileceği bir sürü karanlık anısı vardı. Karanlık Lord bir bakışıyla Ruh Emici'yi bir adım geriye gönderdi. Vücudu Sirius titremesinin durmadığını ama hafifçe azaldığını hissetti. Nefes almak tam olarak kolaylaşmamıştı... ama daha az zorlaşmıştı.

"Karanlık İşaret. Onun hakkında ne biliyorsun?"

Bazen kavga etmemek daha kolaydı ve tartışacak enerjisi de yoktu. Sadece bu aptal konuşmanın duracaktı. "Çok fazla," diye fısıldadı sonunda. Sirius

acı içinde öksürdü.

Bir başka hareket Ruh Emici'yi bir adım daha geriye gönderdi ve Voldemort emretti: "Söyle bana."

"Sana ne söyleyeyim?" Baş dönmesi biraz azaldı; odaklanmaya çalışarak tekrar gözlerini kırptırdı.

"Ne biliyorsan. Bana küçük bir çocukmuşum gibi anlat."

"Yapamam." Sirius hırıldadı. Meydan okuma yeniden alevlendi, aptalca ve gerekliydi. "Bunu anlayacak kadar zeki değilsin." Sersemlemiş ve acı çekiyor olsun ya da olmasın, bazı işleme fırsatları .

Voldemort keskin bir bakışla Ruh Emici'yi ona dokunacak kadar yaklaştırmak için gereken üç adımı attırdı ve sonra Voldemort'un elleri geri çekilirken elleri yüzüne indi.

Ürperdi ve korkular yükseldi. Yine de, görünüşte uzak olan büyü ona doğru yankılandı: "*Crucio!*"

Yine anılarla karışık acı.

"Cehenneme git."

"Zaten ." Soğuk. Çok soğuk. Vücudu sarsılıyordu. Bu gerçek bir acı mıydı yoksa hayal mi?

Bellatrix gülüyor. "Neden merhaba, kuzen! Çok uzun zaman oldu!"

Acı.

"Beni özledin mi?"

Bir kırbaç yüzüne çarptı. Voldemort Ruh Emici'yi iki adım geriye gönderdi ve bekledi. "Seni özledim."

Zihninin berraklaşması uzun bir an aldı. Nefes almak için çırpınan Sirius çığlık attığını fark etti. Bir şey görebilmesi için gözlerini yarım düzine kez kırpması gerekti... ama en azından Ruh Emici'nin elleri gitmişti. Sirius bu düşünceyle ürperdi. Çok üşümüştü. Neredeyse zincirlerin daha sıcak yanmasını dileyecekti. O zaman onu ısıtabilirlerdi.

"Soruya cevap ver," diye emretti Karanlıklar Lordu, sesi hâlâ garip bir şekilde sessizdi.

İçgüdüsel isyan, acıyı umursamadan kısık sesle gülmesine neden oldu. "Hayır."

Daha açık bir şeyler söylemeye çalışacaktı ama göğsü acıyla sıkıştı ve Sirius'un nefese kalmasına neden oldu.

Öksürmek durumu daha da kötüleştirdi ve vücudu acı içinde sarsıldı.

Ruh Emici, efendisinin başıyla onay vermesinin ardından öne çıktı ve Sirius'un yanağını tekrar okşamaya başladı. Vücudu Sarsıldı. *Soğuk. Çok soğuk.* Tekrar titremeye başlamıştı ve Sirius yüzünden aşağı süzölmeye başlayan gözyaşlarını hissetmiyordu. Akıl sağlığının son kırıntısına tutunarak Ruh Emici'nin ellerinden kurtulmaya çalıştı ama kaçamadı.

"Söyle bana Sirius... Daha ne kadar dayanacaksın?"

"Kolayca bitirebilirsin. Sadece bir cevap."

"Hayır."

" Ve yüz tane var."

Hayır.

Soğuk. Ruh Emici onun yanağını, alnını okşadı, muhtemelen gözyaşlarında özel bir mutluluk buluyordu. Bağırıyor muydu, yoksa mıydı? Uzaklaşmaya çalıştı.

ama yapamadı. Sadece yüzündeki soğuk elleri ve zihnindeki soğuk kâbusları hissedebiliyordu. *Ölü bedenler Bazıları onun arkadaşları mıydı? "Regulus,*

gerçekten istediğini sanmıyorum-" Çok soğuk.

Ruh Emici'nin bu kez geri çekilmesi için Voldemort'un özellikle keskin bir bakış atması gerekti ve Sirius bunu fark edene kadar bir an geçti. Titremeye devam etti.

Hava almak için çırpınırken göğsü kabarıyordu. Sirius hâlâ çok üşüyordu.

"Bana Karanlık İşaret hakkında bildiklerini anlat," dedi Voldemort yavaşça, her kelimeyi telaffuz ederek.

Öksürdü, boğuldu, titreyen bedenini kontrol etmek için mücadele etti. Ama en önemlisi, Sirius gözyaşlarını geri akıtmak için mücadele etti. Net bir şekilde görebilmesi, düşünebilmesi uzun bir anını aldı.

tutarlı bir şekilde. Kırma daha kolay olurdu. Her *seferinde...* Hayır. Savaşmaya değdi ve pes etmeyecekti. Arkadaşları uğruna savaşmaya değ olmalıydı.

Sirius başını salladı, hâlâ acıdan başı dönüyordu.

"Bu bir cevap mı? Eğer öyleyse, seni duymadım." Voldemort'un sesine tehlikeli bir ton gelmeye başlamıştı; sonunda sinirlerini bozmaya mı başlamıştı? "Bana Karanlık İşaret hakkında ne bildiğini anlat."

"Bildiklerimden sana ne?" diye hırıldadı, aynı soruyu aynı sonuçlarla dinlemekten bıkmıştı. Boğazında bir acı çığığı yükseldi ve yorgunluk zar zor kaçmasını engelledi. "Önemli

hale gelecektir."

"Yani?"

"Böylece ne kadar bildiğini bileceğim ve sana her şeyi anlatmak zorunda . Eğer bu kadar inatçı olacaksan bu konuda..." Voldemort Sirius'un yüzündeki gözyaşlarını sildi ve soğuk dokunuşuyla acı alevlendi. Bu eller neredeyse bir Ruh Emici kadar kötüydü, diye fark etti Sirius. hafifçe irkildiğini fark etmedi. Yorgunluktan gözlerini kırpmıştırmaya çalışsa da ters ters bakamayacak kadar yorgundu.

"Gökyüzünde, süslediği evi ölümün ziyaret ettiğine dair bir işaret olarak asılı durduğunu biliyorsunuz."

"Graces. Doğru." Boğazı halde acıyordu.

"Daha fazlasını biliyor musun?"

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı, mücadele edemeyecek

kadar yorgundu. "Düşündüğünü sanmıyorum."

Tartışmaya değmezdi. Belki de cevap verirse Voldemort çekip giderdi. "Takipçilerini bununla işaretlediğini biliyorum," diye fısıldadı Sirius acı içinde. "Sen... onları çağırmak için kullanıyorsun."

"Çok iyi. Bu çok mu zordu?" "Cehenneme

kadar yolun var."

"Ah, sohbetimiz bu kadar verimli giderken bölmeyelim."

Sirius buna bir cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Onları işaretliyorum," dedi Voldemort parmağını Sirius'un sol kolunda hafifçe gezdirerek onun tekrar irkilmesine neden oldu, "burada." Durakladı. "Yine de bu bir çağrıdan daha fazlası."

Kendine rağmen titredi.

"Bu bir kontrol. Onları çağırıyor, evet. Aynı zamanda onları bana bağlar. Ve yanlış yaptıklarında bir disiplin önlemidir. Bunu elde edilmesi gereken bir nimet olarak görüyorlar ve birçoğu elde etmek için ilk çocuklarını verebilir. Hatta birkaçı verdi bile." Voldemort'un sesindeki memnuniyet mide bulandırıcıydı.

". " Kuru fısıltı yakıyordu ama en azından hâlâ ruhuna sahip olduğunun bir göstergesiydi. Yorgun ve hırpalanmıştı ama hâlâ Sirius'tu. *Ama daha ne kadar süreyle?* Haince bir düşünce farkına varmadan savunmasından sızdı ve onu aceleyle bir kenara itti. Derin bir nefes alma girişimi onu boğdu. *Ne kadar sürerse sürsün*, diye sessizce yemin etti. *sonsuza kadar*.

"Aynen öyle. . Ama siz daha şanslısınız."

Sirius aniden kendini tamamen uyanık hissetti. Uyarı çanları Kafasının içinde bir çığlık attı ve kalbi ani bir beklentiyle göğsünden fırlayacak gibi oldu ama ne için? Voldemort'a ihtiyatla baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana, bunu özgürce bir hediye olarak veriyorum."

"Neyi vereyim?" En azından hissettiği kötü duygu ona bir çeşit enerji veriyordu.

"Markam, tabii ki."

Bir an için nefes almakta zorlandım. Sonra bilgi ve sağduyu kendini yeniden gösterdi. Ona öğretilmişti Sirius bir Seherbaz olarak Karanlık İşaret hakkında uzman olmaktan uzak olsa da yeterince şey biliyordu. Sirius gözlerinin dar, acıyla bile. "Sadece istekli olana verilebilir."

"Doğru, kural olarak isteyene verilir. Ben hiç daha önce isteksiz bir ruha bahşetmişim. Gerçek şu ki. gerçekten ne söyleyemem. Zihninizi paramparça etme ihtimali var. Bu yüzden... Size önerim kendinizi buna teslim etmeniz. önceden."

"Asla." En azından bu cevap kolaydı. Açıktı. Doğruydı.

"Özgürce sunulan bir hediye reddeder misiniz?"

Hırıldadı; göğsündeki ağrı her kelimede daha da artıyordu. "Ben buna *hediye* demezdim," diye tükürdü.

"Yazık," dedi Voldemort yumuşak bir sesle. "Ancak korkarım bu konuda seçme şansın yok. Ben olsaydım, Mühür'ü almanın acı verici bir deneyim olduğunu aklımdan çıkarmazdım. İsteksiz olduğun için muhtemelen senin için yüz kat daha fazla olacak."

Beat.

"Fikrinizi değiştirmek için zamana ihtiyacınız var mı?"

Sirius duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu; Karanlık Lord bir cevap beklerken kalbi kulaklarında çarpıyordu. "Hayır," diye fısıldadı karşılığında. Bunu düşünmesine gerek yoktu. "Sana boyun eğmektense sonsuza dek acı çekmeyi tercih ederim."

Voldemort yavaşça gülümsedi. "Şartların kabul edildi," dedi yumuşak bir sesle. "Ancak sonunda bu konudaki fikrinizi değiştirebilirsiniz."

"Yapmayacağım."

En azından o kadarını biliyordu. *Gerekirse sonsuza kadar. Arkadaşlarıma ihanet etmeyeceğim.*

Cüppesinin içinden bir şişe çıkaran Voldemort, içindekileri inceledi. İlk bakışta, bir gözlemci bunun Koyu kırmızı rengine bakılırsa kan içeriyordu ama değildi. Renk biraz yanılttı. Tıpayı çıkarıp Karanlık Lord şişenin kokusunu içine çekti ve memnuniyetle gülümsedi.

Sirius gerildiğini hissetti. *Berbat durumdayım.* Bir an için gözlerini kapadı ve güç toplamaya çalıştı. Acıyla başa çıkabilirdi. Altı yıl boyunca cehennemi yaşamıştı... bunu da yaşayabilirdi.

Her neyse.

Voldemort parmaklarını sıvının içine daldırıp Sirius'un sol ön kolunu yavaşça maddeyle boyarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Hepsi aktı ve parmaklarını temiz bıraktı, ve Sirius'un kolu kıpkırmızı oldu. Yandı ve Sirius kolunu ısırdı. Bir çığlığa karşı dilini. İçgüdüğü onu tutan zincirlere karşı savaşmasını sağladı, bunun olmayacağını bilse de Ama ne kadar boşuna olursa olsun en azından savaşıyordu. En azından hâlâ savaşmayı hatırlıyordu.

Kolu titriyordu.

Voldemort'un asası dışarıdaydı ve bir süre Sirius'u inceledi. sessizlik içinde bir an. O yanan kırmızı gözlerle karşılaşmak çaba gerektiriyordu ama Sirius kendini bunu yapmaya zorladı - ta ki Voldemort asasının ucunu kırmızı önkolun ortasına yerleştirdi.

"Morsmordre," diye fısıldadı Voldemort ve bir an için hiçbir şey olmadı.

Ve sonra mürekkep dönmeye, yanmaya ve dönüşmeye başladı. Yavaşça, Karanlık İşaret'in görüntüsü ortaya çıktı ve koluna doğru ilerledi.

Acı ilk başta kayda değer bir şey değildi. Voldemort'un elinde geçirdiği altı yıl onu birçok acı derecesine karşı duyarsızlaştırmıştı. Sanki birisi ona kızgın bir demiri kolunun iç kısmındaki ete bastırdı - tam da beklediği gibi bir his. Ama Voldemort asasını aynı yere bıraktığında, acı on kat arttı. Hissedebiliyordu Büyü bedenine, derisine sızıyordu. Karanlık İşaret onun bedeni ve ruhuyla birleşmeye çalışıyordu.

Hayır! Zihni haykırdı, ancak daha önce hiç hissetmediği bir acı dalgasıyla karşılaştı. Sanki vücudundaki her kas, tendon, kemik ve sinir yanıyordu. Nefes almak imkansız hale geldi çünkü beyni vücuduna mesajlar gönderdi. Büyü devam etti. Uzaktan Voldemort'un güldüğünü duyabiliyordu ama acı denizi içinde bunun artık onun için bir anlamı yoktu.

Ruhu, girmeye zorlayan işaretle savaşmaya devam ederken karanlık görüşünü doldurmaya başladı. Zaman artık bir anlamı vardı. Her saniye bir çağ kadar sürüyor, her an yeni acı dalgaları getiriyordu. Hayatının en kötü dönemi olduğunu bildiği altı yıl boyunca hiçbir şey bu kadar acı vermemişti. Sirius bunu durdurmak için çaresizdi ama bunu yapmanın tek yolu teslim olmaktı ve o bunu yapmayı reddetti.

Derisinin derinliklerine doğru ilerledikçe acı daha da şiddetlendi. Karanlık İşaret ile ilişkilendirdiği her şey zihnini doldurdu. Acı. Ölüm. Ve itiraf etmekten nefret etse de, korku.

Net düşünemiyordu ama içinde bir yerlerde savaşması gerektiğini biliyordu. Eğer kendisi için değilse, o zaman... Kim için?

Kızıl saçlar... Ukala bir sırtış... Parlak yeşil gözler...

Uzaklarda bir yerden gelen kahkahalar... Gerçek kahkahanın nasıl bir ses olduğunu unutmuştu.

Artık acı ve direnmek zorunda olduğu gerçeği dışında hiçbir şey ona mantıklı gelmiyordu. Ruhunun derin bir çukura çekildiğini, zifiri karanlığın geri kalanını yutmak için kolundan çıktığını hissetti. İçgüdüsel olarak, Sirius insanlığının her zerresini kötülüğe direnmeye harcadı onu tüketmeye çalışıyordu. Kazanmasına izin veremezdi. Çok fazla şey tehlikeyeydi. *Dört çocuk, sonsuza dek arkadaş kalacaklarına yemin ettiler-*

" Senden bunu yapmanı isteyemem."

" İyi ki yapmak zorunda değilsin o zaman."

Mührün içinde derinlere yerleştiğini hissetmesi için yıllar geçmesi gerekti.

Ve ağladı.

"Ennervate."

Büyü yarı bilinçli halinin içine süzülerek Sirius'un acı içinde inlemesine neden oldu. Tüm vücudu acıyla yandı ve kendini lekelenmiş hissetti. Soğuk. Karanlık. Sol kolu hem ölü hem de yanıyormuş gibi hissediyordu.

"Günaydın, Sirius."

Gözlerini kırptırdı. Nefes almak acı veriyordu ve kan tadı almıştı. Sirius çığlık atmak istedi ama artık bunu yapacak gücü kendinde bulamıyordu. Titremesini durduramıyordu.

"Peki *şimdi* nasıl hissediyorsun?" Voldemort sordu.

Ne kadar zaman geçmişti? Gözlerini açık tutacak gücü yoktu ama Sirius kendini yutkunmaya zorladı.

konusabildi. "Sen kazanmadın," diye fısıldadı kısık sesle.

Vücudu acı içinde sarsıldı.

"Bunu çok kesin bir şekilde söylüyorsun." Karanlık Lord gülümsedi. "Aslına bakarsanız, bu raundu ben kazandım."

Öksürmek acı içinde çığlık atmasına neden oldu ve Sirius konuşmayı bile düşünemeden önce. "Bundan o kadar emin misin?" diye homurdandı, bir çığlığı daha bastırarak.

"Oldukça eminim, evet. Zihnin paramparça olmadan hayatta kaldın, doğru, ama ben senin paramparça değil, *kırılmış* olmanı istiyorum."

"İkisini de alamayacaksın." Acıya karşı dudağını ısırды ve daha fazla kan tattı.

"Belki. Belki de değil." Zarif bir omuz silkme hareketinin ardından Sirius'un irkilmesine neden olan bir kol hareketi yaptı. "Mührün üzerinde görünmediğini fark etmemiş olabilirsin." Aşağıya bakmaktan kaçınıyordu ama şimdi içinde bir korku belirmişti.

Sirius aynı zamanda sahte bir zafer duygusunun kendisini ele geçirmeye çalıştığını da biliyordu.

şekilleniyordu. Onu ele geçirdiğini hissetmişti. *Ben hissetmedim...* O hissetmiyordu.

Voldemort devam ederken çaresizce titriyordu: "Kimse orada olduğunu bilmiyor. Ama sonsuza dek orada kalacak. Orada geri almak.

"Ve benim kaprisimle, kendini gösterecek. Bana sonsuza dek bağlısın."

" *Hayır.*"

Soğuk kahkahalar. " inkar edin. Gerçekler bunlar."

"Bana *sahip* değilsin, Voldemort," diye hırlamaya çalıştı Sirius. Zayıf bir fısıltıyla çıktı

"Sana sahibim. Altı yıldır sana sahibim, Sirius. Altı yıl boyunca bedenine sahip oldum. Şimdi de ruhuna sahibim. iyi."

Sirius ne kadar acıdığını umursamadan başını salladı. "Sen Bunun doğru olmadığını biliyorum," dedi acı , kırmızı gözlerin içine bakarak. "Beni öldürebilirsin ama beni kıramazsın. Ben teslim olmadıkça ruhuma asla sahip olamazsın.

"Ve yapmayacağım. Bunu sen de biliyorsun."

Her nasılsa, bu sözcükler sert bir şekilde çıkmıştı. Sirius işaret tarafından lekelendiğini biliyordu ama yine de olmamıştı. Ve bunu asla yapmazdı. *Gerekirse sonsuza kadar*. Kararlılık zihnini temizlemesine yardımcı oldu, ona güç verdi. Ruhunu dolduran dehşeti görmezden gelmek zordu ama iğrenç olmak bunu kolaylaştırıyordu.

"Ne kadar az şey biliyorsun," dedi Karanlık Lord küçümseyerek. "Ne kadar çok umuda tutunuyorsun."

"Ne kadar az anlıyorsun," diye karşılık verdi.

Voldemort yine neşeyle Sirius'un meydan okumasına güldü. "Sen ve ben, birbirimizi aydınlatmak için sonsuzluğa sahibiz, değil mi?"

"Hayır." Bu cevap kendi kulaklarına bile huysuzca geliyordu.

"Ah, evet, haklısın. Şansınız yüz yıl sonra tükenecek." Gülümsedi. "Yeterli zaman, sanırım."

"Önce biri seni öldürürse olmaz." Yine homurdanmayı, sonra da yükselmek isteyen çılgılığı bir şekilde zapt etmeyi başardı. "Bu savaşı kaybedeceksin, Voldemort."

"Tarafınızın tam olarak ne kadar kötü olduğuna dair güncel istatistikleri size okumamı ister misiniz?"

"Neden zahmet ediyorsun? Bunu neredeyse her gün yapıyorsun," diye öksürdü.

"O halde bu savaşı kaybetmeyeceğimi artık biliyor olmalısınız."

"Yapacaksın." Konuşmak giderek imkânsızlaşıyordu; aniden gelen gücü hızla azalıyordu. "Çünkü sen umut gibi şeyleri anlamıyorsun." Kana boğuldu. "Ya da dostluk."

"Kendinden birini ölüme terk eden türden bir dostluk mu?"

Bunu şimdi düşünme. Ama bu sözler onu kesmişti; kendini hiç bu andaki kadar yalnız hissetmemişti, Karanlık İşaret koluna kazınmıştı ve arkadaşları onun uzun zaman önce öldü.

Özür dilerim, diye düşündü yine, nedenini hâlâ

bilmiyordu. "Ben seçimlerimi yaptım," diye fısıldadı

Sirius.

"Ve şimdi onlarla birlikte yaşıyorsun. Benimle."

"Kendini... onurlandırılmış hissetmiyor musun?" Sirius göğsü sıkıştığında nefes almak için soluk soluğa kaldı ve sonra sertçe öksürdü, bunu yapmanın solunum yollarını temizlemeye yardımcı olacağını umuyordu. Ama olmadı.

"Ah, Sirius. Meydan okumanızla sabırla başa çıkmaya devam ettiğim için onur duymalısınız. Daha düşük kandan biri, ben uzun zaman önce öldürmüş olurdu."

İnanamayarak bakmak zorunda kaldı. "Sen buna sabır mı diyorsun?"

Voldemort gülümsedi. "Sabrımı yitirdiğimi mi görmek istiyorsun?"

"Ben de o yollardan geçtim." Sirius, söylediği sözlerden pişmanlık duyacağını bildiğinden şaka yaptı.

"Hayır, ."

"Oh, kahretsin." Alaycılık bir şekilde sesine tam olarak yansımamıştı ama Sirius Voldemort'un anladığından emindi. Belki de Karanlık Lord'u yemlemek aptalca bir şeydi -sonuçta hep öyle oluyordu- ama ruhunu sağlam tutuyordu. azından biraz sağlamdı. Sirius giderek Ruhunun sonsuza dek lekelendiğinden ve önümüzdeki beş dakika içinde mucizevi bir kurtarma görevi gerçekleşse bile buradan geri dönüş olmadığından giderek daha fazla emin oluyordu. Ancak ani bir hareket dikkatini bu tür umutsuzluk yaratan düşüncelerden uzaklaştırdı.

Voldemort elini neredeyse nazikçe, Mühür'ün kısa bir süre önce pençeleriyle vücuduna girdiği noktaya koydu ve etkisi anında oldu. Gözlerinin önünde ışıklar ve acı patladı ve Sirius çığlık atarken vücudu sarsıldı. Acıyla birlikte içinde karanlık bir şey kabardı ama onu tanımlamakta zorlanıyordu... Her şey çok *soğuktu*. Donuyordu ama Sirius sanki yanıyormuş gibi hissediyordu. Vücudu çırpınmaya çalıştı, ama zincirler çok sıkıydı ve hırpalanmış uzuvlarına saplandı. Ama bunu hissetmiyordu bile; tek yapabildiği acı içinde tekrar tekrar çığlık atmaktı, İşaret, Efendisinin dokunuşuna karşılık verirken çılgınca sarsılıyordu.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu, sadece hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyordu. Çok geçmeden çığlık atarken nefesi kesildi, haykırmaya devam ederken yeterli havayı içine çekmek için etkisiz bir şekilde mücadele ediyordu. Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyordu, Ama sadece siyahlık vardı. Soğuk ve acı ve ateş ve karanlık.

Voldemort elini çekerek fısıldadı, "Sana verdiğim şey buydu. Ve cömert bir ."

Sirius kendini meydan okumaya benzer bir cevap vermeye zorlayana kadar uzun dakikalar geçti. "Affet beni..." diye hırıldadı, hâlâ titriyordu, "eğer... minnettar değilsem."

Elini sol kolunun üzerinde gezdiren Voldemort, "Hayır mı? Minnettar olmadığına emin misin?" diye sordu.

Kendini durduramayan Sirius şiddetle irkilerek uzaklaştı. Yapamazdı- *Hayır*, dedi kendine kararlı bir şekilde. *Bu şekilde değil*. Bir an için Çaba göstererek, korkuyu kontrolü ele geçirmeden geri itti - ama ah, ona nasıl da izin vermek istiyordu. Hayatında hiç bu kadar teslim olmak istememişti ama arkadaşlarına ihanet *etmeyecekti*. Bu taraftan. Hâlâ titreyen Sirius kırmızı gözlere baktı ve kalan tüm meydan okumasını topladı. "Asla."

El tekrar düştü.

Acı.

Bitmeden önce neredeyse bayılıyordu ve o noktaya kadar nefes bile alamıyordu. Yine de Sirius'un vücudu sarsılmaya devam etti, Karanlıklar Lordu elini çektikten sonra bile... ve acı . Çığlık atmayı kesemedi.

"Gelecekteki yanıtlarınızı daha dikkatli düşünün."

Kelimeler ona doğru sürüklendi ama Sirius onları duymadı bile. Ciğerleri hava almak için çığlık atıyordu ama duramıyordu. Cevap vermeyi düşünecek kadar uzun süre çığlık atarak. Bir an için ölüm cazip gelmişti. Teslim olmaktan kesinlikle daha iyiydi - sonra soğuk eller ona dokundu ve iki Ruh Emici onu sorgu sandalyesinden kaldırdı.

Dünya dönmeye başladı ve kâbuslar içine kapandı. Elleri çok soğuktu ve kolu yanıyordu-

Sirius bayıldı.

Yazarın **Notu:** Sırada, savaş devam ederken Büyücülük Dünyası'nın geri kalanının ne durumda olduğunu öğreneceğiz. Çubuk "Bir Alet Sadece Bir Alettir" başlıklı 23. Bölüm için lütfen ne düşündüğünüzü bana bildirin!

Bir Araç Sadece Bir Araçtır

Yirmi Üçüncü Bölüm: Bir Araç Sadece Bir Araçtır

2,820. Gün: 4 Ağustos 1989

İ Çember Hogwarts'ta tekrar bir araya geldi. O zamana kadar Dumbledore gelmeyi başardığında saat gece yarısını geçmişti ve bu durum Remus ve Snape'in yorgun bakışlar atmasına neden oldu; ikisi de ders vermek için sabah nispeten erken kalkmak zorundaydı ve ikisi de bu beklenmedik üç saatlik gecikmeden pek memnun değildi. Yine de Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın liderleri bu günlerde yeterince seyrek olduğu için hiçbir şey söylemediler. Gerçi Remus Müdür Yardımcısının yüzündeki sinirli yorgunluğu görebiliyordu; Snape gece önce de geç saatlere kadar uyumamıştı... ama ne de olsa bu toplantının amacı buydu.

Bu ve masadaki göze çarpan boş sandalye.

"Ne öğrendin Severus?" Dumbledore masanın başındaki yerine otururken sessizce sordu. Onun Yine de Remus'un duyduğunu hiç hatırlamadığı kadar ağırdı sesi; son iki buçuk yıllık Bakanlık görevinin onu çok yorduğu açıktı ve savaşın görünürde bir sonu yoktu.

Snape'in solgun yüzü her zamankinden daha da kısıktı ve sesi keskindi. "Tam da beklediğimiz gibi. Mundungus Fletcher Azkaban'da."

Odayı soğuk bir ürperti sardı ve aniden kimse Snape'e bakmak istemedi. Kendi payına, Ölüm Yiyen-Dönmüş casus boş gözlerle uzak duvara bakıyor, en az diğerleri kadar mutsuz .

James'in gözleriyle kısaca buluşan Remus, arkadaşının yüz hatlarına kazınmış ıstırap ve endişeyi görebiliyordu. Dung Fletcher kariyerine oldukça şerefsiz bir şekilde başlamış olmasına rağmen, önce bir hırsız, sonra da daha az itibarlı bir tüccar olarak

Daha sonra Seherbaz eğitimi almış ve bölümün liderlerinden biri olmuştu. Hiç kimse

Dung'un bu kadar etkili bir seherbaz olmasını beklemiyordu ama James'in en iyilerinden biriydi... ta ki iki gece önce ortadan kaybolana kadar. Tıpkı Moody gibi -ve Moody'nin ölümünden bu yana geçen bir buçuk yıl içinde ortadan kaybolan diğer birkaç seherbaz gibi- Dung'un da bir seherbaz olup olmadığına dair kesin bir kanıt yoktu.

Snape bunu doğrulayana kadar Dung ölü ya da diriymi.

Arabella Gizlilik koltuğundan, "O halde bunun da eskisi gibi olacağını varsaymak zorundayız," diye konuştu. "Birkaç hafta içinde, belki de daha kısa bir süre içinde, Dung ölmüş olacak."

Lily irkildi ve Remus onun elinin James'in elinin üzerinde sıkılaştığını gördü. "Bunu bilmiyoruz."

Sihirli Kolluk Kuvvetleri Bakanı, tamamen kaba olmasa da homurdandı. "Başka bir şey için çok az şansımız var, Lily. Bütün gün farklı olmasını dileyebiliriz, ama sonunda Voldemort onu kıracak ve sonra da öldürecek." Yüz ifadesi karardı. "Ve bizim de bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Remus, James'in Snape'e attığı kızgın bakışı kaçırmamıştı ama müdür yardımcısı ya görmezden gelmiş ya da fark etmemişti. Severus da pek bir şey kaçırmamıştı elbette, ama muhtemelen bu bakışta kişisel bir şey olmadığını biliyordu.

James'in gözlerinde nefret parlıyordu, yüzden görmemiş gibi davranmayı seçti. Her ne kadar James ve Severus çocukken birbirlerini küçümsemişlerdi, *çoğunlukla*

bu duyguların üstesinden geldi ve birlikte etkili bir şekilde çalışabildi.

Snape bir sonra, "Arabella haklı," dedi, sesi her zamanki gibi pişmanlık dolu çıkıyordu. "Lestrage'lar daha önce onunla birlikteydi. Dung uzun süre dayanamaz."

Dumbledore bile bunun üzerine yüzünü buruşturdu.

2,835. Gün: 19 Ağustos 1989

Sonraki iki hafta inişler ve çıkışlarla doluydu; feci Mulciber Baskını Ağustos'un on ikisinden on sekizine kadar manşetlerden inmedi. Keder ve dehşetle sarsılan Bakanlık ve Büyücülük Dünyası ölen on üç Seherbaz için yas tutarken, Ölüm Yiyenlerin kurduğu korkunç tuzaktan sağ kurtulan yedi Seherbazın hikâyeleriyle sarsıldı. Basit bir baskın olması gereken olay hızla bir katliama dönüşmüştü ve kurtulanlardan sadece biri ciddi bir yara almadan kurtuldu. Geri kalanlar haftalarını St. Mungo'da geçirdi, Charlie Weasley de ağabeyini burada buldu.

"Berbat görünüyorsun, Bill."

"Böyle söylemen çok hoş Charlie," diye yanıtladı yaşlı Seherbaz, hafifçe geveliyordu. Charlie'nin yorumu şaka yollu yapılmış olsa da, kardeşine bakmak içini sızlattı -Bill beş gündür hastanedeydi ve *gerçekten* de berbat görünüyordu. Yüzünü hâlâ morluklar kaplıyordu ve Charlie'nin anladığı kadarıyla hemşireler onu tekrar iyileştirmek için yarım kasa Skele-Gro kullanmışlardı.

Daha fazla yorum yapmak yerine, "Annemin seni böyle görmesine izin vermesen iyi olur," dedi. Sonuçta söylenecek ne vardı *ki*?

Seherbaz olmak için imza attıklarında ikisi de riskleri biliyordu ve bu işin bir parçasıydı.

Bill yüzünü buruşturdu. "Çoktan

yaptı." "Oh, *ouch*. "

"Bir de bana sorAnnem ve babam dün şifacılar ziyaretçi kabul etmeye başlayabileceğimi söylediğinde uğradılar ve annem görünüşümden çok rahatsız oldu," diye açıkladı kardeşi. "Dürüst olmak gerekirse şu anda benimle konuştuğundan emin değilim."

Charlie omuz silkti. "En iyisi olabilir, en azından bunu atlatana kadar."

"Charlie!" Ama bu Bill'i gün boyunca ilk kez gülümsetmişti, bu yüzden genç Weasley onu rezil etmenin buna değeceğini düşündü. Ne de olsa anneleri *biraz* zaman zaman zorba.

"Babam bu konuda çılgılık atmayı kesene kadar onun üzerine oturacak," diye tahmin etti. "En azından risk almanın işimizin bir parçası olduğunu anlıyor."

"Bundan emin olma," diye kuru bir cevap verdi. "Sen Bana verdiği dersi *duymalıydın*. Küçük çocukları korkutmakla ilgili bir şeyler söyledi."

"*Onları* , değil mi?" Charlie hayretle sordu.

"Hayır, çok şükür. Yine de Percy'den ikizlere bakıcılık yaptırdığı için teşekkür *etmeyen* bir not aldım. Görünüşe göre Burrow'u ateşe vermeye çalıştı ve Percy bunun *benim* hatam."

Charlie kendisine rağmen kıs kıs güldü. Yaptığı şeylerden biri Evden ayrılırken en çok özlediğim şey

Burrow, sürekli hareketlilik ve aile tarafından kuşatılmış olma hissi. Kendi dairesinde yaşamak
Ürkütücü derecede sessiz bir varoluştı ve Seherbazlık
eğitiminden ayrıldıktan sonra bundan keyif almış olsa da, boşluk
onu rahatsız etmeye başlamıştı. "Ah, eski güzel günler."

"İyi kelimesinin onları tanımlamak için her zaman kullanacağım bir
kelime olduğundan emin " diye karşı çıktı kardeşi, yine sırtarak.

"Olaylı o zaman."

"Olaylı demek doğru olur." Bill'in gülümsemesi yerinde kaldı
ama hafifçe yüzünü buruşturdu ve Charlie onun rahatsız
olduğunu anlayabildi.

"Peki, seni burada ne kadar tutacaklar?" diye sordu, sesini hafif
tutmaya çalışarak.

"Beş ya da altı gün daha," diye cevap verince Charlie kaşlarını
çattı. Bill muhtemelen Weasley çocukları arasında en sabırlı
olanıydı ama Charlie, Bill'in bile bu kadar uzun süre hareketsiz
kalmakta zorlanacağına bahse girerdi.

"Biliyor musun Bill..." diye başladı biraz tereddütle, kardeşinin
yıllar içinde mahremiyetine ne kadar değer verdiğini biliyordu.
"James, Ölüm Yiyenlerin son zamanlarda Seherbazları hedef
almayı nasıl artırdıklarından bahsediyordu ve biz... şey, bilirsin,
birbirimizi kollarsak daha iyi olabilir."

Ağabeyine böyle bir öneride bulunmak neden birdenbire bu kadar
zor gelmişti? Ne de olsa Bill'in bilge kişi olması gerekiyordu ve
Charlie bu rolü doldururken kendini çok tuhaf hissediyordu. Şimdi
ağabeyi ona bir şeyle bakıyordu
şüpheye yaklaşmak... yoksa bu eğlence miydi?

"Kanımın birkaç pintiyle birlikte aklımı da kaybetmediysem, zaten yaptığımız şeyin bu olduğunu sanıyordum, küçük kardeşim," diye karşılık Bill, ama şüpheli ifadesinin altında bir sırıtış gizleniyordu.

"Oh, shuddup."

Bill kısa bir süre güldü, ancak daha sonra durdu. acımaya başladı. "Yanına taşınmamı mı istiyorsun, Charlie?" diye sordu hınzır bir gülümsemeyle. "İlişkimizde biraz hızlı ilerlediğini düşünmüyor musun?"

"Sen tam bir ahmaksın!" Bunun geleceğini tahmin etmeliydi elbette, çünkü Weasley kardeşlerin tek ukalası ikizler değildi, ama her nasılsa Charlie bu sefer gafil avlanmıştı.

"Konuşmayı seven birisin," diye yanıtladı kardeşi kolayca, sonra bir eliyle küçümseyici bir işaret yaptı. "Ama aslında oldukça iyi bir fikir. Aklına geldiğine emin misin?"

Charlie, Bill'in (yaralanmamış) omzuna hafifçe vurarak, "Piç," diye küfretti. Ama kardeşi ona yine gülmekle yetindi.

"Bu konuyu gerçekten annem ve babamla konuşmalısın," diye cevap verdi. "*Sanırım* ben doğduğumda onlar evliymiş. Belki de onlardan senin için kuşlar ve arılar dersini anlatmalarını istemelisin?"

Charlie sadece gözlerini devirebildi, ama tüm bu şamatanın ortasında Mulciber Baskını'nın başarısız olmasının yarattığı dehşet ve korku yüzünden kimse bir mahkûmun Malfoy Malikânesi'ne sessizce nakledildiğini fark etmedi, Mundungus Fletcher'ın, halkın beceriksiz olduğunu söylemekle meşgul olduğu Seherbaz birimi tarafından kurtarılması izledi.

Şehrin diğer tarafında başka bir çift büyücü yan yana oturuyordu, ikisi de yaralı değildi ama biri hâlâ yas tutuyordu.

"Bu

iyileşmeden önce daha da kötüleşecek," dedi Dumbledore sessizce, sesi neredeyse... kırılmış gibiydi.

İmkânsız, diye düşündü Gellert kendi kendine. Dumbledore pes mi ediyor? Albus değil. Nasıl yapacağını bildiğini sanmıyorum.

Yine de Albus'un tavsiye almak için Sarkaç Oyunları'na giderek daha fazla başvurması bunu gösteriyordu. Dumbledore, Gellert'in onunla tanıştığı ilk günden beri hiçbir zaman özgüven eksikliği yaşamamıştı ve her zaman başka fikirlere açık olmasına rağmen hiçbir zaman birinin ona ne yapacağını söylemesine ihtiyaç duyan bir büyücü olmamıştı. Gerçeği söylemek gerekirse, *hala* Grindelwald'ın ne yapması gerektiğini (muhtemelen ikisi de Gellert'in ne diyeceğini bildiği için ve ikisi de Albus bu fikri reddetmek zorunda kalacaktı ve bu da muhtemelen ikisinin de şu anda gerçekten hoşlanmak istemediği iyi huylu bir tartışmaya neden olacaktı). Ama Albus buradaydı çünkü kimsesi yoktu.

ve bu kötüye işaretli.

Sanırım Albus'un kendisi gibi davrandığı tek kişi o kızıl saçlı güzel "sekreteri", diye düşündü, arkadaşının başını ellerinin arasına almasını izlerken, cep saati aralarında masanın üzerinde duruyordu.

Aslında sekreter falan değil ama

onu düzenli gerekiyordu ve bu da biraz zaman alıyordu. Yine de Gellert, genç Lily Potter'ın bile, kenarları yıpranmaya başladığında Albus'a yeniden hayat vermeye yetmeyeceğini biliyordu. Ironilerin ironisibir Karanlık Lord'la savaşırken başvurduğu kişi Onu yere seren, bir önceki neslin büyük "kötülüğü" oldu.

"Bunu kesin olarak bilemezsin," dedi, Dumbledore'un endişeleriyle alay etmesini söyleyen temel içgüdülerini geri iterek. Yine de kaşlarının çatıldığını hissetti.

o devam ederken kendi danslarını yaptılar: "Sonuçta, her şey olabilir. Elime bir asa alıp ışık için savaşmaya başlayabilirim ya da bir sonraki Karanlık Lord'u eğitebilirim. *Her şey* olabilir. mümkün."

Albus'a fazla yüklenme. O sahip olduğun tek arkadaş, Gellert, hem de iyi bir arkadaş. Bu düşünce bir kıkırdamayı bastırmasına neden oldu. Seni hapisten çıkardı, değil mi?

Ancak Dumbledore, yüzündeki ifadeye bakılırsa, hiç de eğlenmemişti.

"Gellert, gördüklerim-"

"Oh, bir an için hayallerini unut ve gerçek dünyada yaşa. Zaten *mantıklı* değiller, bunu kendin de itiraf ettin. Söylediklerine bakılırsa bu cehennemî şeyler birbiriyle çelişiyor bile, o yüzden *unut* onları Albus." Bir süredir

Albus, Moody'nin ölümü için kendini suçlamaya başlayıp bu düşüş sarmalına girdiğinden beri, aylardır bunu söylemek için yanıp tutuşuyordu ve şimdi kelimeler bilinçli bir düşünce gibi olmadan yuvarlanıp gidiyordu.

"Eğer benim gerçek dünyada yaşadığımı ve savaştığımı düşünmüyorsan, Gellert, seninle ciddi bir bağlantımız yok," diye karşılık verdi Albus ve Gellert umutsuzca onun yüzündeki o üstün ifadeyi silip atmak istedi.

"Bence korkaklık ediyorsun," dedi açıkça ve fevkalade şaşkın ve kırgın bir bakışla ödüllendirildi.

"Nasıl olur da-?"

"Beni dinleyecek misiniz, yoksa öylece kalacak mısınız? ahlaki yüksek zemin olarak düşündüğünüz şeye bağlanmışsınız ki, kuşkusuz sadece
Bir şekilde ıslah olmuş karanlık büyücü mü?"

Bir an için sadece birbirlerine baktılar ve Gellert neredeyse Albus'un çekip gideceğini düşündü. Sonunda Sihir Bakanı yenilgiyle iç geçirdi ve sordu: "Bana *gerçek* bir tavsiyede bulunacak mısın, Gellert?"

"Evet, aslında, ama sadece arkadaşın olduğum için. Hayır. çünkü yardım etmek istiyorum." Bunu açıkça belirtmek zorundaydı - bu onun savaşı *değildi* ve bu savaşın içine çekilmeyi reddetti. Albus teklifini kabul etmediği sürece değil, bu durumda Büyücülük Dünyası'nı yönetmekten çok mutlu olacaktı. Uzun zaman önce yaptıkları planlara uygun olarak.

"O zaman konuş, eski dostum." Albus ilk kez tartışmayacak kadar mantıklıydı, bu da onun gerçekten yorgun olduğu anlamına geliyordu.

"Hiçbir şey yapma," dedi Grindelwald ona açık yüreklilikle. "Sabretmekte, beklemekte, ağın merkezindeki manipülatör olmakta en iyisi sensin. Aptal olmayın ve olmadığınız bir şey olmaya çalışmayın. Yüzleşecek cesaretin olsun Ne olursa olsun beklemeye devam edin. Er ya da geç bir fırsat çıkacak ve o zaman ne yapacağınızı bileceksiniz."

"Yapamam-"

"Elbette yapabilirsin. Ne zaman koşuşturup düşmanın önüne geçmeye çalışsan, sonunda onun oyununu oynarsın ve Tom bu oyunda senden *çok* daha iyidir. Bir keresinde bana insan bilgeliğinin toplamının *beklemek ve umut etmek* sözcüklerinde saklı olduğunu söylemiştin. O yüzden bekleyecek kadar güçlü ol Albus ve olmadığın şey olmaya çalışmaktan vazgeç."

2,864. Gün: 17 Eylül 1989

Genel bir kural olarak, Julia Azkaban'dan kaçınırdı. Aslında, Ölüm Yiyenler'le karşılaşmamak için çok çabaladı ve

Özellikle de Voldemort'un kendisinden. Her ne kadar Ailesinin inancını korumak için Ölüm Yiyen olan Julia, işkence alemlerini ya da güç oyunlarını pek önemsemedi; Karanlık Lord'un diğer takipçilerinin "dostluğu" yerine yalnızlığı tercih etti ve mümkün olduğunca Büyücülük Britanyası'ndan uzak durdu. Karanlıklar Lordu bu durumdan memnun görünüyordu. Lucius'u aracı olarak kullanarak onu büyülü eserler aramak için çeşitli görevlere gönderdi; bu da onu nadiren *görmek* zorunda kaldığı anlamına geliyordu.

Julia için sorun yoktu. Voldemort onu dehşete düşürüyordu ve onu ne kadar az görürse o kadar iyiydi. Ne yazık ki bugün ondan kaçmak gibi bir seçeneği yoktu. O sabah Karanlık Lord'un son hortkuluğunu bulmuştu ve başka seçeneği yoktu ama bizzat teslim edecekti. Yaptığı işten memnun görünüyordu ve çabalarının kardeşinin davasına yardımcı olduğunu biliyordu, ama Julia kendini huzursuz hissetmekten alamıyordu.

Sadece burası insanın tüylerini ürpertiyor, dedi kendi kendine kararlı bir şekilde, uzun koridorlardan birinde kendinden emin adımlarla ilerlemeye çalışırken. Ruh Emiciler tüylerini diken diken ediyordu ve Karanlık İşaret onları uzak tutsa bile, onlarla ilişki kurmayı umursamıyordu. Ne kadar çabuk , Ama Lucius'u beklemek zorundaydı ve o da Lordlarıyla gizliydi ve bilge bir cadı Voldemort'a sırf kendi rahatı için acele etmesini söylemezdi.

"Julia!" diye kıkırdayan bir ses coşkuyla ona seslendi ve aniden arkasından bir kol onu sararak Julia'nın sıçramasına neden oldu. "Varlığınla bizi şereflelendirmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Bellatrix," diye , kardeşinin baldızına (ve kendisinin pek de uzak olmayan kuzenine) bakmak için döndü ve gizlice kolunu çalışıyordu. Ne yazık ki,

abası başarısız oldu; Bellatrix her zaman yapışkan olmuştı.
"Korkarım Lordumuz beni oldukça meşgul tutuyor."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Bellatrix. "Yine de çok uzun zaman oldu."

Julia omzundaki ele baktı, sivri tırnakların altında biriken kanı ve bir zamanlar zarif olan ellerin çizgilerini boyayan kiri fark etti.

"Gerçekten de ,"

Gözleri Bellatrix'in yırtık pırtık-
kıyafetler. "Bakımlı olmayı unutmuş gibi görünüyorsun."

"Böyle şeyler Efendimize hizmet etmek kadar önemli değildir," diye karşılık verdi Bellatrix.

"Oh, tabii ki hayır."

Diğer cadının hırıltısı sözsüz ama öfke doluydu ve bu başkalarının gözünü korkutabilirdi ama Julia bir Malfoy'du ve damarlarında akan kan neredeyse

Siyahlar kadar eski. Karanlık Lord'un gözdesi olsun ya da olmasın, Bellatrix Lestrange'in önünde sinmeyi reddetti.

Sonunda kirli ellerden uzaklaştı.

"İzin verirsen Bellatrix, yapman gereken şeyler olduğuna eminim."

Gözleri buluştu ve Julia çenesini yukarıda, sırtını dik tuttu. O da On Dört Aile'nin bir kızıydı ve boyun eğmeyecekti. Bir an sonra Bellatrix bunu anlamış gibi göründü ve sertçe omuz silkti. Sonra tekrar kıkırdadı.

"Her halükarda yapacak işlerim var." Julia'dan uzaklaşarak mutlu bir şekilde döndü. "Tanrımızın benim için bir projesi var ve ben

onunla ilgilenmeli."

Nedense bu sözler Julia'nın tüylerini diken diken etti ama Bellatrix'in dans ederek uzaklaşmasını yüzünde hiçbir ifadenin belirmesine izin vermeden izledi. Hatta yürümeyi bile başardı. Bir kez daha durup derin düşüncelere dalmadan önce geçitte birkaç adım daha ilerledi.

Bırakmalıydım, Julia biliyordu. Ne de olsa, ağabeyi onu bilgilendirmeyi uygun görmediyse, Karanlık Lordu'nun Julia'nın bilmesine gerek olmadığı açıktı... Ama bu konuda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Julia bir gizemi görmezden gelerek Bellatrix Lestrange'i Azkaban'ın derinliklerine kadar takip etmeye başladı. İlk başta, Bellatrix'in sadece kocasıyla paylaştığı geniş odaya gidiyor olabileceğini ama çok

Diğer kadın sürpriz bir şekilde sola döndü ve en yüksek güvenlikli hücrelerin bulunduğu koridora yöneldi.

Malfoy ya da değil, Julia *gerçekten* onu takip etmemeliydi ama yine de ayakları onu ileriye taşımaya devam etti.

Gölgelerde kalacak kadar zekiymi. Julia görünmemek ve olmaması gereken yerlere girmek konusunda uzmandı, bu yüzden Bellatrix'in kendisini fark etmesini engelleyebileceğinden emindi. *Bellatrix'in umurunda değilmiş gibi görüldüğünü* fark etti. Diğer cadı bir kez bile omzunun üzerinden bakma zahmetine katlanmadan, zıplayarak ve mırıldanarak geçitten aşağıya doğru ilerliyordu.

Azkaban onun eviydi elbette. Bellatrix burada kendini rahat hissediyordu ve Ölüm Yiyecekleri ve mahkûmlar dışında onu görececek kimse yoktu. Ölüm Yiyeceklerinin çoğu zaten istenmedikleri bir yere gitmeyi düşünemeyecek kadar korkaktı, o halde neden tetikte olmaya zahmet etsinlerdi ki? Yine de Julia'yı rahatsız ediyordu. Gerçekten nefret ettiği tek şey Dünyanın en eski ailelerinden birine mensup olmak, üstünlüğün kibiri doğurmasıydı ve hemcinslerinin çoğu

kanlarının onları kendi aptallıklarından koruyacağından emindiler. Neyse ki çok daha sağduyulu bir kadınla evli olmasına rağmen, erkek kardeşi bile bazen bu tavşan deliğine düşüyordu.

Bazen mantıklı düşünemediği zamanlar oluyordu.

Narcissa, spastik Bellatrix'kardeşi ama dünyanın böyle olduğunu düşünüyordu. *Her*

Safkan bir ailede akıl sağlığından kimsenin söz etmediği en az bir kişi vardı - ne de olsa kendi Octavius Amcası, Malfoy serveti olsun ya da olmasın, hiçbir safkan cadının onunla evlenmeyeceği kadar kaçık değil miydi?

Bellatrix durmuş, asasını bir hücre kapısına doğru sallayarak kapının kendisini içeri almak için açılmasını bekliyordu. Julia Bellatrix hücrenin içine girene ve kapı tekrar kapanana kadar geri çekildi. Yine de Bellatrix'in neşeli sesi koridorda yeterince iyi yankılanıyordu.

"*Günaydın* kuzen!" diye kıkırdadı Ölüm Yiyen ve Julia neredeyse onun neşe içinde dans ettiğini duyabiliyordu. "Bu güzel günde nasılız bakalım? Hâlâ kaldığınız yerin tadını çıkarıyor musunuz?"

Julia bir tür cevap duyduğunu sandı ama bu sadece bir inilti de olabilirdi. Ancak Bellatrix Anlıyorum.

"Oh, ayıp, Sirius. Bugün *oyynamak* istemiyor musun? Sadece senin için hazırladığım eğlence dolu bir ajandam var. Aslında, şimdi başlayalım. *Crucio!*"

Zayıf ıığlıklar koridoru doldurdu, ama Julia'nın kanı çoktan soğumuş. *Sirius*. Bellatrix mahkumu aramıştı. *Sirius*.

İçgüdüsel olarak, mantıklı zihni duygusal tepkisinin önüne geçmeye çalıştı. Sirius safkanlar arasında o kadar da yaygın olmayan bir isim değildi; Black ailesi bu ismi nesillerdir kullanıyordu ve çeşitli ailelerin ne kadar iç içe geçtiği göz önüne alındığında, *başka* birinin de kullanmış olması mümkündü. Başka koşullar altında, belki de buna inanıyordu... Julia'nın her bireyin soy ağacını *bilmesi* dışında Safkan bir aileydi ve başka bir Sirius olmadığını biliyordu. *Onun* Sirius'undan sonra ve o gidip Seherbaz olduktan sonra, akli başında hiç kimse bu ismi onların çocuklarından birine takmayacaktı... özellikle de Bellatrix'in şu anda Azkaban'da kalan kuzenine.

Lucius bana öldüğünü hiç söylemedi... çünkü hiç sormadım.

Birdenbire Julia kendini hiç hissetmediği kadar boş hissetti. daha önce yaşamamıştı. Her zaman Lucius'un ona söyleyeceğini varsaymıştı. Ağabeyinin ona söyleyeceğini hiç düşünmemişti. ya da Lucius'un Karanlık Lord'a olan sadakatini kendi kız kardeşine olan sadakatine tercih edeceğini düşünmesine izin veremezdi. *Ailesine*. Julia ona, Ölüm Yiyen olmayı seçtiğinde ailesinin onu asla terk etmediğini söylemişti, ona çoktan ihanet ettiğini hiç düşünmemişti.

Bellatrix laneti durdurduktan sonra başka bir şey daha söyledi ama Julia bunu hiç duymadı. Yavaşça, dengesiz bir şekilde arkasını döndü ve ayaklarının onu hapishanenin dışına, Azkaban Adası'nın üzerinden süzülen sabah güneşine taşımaya izin verdi.

Bir şekilde sahile ulaştı, kayaların üzerinden tökezleyerek geçti ve dalgaların cüppesinin altını ıslatacak kadar yüksek olduğu yere gitti, orada boş boş denize baktı.

Ancak hapishaneden kurtulduktan sonra titrediğini fark etti. *Sirius*. Çılgıkları aklından çıkaramıyordu, onun hayatta olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu ve *hiçbir şey* yapmadı ve-

"Julia, iyi misin?"

Bu beklenmedik soru onu yerinden sıçrattı ve Julia dönüp Narcissa Malfoy'a baktı. Mantıklı baldızı endişeli görünüyordu ve çok uzakta olmayan bir kayanın üzerinde duruyordu - ama dalganın ona dokunamayacağı kadar yüksek bir kayanın üzerinde Tertemiz elbiseler, tabii ki.

Julia kendini salladı. "Kötü bir sabah geçirdim," demek için kendini zorladı ama kelimeler dağınık bir şekilde döküldü. "Lucius'u bekliyordum ama..."

Ama eski sevgilimin hayatta olduğunu ve neredeyse sekiz yıldır tutsak olduğunu yeni öğrendim, diyemedi. Ancak Narcissa onun yüzündeki kayıp ve acı dolu ifadeyi okuyabildi ve Julia'nın tutması için elini uzattı.

"Sudan çık canım," dedi diğer cadı şefkatle. "Hepimizin böyle günleri olur."

Julia geç de olsa, Narcissa'nın muhtemelen Karanlık Lord'un o sabah kendisinden hoşnut olmadığını gösterdiğini düşündüğünü ve hâlâ bu deneyimin etkisinde olduğunu fark etti. Bu mantıklı ve Julia için güvenli bir varsayımdı, bu yüzden Narcissa'nın elini baldızının onu dalgalardan uzaklaştırmasına izin verdiğinde onu bu düşünceden vazgeçirmek için hiçbir şey yapmadı.

"Beni buradan çıkarabilir misin, Cissy?" diye sordu kırık bir fısıltıyla, kendini bir çocuk gibi hissediyordu. Şu anda Lucius'un yüzüne bakamazdı, kafasında bu bilgiler dönüp dururken olmazdı. Ne *yapacağına* karar vermesi gerekiyordu ve Julia bunu burada yapamayacağından . "Ben... Işınlanma konusunda kendime güvenmiyorum ve kafamı boşaltmaya ihtiyacım var."

"Elbette, Julia." Narcissa onun elini sıktı. "Nereye gitmek istersin? Eve mi?"

Ev demek Malfoy Malikânesi demekti ama Julia buna hazır değildi. Başını iki yana salladı. "Benim dairem iyi. Ben... ben kendimi toparladıktan sonra ."

Narcissa onun elini sıktı ve birkaç dakika sonra Julia kendi dairesinin mahremiyetinde yaşlı kadına veda ediyordu. Narcissa ayrıldıktan sonra bile -Lucius'u beklemek üzere Azkaban'a dönüyordu şüphesiz- Julia uzun süre oturma odasının ortasında durup boş gözlerle Duvar'da her zaman gururla sergilediği aile portresi. O ve Lucius resimde sadece çocuktular ve ebeveynleri onların maskaralıklarını memnuniyetle izlerken çok mutlu görünüyorlardı. Ancak şimdi, kardeşiyle arasındaki yakınlığa bakmak içini *yakıyordu*.

Sirius hakkında tek kelime etmedi. Julia kendini boş hissetti. *O bana hiç söylemedi.*

2,869. Gün: 22 Eylül 1989

"Charlie'yi gördün mü?" Bill yanından geçerken James başını ofisinden uzattı ve genç Seherbaz'ı şaşırttı.

"Hayır, efendim," diye cevap verdi Bill dengesini yeniden kurarken. " biriyle öğle yemeğine çıkmakla ilgili bir şeyler söyledi - sanırım bir kadındı."

Yarı şaşkın cevap James'in kıs kıs gülmesine neden oldu; eski öğrencisinin yeterince dışarı çıkmadığı görüşündeydi ve bir şeyler yapmasının zamanı gelmişti girişken. "Şey, ona yiyecek bir şeyler yakalamak isteyip istemediğini soracaktım, ama güzel olmasa bile bir kadından kesinlikle daha üstün oluyorum."

"O, uh, söylemedi."

Zavallı Bill, Seherbaz Bölümü'nün başındaki kişinin neden kardeşinin sosyal hayatıyla ilgilendiği konusunda biraz şaşkın görünüyordu ama yine de James, Weasley'nin büyük oğlunu, öğretmenlik yaptığı çocuk kadar iyi tanımıyordu. Charlie parlak bir öğrenci olmanın yanı sıra iyi bir arkadaş olmuştı; James aynı zamanda Seherbaz olan, çılgın riskleri anlayabilen bir arkadaşına sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu günlük yaşamlarında aldıkları ve sonrasında neşeli bir içki için dışarı çıktıkları. Bazı açılardan, Sirius'la birlikte Seherbaz oldukları günlerin acı ama hoş bir yankısıydı bu. Kaybettiği en iyi arkadaşının yerini hiçbir şey dolduramazdı ama hayat devam ediyordu.

"İyi misiniz, efendim?" Bill ona sordu.

Şimdi bunu düşünme, dedi James kendine sertçe. Sekiz yıl sonra bile, Sirius'u düşünmek bile onu depresyona sürükleyebiliyordu - insan kendi hayatını korumak için hayatını feda eden bir arkadaşının kaybıyla başa çıkmayı nasıl öğrenirdi? aile güvende mi? Ama James kendini gülümsemeye zorladı, çünkü Bill'in ve Sirius'un iyiliği için. Ne de olsa Sirius'la ilgili en güzel anıları kahkahalarla doluydu ve yaptığı son şey olsa bile buna sadık kalacaktı.

"Evet. Ben sadece... yün topluyordum, sanırım," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. Sonra şakacı bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Merlin, bu cümle beni yaşlı gösteriyor, değil mi?"

Bill bile buna kıkırdadı. "Seherbaz bölümünün başındasınız tabii ki."

James yüzünü buruşturdu. "Sanırım bu beni *sorumlu* yapıyor, ama yirmi dokuz pek de *yaşlı* sayılmaz, değil mi?"

Charlie Weasley gizemli öğle yemeği randevusundan bir daha dönmedi ve cesedi ertesi sabah Muggle'lar tarafından bulundu.

Yıllar geçtikçe adı seherbazların ölenler listesine yenisi daha eklendi ve her ne kadar ailesi onlar da hayatlarına etmeyi öğrendiler. Bu kadar çok kaybın yaşandığı bir savaşta, başka pek az seçenek vardı ve Bill Weasley, tıpkı Çapulcuların kaybettikleri arkadaşları için yaptıkları gibi, kardeşinin anısına savaşmaya devam etti.

Julia Malfoy'un en büyük hatası, öğrendikleri konusunda ağabeyiyle yüzleştğinde ortaya çıktı. Bu deneyimi atlattı elbette - Lucius bir Malfoy'du ve ama bu karşılaşmayı hiç hatırlamadı. Yıllar geçtikçe, bazen Sirius hayatta kalsaydı 'un ne olabileceğini anımsadı, ama bunun üzerinde asla çok fazla durmadı. O bir Malfoy'du ve ailesi Voldemort'un tarafını seçmişti, bu yüzden sadık bir Ölüm Yiyen olarak kalacaktı.

James, Remus ve Peter, her biri kendi yöntemleriyle karanlıkla savaşmaya devam ettiler. Remus Hogwarts'ta kaldı, Dumbledore'un yerini şaşırtıcı derecede iyi doldurdu ve hem bilgelik hem de metanet gösterdi. durum onları çağırdı. Zaman geçtikçe Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nda da daha büyük bir rol üstlenmeye başladı, Bir zamanlar kayıp ve yalnız bir çocuğu, bir zamanlar olmayı hayal bile edemeyeceği türden büyük bir büyücüye dönüştürdü. Peter, korkmuş bir genç adam olarak yaptığı seçimlerden pişmanlık duymaya devam etti ve umutsuzca kendini Ölüm Yiyenler'den uzaklaştırmaya çalıştı. Başarılı oldu. Arkadaşlarına olabildiğince sadık kaldı ama onlara gerçeği söyleyecek cesareti bulamadı.

Şaşırtıcı bir şekilde, James sonraki birkaç yılını Voldemort'un onu öldürtmek için sürekli çabalamasına rağmen Seherbazlar. Karanlık Lord hiçbir zaman Potter'ı şahsen kovalayacak kadar değerli bulmadı. Dumbledore sürekli bir sembol ve dikkat dağıtıcı olarak

Bakanlık. James, Charlie'nin kaybından iki yıl sonra oğlunun nihayet Fidelius Büyüsü'nün güvenliğınden ayrılıp Hogwarts'a gitmesini izledi ve Lily'nin kendini tamamen Voldemort'a karşı savaştı. Unicorn Grubu ile birlikte, çoğı kişi Dumbledore'un "sekreterinin" Voldemort'tan başka bir şey olmadığını fark etmemiş olsa bile, kalıcı bir fark yaratmayı başardı.

Bu türden.

Savaş inişli çıkışlı bir şekilde devam ediyordu ama karanlığın hafif bir üstünlüğü vardı... ta ki 1992 yılının Ocak ayında önemsiz gibi görünen bir olay gerçekleşene kadar.

Ye Olde Other Yazarın Notu: *Bu epilogdan önceki son bölüm! Biliyorum uzun zaman oldu ve bir süredir hayran kurgularından uzaktım, bu yüzden bunu yayınlamam gerektiğini düşündüm ve tekrar havaya girmeye çalıştım.*

Sonsöz için bizi izlemeye devam edin: Sirius'un her şeyi bir kez değiştirecek bir karar verdiği "Verilen Sözler " ve herkes için.

Sonsöz: Verilen Sözler Tutulmadı

Sonsöz: Verilen Sözler Tutulmadı

Sondan Üç Gün Önce: 13 Ocak 1992

Daha sonra Sirius, hücresinin dışında söylenen sözlerin onu şu duygularla doldurmuş olması gerektiğini kabul edecekti yakıcı bir öfke. Kararlılıktan daha fazlasını hissetmeli, intikam için daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar yanıp tutuşmalıydı. Ve yine de, bunun yerine

Bu sözler ruhunun kalan kısmında bir ateş yaktı, Onu harekete geçirdi ve Sirius'a yıllardır sahip olmadığı bir enerji verdi. Bir an orada öylece uzanmış, periyodik çığlıkları ve sesleri dinliyor, tam olarak hatırlayamadığı son deneyden yarı sersemlemiş bir haldeydi. Ama sonra tanıdık bir ses puslu havayı yarıp geçti.

"Bu... hiç önemli görünmedi... Lucius," diye kekeledi Kilkuyruk. Sirius'un arkadaşının adını hatırlayabilmesi için yarım saniye geçti, tüm içgüdüleri ağırlarken yarım saniye Yardım için bağlamak, *tanıdığı* birinin orada olduğunu söylemek için. Bu- olabilir mi?

Peter, hafızası sonunda ismi verdi. *Peter Pettigrew* ve sesi *dehşete düşmüş gibi geliyordu*. Sirius bunun herkes üzerinde böyle bir etkisi olduğunu biliyordu ve Peter neden buradaydı?

"Gerçekten mi?" Cevap alayıcıydı ve Lucius Malfoy'un diğer akrabaları gibi sık sık konuştuğunu duymasa da bu sesi o da tanıyordu.

"Şey, um-"

" *Crucio!*" Peter'ın duvara çarpmasına benzeyen bir gümbürtü duyuldu ve çığlık otuz saniye kadar sürdü.

Sirius'un midesinde bir şeyler, diğer insanların acı içinde inlemelerini dinlerken olmadığı şekilde altüst oldu, ama Peter onun arkadaşı, kardeşıydı ve Sirius onun için çok uzun süre savaşıyordu.

Neredeyse neye benzediklerini unuttuğu arkadaşları. ve kulağa öyle geliyordu. Malfoy hırlayarak devam etti: "Bu sadece efendimizin sana vereceği şeyin bir tadı, aptal. Kalk ayağa!"

Efendimiz. Sirius o kadar kaybolmamıştı ki Bu kelimelerin anlamı ve hissetmeye başladığı umut kırıntısı yok oldu. *Tabii ya.* O cehennemde çürürken dünya değişmiş olmalı. Daha ne kadar çok insan artık Ölüm Yiyenler olduğunu biliyor muydu? Onlarla daha önce hiç karşılaşmadığı için şanslı olmalıydı...

Ama *Peter*? Neden Peter? Sirius kendisini bu kadar boş hissettirebilecek bir şey kaldığını bilmiyordu.

Hücrenin dışında Peter telaşla ayağa kalkmaya çalışırken, Sirius görüşünün hücresinin metal parmaklıklarına bakabilecek kadar açıldığını fark etti. En iyi arkadaşlarından biri Arkadaşlar kapının diğer tarafındaydı, neredeyse ulaşabilecekleri bir yerde.

Ay'a da gitmiş olabilirdi.

Moony. Uzun zamandır aklına gelmeyen bir arkadaşı daha vardı ve Sirius, Remus'un neye benzediğini hatırlamakta zorlandı. O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki Malfoy'un bir sonraki talebini neredeyse kaçırıyordu.

"Değişiklik olsun diye *işe yarar* bir şey bulabildin mi?"

"Hayır... pek değil-"

"*Pek sayılmaz mı?*" Lucius şimdi alaycı olmaya başlamıştı, kendinden aşağı gördükleri onu hayal kırıklığına uğrattığında hep yaptığı gibi. "*Hiçbir şey öğrenemeyeceksen Potter'ın en iyi arkadaşını casus olarak kullanmanın ne anlamı var?*"

Potter. Bu James'in *hayatta* olduğu anlamına geliyordu ve Sirius'un kederi bir sevinç dalgası altında boğuldu. Bunu her zaman biliyordu.

En iyi arkadaşı öldüğünde Voldemort ona bunu söyleyecekti, ama yıllar geçtikçe ve Karanlık Lord'u şahsen daha az gördükçe, James, Lily ve Harry gittiği için çürümeye terk edilip edilmediğini merak etmeye başladı.

Voldemort'un artık Sirius'a ihtiyacı yoktu, sadece daha ahlaksız Ölüm Yiyenlerinin üzerinde deneyler yapabileceği bir kobay faresi olarak. Ama bunun anlamı-!

"James çalışmasını eve getirmiyor ki -Lucius *getirmiyor!*" Peter'ın sesindeki çaresizlik Sirius'un kendisini yeniden dinlemesini sağladı ve içindeki gülme isteğini bastırdı. "Sana doğruyu söylüyorum ve tehditler bunu değiştirmeyecek! *Bilmiyorum*. her şey!"

Ama Peter yalan söylüyordu. Çok şey biliyordu. Sirius bunu kendi adını bildiği kadar iyi biliyordu, belki de daha iyi, çünkü bu yerin onu kim olduğu konusunda şüpheyi düşürdüğü zamanlar olmuştu. Küçük Peter her zaman şaşırtıcı derecede usta bir yalancı olmuştu ama Sirius

Hepsi de kaygısız çocuklarken onun yanındaydı ve Peter Pettigrew hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu.

Lucius uzaklaşırken ve Peter tökezlerken dikkat etmedi. Sirius Ruh Emicileri fark etmedi bile.

Birkaç dakika sonra da gözlerini kapadı. Sadece gözlerini daha da açtı, el ve ayak parmaklarını oynattı ve uzun zamandır ilk kez *düşünmeye* başladı.

Evet, sanırım Padfoot yeterince ince olurdu...

Son Gün: 17 Ocak 1992

Voldemort o sabah Sirius'un zihninde yarı bilinçli taklalar attırarak ve ruhuna bol miktarda Voldemort serpilmiş gibi hissettirerek ziyaret etti.

ağır ve bunalıcı bir çamur. Karşılaşmanın sonrasını da pek hatırlayamıyordu ki bu da muhtemelen kötüye işaretti. Hafızasındaki boşluklar, onlar hakkında düşündükçe daha da endişe verici hale geliyordu; Sirius daha önce Ruh Emicileri daha fazla kâbus yeminden mahrum bıraktığı için minnettardı ama *bilmediği* o kadar çok şey vardı ki... ve ruhunun kim olduğundan bile emin değildi. bu günlere aitti.

Farkında olmadan Karanlık Lord'un yarattığı olma korkusu, onu o hücrede tutmak için neredeyse yeterliydi.

Gece çöktü ve hapisane sessizleşti. *Bunu sonra düşünürsün*, dedi Sirius kendine sertçe. Şimdi *buradan çıkmalıydı*. Bir şansı vardı, sadece bir tane ve onu kullanmalıydı.

Yavaşça zihnini temizledi, anılarıyla ilgili endişelerini ya da üzerinde gizlenen büyüleri sildi ve kendini dönüştürmeyi Profesör McGonagall'ın herhangi bir Biçim Değiştirme ödevinden daha kolay bulan kaygısız bir çocuk olmanın nasıl bir olduğunu hatırladı. Dört pençenin verdiği hissi hatırladı ellerinin ve ayaklarının yerini alması, arkadaşlarını her zaman bulabilen keskin koku alma duyusu, kulakları, kuyruğu ve kaçacak çok yeri olması-

Anıları gerçeğe dönüştüğünde ürkek bir havlama neredeyse köpek dudaklarını aşıyordu ve şimdi siyah bir köpek

bir zamanlar hırpalanmış ve kanlar Sirius Black'in yattığı yerde.
Başardım! Gerçekten başardım.

Padfoot neredeyse başardığına inanamıyordu ama köpek içgüdülerini bir kenara itti (bu kadar çok köpek olması garipti). animagus formundayken sahip olduğu ve yaralarını yalamayı reddetti. Bunun yerine, kırık bacağından ve hatırlayabildiğinden daha uzun süredir köpek olmadığından dolayı sakar bir şekilde ayağa kalktı. İlk günlerde, bir köpeğe dönüşmüştü. Ruh Emicilerden kaynaklanan acıyı ve stresi hafifletmek için, ama Sirius onun ruh emici olduğunu fark ettiğinde bu alışkanlığını bilerek bırakmıştı. Bunu istemeden yapıyordu ve Ölüm Yiyenlerin bir gün onu yakalayabileceğinden korkuyordu, bu nedenle Onu tek kaçış yolundan mahrum bırakarak.

On yıl beklemişti ama gizlilik işe yaramıştı.

Bir köpek olarak ayakta durmak bir insan olarak durmaktan daha kolaydı. Kötü olanın ağırlığını hafifletmek için tek bir uzuv yerine üç uzuv kullandı ve hareket etmek canını çok yaksa da Sirius Daha kötülerini de atlattığını düşündü. Yakınlarda Ruh Emici kokusu da alamıyordu, bu da zamanın geldiği anlamına geliyordu.

Topallayarak ilerleyen Padfoot parmaklıkların arasından geçmeye çalıştı, zedelenmiş kaburgalarını sert metale sürttü ve bir iniltiyi bastırdı. Ama sonra serbest kaldı ve-

On iki gün sonra, siyah bir köpek Hogwarts'ın avlusuna tökezleyerek girdi ve bir seçim *her şeyi* değiştirdi .

Gerçek dostluklar asla gerçekten

ölmez Ve aile kanla tanımlanmaz

Kopmayan bağlarla güçlenir Denemeler ve acılarla

sertleşir ve sinanır

**Bizler kardeşiz ve bu nedenle birbirimize sonuna kadar
sadık kalacağız**

Ve bu an ile o an arasında ne olursa olsun

Böyle dostlarım olduğu için her zaman minnettar olacağım.

Sirius Black'in ve diğer Çapulcuların, Lily Potter'ın, Albus Dumbledore'un ve çok daha fazlasının hikâyesi *Kırılmayan Sözler*, *Hatırlanan Sözler* ve *Savunulan Sözler*'de devam ediyor.

Ye Olde Other Yazarın Notu : *Ve işte bu kadar. Vay canına. Uzun bir yolculuk oldu ve bunu benimle birlikte yapan herkese teşekkür ederim! Unbroken Universe'ü yazmak bir yazar olarak benim için inanılmaz eğlenceli bir deneyim oldu ve umarım siz de benim kadar keyif . Her zaman olduğu gibi, lütfen Ne düşündüğünüzü bildirmek için bana bir satır bırakın ve eğer UU'nun geri kalanını henüz okumadıysanız, bu hikaye "Promises Unbroken" da devam etti.*

